

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CELESTIALS OF ARCADIA
INSURGENCY
BOOK 1

THE
EMBRACE
OF
STEEL &
SORROW

PREQUEL TRILOGY

K.L. DEVORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE
EMBRACE
OF
STEEL &
SORROW

Copyright © 2024 by K.L. DeVore

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için authorkldevore@gmail.com adresinden K.L. DeVore ile iletişime geçiniz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı Bianca Bordianu tarafından Moonpress

Designs'da Düzeltme Kirsty McQuarrie tarafından Let's Get

Proofed'de Düzeltme ve format Kaela Woodruff tarafından

İlk baskı Kasım 2024

Contents

[İthaf Yazarın](#)

[Notu Tetikleyici](#)

[Uyarılar Kinetik](#)

[Güçler Sözlük](#)

[Önsöz](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[Ara](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

38. Bölüm 38

Teşekkür Yazar hakkında

*Hayallerimin gerçek hayattaki emo MMC'sine-
Benimle birlikte glgelerimde oturduğun ve bana dayanak olduğun için teğekkr
ederim.*

*Karanlıklarıyla sürekli savaşanlara- şeytanlarımız
hikayelerimizde birden fazla dizi için bize eziyet etmeyi severler.*

Author's Note

Sevgili okuyucu, *Altın ve Deliliğin Dokunuşu*'nun bu ilk ön bölümünü beğeneceğinizi umuyorum. *Çelik ve Hüznün Kucaklaşması* on yıl öncesinde geçiyor olsa da, ana serinin ilk kitabı olan *Arcadia'nın Gökselleri*'ni önceden okumanız şiddetle tavsiye edilir. Bu kitap spoilerlarla doludur (ki bu spoilerlar çok sevilir) ve eğer önce *A Touch of Gold and Madness*'ı okumayı tercih etmezseniz önemli bağlamları kaçırabilirsiniz.

Bu karakterler ergenlik çağındayken, ön üçleme *A Touch of Gold and Madness*'ın başlangıcına kadar on yıllık bir dönemi kapsayacak. Karakterler genç olsa da, bu kitap ağır travma ve şiddet temaları içeriyor, bu yüzden onu bir genç yetişkinden çok bir yetişkin hikayesi olarak görüyorum.

Karanlık temalar nedeniyle, bir sonraki sayfadaki TW/CW listesini okumanız tavsiye edilir. İyileşmeye ve ruh sağlığımızı korumaya değer veriyorum, bu yüzden lütfen bu hikayeye dalmadan önce sizin için doğru olup olmadığını ayırt edin.

Umarım bu karmaşık kökenleri beğenirsiniz. Ve lütfen bu süreçte Kindle'larınıza zarar vermeyin.

Tüm sevgimle, K.L. DeVore

Trigger Warnings

Bu hikayedeki karakterler ergenlik çağında olsalar da, 18 yaşın altındaki izleyicilerin okuması kesinlikle uygun değildir. Bu metinde tartışılan ve gösterilen ağır konular vardır ve bu nedenle, lütfen bu hikayeye dalmadan önce potansiyel olarak zararlı içeriği kontrol edin. İyileşme ve büyümeye değer veriyorum, bu nedenle yazarın niyeti bu konularla kimseyi şaşırtmak değildir. Eğer *A Touch of Gold* ve *Madness'ı* okuduysanız, ne beklemeniz gerektiği konusunda bir fikriniz vardır.

İntihar Düşüncesi

İstismar (fiziksel, zihinsel ve karanlığa gömülen cinsel saldırı)

Ölüm (kan, vahşet, işkence, kafa kesme)

Anksiyete ve Depresyon

Panik Ataklar

Keder

Kaba dil Zorbalık

İğne kullanımı

Reşit olmayanların içki ve sigara içmesi

Kinetic Powers

Kinetikler sihirlerini elektromanyetik spektrumdaki enerjik dalgalardan birine dayanan enerjiden alırlar. Her enerji kaynağı Kinetik'in akımlarının rengiyle gösterilir. Aynı enerji kaynağını paylaşan Kinetiklerin çoğu büyülerini kendilerine özgü yollarla kullanırlar.

Sonik - Sihirlerini ses dalgalarından alan Kinetikler tüm sesleri kontrol eder, manipüle eder veya iptal eder. Son derece deneyimli Sonik Kinetikler belirli bir hedefi tam olarak belirleyebilir ve neyi duyup duyamayacaklarını kontrol edebilir.

Akıntılar: Mavi

Işık - Büyülerini görünür ışık dalgalarından elde eden Kinetikler tüm görüşü kontrol edebilir, manipüle edebilir veya iptal edebilir. Son derece deneyimli Işık Kinetikler belirli bir hedefi tam olarak belirleyebilir ve neyi görüp neyi göremeyeceklerini kontrol edebilirler.

Akımlar: Altın

Termal - Büyülerini termal dalgalardan türeten Kinetikler ısıyı kontrol edebilir, manipüle edebilir veya yaratabilir. Çoğu Termal Kinetik bu yeteneği rakiplerinin iç vücut ısını kontrol ederek kullanır. Ayrıca dış sıcaklığı da kontrol edebilirler.

Akıntılar: Sarı

Mikrodalga - Sihirlerini mikrodalga radyasyonundan alan kinetikler mikrodalga enerjilerini kontrol edebilir, manipüle edebilir veya absorbe edebilirler. Bu yetenek çoğunlukla istihbarat amaçlı kullanılır. Ayrıca, bir bireyi dışarıdan içeriye doğru kızartabilecek patlamalar şeklinde de kullanılabilir.

Akımlar: Yeşil

Gama - Sihirlerini gama dalgalarından alan kinetikler gama enerjilerini kontrol edebilir, manipüle edebilir veya absorbe edebilir. Bu yetenek özellikle tehlikelidir. Bir radyasyon türü olduğu için genellikle zehir olarak kullanılır. Gama Kinetikler hedeflerini ne kadar hızlı etkileyeceğini kontrol edebilir.

Akımlar: Beyaz

X-ışını - Sihirlerini X-ışını dalgalarından alan kinetikler X-ışını görüşüyle görebilir ve X-ışını radyasyonu yayarak hedeflerini zehirleyebilir.

Akımlar: Siyah

Ultraviyole - Sihirlerini ultraviyole dalgalarından alan kinetikler vücutlarından ultraviyole ışık yayabilir veya ultraviyole yanıklar oluşturabilir.

Akımlar: Kırmızı

Kızılötesi - Sihirlerini kızılötesi dalgalarından alan kinetikler, çevrelerindeki dış ısıyı kontrol ederek belirli bir hedefi izleme, görme veya üzerine ısı yayma yeteneğine sahiptir.

Akımlar: Turuncu

Nükleer - Sihirlerini nükleer dalgalarından alan kinetikler elektrik yaratabilirler.

Akımlar: Mor

Elektromanyetik - Sihirlerini elektromanyetik dalgalarından alan Kinetikler atımları elektronik olarak veya basınçlı patlamalar yoluyla kontrol edebilir ve elektrik yaratabilir. Kinetikler arasında tüm yetenekler arasında en nadir olanıdır.

Akımlar: Gümüş

Glossary

Akımlar - Kinetiklerin kollarında ve boyunlarında aşağı yukarı hareket eden renkli elektrik akımları. Belirli renkler, sihirlerini elektromanyetik spektrumdaki hangi enerjik kaynaktan aldıklarını belirtir.

Cazibe - Kinetiklerin ve Elementallerin fiziksel özelliklerini gizleme yeteneği. Kinetikler için gümüş manyetik bilezikler fiziksel özelliklerini gizler ve büyülü yeteneklerini bastırır. Elementaller için, siyah-kristal aşıllı bilezikler fiziksel özelliklerini gizler ve büyü yeteneklerini bastırır.

Revels - Kinetics arasında kraliyet kutlamaları.

Tüketmek - Elementaller büyü rezervlerini doldururken, yaşayan bir varlığın aurasından gelen enerjiyle beslenmek zorundadırlar. Birinin enerjisini tamamen tüketmek, yaşayan varlığı öldürür ve Elemental'in Endarkened olma evrimine itilmesine neden olur. Tüketmek aynı zamanda kişinin büyü kuyusunu boşaltmak anlamına da gelir.

Endarkened - Üç aurayı tüketmiş ve artık sadece bir sonraki aurayı tüketmeye çalışan akılsız, kuduz varlıklar olan elementaller. Güçlerini artıran güçlü büyülü auraları tercih ederler.

Etki Alanı - Kinetikler arasındaki bölgeler tüm dünyada etki alanlarına ayrılmıştır.

Kraliyet **Alanı** - Dünyadaki tüm Kinetik alanların merkezinde yer alan, kralın ikamet ettiği ve yönettiği alan. Atlanta, Georgia'da bulunur ve insanların arasına karışmak için lüks bir yüksek katlı otelde yaşarlar.

The King's Palace - Kraliyet Kinetik ailesine ve Atlanta bölgesinde bulunanlara ev sahipliği yapan yüksek katlı otel.

Hollows - Dünya genelinde medeniyetten uzakta gizlenmiş ve Elementallere ev sahipliği yapan küçük topluluklar.

Siyah kristal - Elementallerin doğal zayıflığı olan nadir bir taştır. Giyildiğinde ve tene temas ettiğinde, altın ten ve eşsiz gözbebekleri gibi fiziksel özelliklerini bastırmak için bir cazibe görevi görür. Siyah kristal Kinetik silahların bıçaklarına gömülür ve onları ölümcül hale getirir.

Kızıl Eğreltiotu - Kinetiklerin doğal zayıflığı olan nadir bir bitkidir. Kırmızı eğrelti otu dövüldüğünde Elemental kılıçların içine gömülür ve deriyi delirken onları ölümcül hale getirir.

Devolüsyon - Bir Elemental, kurbanının ölümüne neden olacak kadar aurasını tükettiğinde, Endarkening sürecine itilir.

Prologue

PRE-DEVOLUTION DAY 2009

"W Ne yaptın sen çocuk?" Kral Orman'ın zarif baritonu saray süitinde gümbürdeyerek genç Kinetik prensesi irkiltti. Eve varmadan önce kucağına aldığı kurbağa, odanın kapısından Avuçlarındaki boşluklar. Atlanta'daki yüksek binanın şehre bakan taş balkonuna zıplayarak, dilediği gibi özgürlüğe kaçtı.

Küçük kızın kalp atışları farklı bir ritme büründü ve kaderiyle yüzleşmek için gözlerini kocaman açarak döndü; boynunda asılı duran siyah taşlı kolyeyi içgüdüsel olarak kavrarken göğsünden bir ciyaklama yükseldi. "Ben... Ben... yapmadım..."

Prenses Gray'in babası ona doğru hücum etti, geniş gövdesi Prenses'in minyon bedeninin üzerinde yükseliyordu. Kral morartıcı bir kavrayışla onu bilezikli bileğinden tutup öne doğru çekti. Öfkesinin tüm ağırlığını sıkılmış bir çeneyle prensesin üzerine yüklerken dudakları küçümsemeyle kıvrıldı.

"Islak bir rüyanın içine edebilirsin. Lanet olası bir utanç," d i y e hırladı, yeşil kaşlarının arasında bir damar atıyordu. "Sonunda öğrenmen için o kalın beynine bunu sokmak için ne yapman gerekiyor?" Gray çenesini omzuna yasladı ve gerildi, genellikle onun hakaretlerini takip eden darbeyi bekledi.

İğrenç sözlerinin her biri onu en az fiziksel saldırıları kadar derinden yaraladı. Gray bir iniltiyi yuttu. bunu bir zayıflık işareti olarak algıladı ve onu dövüp atma arzusunu körükledi.

Cesaretinin her damlasını toplayarak korkusunu yuttu ve adamın gözlerinde alevlenen kontrollü öfkeyle yüzleşmeye cesaret etti. "Ben hiçbir şey yapmadım.

I

Söz veriyorum, baba."

Kral Orman'ın burun delikleri alevlendi, üst dudağı seğirdi. "Peki," diye homurdandı ve küçük çenesini tutup kız irkilinceye kadar sıktı. "Yüzüme karşı yalan söylemek istediğin için cezayı iki katına çıkardın."

Kral parmaklarını Gray'in buz sarısı saçlarına geçirdi ve döndü, Gray'in çığlıklarını duymazdan gelerek onu arkasından sürükledi. Gray onun uzun ve aceleci adımlarına ayak uydurmakta zorlanırken, Kral Dairesi olan yüksek katlı otelin en üst katına doğru hışımla ilerledi.

Asansöre doğru yürürken prensesin kısa bacaklarının babasının amansız tutuşuna ayak uydurması çok zordu. Otelin bodrum katına uzun iniş sırasında bile gevşemedi. Aksine, sanki prenses tasmalı bir köpekmiş gibi saçlarını daha da sıktı ve çekti. Gray'in nabızı, nereye gittiklerini anlayınca hızlandı.

"Hapishaneler değil, baba! Ben oyun parkında hiçbir şey yapmadım. Ne olduğunu bilmiyorum!"

Kendini korumasına rağmen, parlak mavi gözlü ve siyah saçlı üzgün çocuğu suçlayamadı - bir şekilde güçlerini çok genç yaşta uyandıran ve insan okullarındaki oyun alanının yok olmasına neden olan çocuk. Bunun bir kaza olduğunu biliyordu.

Asansör durduğunda, yürüyüş yeniden başladı. Tırnaklarını babasının bileklerine geçirirken gözyaşları yanaklarından özgürce akıyor, tüm umutlarına rağmen fikrini değiştirmesini umuyordu. Ama o aksini biliyordu.

Yeraltı hapishanesinin uzun koridorunun sonundaki sorgu odasına vardıklarında zayıf bacakları korku ve efordan titriyordu. Kral soğuk beton odaya girer girmez onu yere fırlattı. Gray'in avuç içleri pürüzsüz betona çarptı ve elmacık kemiği kırılmadan hemen önce kendini yakaladığı için acıdı.

"Ayağa kalk."

Prens Gray'in kafa derisi zonkladı, dizleri ve elleri çarpmanın etkisiyle çığlık attı ve dehşet onu felç etti. Ama itaat etmezse cezasının çok daha kötü olacağını biliyordu. Bacakları ve kolları titreyen Gray, sırtı krala dönük bir şekilde kendini ayağa kaldırdı.

"Bana bak."

Vücudu çökmekle tehdit ediyordu. Onu dik tutan jöle çubukları da olabilirdi. Yavaşça arkasını döndü ve titreyen parmaklarıyla yanaklarındaki ıslak çizgileri sildi. Durmak bilmeyen burun çekişleri için kendini azarlardı.

Neden benden bu kadar nefret ediyor? diye milyonuncu kez sordu kendine.

Kral Forest'ın takım elbisesi bozulmamış ve karıştırılmamıştı ve zengin yeşil saçları mükemmel saç örgüsünde kalmaya devam ediyordu. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Peki sana ne söyledi?"

Gray'in parmakları yanlarında küçük yumruklar oluşturmadan önce birbirine dolandı, tırnaklarını avuç içlerine batırarak düşüşünün acısını artırdı. "Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi. Kimdi o?"

Babası kıkırdadı. "İşte yine aptal bir kız oluyorsun. Soruları senin sorabileceğini nereden çıkardın?"

Gray'in göğsü daraldı ve midesi daha da düğümlendi. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve kaderine boyun eğerek bakışlarını yere indirdi.

"Sana bir kez daha soracağım," dedi Kral Forest, sesi tehlikeli bir şekilde alçalarak kızına yaklaştı ve tekrar onun üzerinde yükselmeye başladı. "Ne. Ne. O. Söyledi. Sana?"

Gray ona gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu. Ona çocuğun açıkça bir Elemental olduğunu ve büyüsunü normalde uyandığı on üç yaşından önce uyandırdığını söylemeliydi. Onu diğer çocuklardan korurken kontrolünü kaybetmişti. Ama bunu babasına söyleyemezdi. Söyleyemezdi de. O çocuğun da korunması gerekiyordu. Çünkü bu kadar gençken sihrini kullanabilmesinin tek yolu, onu korumak için serbest kalmasını sağlayacak kadar tehlikeye atılmasıydı.

Boğazındaki düğümü yutarak başını salladı. "Yok bir şey. Bir anda oldu. Hiçbir şey söylemedi."

"Kuralları biliyorsun." Forest'ın sesi göğsünde gümbürdüyor ve kadının kafa derisi boyunca diken diken oluyordu. "Kendimizi asla insanlara göstermeyeceğiz." Elini uzatarak Gray'in kırılgan boğazına yapıştı ve onu yerden kaldırarak göz hizasına getirdi.

Ayakları sallanırken ve yere tutunmak için tekmeler atarken, fiziksel iblisin soğuk ve derinliksiz gözlerine bakarken nefes almaya çalıştı ve başaramadı.

Forest'ın çenesindeki manikürlü, yemyeşil sakal, onu acımasızca kavrayan bileğine tırnaklarını geçirirken dalgalandı. Görüşü içe doğru tünelleşti ve savaşıma isteği azalmaya başladı.

"Hayır, değilsin..." Sözleri mesafeliydi, sanki o bilinçsizliğin uçurumuna tutunmuşken uzaktan söylenmiş gibiydi. Vücudu yere çarptı ve rahatlatarak ciğerlerine hava çekmeye çalıştı. Kurşuni uzuvlarıyla babasından uzaklaşmak için çabaladı. Sonra ne olacağını biliyordu.

Görüşü netleşirken çaresizlik göğsünü pençeledi. Gray boğazındaki acılıktan dolayı yüzünü buruşturarak hırıldadı. Salyangoz hızıyla sürünürken soğuk zemin iliklerine kadar işledi, dizlerindeki morarma daha önceki acının bir yankısıydı.

Parmakları kızın ayak bileğine dolanıp onu kendine doğru çekerken kraldan uğursuz bir kahkaha yükseldi.

Gray'in göğsünden istemsiz bir çığlık koptu ve kız onun pençesinde çırpınmaya başladı. "Hayır!"

Aniden, sanki çağrılmış gibi, oyun alanındaki aynı güç onu bombardımana tuttu ve bir kez daha oksijensiz bıraktı. Elektrik ve havanın bir kombinasyonu vücudunda dalgalandı. O gün daha önce oyun alanında olduğu gibi, onu hareketsiz bıraktı ve tamamen tüketmekle tehdit etti.

Bilinmeyen güç hissediliyordu. Statik, etrafını saran bir güç alanı oluştururken, rüzgâr bir kasırğa gibi şiddetle dönüyordu. Tüm korkusu dağıldı - onu koruyan güç tarafından vakumlandı.

Prencesin buz sarısı saçları, onun gösterişsiz mermer saçlarına dönüştü. Prenses yere çakılı kalırken saçları etrafında dalgalanıyordu. Korku yoktu. Ham gücü temsil ediyordu. Artık düşüncelerini, hareketlerini ya da bedenini kontrol edemiyordu. Gizli büyüü artık canına tak etmişti. Takmaya zorlandığı büyüü bastırıcı bileklik sayesinde bile, gücü cazibesini aştı. Prensesin erken yaşına aldırmadan kendi başına bir varlık haline geldi. Artık tüm kontrol ondaydı.

Orman'ın muzaffer kahkahası üzerine Gray'in büyüü dikkatini başka yöne çevirirken, hücumunu korumak için gücünü artırmaya devam etti. Büyüü Gray'in bedeninin kaldıramayacağı kadar fazlaydı ama kendini durdurulamaz, aşılamaz ve bağımsız hissediyordu.

Gücün kuvveti prensesi boğdu. Organları voltajı artan elektrik yüzünden kızarıyordu ama umurunda değildi. Tek gördüğü bir tehditti ve ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Sonunda büyüü, gergin bir lastik bant gibi içinde koptu, göğsünden dışarı fırladı ve odanın kaosa sürüklenmesine neden oldu. Ancak bu durum prensesi etkilememiş, olduğu yerde sabit kalmıştı.

Büyüü Forest'a çarparak onu beyaz cüruf taşlı duvara fırlattı. Yere yığılmış halinin etrafındaki enkaz parçalandı. Rüzgâr sorgu odasını dövdü, yerdeki masanın vidalarını söktü ve mekanın dört bir yanına savurdu. Girdaba kapılan sandalyeler duvarlara çarparak paramparça oldu.

Birkaç dakika sonra, Gray büyünün sisteminden kaçmasıyla yere yığıldı. O kadar k    k bir bedenin kaldıramayacağı kadar b y  k bir gücü barındırdığı için titreyerek yere yığıldı.

Karanlık görüşünü yuttu ve büyüsü azaldıkça yorgunluğa yenik d   t . Ne olduğunu bilmiyordu ve anlamaya da niyeti yoktu ama uyandığında kesinlikle pişmanlık duyacağını biliyordu.

Chapter 1

CHROME

B Konser alanının arkasında, yumruğumu Elemental'in kaburgalarına indirdim - hedef almak için en sevdiğim vücut parçası. Düşmanlarımın kemiklerinin kırılması

içimdeki huzursuz canavarı tatmin etti.

Gürültülü bir çatırtı çöplüğe dönmüş ara sokakta yankılandı ve ardından rakibimin yaldızlı derisi tepedeki sokak lambalarının ışığını yakalayınca acı dolu bir homurtu duyuldu. Şehirde güneş batmıştı, yani yılın bu zamanında hava ne kadar soğuk olursa olsun serseriler deliklerinden çıkmıştı.

Dövüşmek benim özgürlüğümdü. Evdeki pislikten kurtulma biçimimdi. Görevler, akıcı bir şiddet ve serbest bırakma durumuna düşebildiğim tek zamandı.

Adam kaburgalarını sıktı, ayağa kalktığında birkaç adım geriye tökezledi. "Dinlemen gerek..." diye yalvardı, iki büküm olmuştu. Şubat ortasının soğuk havası sayesinde dudaklarının arasından nefesinden bir bulut çıktı.

"Hayır, istemiyorum..." Elimde Kinetik bir hançerle ona doğru yaklaştım. "Senin türünün kanının damarlarımda akıyor olması hiçbir şey ifade etmiyor," dedim alçak sesle, hiçbir Kinetik'in beni duyamayacağını bildiğim halde. Bağırsaklarına bir tekme attım ve bağırırken onu sırt üstü yere düşürdüm.

Her nasılsa, Elementaller benim gizli melez soyumu biliyorlardı. Çok seçkin birkaç kişi dışında kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Ancak bu, Elementallerin benimle her yüz yüze geldiklerinde boşboğazlık etmelerini engellemiyordu. En iyi çözüm onların kalıcı sessizliğini sağlamaktı.

Neyse ki, her nedense bu konuda konuştukları tek Kinetik benmişim gibi görünüyordu.

"Görünüşe göre Elemental erkeklerin çocuklarını terk etmesi kabul edilebilir bir durum. Özellikle de safkan olmayanları." Bu yaygın bir durum değildi çünkü bildiğim kadarıyla dünyada sadece iki tane vardı.

Adam dizime tekme attı ama ben yan adım atıp döndüm ve hançerimi gövdesine sapladım. Sığdı ama bıçağın içine gömülü siyah kristal öldürmeye yetecekti.

Acı dolu bir çığlık ve yuvarlak gözlerle başını salladı. "Hayır, lütfen... Baban seni terk etmedi..."

Kıkırdadım, on altı yaşında bir çocuktan gelemeyecek kadar karanlık bir sestti. Soğuk havanın derimin ve kemiklerimin altına sızmasına izin verdim, kalbimde tuttuğum empati kırıntılarını dondurdum. "Ah, şimdi de babamın kim olduğunu bildiğini mi iddia ediyorsun?" Ona doğru yaklaştım, lacivert gömleğinde bir çizgi kan lekesi vardı.

Babamla hiç tanışmadım. Ama görünüşe göre annem gençlik yıllarında bir Elemental ile yasak bir ilişki yaşamış. Bana hamile kaldığında, adam ortadan kaybolmuş. Melez bir çocuk yetiştirmekten utanmış ve tiksinişmiş, onun yerine beni cehennemde büyümeye terk etmiş. Siktir et onu. "Babama onu bir gün bulacağımı söyleyebilirsin. Ve bulduğumda, hatasını anlamasını sağlayacağım."

Adam bana yalvardı, vücudu titremeye başladığında artık benimle savaşılmaya bile çalışmıyordu, ya soğuktan ya zehirden ya da her ikisinden, emin değildim. "Dinlemelisin..."

"Bana söylediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim," diye hırladım. "Sizin türünüz bir melez istemedi, bu yüzden beni psikopatlar tarafından yetiştirilmek üzere bıraktınız. O yüzden hepiniz yanabilirsiniz."

Kinetik hançerimi altın tenli Elemental'in göğsünün derinliklerine sapladım. Parlayan mavi mühürler etinin altına gömüldü ve siyah kan yaranın etrafından sızarak lacivert tişörtünü ıslattı. Gözleri irileşti ve ağzı açık bir şekilde geriye doğru sendeleyip hançerin kabzasını tutarken, sonunda ayakları altında kaldı.

Dizlerinin üzerine çökerek başını salladı ve sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi ağzını sessizce oynattı.

Dişlerimi sıktım, onun türüne karşı hayatım boyunca öfke duymuştum. Öfkeme rağmen, beni durdurmakla tehdit eden suçluluk duygusunu yuttum.

Kral ve ailem dışında kökenimle ilgili gerçeği sadece iki Kinetik biliyordu ve onlardan biri kulübün içinde ikinci Elemental'i arıyordu. Yarı-Elemental olduğum Kinetik nüfusu arasında yayılmaya başlarsa bunun ciddi sonuçları olabilirdi. Sırrımı güvende tutmaya kararlı bir şekilde, içimdeki paniği yüzeye gömdüm.

Ölü babamın çenesini kapattığını düşündüm. Biyolojik babamın nüfuz için beni alenen sahiplenmeye çalıştığı düşüncesi beni daha da sinirlendirdi. O pisliğin buna hakkı yoktu.

Adam çenesinden aşağı damlayan siyah kanın üzerine "Gel... eve," diye homurdandı.

Boğazımdaki düğümü yuttum ve evim gibi hissedebileceğim bir yer bulma ihtimalinin cazibesiyle savaşmak için başımı salladım. Son zamanlarda öldürdüğüm tüm Elementallerin ölmeden önce söylediği şey buydu ve Elementallerle yaşamak için baskıcı Kinetiklerden kaçma seçeneğim olduğunu bilmek her zaman özgürlük umutlarımla oynadı.

Ama Elementaller benim ellerimde ölen onca insandan sonra beni asla kabul etmezler.

Bıçağı adamın göğüs kafesinden çıkardım ve karışık bir çığlık attım. Kendimi sorgulama fırsatı vermeden boğazında derin bir kesik açtım.

Kinetiklerden kaçmak için sahip olduğum küçük umut kıvılcımları da onunla birlikte yok oldu - olması gerektiği gibi. Ben Kral Orman'ın malıydım.

Cesetten uzaklaşarak vicdanımı susturmaya çalıştım. Başka seçeneğim yoktu. Pantolonumun kenarlarındaki kararmış kanı sildim.

Elemental'in ölümünden dolayı alacağım damganın dayanılmaz acısı, kararan ruhumun bir başka hatırlatıcısı olacaktı.

Phantom'un içindeki bas davulun ritmiyle kalbim yankılandı. Dışarıdakinin aksine, konser mekânının içindeki bunaltıcı hava beni boğdu.

Solist soloya başlamadan hemen önce ritim gitarın yükselen melodisine ayak uyduran bedenlerin duvardan duvara doluştuğu dar alanda şakaklarımdan

boncuk boncuk ter aktı. Müzik yardımcı oldu

Çürüyen Elemental'i zihnimden uzaklaştırmak.

İnsanların arasında bir yerlerde saklanan ikinci bir tane daha vardı ve Slate'le ben o da ölene kadar buradan ayrılamazdık.

Decapitated Bliss Atlanta bölgesinde yükselişte olan bir emo grubuydu. Yükselen popülariteleri onlara güneydoğu bölgesindeki en popüler mekânlardan birinde bir konser kazandırdı. Bu, grupların burada çalması için bir ölçüttü ve büyük bir başarı elde etmeye yakın oldukları anlamına geliyordu. Bana pek mantıklı gelmedi. Phantom eski, terk edilmiş bir fabrikaydı ve küçük boyutlarına, cılız ahşap ve alüminyum yapısına rağmen bir konser mekânına dönüştürülmüştü. Üç kattan oluşan mekânda en yüksek biletli gruplar en üst katta sahne alıyordu ve insan yoğunluğunun eninde sonunda zeminin çökmesine neden olup olmayacağını merak ediyordum.

Slate'in bakışlarını dengesiz mekânın öbür ucundan karşıladım ve ikinci Elemental'in görüş alanında olduğunu belirttim. Kuzenimin düzgün, yandan kesilmiş saçları, mekanın flaş ışıkları üzerinde parıldarken bile en pürüzsüz nehir taşının derin tonlarını andırıyordu.

Aramızda sadece bir yaş vardı ve kuzen olarak birlikte büyümüştük. Onu daha çok bir kardeş gibi görüyordum, benim gerçeğimi bilen nadir insanlardan biriydi.

Bir omuz beni itti ve ayağa kalkmak için tökezleyen sarhoş bir adamın tembel sırtışı ve sarkık gözleriyle karşılaştım. Hayal kırıklığı alevlendi, bu görevi daha da zorlaştıran insan yığınıyla uğraşmak istemedim. Dokunulma hissinden geri çekilerek onu ittim. İçim kıpır kıpır oldu ve midem bulandı. Tahammül ettiğim tek dokunuş kız kardeşimin dokunuşuydu.

"Özür dilerim, pislik!" diye bağırdı, ama sağır edici müzik tarafından yutuldu.

Son haftalarda Atlanta bölgesinde büyük kitleler içinde insanların öldüğüne dair raporlar artmıştı. Raporların hiçbirinde olayın yakınında zombi benzeri bir Endarkened'a tanık olunmadığını görünce, suçluların Elementaller olduğuna inandık.

Kral Forest'a göre, uzun süredir kayıp olan Elemental prensi Griffin Silas, görünüşe göre halkına geri dönmüş, intikam almaya hazır, insanlar ve Kinetikler üzerinde tükenme emri vermişti.

Kral Orman, gözcülerimizin elde ettiği bilgilere dayanarak neredeyse her gece Savaşçıları dışarı çıkarıyordu. Bu gece bir grup Elemental'in The Phantom'da olacağına dair söylentiler, Perşembe gecesi olmasına ve sabah okul olmasına rağmen Slate'in ve benim orada bulunmamızı teşvik etti. Kral'ın bağlantıları tarafından hazırlanan ikna edici sahte kimlikler, reşit olmamıza rağmen kulübe girmekte sorun yaşamamamızı sağladı.

Slate, duvarı itip şüpheli merdivenlere giden dar koridorda yürümeye başlamadan önce çenesini eğerek kısa bir onay işareti yaptı. Zonklayan ceset yığınının içinde gördüğüm Elemental koridorda kaybolmuştu, bu da onun tuvalete ya da merdivenlerden aşağıya gitmiş olabileceği anlamına geliyordu.

Kalabalığı iterek Slate'i takip ettim, ancak o bir kat aşağı indiğinde tuvalete döndüm. Sidik ve bayat alkol kokusu ağzımı tıkadı. Tuvaletin sifonu çekilip bir kabin kapısı açıldığında ağzımı ve burnumu kapattım.

Yirmili yaşlarının sonlarında uzun boylu bir adam dışarı çıktı, kısa, dağınık saçlarını karıştırırken yere bakıyordu, floresan ışıkları kahverengi saç tellerine altın tonları veriyordu. Kendine özgü ve yabancı bir ışıltısı vardı, güzel bir adam olduğu inkâr edilemezdi. Manyetik bileziğimin onun enerjik imzasını tespit etme yeteneğimi maskeleyesine rağmen, onun ne Kinetik ne de Elemental, özellikle de insan olmadığını hissedebiliyordum. Sanki duyularım zaten en üst seviyede değilmiş gibi, vücudumdaki tüm lifli tüyler diken diken oldu.

O da neydi öyle?

Adam durakladı, parmakları hâlâ saçlarının arasındaydı ve koyu renk kirpiklerinin altından bakışlarımı yakalamak için başını eğdi. Yüzünde sinsî bir sırıtiş belirdi ve bu da duyularımı alarma geçirdi.

"Şey," diye kıkırdadı, sesi derin bir keresteydi. "Sanırım beni buldun," diye alay etti, sanki sadece onun bildiği bir kedi-fare oyunu oynuyormuşuz gibi.

Silah kemerimden bir Kinetik hançer kaptım, bıçağın üzerindeki keskin köşeli işaretler mavi renkte tutuştu.

Adam güldü. "Kaldır onu. O oyuncaklar beni etkilemez."

Çenemi sıktım. "Kimsin sen?"

"Kime sorduğunuza bağlı." Omuz silkti. "Hadi biraz konuşalım."

"Yapacak daha önemli işlerim var." Rahatsız edilmemiş duruşunu değerlendirirken hançerimi tutmaktan vazgeçmedim. Bir omzu banyo kabinine yaslanmış, ellerini siyah pantolonunun ön cebine gevşekçe sokmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, bakışları hançerime kayarken tamamen rahattı.

"Çok kötü," diye kestirip attı adam.

"Bekleyebilir." "Siz kimsiniz?" Tekrar sordum.

Bir kez daha omuz silkti.

Hançerimin kabzasını sıkıca kavradım. Kaslarım gerildi, bildiğim en iyi şekilde ondan cevapları zorla almak istiyordum. "Nesin sen?" "Bunun konuyla ilgisi yok. Konuyla ilgili olan şey, kralınızın bir süredir Yaramaz şeyler ve seninle prenses için büyük planları var."

Kaşlarımı çattım, prensesin adını duyunca kalbim duracak gibi oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

İsyan içinde kimler konuşuyor?

Adam kıkırdadı ve başını salladı. "Önemli değil."

Homurdandım. "Bana çalışacak bir şey vermediğin halde sözüne güvenmemi mi bekliyorsun?"

Adam sanki tüm sırlar kendisindeymiş gibi şaşkın bir sırıtişla içini çekti. "Peki. Bana inanmayın. Ama daha sonra bana teşekkür edeceğin bu bilgiyi vermek için uzun bir yol kat ettim. İstedğin gibi kullanabilirsin ama ben söyleyene kadar gitmiyorsun."

Gözlerimi kısmıştım. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Başını umursamazca salladı. "'Tehdit' kelimesi kulağa çok... uğursuz geliyor. Ancak, doğru şekilde yapılırsa tehditler eğlenceli olabilir." Ağzının kenarlarında alaycı bir sırıtma belirdi. Ona sanki bir kafası daha çıkmış gibi baktığımda güldü. "Mecbur kalmadıkça seni *tehdit* etmeyeceğim." Çenesindeki çıplak deriyi kaşıdı. "Sanırım senden şimdiden hoşlandım. Sende bu var..." Elini vücudumun genel yönünde bir aşağı bir yukarı salladı. "Senin olduğun yerde kırık çocuk havası var."

"Vay anasını. Ne istiyorsun, kardeşim?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak onun sözünü kestim.

Sersemleyen adam gözlerimle buluştu. Aramızdaki sessizlik, dışarıda bangır bangır çalan canlı müzikten daha yüksek sesle patladı. Gökyüzünden ağır bir yük inmiş, omuzlarıma baskı yapıyordu. Söyleyeceklerini gerçekten bilmek isteyip istemediğimden ya da buna hazır olup olmadığımın emin değildim. "Sen ve prenses, Forest'ın en çok arzuladığı şeyi elde etmek için hedeflerinin anahtarıdır. Ve bunu elde etmek için dünyayı istikrarsızlaştırmak için aktif olarak çalışıyor. Sen onun nihai silahısın ve prenses de onun ödülü. Onu durdurmak mı istiyorsun? O zaman prensesin güvenini kazan."

"Bu..." Şüpheli tavsiyesini anlamaya çalışırken başımı sallayarak başladım. "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor. Onun ortadan kaldırılması gerektiğini zaten biliyoruz. Yapmaya çalıştığımız şey de bu."

"Evet, ama onun planlarını biliyor musunuz?"

"O hükmetmek istiyor. Herkesi. İnsanları ve büyülü varlıkları."

"Evet, ama hayır. Daha derine iniyor. Seni ve prensesi ayrı tutuyor çünkü o da senin gibi. Bir melez, eminim zaten biliyorsundur. Ve bir noktada, ikinizi de kullanmayı planlıyor. Ona ulaşarak planını zayıflatacaksın."

Prenses Gri'yi düşününce kalbim burkuldu. Ben onun yanındayken duyguları her zaman mevcuttu ama yine de ona ulaşamıyordum. Her zaman kolumun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Onun bir melez ve Kral'ın gerçek biyolojik kızı olduğu çok sıkı korunan bir sırdı. Gerçeği bildiğini bile sanmıyordum. "Ne demek istiyorsun, onu kullanmayı mı planlıyor?" Hançerin kabzasını sıkarak sordum.

"Gerçekten bilmek istemeyeceğin şekillerde, Chrome." "Evet, sanırım biliyorum."

"Hayır. Zamanımız yok ve sen yanlış şeylere odaklanıyorsun. Ailenin kim olduğunu biliyor musun?"

Alay ettim. "Ametist ve beleşçi bir Elemental... neden *bu* şu anda önemli mi?"

"Tekrar dene. Baban beleşçi bir Elemental değildi." En doygun yeşim renginde olan gözleri parlarken şiddeti arttı ve yabancı bir güç bana baskı yaptı. "Baban Elementallerin Kralı Jonas Silas'tı."

Zaman yavaşladı ve buz omurgamdan yukarı doğru süzüldü. "Bu..." Başımı salladım. "İmkânı yok."

"Kral Jonas ve Kraliçe Lilliana etkisiz hale getirildi, kaçırıldı ve işkence gördü. Kralınız Lilliana'yı zorla hamile bırakırken, anneniz de Kral Jonas ile üreyerek yetiştirebilecekleri ve emrinde kullanabilecekleri iki melez üretti. Seni çocuk savaşçıları olarak yetiştirdiler, prensesi ise planlarını gerçekleştirmeye hazır olana kadar izole ve kontrol altında tuttular. Şu anda savunmasız, ki onu böyle istiyorlar. Henüz eğitilmedi, ama bu onun adına iyi bir sebep. Eğer eğitilirse, halkınızdan saygı görür ki Orman buna sahip olamaz. Saygı görürse, kendine güvenir ve kendine güvenirse, o zaman-"

"O zaman o kadar kolay kontrol edilemez..." Onun yerine ben bitirdim, ses tonum mideme çöken ağır kurşun yüzünden çukurlaşmıştı. Ona ulaşmam gerekiyordu. Onu eğitmeli ve Kraliyet Bölgesi'nden çıkarmalıyım.

"Kesinlikle. O bir joker. Olması gereken şey şu..." Adam durakladı ve bir sonraki sözlerini düşünmeye başladı. "Küçük isyancı grubunuzun

önce ona ulaş. Onu dövüş ve büyü konusunda eğitin. Ona yön ve umut verin. Ona tutunabileceği bir şey ya da biri verin..."

Göğsüm sıkıştı ve burun deliklerim onun başka bir adama bağlanma olasılığı karşısında alevlendi. Onu sahiplenmemin hiçbir yolu olmamasına rağmen bu çok yanlış geliyordu. Ama ruhumun derinliklerinde onun benimle birlikte olması gerektiğini biliyordum. On yaşımdan beri bunu hep hissetmiştim. Birbirimizi tekrar bulacaktık ama önce Forest'ın aramızdan çıkması gerekiyordu.

"Hormonlarını dizginle, adamım. Başka bir erkek olması gerektiğini söylemedim. Etherea aşkına..." diye kendi kendine homurdanarak burnunun kenarını sıktı. "İkiz Ruh Bağı bir faydadan çok bir baş belası olmaya devam ediyor. Yemin ederim bu küçük kusurun üzerine gideceğim-"

"Lanet olsun, *çenenin kapatır* mısın?" Volta atmaya başladım, canlı rock müziğin sesi yüksek ama boğuktu. Neyse ki -belki de değildi- yüksek duyularım hâlâ onun sözlerini seçebiliyordu. "Peki." Kabul ettim, Gray'i korumak için bir plan yapmaya başlamıştım bile. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Daha iyi bir soru: En çok ne istiyorsun?" diye sordu, tüm mizah belirtileri kaybolmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda en çok neyi başarmak istiyorsun? Forest'ı öldürmek mi yoksa prensesi korumak mı?"

Sorduğu soruyu bir an düşündüm çünkü ikisi de birbirini destekliyordu. "Kralın ölmesini istiyorum. Annemin ve üvey babamın da." Bu şekilde, sonunda prensesin yanında olabilirdim.

"Güzel. O zaman bu senin odak noktan. Duydun mu beni?" Gizemli adam ellerini tekrar ceplerine soktu ve omuzlarını geriye doğru çekti. "Diğerleriyle prenses hakkında konuş. Kralı sadece sen ya da prenses öldürebilir. Tanrılar aşkına, onu eğitin," diye neredeyse sızlanıyordu. "Melez doğası nedeniyle çabuk öğrenecek ve rakip olacak biri haline gelecek. O senin dengin."

"En azından adını öğrenebilir miyim?" Söylediği her şeyi sindirmeye çalışırken sohbetimizin sona ermekte olduğunu hissederek sordum. Bunların herhangi biri doğru muydu?

"Valik. Bana Valik diyebilirsin. Ve seni tekrar göreceğim." Valik başını eğdi ve topuklarının üzerinde dönerek banyo kabinlerine baktı. Kör edici beyaz bir ışık odayı aydınlatana kadar avuçlarını bana hiçbir anlam ifade etmeyen akışkan şekillerde sallamaya başladı.

Geri çekildim, kullandığı büyü türü karşısında şaşkına dönmüştüm. Bu, ışık enerjisi kullanan bir Kinetik'in işi değildi. Bu çok daha farklı, daha eski ve daha saf bir şeydi. Özü auramı yaladı ve kesinlikle bu dünyadan olmadığını biliyordum.

Büyük bir güç sarf eden Valik, önündeki ışık duvarını bir asansör kapısıymış gibi açmaya başlarken ayaklarını kirli karo zemine yapıştırdı. Yüzü buruştu ve kasları gömleğinin kumaşının altında dalgalandı.

Banyoda kol gezen güç bunaltıcıydı, sırlıslıklam bir havlu gibi üzerime çöküyor, kendi gücümü boğuyordu.

O da ne? Ne yapıyor bu?

Sonunda, adım atabileceği kadar büyük bir boşluk oluştu. Kapıyı açık tutarak bana son bir kez baktı. Alnında boncuk boncuk ter vardı, başını tekrar aşağıya eğdiğinde gözleri yorgunluktan düşmüştü.

"Bir dahaki sefere kadar Prens," diye homurdandı ve hemen arkasından kapanan açıklıktan geçerek beni şaşkınlık içinde bıraktı ve derinden sarstı.

Chapter 2

SLATE

Atlanta şehir merkezindeki gece trafiğı altımızdan geçiyordu. Sabahları okulumuz vardı, ancak Chrome ve ben her zaman bir görevden sonra Kral'ın Sarayı'na dönmeden önce rahatlamak için bu terk edilmiş binanın çatısında buluşurduk. Hava nasıl olursa olsun, her zaman Buraya.

İşaret parmağımla başparmağım arasına sıkıştırdığım Kinetik bıçağı kurcalarken ayaklarım sokağın elli metre yukarısındaki beton çıkıntının kenarında sallanıyordu. Bıçağın üzerine ırkımızla ilgili köşeli işaretler işlenmişti. Güç. Güç. Onur. Cesaret.

"Onu kaybettiğimize emin misin?" Yanımdaki kuzenime sordum.

İçimizden sert bir esinti geçerek beni ceketime daha çok sokulmaya itti. Daha kalın ve sıcak tutan bir ceketim olmasını isterdim ama bunlar görevler için pratik değildi.

Chrome başını salladı, paltosunun siyah kapüşonunu alnına kadar çekerek kromatik saç tellerini insan gözlerinden gizledi. "Evet, ama eminim geri dönecektir."

"Ama diğerini aldın, değil mi?"

Derin bir nefes aldı, nefesi buz gibi sıcaklığa rağmen ağzından çıkıyordu. "Ben yaptım."

Hiç şaşırmadım. Henüz on altı yaşındayken, yaşayan tarihin en güçlü Kinetik'iydi ve tek bir Kinetik Savaşçı tarafından en çok Öldürme İşareti kazanma yolunda hızla ilerliyordu.

"Yani yarın başka bir damgalama töreni mi var?"

"Evet," diye cevap verdi Chrome, ellerini sık kesilmiş saçlarında gezdirerek. "Her zaman iyi vakit geçiriyorum." Dilinden acı bir tiksintiyle alaycılık damlıyordu.

"Okuldan önce mi sonra mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Öğleden sonra," diye mırıldandı. "Amethyst, Hayalet'ten ayrılmadan önce telefonda beni bilgilendirdi."

Görevlerin sonuçları hakkında onu her zaman bilgilendirmek zorunda olduğumu bildiğim için başımı salladım. "Orada olacağım."

Chrome homurdandı. "Sağ ol dostum."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Ona el salladım. Biri başka bir sürücünün önünü keserken aşağıda bir korna daha çaldı ve şehirdeki tipik yol öfkesini ateşledi.

Etrafımızı saran gökdelenlerin ışıkları Chrome'un profilini aydınlatarak dalgın düşüncelerini ön plana çıkarıyordu.

"Ee, ne oldu? Birinin seni böyle geçip gitmesine izin vermek senin tarzın değil." Chrome gözlerini karşımızdaki binaya dikti. Ofis binasının ışıkları kurumsal Amerika'nın tipik floresan ışığıyla parlıyordu. Işığın yaydığı enerjiyi hissederek farkındalığımı ona doğru ittim ve büyümü beslemek için onu aurama çektim.

"Orada bir adam vardı," diye söze başladı Chrome, kafası karışmış gibiydi, sanki kendisi de bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Hakkında bazı şeyler söyledi..."

Devam etmesini beklerken ağır bir sessizlik çöktü. Onu zorlamayacaktım. Hiç zorlamadım. Benden büyüktü ama sadece bir yaş farkla. Ve saygın statüsüne rağmen bana hiçbir zaman kendimi aşağı hissettirmemişti. Bana her zaman, özellikle yaşıma göre, benim de çok saygın olduğumu söylerdi ama ben hiç öyle hissetmedim. Büyük ihtimalle benimle dalga geçiyordu. Ama o bir Elemental ve Kinetik meleziyken onunla eşit olma beklentisine girmek gerçekçi değildi.

"Nereden geldiğini bilmiyorum ama bir tür geçide benzeyen bir şeye bakılırsa bu dünyadan değildi," diye açıkladı Chrome, kaşları birbirine yaklaşmış bir halde. "Benim ve prensesin varoluşunu Orman'ın düzenlediğini söyledi."

Benden, kraldan, Chrome'un annesinden, üvey babasından ve kız kardeşinden başka kimse Chrome'un melez doğasını bilmiyordu. Kinetik nüfusun bu gerçeği öğrenmesi halinde kitlesel bir isyanın başlayacağını hayal ettim. Sık sık

Elementallerin bu bilgiyi halka açıklayıp açıklamayacağını merak ediyordu. Onu kendilerine mal etmeye çalışırlarsa ortaya çıkacak sonuç korkunç olurdu.

Prensese gelince, onun bir melez olduğunu, hatta kralın biyolojik kızı olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Bunu sadece Chrome bana yıllar önce söylediği için biliyordum. Tekrar söylüyorum, eğer halkımızın geri kalanı bunu öğrenirse, destansı boyutlarda bir kargaşaya neden olurdu.

"Dedi ki..." Chrome iç geçirdi, başını eğdi ve yüz hatlarını şaşkınlıkla çevirdi. "Babamın Elemental Kral Jonas olduğunu söyledi. Prenses Gray'in annesinin de Kraliçe Lilliana olduğunu. Ona inanmalı mıyım emin değilim."

Farkında olmadan ağzım şaşkınlıkla açıldı. Az önce paylaştığı şeyi anlamak için birkaç saniye düşünürken tüm sesler kayboldu ve aramızdaki boşluk boğuldu. "Bu..." "Beklediğim şey bu değildi" demeyi başardım.

"Valik'e göre kral, Kraliçe Lilliana'ya tecavüz etmiş ve annem de uzun vadeli planları için melez bir çift üretmek amacıyla aynısını Kral Jonas'a yapmış." Chrome'un çenesi gerildi ve ağır yutkunmasının sesi aşağıdaki trafiğin kakofonisine bile ağır bastı.

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı Chrome'un gölgeli profilinden çekip hareket halindeki arabalara diktim. "Planlarının ne olduğunu biliyor muyuz?"

Chrome başını salladı. "Hayır. Henüz değil."

"Peki, o zaman ne biliyoruz? Ve bu bilgiyi kime anlatıyoruz?"

"Prenses Gray'in dövüş konusunda eğitilmesi gerektiğini biliyoruz. Kral bunu ondan esirgiliyor ama eğitilirse isyan için değerli hale gelebilir," diye cevap verdi monoton bir ses tonuyla, sanki prenesten bu şekilde bahsetmek onun için en az ilgi çekici şeymiş gibi. "Valik'i ve bana söylediklerini henüz kimse bilmemeli. Sadece prensesi eğitmeleri için onları ikna etmemiz gerekiyor."

"Ailem bile mi?" İsyanın sorumlusu onlar olduğu için sordum.

"Hayır." Chrome'un göz alıcı kristal mavisi gözleri içimi delip geçerek itiraz etmem için beni cesaretlendirdi. Tamamen gösterişsiz olduğu zamanlar nadirdi, ama öyle olduğunda da erimiş, şimşek gibi gözleri ve yaldızlı teni saf güç yayarken sinirimi bozuyordu. "Benim ve Gray'in soyunun potansiyelini öğrenirlerse, bu onları ve tüm davayı riske atar. Bunu başka kimse bilmemeli. Peri bile."

Gözlerim büyüdü. "Kahretsin," dedim nefes nefese ve sonra başımı salladım. "Tamam." Kız kardeşinin bile bunu bildiğine güvenmiyorsa...

"Peki ya prenses? Onu nasıl eğiteceğiz?" Kralın onu bu konuda nasıl geri tuttuğunu gerçekten merak ederek sordum.

Chrome önümüzde uzanan ışıklı ofis pencerelerine baktı. "Henüz çözemedim ama onu eğitmeye senin başlayacağını biliyorum. Ben yapardım ama ikimizin de melez doğası nedeniyle ona yaklaşmama izin verilmiyor."

"Ben mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Neden ben?"

"Çünkü bir sonraki en iyisi sensin Slate," diye cevap verdi Chrome, kesin bir ifadeyle. "Ayrıca, onun güveneceğini düşündüğüm bir kişiliğe sahipsin. *Benim* de güvendiğim."

"Hala onun duygularını hissediyor musun?"

Chrome gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Evet. O günden beri hiç durmadı."

"Sence seninkini hissedebilir mi?" Omuz silkti ve dikkatini altımızdaki sokağa verdi. "Bilmiyorum. Hissediyorsa bile bunu gösteremez."

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Bu tuhaf fenomeni merak ederek sordum.

"Keşke bilseydim. Belki de ikimiz de melez olduğumuz içindir."

Söylediği her şeyi düşünüp anlamlandırmaya çalışırken bir sessizlik daha bizi kapladı.

"Peki, şu adama geri dönelim-Valik'ti, değil mi?"

Chrome başını salladı, yüzü örtülü duygulardan oluşan sıkı bir maskeye dönüşmüştü.

"Ona ve söylediği her şeye güvenilebileceğinizi nereden biliyorsunuz? Bir anda ortaya çıkıverdi, değil mi? Elementaller için yalan söylemediğini nereden biliyorsun?"

Chrome yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Ondan öyle bir elektrik almadım. Söylediklerine tam olarak güvenmiyorum ve tabii ki daha fazla teyit almak istiyorum ama Forest'ın tahttan kalıcı olarak uzaklaştırılmasında gerçekten yardımcı olabilirmiş gibi geliyor. Bir düşünsenize, bu durumda Prenses Gray taht için sıraya girecek. Eğer onu eğitebilir ve kendi tarafımıza çekebilirsek, bu herkes için daha iyi olur."

Titredim, soğuk hücrelerime kadar işlemiştii. "Evet, bu mantıklı." "Sadece bunu ailene onların da kabul edebileceği bir şekilde sunmalısın.

Böylece Forest'ı prensesi eğitmeye ikna etmenin bir yolunu bulabilirler. Senin tarafından."

Ben de kabul ettim. Babamı kralla, Ametist'le ya da Grim'le konuşturabilirsem, belki bu konuda bir kazanım elde etme şansımız olabilirdi. "Peki sonra ne olacak? Kralı öldüreceksin ve sonra..."

"O zaman ben gidiyorum."

"Nereye?" Paniğim aynı anda hem yükselip hem de alçalırken sordum. Chrome omuz silkti. "Herhangi bir yere. Sadece özgür olmak istiyorum."

"Ama," diye sordum, beynim sorular ve düşüncelerle doluydu, "Elementaller ne olacak? Senin peşinden gelecekler mi?"

Chrome'un dudaklarının bir tarafı yukarı doğru çekildi. "Deneyebilirler."

Sessizliğin bizi tekrar sarmasına izin verdim ve Chrome'un ezilmiş halini kaydettim. "Diğer Elemental'in gitmesine izin vermenin cezası bu sefer ne kadar kötü olacak?"

Homurdanarak başını salladı ve doğrulup oturdu. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Damgalama törenim için sahte gülümsememi hazır edeceğimden emin olabilirsiniz."

TMotosikletimin motor gürültüsü otoparkın beton yapısında yankılandı. Her zamanki park yerime çektim ve arkama yaslandım. yeni öğrendiğim her şeyin ağırlığını hissetmeye başladım.

Chrome çatıda biraz daha yalnız kalmak istiyordu ama ailem telefonumu patlatmaya başlamadan önce geri dönmem gerekiyordu. Eğitimli ve Loncalara katılmış bir Savaşçı olabilirdim ama yine de sokağa çıkma yasağı olan on beş yaşında bir çocuktum. Sokağa çıkma yasağının uygulanmadığı tek zaman, bir görev söz konusu olduğunda geçerliydi. Ancak, ailem bana güvenirdi ve ben de umursamaz bir tip değildim, bu yüzden biraz daha fazla hareket alanım vardı.

Ama yine de endişelenmelerini istemedim.

Oturup öğrendiğim her şeyi düşünürken, prensesi eğitecek kişi olma şansım olup olmadığını merak ettim. Bu düşünce sanki dumanı yakalamaya çalışıyormuşum gibi hissettirdi. Prensesimiz olmasına rağmen ele avuca sığmazdı ve nadiren görülürdü. Kraliyet Bölgesi'ndeki Kinetiklerin çoğuyla etkileşime girmiyordu ve bazıları tahtın 'gerçek varisi' olmadığı için onu tamamen hor görüyordu.

Çok az şey biliyorlardı.

Eldivenli avuç içlerimi yüzümde gezdirirken derin derin nefes almaktan göğsüm genişledi, geceki görevin yorgunluğu çöktü ve ardından

hemen sonrasında zihinsel aşırı yüklenme.

Sonunda kendimi toparladıktan sonra bisikletten indim ve sarkık omuzlar ve tembel bir yürüyüşle otoparka doğru ilerledim. Cadde seviyesine girdiğimde tekrar Atlanta gecesine adım attım. Artık saat on bire yaklaşıyordu, arabalar hâlâ geçiyordu ama bir saat önceki kadar yoğun değildi. Buz gibi bir rüzgâr daha çarparak ciğerlerimdeki oksijeni çaldı. Soğuk hava hiçbir zaman favorim olmamıştı. Bahar yeterince çabuk gelemezdi.

Kral'ın Sarayı'na doğru kısa yürüyüşüm sırasında botlarımı çatlak kaldırımda sürükledim. Kameralar varlığını tespit ettiğinde, kralın ortağımın nerede olduğunu merak edeceğini biliyordum. Ona sadece Chrome'un yarım kalmış bir işi tamamlamak için dışarıda olduğunu söyleyecektim. Giderek artan baş ağrım inandırıcı bir yanıt bulmamı sağlayacak enerjiyi bana vermedi, bu yüzden tek umudum ailemin çatı katına ulaşmadan önce durdurulup sorgulanmamaktı.

Kral'ın Sarayı'na açılan döner cam kapıları ittim, tüylerim diken diken olurken yukarıdaki kameralardan gözlerin üzerimde olduğunu hissettim bile. Lobi nispeten boştu; sadece siyah giysileri içinde, boyunlarında renkli akıntılar sergileyen muhafızlar vardı.

Asansöre doğru ilerlerken onları görmezden geldim ve ailemin süitine giden yirmi sekizinci katın düğmesine bastım. Bina yakın zamanda Kral Forest'ın lüks zevklerine daha uygun olacak şekilde yenilendiği için asansör hâlâ çok yavaştı.

Kapıların açılmasını beklerken gözlerim kaymaya başladı. Tanrım, The Phantom'daki bayat teri, sigara dumanını ve alkolü vücudumdan temizlemeye ve hemen yatağa düşmeye hazırdım. Okula zamanında yetişmek berbat olacaktı ama bu yarınki bir sorundu.

"Nasıl gitti?"

Sıçradım ve bana yaklaşan kişiye doğru sallandım. Bu kadar yorgun olmasaydım, bu kadar yaklaşamazlardı. Ben daha iyi biliyordum.

Onyx Valor yüzüne doğru savurduğum yumruktan kurtuldu. "Kahretsin, dostum."

"Özür dilerim," dedim nefes verirken. "Bir görevden sonra bana böyle sinsice yaklaşma."

"Sanırım görev kötü gitti?" Arkadaşım yüzünü buruşturdu, mükemmel dişleri düşük kaşlarının altında ıslıl ıslıl parlıyordu.

Başımı gözlerimin tavandaki kemerlere baktığı yere doğru eğdim ve abartılı bir nefes aldım. "Bu... alışılmadık bir görevdi."

"Olağandışı derken Chrome'un bıçaklandığını mı kastediyorsun?" Onyx bir kaşını kaldırarak yumuşak bir ses tonuyla sordu.

Homurdandım. "*O kadar* da sıra dışı değil." Her yerde kameralar ve kulaklar varken, henüz hiçbir ayrıntının ağzımdan kaçmasına izin veremezdim. Chrome ve ben her şeyi kendimiz sorgulayana kadar olmazdı. Ametist zaten olanları kabaca biliyordu ama Chrome ona kaçan Elemental'den bahsetmemiştii. Eğer kral bu geceki görevde neler olduğunu en son öğrenenin kendisi olduğunu fark ederse, ikimiz de mistik tanrıların gazabına uğramak zorunda kalırdık.

"Ah, anlıyorum." Onyx başını salladı. "Gizli bilgi," dedi hafifçe, hava tırnaklarıyla işaret ederek.

"Yakında öğreneceksin, dostum." Omzunu okşadım. "Royal nerede?"

"Ah, süitine geri döndü. Bütün yorgunluğu..."

"İğrenç." Herhangi bir görüntü istemediğim için irkildim. "Lütfen orada dur." Onyx kıkırdadı. "Seni kızdırmak her zaman eğlencelidir, Helair."

"Tam bir patlama," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Birkaç dakika sonra, "Anladığım kadarıyla buraya eğitim için gelmişsiniz?" diye sordum.

"Evet. Ama çok sıkıcıydı. Bu gece yapacak bir şey yok, bu yüzden kameralarda seni görünce en sevdiğim Savaşçı'yı selamlamaya geldim."

"Şanslıyım," diye söylendim. "Yarı başarılı bir görevden sonra tam da istediğim şey."

"Az önce gökyüzündeki yıldızları aydınlattığımı biliyorsun." Onyx saçlarını salladı ve simsiyah saçlarının arasına yıldızlar gibi serpiştirilmiş beyaz lekeleri gösterdi.

"Yukarıdaki Tanrılar," diye fısıldadım kendi kendime. Hiçbirimiz bu cümlelerin nereden geldiğini bilmiyorduk ama kültürümüzün binlerce yıl öncesine ait ölmüş inançlarından kaynaklandığını tahmin ediyorduk. "Hiç utanman yok, değil mi?"

"Hiç de değil." Arkadaşım sıcak kahverengi teniyle tezat oluşturan ışıltılı gülümsemesini parlattı. Bu gülümseme ona gözüne kestirdiği her Kinetik'in - erkek ya da kadın- dikkatini çekmesini sağlıyordu. Arkasını dönerek geldiği yöne doğru ilerledi. "Görüşürüz Helair!" Onyx omzunun üzerinden seslendi.

Yorgun bir kıkırdama göğsümü hafifletirken enseme sıktım. Asansörün kapıları nihayet açıldı ve içeri adım attığımda rahatlamış bir iç çektim. Omuzlarım çöktü ve duşa girmeden önce bayılıp bayılmayacağımı düşündüm.

Chapter 3

CHROME

"Y Bir tane daha için hazır mısın?" diye sordu kız kardeşim, ben saçlarımı yana tararken yanımda duruyordu.

Beyaz LED makyaj masası ışıkları aynada gözlerimin altında oluşan karanlığı sergilerken, göz alıcı irislerimdeki mavinin zenginliği her zamankinden daha donuk görünüyordu. Tüm formumu özgür bırakabilmeyi diledim. Eşsiz Elemental gözlerimi standart mavi gözlerime tercih ederdim. Ve Elemental olmanın getirdiği yaldızlı ten, solgun cildimdeki stres ve yorgunluk izlerini gizleyebilirdi.

Omuz silktim. "Başka bir gün, başka bir marka, değil mi?"

Okuldan sonra damgalanmayı kim sevmez ki?

"Artık seni incitmiyorlar bile, değil mi?" Peri yansımda beni incelerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bal rengi gözlerindeki sıcaklık olmasaydı, annemizin daha genç bir versiyonuna benzeyebilirdi. Siyah A kesim bir etek ve içine sokulmuş beyaz, vücuda oturan bir balıkçı yaka giymiş, klas ve zarafeti temsil ediyordu.

Homurdanarak tarağı şifonyerin üzerine fırlattım. "Bu noktada onların sayısını unuttum. Öldürme İzleri göğsümdeki Savaşçı damgasının yanında hiçbir şey." Parmaklarım göğüs kafesimdeki kabarık derinin üzerinde gezinirken, bir yıl önce yaşadığım ve Kinetik toplumundaki konumumu belirleyen o acıyı hatırladım.

"Hadi," dedi, banyoya doğru yürüdü ve çekmeceleri karıştırdı. Banyo sadece bir banyo için olması gerekenden çok daha büyüktü.

Kendim. Çok fazla çekmece var. Ama Peri nereye bakacağını biliyordu. Bu ilk kez oluyordu.

Kamburunu çıkarmış, aceleyle çeşitli eşyaları karıştırırken arkasında durmak için onu takip ettim. Sonunda doğruldu ve bana baktı. "İşte."

Soğuk bir tüp avucuma çarptı. Merhem. Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Teşekkür ederim, ama ben-"

Yanağını çiğnemedi önce, "Enfeksiyon kapmak istemiyorum," diye kestirip attı. "Al bunu. Ve annemle babamın sende olduğunu bilmesine izin verme."

Gözlerimi devirdim. "Belli ki. Tanrılar beni herkesin önünde zayıf gösterecek herhangi bir yardım almamı yasaklıyor."

Peri'nin her zaman parlak olan gözlerinde bir ağırlık birikti ve benim için her gün gizlemeye çalıştığı üzüntüyü saklamaya zahmet etmediği için iki ton karardı.

İçimi çektim. "İyi olacağım, Peri. Ben her zaman iyiyimdir." Bir adım geri çekildim. "Sadece benim için kör ve masum kal," diye ısrar ettim.

Peri sadece bir yaş küçüktü, ama ben bir Kinetik ve Elemental'in çocuğuyken, o annem ve üvey babamdan gelen tam kanlı bir Kinetik'ti, onların gururu ve neşesiydi. El üstünde tutuluyordu. Bunun için ona minnettardım, ama görüldüğünden daha fazlasını bildiğini belli ederse bunun böyle kalmayacağını biliyordum.

Peri başını sallayarak teslim olmuş bir nefes verdi. "Yapacağımı biliyorsun. Sadece güvende kal, Chrome."

Bir kahkaha attım. "Ben mi? Güvenli mi?" Başımı yana doğru eğdim. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

Peri çenesini sıktı ve gözlerini kısarak yüzüne düşen deniz mavisi saç tutamını üfledi. "Ne demek istediğimi biliyorsun, pislik. Aptal gibi davranıp annemi ya da babamı kızdırma." Kollarını tekrar kavuşturdu ve bileğindeki bilezikleri şingirdattı. "Ya da, Tanrı korusun, kralı. Kayıplar Ülkesi'nde senin cenazene katılamaz."

Kayıplar Ülkesi, her bölgenin ölümlerini uğurlamak için sahip olduğu Kinetik taş binaydı. Gerçek Kinetik tarzında, resmi törenin ardından bir cümbüşle onların yaşamlarını ve fedakârlıklarını kutladık.

"Bana *gerçekten* zarar veremez. Ben çok değerliyim, unuttun mu?" Alaycı ses tonumla sordum.

Peri orta parmağını çevirdi. "Kinetik Turnuvası'nı üst üste üçüncü kez kazanana kadar olmaz," diye hatırlattı. "Sakın berbat etme. Slate için bile."

"O benim arkamı kollar."

Bir kakhaha attı. "Evet." Başını iki yana salladı. "Biliyorum. Kardeşler... ama değiller. Değil mi?"

"Doğru. Biz bir aileyiz,

Peri." "Aile..."

"Evet. Aile."

"Bu babamın da senin ailen olduğu anlamına mı geliyor?" Peri kaşlarını çatı, zaferini kendini beğenmiş bir sırıtışla gösterdi.

Midem bulandı ve ona yaklaşırken dudağım kıvrıldı. "Sakın..."

"Aynen öyle."

"Siktir git, Peri."

"Aile hiçbir şey ifade etmez. Önemli olan sadakat kardeşim. Slate'in sana sadık olduğunu biliyorum. Ama dikkatli ol, tamam mı?"

"Her zaman öyle değil miyim?"

"Prenses söz konusu olduğunda değil..."

"Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Söz konusu o olduğunda neredeyse her zaman aptalca şeyler yapıyorsun. Onunla konuşmanın yollarını aramak gibi."

İnkâr edercesine başımı salladım. "Bir bok bildiğin yok," diye mırıldandım, en temel kuralları neredeyse çiğnediğim onca zamanı düşünerek: Prensesle konuşma. Ama kendime engel olamıyordum, sanki ona doğru çekiliyordum. Neyse ki Peri, hem prensesi hem de kendimi boktan bir kadere mahkûm etmeden önce beni durdurmak için her zaman yanımda olmuştu.

"Krom," dedi küçük kız kardeşim ellerini kalçalarına götürerek. "Her zaman öyleydin. Bana numara yapmayı bırak. Olanları izledim."

Kollarıma baktım ve gümüş akımların kollarımda aşağı yukarı hareket ederek beni küçük bir transa sokmasına izin verdim. "Bu farklı..."

"Biliyorum," dedi sesi yumuşayarak. "Onu hissediyorsun."

Başımı salladım, bakışlarımı kollarımdan yere çevirerek Peri'nin gözleriyle buluşmayı reddettim. Beni çok kolay anlıyordu. "Evet. Bana inanmadığını biliyorum."

"Sana inanmadığımı hiç söylemedim, ama

ben-" "Ama sen bilmiyorsun."

İçini çekti, deniz mavisi saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "İstiyorum, ama-"

"Ama sence bu-"

"Ugh, seni göt surat. Bırak da bir cümlemi bitireyim," diye tersledi, sonra derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Çünkü oyun parkındaki tatlı ve çaresiz kıza yapıştın," diye bitirdi Peri, bu sefer sözümü keserek. "Her şeyin çok iyi olduğu bir zamanda-"

"Berbat mı? Evet... Öyle de denebilir." Bakışlarımı duvara çevirdim. "Her şey yoluna girecek, kardeşim."

Kıkırdadım, hiç eğlenmedim. "Bunu söyleyip duruyorsun."

"Olacak amına koyayım..." Kararlılık sesini sertleştirdi, sanki buna kendisinin de inanmasını istiyordu.

"Evet..." Bana biçilen kadere boyun eğerek mırıldandım.

"Gel hadi. Seni törene götürelim."

Omuzlarımı gerdim, merhem tüpünü resmi kıyafetimin pantolonunun cebine sokmadan önce avucumun içinde sıktım. "Peki. Hadi şu işi bitirelim."

İnsan toplumunda, katlanmak üzere olduğum şey çocuk istismarı olarak kabul edilirdi. Ama burada? Türümüzün en büyük onuru olarak kabul edilirdi. Başka bir Öldürme İşareti alacaktım, derimde büyüyen koleksiyona eklemek için bir Elemental daha öldürdüğümün görsel göstergesi.

Ne kadar gurur verici bir an.

Malabalık bana şaşkın gözlerle bakarken kollarımda ve boynumda gümüş akımlar dolaşıyordu. Hepsini görmezden geldim. Burada olmak istemiyordum.

Her zamanki gibi balo salonunun arka tarafında asılı olan aynı goblene odaklandım. Ben sahte bir gülümseme takınırken annem en büyük destekçimmiş gibi yanımda duruyordu. Kalabalığın içindeki diğer Kinetikler olma arzusundan bahseden umutsuz bir özlem göğsüme çöktü, böylece ben de liderliğimizin karanlık gerçeklerinden habersiz olabilirdim.

Kürsünün ortasında otururken, kalabalığın arasında kısa bir süre *onu* aradım. Buz sarısı ya da gri saçları... Umurumda değildi. Sadece onu görmem gerekiyordu. Odağımı kürsünün kenarına çevirdiğimde Slate'i gördüm.

Kuzenimin dudağı seğirdi. Sakinleşmesini işaret etmek için çenemi ona doğru eğdim.

Omuzlarını dikleştirdi ve kalabalığı gözden geçirdi.

Kalabalığın içinde mor saçların soluk bir tonu dikkatimi çekti. Peri'nin kaşları birbirine yaklaşmış, iç yanağını çiğniyor, ellerini önünde kavuşturuyordu.

Endişeli kız kardeşimi rahatlatmak için çarpık bir gülümseme sundum. Çenesini yukarı doğru eğdi.

Elim cebimdeki merhem tüpünü yumrukladı.

Peri bu anlarda hiçbir zaman benimle birlikte kürsüde olmak istemedi. Herkes onu ne kadar çok sevse de o henüz bir kraliyet mensubu ya da Kinetik topluluğunun saygın bir üyesi değildi. İsteseydi buna izin verileceğinden şüphem yoktu. Ama Peri kalabalığın içinde bana fazla gelirse odaklanabileceğim rahatlatıcı bir yüz olmak istiyordu.

"Kinetik dostlarım," diye seslendi Kral Orman, sesini sonik Kinetikler aracılığıyla yükselterek dikkatimi ona doğru çekti. "Sevgili Kromumuz türümüzü bir kez daha korudu."

Eve dönmem için bana yalvarırken bıçağımı sapladığım adamı hatırlayınca göğsüme boğucu bir baskı öktü.

"İkinci Elemental onun elinden kıl payı kurtulurken," diye açıkladı, Slate'in çiledeki rolünü uygun bir şekilde atlayarak, "dünyayı, güç elde etmek için kontrol edilemez dürtüleriyle halkı terörize eden bir canavardan daha arındırmayı başardı."

Forest'in sözlerinde ne kadar gerçek payı olduğundan emin değildim çünkü adamın söylediği her şey yalandı. Ancak, Elementallerin acımasız olabileceğini tecrübelerimden biliyordum.

"Bu kadar genç birinin bu kadar başarılı olması Chrome'un bizim umudumuz olduğunu gösteriyor. O bizim Savaşçımız, kendilerini koruyamayanları koruma isteğimizi temsil ediyor, bizimle karşılıklı bir anlaşmaya varmaktansa ruhunuzu tüketmeyi ve kuduz bir canavara dönüşmeyi tercih eden zalimlere karşı savaşıyor. Bu çok utanç verici, çünkü Elementaller ve Kinetikler bir araya gelirse, insanlığın bir bütün olarak var olması için daha iyi bir dünya sağlayabileceğimize inanıyorum."

Saçmalıkları karşısında gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Ancak, kalabalıktaki diğer herkes hayran kalmış ve tamamen inanmış görünüyordu, niyetli bakışları ona yapışmıştı. "Chrome'un son iki yıldır Kinetik Turnuvası Yiğitlik Galibi olması, son dört yüzyılda kimsenin başaramadığı bir başarıdır. Henüz on altı yaşındayken kırktan fazla Ölüm İşareti kazanmış olması, onun doğumuyla şereflendirildiğimizde hiçbirimizin tahmin edemeyeceği bir şeydi."

Küstahça söylediği yalanlar midemi bulandırdı. Elbette gücümü tahmin etmişlerdi. Valik'in The Phantom'daki sözleri içime işledi.

Forest ve annemin sadece benim doğumumu değil, prensesin doğumunu da kurguladıklarına dair cüretkâr iddiaları.

Onu düşününce, sahnede gri görünen, mermer gibi birbirine karışmış saçlarını aradım ama her zamanki gibi hiçbir yerde bulamadım. Yine de kalbimdeki görünmez çekiş bana onun yakınlarda olduğunu söylüyordu. Onu hissedebiliyor ve duygularını hissedebiliyordum ama kralın onun görüş alanına girmesine izin vermeyeceğini biliyordum. Ona yakın olmak için yanıp tutuşan ihtiyacım, bu çekimle birlikte daha da şiddetlendi.

Ona ulaşmam gerekiyordu. Ve *hemen*.

"Bu gece, kahramanımızın tenine kırk yedinci Ölüm İşaretini ekliyoruz. Her bir damga başarılarımızı ve statümüzü gururla sembolize ediyor. Sanırım hepimiz Chrome'un ona gösterdiğimiz saygının her zerresine değdiği konusunda hemfikiriz. Bu gece bir Öldürme İşareti daha kazandığında, yaşayan hafızada herhangi bir Kinetik tarafından en çok Öldürme İşareti taşıyan kişi olma yolunda ilerlediğini kabul edeceğiz." Forest, sözlerinin ağırlığını ruhuma bastırmak için başını eğdi ve ona karşı bir gık çıkarmam için beni cesaretlendirdi.

Bunu her şeyden çok istiyordum ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek ve sadece isyancıların başarılı bir darbe yapma şansını yok edecekti.

Kalabalık tezahüratlar ve coşkulu alkışlarla patladı. Benim adımla sloganlar atılmaya başlandı ve her seferinde olduğu gibi bundan nefret ettim. Bunun bir parçası olmak istemiyordum, tarihteki en ölümcül Kinetik olarak bilinmeye hevesli değildim. Eğer mirasımı seçme şansım olsaydı, bu öldürme yeteneğim olmazdı. Yaşamak için keman çalmak bana gayet uygun olurdu. Huzurlu ve önemsiz bir hayat.

Kalabalığı boş bir bakışla değerlendirirken duruşumu sert tuttum, damgalama işini bir an önce bitirmeye hazırdım. Gömleksiz tenim balo salonunun soğuk havasından çakıllaşmaya başladı, gümüş akımlarım kollarımdaki damgaları aydınlatıyordu.

"Şimdiye kadar," diye yeniden başladı Kral Forest yanıma doğru yürürken. Gür sesi kalabalığın sakinleşmesini işaret ediyordu. "Chrome damgalama törenine alıştı. Kayıp Elemental prensi Griffin Silas, Endarkened ordusunu kurmak için daha fazla tükenme emri vermeye devam ettikçe daha da fazla kazanacağını umuyoruz." Bakışlarını yere indirerek, ne demek istediğini vurgulamak için odadakilerin birkaç dakika boyunca nefeslerini tutmalarını sağladı. Kafasını kaldırdığında yüzü aydınlandı. "Chrome'un damgalamayı gözünü kırpmadan kabul edeceğini düşünüyorum. Haksız mıyım?"

Başımı çevirdim ve onun derinliksiz koyu renk gözleriyle karşılaştım, gözlerindeki meydan okumayla tanıştım. Tüm bunları hayal ederken ağzımın kenarlarından bir sırıtiş yükseldi.

Onu yavaşça öldürmeyi planladım ve sonra başımı hafifçe eğdim.

"Hiç şüphem yok," diye yanıtladı kral, karizmatik maskesi sadece benim görebileceğim kadar kısa bir süreliğine kayarak, gülümsemesinin ve nezaketinin ardına saklanan çıkarıcı varlığı ortaya çıkardı.

Solumda, annem ve Grim yaklaşırken Amethyst, üzerinde küçük bir kesik olan açılı iki rakamını içeren metal çubuğa uzandı - Öldürme İşaretlerimizin sembolü - içinde bulunduğu ateşten parlak bir kırmızı parlıyordu. Onu Grim'e uzattı, o da her zamanki sadist sırtışıyla bana dönünce tüylerim diken diken oldu ve içimi bir bulantı nöbeti daha kapladı.

"Onlara iyi bir gösteri yap evlat," dedi Grim, tepki verip vermeyeceğimi test etmek için parlayan dağlama demirini yüzüme yaklaştırdı. Tepki vermedim. Annem çelik gibi parmaklarını ön koluma dolayarak onu yere paralel olacak şekilde kaldırırken Grim memnun bir sırtış attı. Grim demiri aşağı doğru eğdi ve kızgın ısıyı tenimden yaklaşık on santim uzakta hissedene kadar indirdi.

Dişlerimi sıktım ve dikkatimi tekrar beni pür dikkat izleyen, büyülenmiş bakışlarla bana yapışmış kalabalığa yönelttim. Dağlama demirinin yakıcılığı tenime değdiğinde irkilmedim. Düşüncelerim Gray'e kilitlendi; on yaşındayken sadece bir kez konuştuğum ama henüz unutamadığım kıza. Bana ihtiyacı olduğunu ruhumda hissedebiliyordum. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordum ama bunu hissediyordum.

Derim dağlama demirinden tıslıyor, acı içimde şiddetleniyor, yanık derinin tanıdık kokusu burnuma doluyordu.

Acı benim en iyi arkadaşım haline gelmişti - cezadan ziyade bir rahatlama. Markaların neden olduğu eziyet, yaklaşık iki yıl önce onları daha sık aralıklarla kazanmaya başladığımda sona erdi. İlk seferinde çılgılık attım, bayılmak istedim. Ama ondan sonra tepkilerim azaldı. Bu, hissettiğim gibi gerçekten kapana kısılmadığımı hatırlatan bir şeydi. Kralı ve Grim'i kolayca öldürebilecek güçlü bir melezdim. Yine de, beni o kadar sıkı bir tasma ile tutuyorlardı ki, onların kontrolü altında yavaş bir ölümle boğuluyordum. İronik bir şekilde, acı bana nefes alma şansı verdi.

Balo salonundaki tek ses pazılarımın etinin cızırtısıydı. Her iki kolum da neredeyse doluydu, bu yüzden alanım bittiğinde onları nereye koymaya başlayacaklarını merak ediyordum. Aldığım Elemental canları düşünmek için kendime fırsat vermedim. İçimde suçluluk duygusu taşıyacak fazladan yerim de yoktu.

Keskin koku burun deliklerime yerleşirken, insanlarımızın ne kadar acımasız olduğunu acımasızca hatırladım. İnsan kültürlerinin çoğunun, insanlarını başarılarından dolayı damgaladığını kesinlikle görmemişsinizdir. Onlar inekleri damgalıyorlardı.

Ben onların ineği miyim?

Grim kavurucu metali tenime bastırırken prensesin puslu görüntüsünü zihnimde tuttum. Onu sadece orada burada uzaktan görmüştüm ama asla uzun sürmemişti. Onu görmenin heyecanı, kalabalığın içinde kaybolmadan önce yarım saniyeliğine bile olsa, ona ulaşabileceğimi düşünmem için beni hep kandırırdı. Her zaman etrafı inceler, insanlardan yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi ayaklarını sürüyerek yürürdü.

İnsanlar çok konuşurdu. Ve ne zaman birinin onun hakkında olumsuz bir şey söylediğini duysam, bunun prensesleri hakkında ağızlarını açtıkları son sefer olduğundan emin olurdum. İnsanların ona böyle iftira atmanın neden kabul edilebilir olduğunu düşündüklerini bilmiyordum ama benim yanımdayken prenseslerine saygı duymalarını sağladım. Ortalama bir Kinetik'in kendileri ve kral dışında kimseye saygı duymadığını sanıyordum.

Sonunda Grim kolumdaki dağlama demirini çıkardı. Demiri almak için kolumu bırakan anneme geri verirken onu tanımadım. Halktan insanlar benim tepkisizliğime her zamanki gibi şaşkın ifadelerle baktılar. Keşke nasıl bir acıya alışık olduğumu bilselerdi...

"Tebrikler, Krom," dedi Kral Forest tekrar öne çıkarak. Göğsü kibirle kabarmış, yeşil sakalını esrarengiz bir gülümseme süslemişti. Onu bir Elemental bıçağıyla biçmek istedim. "Halkımız için çok şey yaptınız. Böylesine saygın bir Savaşçının, özellikle de bu kadar genç birinin huzurunda olmaktan onur duyuyoruz."

Çenem ağrıyordu ve kalbim şiddetle çarpıyordu, ama sakın bir gülümsemeye zorladım.

"Sen bir efsanesin. Hem de bizim yaşayan efsanemiz. Yaptığın her şey için teşekkür ederim." Kral Forest'ın kehribar benekli koyu kahverengi gözleri ruhuma işledi ve onun bu küçük gösterisine karşı çıkmam için beni cesaretlendirdi.

Yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için kendimi zorlayarak biriken tükürüğünü yuttum. "Size hizmet etmek benim için bir onurdur, Kralım," dedim. "Ve halkımızı ve insanlığı Elementallerin tehdidinden korumak da benim için bir onurdur." Yalan, dilimin üzerinde sıcak bir taş gibi oturuyordu.

Forest her zamanki gibi muzaffer bir edayla sırtıttı. "Ametist," diye mırıldandı.

Annem öne çıktı, vücuda oturan elbisesi ve şık erik saçlarıyla tertemizdi. "Chrome'un kolunu sarın ve balo salonundan çıkarılmasını sağlayın."

Cebimdeki merhemi düşündüm, yanık artık sargılıysa ilaç veremeyeceğimi biliyordum. Lanet olsun, kırk yedi markadan sonra bu rutine alışmıştım. Ayrıca, enfeksiyon kapmama izin veremezlerdi. Onların "efsanesi" değil.

Ametist'in masmavi gözleri benimkilerle çarpıştı, belinden bükülüp bandajları kaptığı gibi yanıma gelmeden hemen önce keskin bir sırtış yükseldi. Bakışlarımı tutarken sahip olduğu bakış benimle alay ediyordu. Sanki yorumlamakla hiç ilgilenmediğim bir şeyi anlatmaya çalışıyormuş gibi karmaşık bir ifade vardı.

"Elbette, Kralım." Başımı çevirip kalabalığa bakarken o da kolumdaki yarayı kapattı.

Bir dakika geçti. Ametist sözlerini bitirdiğinde elini kolumdan aşağı kaydırarak avucuma ulaştı. Sarsıldım ve anneme baktım. Küçümseyen bakışları yerinde sabit duruyordu. Tüy kadar hafif bir hareketle parmaklarımı hızla sıktı.

Gözlerimi kısıtım, bu hareketin ne anlama geldiği konusunda kafam karışmıştı.

"Beni hayal kırıklığına uğratmamaya çalış," dedi Ametist nefesinin altından, kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle değil ama kürsüdeki herkesin duyabileceğini biliyordum.

Elimi ondan çekmemek için kendimi zor tuttum, onun yerine yavaşça çektim. Ametist'in sert bakışlarına meydan okuyarak alçak sesle mırıldandım, "Bunun için bir kalbe ihtiyacın var. Sence de öyle değil mi anne?"

Chapter 4

SLATE

I Kinetik bedenlerin kalabalığını itti. Herkes efsanevi kahramanımız Chrome'un bir başka damgalama törenine daha tanık olmaktan büyük mutluluk duyuyordu. Onu coşkulu kalabalığın arasından kovalayıp kralın ve iki uşağının yanından geçtikten sonra uzaktaki koridorda sırtını görmeyi başardım.

Krom asla asılı geri için Keyfini çıkarın ve eğlenceler o kutlandı başarıları, bu yüzden çoktan gitmişti. Onu yakalamam gerekiyordu.

Eve gittiğinde erişimimi kaybetmeden önce onu durdurmayı umarak koştum. "Chrome."

Kuzenimin omuzları sarsıldı ve gözlerini kocaman açarak bana doğru döndü. "Slate? Ne oldu?" diye sordu.

Onu değerlendirdim, gergin omuzlarını, sertleşmiş sırtını, sertleşmiş mavi gözlerini ve kolundaki bandajı fark ettim. "İyi misin?"

Chrome gözlerini kıstı. "Öyle olduğumu biliyorsun."

"Gerçekten öyle misin?" Gösterişine inanmayarak sordum.

"Ben bir efsaneyim," dedi zoraki bir omuz silkme ve şeffaf bir sırıtışla. "Ben her zaman iyi olacağım, kuzen."

Bakışlarını üzerimde tuttum, giydiği elbisenin arkasını görüyordum. Gözlerinde dağlamanın verdiği acıdan daha fazlası vardı. "Neyin var?"

Chrome bakışlarını koridorda gezdirmeye başladı, burun delikleri alevlendi. "Bu o. Korkmuş."

Sanki bir anda ortaya çıkmış gibi koridoru taradım. "Chrome-" "Ona ulaşmam gerek Slate," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

"Krom." Başımı sallayarak sesimi alçalttım. "Yapamazsın-"

"Siktir." Nefes alış veriş hızlandı, gözlerini kapatırken burnunun kenarını sıkıştırdı.

"Neye ihtiyacın var, dostum? Ne yapabilirim?"

"İhtiyacım var..." Yüzü kısıtlamadan dolayı buruşurken kendini nefeslerini yavaşlatmaya zorladı. "Ona yaklaşmanı istiyorum. Onu koru." Bu bir yalvarıştı.

Başımı salladım, tüm kalbimle ona yardım etmek istiyordum. Adam tarihimizdeki en iyi Savaşçı olabilirdi ama biz daha gençtik. Haddini aştığı için ağır cezalar aldığını biliyordum. Elbette her şey gizli tutulurdu ve Chrome bu konuda asla açıkça konuşmazdı ama zihinsel ve fiziksel cezaların ötesine geçen daha kötü cezalar aldığına dair ağır imalar vardı. Birlikte büyüdüğümüz ve eğitim gördüğümüz için onun söylediklerini çok iyi öğrenmiştim. Bu yüzden, daha fazla ceza almasını engelleyecek her şeye varım. "Evet, elbette. Bunu yapabilirim."

Chrome iç çekti. "Eğer yanına yaklaşmama izin verselerdi..."

"Biliyorum dostum. Sorun değil. Hazel'la konuşup ona ulaşmama yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediğini öğreneceğim," diye onu temin ettim. "Her şey yoluna girecek. O iyi olacak. Ben yanıdayım."

M Parmak eklemlerim pürüzsüz, cilalı beyaz kapıya vurdu. Chrome'un durumuyla ilgili düşünürken durup cevap bekledim. prenses sadece bir saat önce.

Işık sihime hâlâ hayranlık duyarak altın akımların kollarımdan yukarıya doğru yarışını izledim. Saldırgan bir güç olması gerekmeseyse de, *bu benim gücümdü*. Ve damarlarımda dolaşan ışık gücüne sahip olmak benim için özeldi. Onu bir dövüşte işime en çok yarayacak şekilde nasıl kullanacağımı biliyordum. Beni ve diğerlerini hayatta tutuyordu. Sonunda önemli olan tek şey buydu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve küçük kız kardeşim küçük aralıktan içeri girdi. "N'aber?" yumuşak ve yüksek tonlu sesi beni karşıladı.

"Selam, Hazy. Bir dakikan var mı?" Ellerimi siyah kotumun ön ceplerine sokarak sordum.

Hazel birkaç saniye boyunca sorumu düşünüyormuş gibi yaptı, tavana bakarken dudaklarını büzdü. Ben gereksiz yere beklerken birkaç sessiz saniye geçti. Beni odasına alacağını biliyordum ama onun izni olmadan içeri giremezdim ve o da bunu biliyordu.

Sonunda, bir karara varmış gibi göründükten sonra bana baktı. Bir gülümseme ve hızlı bir omuz silkmeye, "Elbette!" dedi, dönmeden önce, yapılmamış yatağına doğru ilerledi ve kenarına oturdu. Bacağını, yere kadar uzanan perdeler de dahil olmak üzere odadaki çeşitli mor tonlarıyla eşleşen lavanta rengi yatak örtüsünün üzerine sıkıştırdı.

Hazel'in odası tam da bir genç kızın odasından bekleyeceğiniz gibiydi. Temelde genç yetişkin romanları ve fantezileriyle dolu kitaplığını onurlandırıyor. Raflarda, diğer süs eşyalarının yanı sıra sergilemek için kullandığı bir Kinetik hançeri vardı. Onun için savaş alanını kitaplar aracılığıyla deneyimlemeyi tercih ediyordu ki bu da doğrudur. O bir savaşçı değildi ve ben bundan memnundum çünkü her zaman güvende olacağını biliyordum.

"Ne var ne yok Slate?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Acaba prenses hakkında bir şey biliyor olabilir misiniz? Aynı yaştasınız ve aynı sınıftasınız, değil mi?" Birdenbire ona bunu sorarken kendimi garip hissettim. Prensesle birlikte olmaya çalışıyor değildim ama kız kardeşimin bunu nasıl algılayacağını tahmin edebiliyordum.

"Ne?" Yanaklarındaki bebek yağları onu çok genç gösteren narin yüz hatlarına bir şaşkınlık ifadesi yerleşti.

İçimi çektim ve bunu en iyi nasıl açıklayacağımı düşünürken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Chrome'un prenses konusunda ona yardım etmem için bana ihtiyacı var. Prensesin tehlikede olduğunu söylüyor ama ona yaklaşmasına izin verilmiyor. Bu yüzden"-durakladım-"onun yerine benden onu korumamı istedi."

"Tamam..." diye uzattı, devam etmemi bekledi. "Ama önce, o nasıl ve neden tehlikede?"

"I-" Başladım ama bunu açıklamanın tahmin ettiğimden daha zor olacağını fark ettim. "Emin değilim. O sadece *biliyor*."

Hazel sanki bir taş çuvalından daha aptalmışım gibi açık bir ağız ve kısık gözlerle bana baktı. Üzerinde beyaz bir kuzgun resmi olan siyah kapüşonu onu bütünüyle yutuyordu. "Ben...." Dudaklarını tekrar ayırmak için ağzını kapattı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, aslında. İstemiyorum. Ama bu şu anda gerçekten içine girebileceğim bir şey değil."

"Annemle babamın bundan haberi var mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Henüz bilmiyorlar. Bunu Chrome'a bırakıyorum."

"Peki," diye kabul etti. "Bu, onun pantolonuna girmeye çalışmanla ilgili olmadığı sürece," dedi, dudakları tiksintiyle bükülürken neredeyse öğürüyordu. Burnundaki ve yanaklarındaki hafif çiller ekşi ifadesiyle birlikte kabarmıştı.

"Uhm, hayır! Tanrılar, Hazel!" Başımı sallayarak alay ettim. "Eğer öyle olsaydım, bunun için başvuracağım son kişinin sen olacağına söz verebilirim." Daha on beş yaşındaydım. *Gerçekten* seks yapma fikri beni dehşete düşürüyordu çünkü ya berbat biriysem? Ve bunu Prenses Gray'le yapmak... Şimdi beni gömün gitsin.

Hazel rahatlayarak iç çekti, omuzları çöktü. "Tamam, güzel." Metalik bronz telleri pencerelerden giren ışıkla parlayan saçlarını tuttu ve başının tepesinde bir at kuyruğu yaptı. "Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Tüm bunların saçmalığına kıkırdadım. "Onunla hiç dersiniz var mı? Onu yalnız yakalayıp konuşabilmem için en iyi fırsatın ne zaman olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım onu son derste yalnız yakalayabilirsin. Onun için spor salonu. Bazen onu okuldan sonra herkesten daha geç çıkarken görüyorum. Çocuklar ona pek iyi davranmıyor," diye açıkladı Hazel, gözleri hüznle dolmuştu.

"Ne? Neden?" Şaşırarak sordum. Onu hiç görmemiştim. Ama yine de onu okulda ya da Kinetik Saray'da pek görmemiştim. Prensesim olduğu için bu beni şaşırtmıştı ama sanırım insanlar bizim varlığımızı bilmiyorlardı, hele de koca bir krallığımız olduğunu. Ülkemizin ve dünyanın geri kalanına yayılmış farklı etki alanları vardı, ancak Kraliyet Etki Alanı gerçek Kinetik Kral'a ev sahipliği yapıyordu. Yıllar önce Kral Forest'ın selefinin Georgia Eyaleti'nin sunduğu birçok manzaraya aşık olduğunu ve bu yüzden bayrağı oraya dikmeyi seçtiğini okumuştum.

Neyse ki Elementaller çocuklarını yıllar önce bizimle kaynaşan insan okullarından çekmişlerdi. Chrome ile yaşanan ve neredeyse her iki türümüzü de ifşa eden olaydan ve son on yılda artan gerilimlerden sonra, çocuklarını evde eğitmeye karar verdiler. En azından okullarda meydana gelen herhangi bir tükenme konusunda endişelenmemize gerek yoktu.

Başımı salladım. "Tamam, son ders spor salonunda," dedim, aklım şimdiden planlarla dönüyordu. "Bayan Hawthorne'un dersten erken çıkmama izin verip vermeyeceğine bakabilirim. Eminim sorun olmayacaktır."

Hazel gözlerini devirdi. "Evet, çünkü sen altın çocuksun. Chrome bizim okula gitmediği için şanslısın; yoksa bir Kinetik saniyede senin yerini alırdı."

Küçük bir gülümsemeyle homurdandım. "Bana her zaman mütevazı kalmam gerektiğini hatırlatmayı sana bırakıyorum Hazy." Bir insan okulundaki hiyerarşi umurumda bile değildi.

"Ben bu yüzden varım," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

"Hayır, değil." Kıkırdadım. "Bir gün harika bir casus olacaksın." Saçının tepesini karıştırdım ve kız kardeşimin kaşlarını çatmasına neden oldum. "Ve Tanrılar, bu yeteneğin için seni gerçekten kıskanıyorum."

T Kızarmış biftek ve baharatlı sebzelerin lezzetli kokusu burnuma doldu. Karnım guruldayarak bana ne kadar aç olduğumu ve isyanda olmadığım için ne kadar mutlu olduğumu hatırlattı. Kendime bir tabak servis edip oturduktan sonra

Yemek masasına oturduğumda ailemle yüzleştim.

"Yemek nefis kokuyor anne." Başında babamın oturduğu uzun masanın karşısından ona geniş bir sırıtış attım.

Annemin yumuşak pembe saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü, birkaç telin uçuşmasına izin veren kendine özgü bir stili vardı. "Teşekkürler tatlım. Umarım beğenirsin." Hepimizin uyduğu tek görgü kuralı onun "masada sihir yok" ısrarıydı.

"Yapacağımı biliyorum. Açlıktan ölüyorum." Bifteği mideye indirmeden önce vakit kaybetmedim.

"Eğitim nasıl gidiyor, oğlum?" Babamın huysuz sesi ağgözlü tünel görüşümü kırdı. "Geçen geceki görevi duydum."

Çiğnerken omuz silktim. "İyi gidiyor. Henüz bir Krom değilim, ama oraya ulaşacağım," diye cevap verdim, inleme isteği uyandıran bir ağız dolusu biftek yuttuktan sonra. "Göreve gelince... sana ne söylendi?" Hangi bilgiyi atlayacağımı merak ederek sordum.

"Sen ve Chrome iki Elemental'den birini kaybettiniz. Diğerini de o aldı. Ne oldu?" Savaşçı Loncalarının Yüce Generali olan babam, biz ailece vakit geçirirken "işini" bırakmakta zorlanırdı.

Göğsümdeki gerginliği gevşetmeye çalışarak iç çektim. "Bilmiyorum. Kulüpteki kalabalığın içinde bizi atlattı." Omuz silktim, iştahımı kaybetmiş bir halde yemeğimi kurcalarken gözlerimi ayırmadım.

"Garnet, tatlım," dedi annem usulca, "yemek masasında iş hakkında konuşmayalım. Bırakalım da huzur içinde yesin, olur mu?"

Babamın özenle kırpılmış bordo saçları, sıkıca tutması için sürdüğü jöleyle parlıyordu. İstifa etmiş bir nefesle başını salladı ve masanın öbür ucundaki annemin elini tuttu. "Elbette Rose." Ona, başka hiç kimsenin ondan alamadığı nazik bir gülümseme sundu. Tıpkı annemin

Arkasındaki tuvalerde duvara asılı Birlik fotoğraflarında ona gülümsedi.

"Sorun değil," dedim elimde çatalımla sallayarak. Akşam yemeği boyunca bu endişeyle oturmaktansa şimdi açıklığa kavuşturmayı tercih ederdim. "Dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu bilmiyorum baba. Garip bir görevdi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesinde gergin bir hafiflik vardı. Genel ses tonunun yemek masasına sızmasına izin vermemeye çalışıyordu.

"Orada iki Elemental varken hiç insan ölmemesi çok garipti. Ne kadar süredir orada olduklarını bilmiyoruz ama sanırım onlar da herkes gibi konser için oradaydılar," diye yüksek sesle aileme söyledim.

O gecedен beri bir kenara ittiğim bir düşünceydi bu. Her şey ters gittiği için bana ağır gelmişti. Başından beri doğru olmayan bir şeyler vardı ve bunun peşini bırakamıyordum. Doğrulama mı yoksa yanıldığıma dair güvence mi aradığımdan emin değildim ama isyanın gayri resmi lideri olan babama bundan bahsetmenin bir zararı olmayacağını düşündüm.

Her zamanki gibi sessizce oturan Hazel, yemek yerken onu dinliyordu. Her ayrıntıyı özümserken gözleri masanın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Cotton Sjodin dışında ondan daha dikkatli bir insan yoktu.

Babamın kaşları çatıldı, çatalını brokoliye saplamak için yarıda bıraktı. "Belki de sen ve Chrome ortaya çıkınca konuşmaları yarıda kesildi."

Omuz silktim. "Olabilir. Ama kalıp savaşmaktansa kaçmaya daha meyilli görünüyorlardı ki bunu da alışılmadık buldum." Bir parça kuşkonmaz çatalladım ve ondan yayılan yumuşaklığın tadını çıkardım. Annemin yemekleri çoğu Kinetik'in yemek yediği yemekhanedeki yemeklerden çok daha üstündü. Orada sadece annem yemek pişirmeye ara vermek istediğinde yemek yedim.

"Peki ama bir insanın aurasını tüketmek için orada değillerse neden sen ve Chrome onları bulmaya gönderildiniz?" diye sordu babam içten bir merakla.

"Hiçbir fikrim yok. Bana mantıklı gelmeyen şey bu." Chrome'la birlikte tuvalete gelen tuhaf adamdan bahsetmiyorum bile. Chrome'a doğruyu söyleyip söylemediği konusunda hâlâ tam olarak emin değildim. Bunu sadece zaman gösterecekti.

"Araştıracam," diye mırıldandı babam, bir çatal dolusu mısır alırken, alındaki dalgın kırıksıklıklar hiç hafiflemiyordu. "O göreve giden yolda hangi istihbaratın geldiğine bakarım."

"İyi iş çıkardın hayatım," diye güvence verdi annem. "Elinden gelenin en iyisini yaptın. Ve her görevden sonra eve sağ salım döndüğün için sana minnettarım."

"Teşekkürler anne." Gönderildiğim her görevde benim hayatımdan endişe ettiğini bildiğim için kalbim onun için çarpıyordu.

Bakışlarımı karşılayan Hazel'a baktım. Neyse ki daha önce prenses hakkında sorduğum tuhaf soruyu yanıtsız bırakmamıştı. Böyle zamanlarda kardeşler olarak aramızda yakın bir bağ olduğu için gerçekten minnettar oluyordum. Beni aileme ispiyonlaması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Çenemi eğerek bu konudaki sessizliğini takdir ettiğimi belirttim.

Yarım yamalak bir göz devirme ve çarpık bir gülümsemeyle yemeğine geri döndü. Boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar babama yönelttim. "Bir sorum var."

"O ne oğlum?" Babam delici bakışlarını tabağından kaldırıp gözlerimle buluştu.

"Peki," diye başladım, bu konuyu nasıl açacağımdan emin değildim, "prensese neden eğitilmediğini biliyor musun? On dört yaşında ve bir yıl önce başlaması gerekiyordu."

Babam başını salladı. "Evet, benim kızım olsaydı kesinlikle böyle bir seçim yapmazdım, özellikle de prenses olduğu için," diye homurdandı. Kraldan hoşlanmadığı her halinden belliydi. Onunla insan hükümeti arasında bazı karanlık işler döndüğünü biliyordu ama bunu keşfetmek için zamana ihtiyacı vardı. Ne olursa olsun, kralın halkımızın çıkarlarını düşünmediğini biliyordu ve buna bir son vermek istiyordu. "Ama onun güvende olması ve tehlikeden uzak tutulması gerektiğini söylüyor."

"Bu," dedim başımı eğerek, "savunduğumuz her şeye aykırı. Aksine, bu onu kendini koruyamama riskiyle karşı karşıya bırakır."

"Anlaştık."

"Peki, plan nedir?" Ben sordum. "Son zamanlarda istihbaratta yeni bir gelişme var mı?"

Babam yemeğini çiğnedi. "Orada burada ufak tefek şeyler. Henüz büyük bir şey yok."

Görevimizin hassas doğasını anlayarak başımı salladım. Yanlış bir hareket her şeyi mahvedebilirdi ama göğsüm gerildi. "Sanki büyük bir şey olacakmış gibi geliyor. Umalım da çok geç kalmayalım."

Chapter 5

CHROME

"B "Bir saat içinde akşam yemeği için hazır ol."
Üvey babamın şık botları ahşap zeminde tıkırdayarak kapıya doğru ilerlerken ve beni yatak odamda yalnız bırakırken yüzüm buz g i b i zemine yapışmış, uyuşmuş bir halde kaldı. O beni döverken hiçbir şey yapamadım,

nefretini serbest bırakıyor.

Hayatımdan nefret ettim. Kendimden nefret ettim. Her şeyden nefret ettim.

Benden daha zayıf olanlara karşı kendimi savunamayacaksam, yaşayan en güçlü varlık olmanın ne anlamı vardı? Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu.

Çok tanıdık gelen acıyı görmezden gelerek yerden kalktım ve duşa girmeden önce törende giydiğim dar resmi kıyafetleri çıkardım. Suyun altında durdum ve sabırla vücudumun iyileşmesini beklerken fayans zeminin yaralarımından dolayı kırmızıya dönüşmesine izin verdim.

Az önce yediğim dayak alışık olduğumdan farklı bir şey değildi. Acı bana eşlik ediyordu. Aksine, cezalar içimdeki gücü santim santim parçalamaya devam etti.

Dün gece The Phantom'da Elemental'in kaçmasına izin verdiğim için, damgalama törenimden sonra Grim'in disiplin biçimini hak etmiştim.

Bu benim normum haline gelmişti ve tam da onların istediği gibi, artık umursamayacak kadar kırılmıştım. Ben onların istedikleri zaman kontrol edebilecekleri nihai savaşçılıyım. Bu durum o kadar uzun süredir devam ediyordu ki, ne zaman çizginin biraz dışına çıksam, bu sadece olağan bir durumdu.

Varlığımı tasarladıkları için ne kadar güçlü olabileceğimi biliyorlardı. Beni kontrol etmenin en iyi yolu ruhumu kırmak, özgür seçim yapabileceğime dair tüm tuhaf fikirlerimi elimden almaktı.

En azından Forest ölene kadar. Onu öldürdüğümde, bu cehennem çukurunu sonsuza dek geride bırakabilir ve yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirdim. Ve tabii ki Gray'i de yanımda götürebilirdim - henüz bilmesene bile. Eğer duyguları doğruysa, ki öyle olduğuna inanıyordum, benimle birlikte buradan kaçmaktan mutluluk duyacaktı.

Duştan çıktım, havlumu saçlarımdan geçirdim, Slate'in Gray'e yaklaşmayı ve onu eğitmeyi başaracağına güveniyordum.

Slate ailemden gördüklerimin çoğunu biliyordu ama Grim'in bana yaptığı diğer şeyleri bilmiyordu, yine de şüpheleri olabilirdi. Forest, muhtemelen annem ve Grim dışında kimse bilmiyordu. Bu onların iyi sakladıkları küçük kirli sırlarıydı. Grim'in bana cinsel tacizde bulunduğu haberi yayılmaya başlarsa, bunun ardından çok daha kötü şeyler yaşayacağım kesindi. Kuzenime söyleme riskini göze alamazdım çünkü bunu düzeltmek isteyebilirdi. Ve onun yüzündeki dehşet ve acıma ifadesini izleme fikrine dayanamazdım.

Öldürmek için bir saatim varken, kemanımın ve yayımın keman sehпасının üzerinde durduğu yere yürüdüm ve bir sandalyeye oturdum. Müziğin göğsümden enstrümana doğru aktığını hissetmek, acımı güzel bir şeye dönüştürmek benim için en iyi rahatlamaydı. Bu, annemin nedense hep öğrenmemi istediği bir sanattı. Beni zarif ve kültürlü yapacağını söylerdi. Sanki bir önemi varmış gibi. Onların silahı ve "üstünlüğümüzün" yüzü olmam gerekiyordu.

Hissettiklerimi anlatmak için doğru notalara basmak üzere yayı teller üzerinde kaydırarak gözlerimi kapattım ve ruhumu boşalttım, yakınlarda kimi rahatsız ettiğini umursamadan. Kral'ın Sarayı'nda sesi kontrol edebilen sonik Kinetikler vardı; bu konuda bir şeyler yapacaklarından emindim.

Kreşendonun yükselişine kapıldım, göğsümde o tanıdık çekişi hissettiğimde, sanki biri uzaktan kalbimin tellerini titretiyormuş gibi yükselirken gözlerimde yaşlar birikti.

Gri.

Yayım bir dizi yanlış nota üzerinde kayarak içgüdüsel olarak irkilmeme neden olan cırtlak bir ses çıkardı. Kemanımı yanımdaki sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Prensesin duyguları ağırdı. Benimkinden pek farklı değildi ama kalbimdeki çekime dayanarak ona ait olduklarını biliyordum.

Ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken avuçlarımı yüzüme sürterek ileri geri yürümeye başladım - eğer bir şey yapmam gerekiyorsa. Onun duygularını bu şekilde hissetmekten ve bu konuda hiçbir şey yapamamaktan çok yorulmuştum. Onu yüksek binanın içinde bile bulabiliyordum.

Dün gece Hayalet'te Valik'ten aldığım yeni bilgilerle, izin verilmediğini bilmeme rağmen sonunda onu aramak için her zamankinden daha cazip hale geldim. Orman ve annem bunu açıkça belirtmişti. Gray'in yanına gittiğimi öğrenirlerse sonuçları çok ağır olurdu.

Ama belki de bundan kurtulabilirim? Sadece bu seferlik. İçimdeki her şey ona gitmek ve onu korumak için çılgılık atıyordu.

Siktir et.

Sandalyenin arkasına asılı kapüşonumu kaptım ve hışımla odamdan çıktım. Koridora çıktığımda, annemle ya da Grim'le karşılaşma ihtimalime karşı dış görünüşümü sakınleştirmeye odaklandım. Tatlı kız kardeşim Peri, beni yakalarsa aptalı oynayacak ve maskaralıklarımın gizli kalmasına yardımcı olacaktı.

Eğitildiğim şekilde adımlarımı hafiflettim ve kimse fark etmeden dışarı çıkabilmeyi umarak ön kapıya doğru ilerledim. Akşam yemeği için zamanında döneceğimden emin olabilirdim.

Sessizce süitin ön kapısını açtım ve Gray'in duygularına odaklandım. Hüzün ve yalnızlığın ağır yükü kalp tellerimi çekerek beni Kral'ın Sarayı'nda ona yönlendirdi.

Asansörün düğmesine avucumun içiyle vurdum ve alt katlardan bana ulaşmasını beklerken hayal kırıklığı içinde homurdandım. Odamdan kaptığım kapüşonlu tişört kolumun kıvrımına yapıştı ve beklerken aceleyle başıma geçirdim, gümüş akımlarımı ve markalarımı maskeledim.

Sonunda asansör açıldı ve içeri daldım, yönlendirildiğim kata çıktım, ona ulaşmak için aciliyet hissettim ve tüm dikkatimi rüzgara verdim. Kararımı verdiğimde, oyun parkındaki o uğursuz günden beri onunla ilk kez konuşacak olmanın heyecanı kan dolaşımımı hızlandırdı. Bu sefer etrafımda beni durduracak Peri yoktu.

Bir başka gerçek yüzüme tokat gibi çarpınca kalbim sıkıştı: O günü hatırlamayacaktı. Ya da en azından bir kısmını. Forest bazı olaylarla ilgili hafızasını sildirmişti.

Önemli değildi. Onu tekrar görecektim. Sonunda asansörün sesi duyuldu ve metal kapılar birbirinden ayrıldı. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek durakladım.

Bunu yapabilir miyim? Onu gerçekten şaşırtacak mıyım? Ne düşünecek?

"Şimdi mızımızlanma," diye mırıldandım kendi kendime, ona doğru rahatça yürürken göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışıyordum.

Onu yıllar boyunca görmüş olmama rağmen, en son konuşmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmişti. O zaman o sadece sekiz yaşındaydı, ben ise on. O gün ikimiz için de çok şeyi değiştirmişti. Bağlantısız büyümle oyun alanını yok ettikten sonra bir daha asla bir insan okuluna dönmedim. Onu kontrol edebilmem için hiçbir yol yoktu. Elemental büyümü sadece bir gün önce uyandırmıştım. Sonra, diğer çocukların Gray'e zorbalık ettiğine şahit olduğumda, elementimin kontrolü ele geçirdiği ve oyun alanındaki tüm yapıları çarpıttığı noktaya kadar kesin bir şekilde öfkelen dim. Bunu takiben, dokunduğumuzda her ikimizin de Kinetik büyüü uyandı.

Sarayın ön lobisinde dolaşırken, diğerlerinin şaşkın bakışlarını bana yönelttiklerini fark etmedim bile. Ben geçerken insanlar yollarını ayırıp bana yol açıyordu ve genellikle bunun için minnettardım. Dokunulma düşüncesi tenimi terli terli ürpertiyor ve avuç içlerimin nemlenmesine neden oluyordu. İşin içinde şiddet olmadığı sürece, başka türlü bir fiziksel temas istemiyordum.

Lobinin hiçbir Kinetik tarafından kullanılmayan karanlık bir köşesini döndüm. İssızdı, bir zamanlar temizlik ekibine ait olan bir yan koridor gibiydi. Onu hissettim. O kadar yakındı ki kalp atışlarım kaburgalarımın altında endişeli bir ritimle çarpıyordu.

Gözlerimi kapattım, endişeli nefeslerimi yavaşlattım, sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Yapabilirdim.

Halkımızın başarılarını övmesi için etrafta dolaşırken, Grim ya da annemle karşılaştığımda, Orman'la uğraşırken ve yıllık Kinetik Turnuvası'nda yarışırken bile bu kadar gergin olmamıştım. Ama Gray'in karşısında? Berbat haldeydim.

Ona ne söyleyebilirim ki? *Merhaba, hatırlamıyorsun çünkü hafızan olaydan sonra silinmiş, ama hey, duygularını hissediyorum ve hadi gizli arkadaş olalım. Ya da daha fazlası?*

Kendi kendime homurdandım, ellerimi silkeledim ve kendimi prensesin çekiciliğini takip etmeye zorladım. Bir köşeyi daha döndüm ve bir çıkmaz sokağa geldim.

Kapı. Mekânı hiçbir ışık aydınlatmıyordu ama bu benim için önemli değildi. Gözlerim her zaman diğer Kinetiklerden çok daha iyi görmüştür.

Prenses Gray yerde oturuyordu. Dizlerini bükmüş, bir not defterine benzeyen bir şeyi öfkeyle karalıyordu, yüzü şiddetle kararlıydı.

Akımları bilezik tarafından bastırıldı, bu beni şaşırttı.

Orman onu sarayda büyüsunü bastırmaya zorlamamıştır herhalde? Aşağıdaki hapisanelerde tutulmadıkları sürece kimse bunu yapmaz.

Forest ve ailem sihrimi bastırmadılar bile. Sanırım bana istedikleri gibi sahip olduklarını biliyorlardı, bu yüzden buna gerek görmediler.

Neredeyse arkamı dönüp olay yerinden kaçacaktım. Özel bir an yaşıyordum. Araya girmeme gerek yoktu. Bu duyguyu herkesten daha iyi anlıyordum. Burada durarak ikimiz için de çok şeyi riske attım.

İki adım geri atınca botlarım tertemiz mermer zemine sürtündü. Rahatsız edici yüksek sesli gıcırta Gray'in dikkatini bana vermesine neden oldu. Gözleri beni incelerken yarıklara dönüşmeden hemen önce korkmuş bir hayvanı andırıyordu.

Boğazımı temizledim, kollarımı arkamda birleştirdim ve parmaklarımı birbirine geçirdim. "Merhaba."

Bu terk edilmiş koridorun gölgeleri arasında bile her biri diğerinden daha belirgin olan bir dizi duygu yüzünde uçuştı. Gözlerini kıstıktan sonra tanıma korkuya dönüştü, ardından şok geldi, sonra yerini huşu ve şaşkınlık aldı. Son olarak, gözlerinin içinde bana tehlikeli gökyüzünü hatırlatan bir fırtınanın koptuğunu gördüm. Her şeyden çok, kendi duygularımın onunkilerle karıştığını hissettim ama onunkileri de net bir şekilde fark ettim.

Duyguları güçlendikçe kızgınlık ve öfke beni boğdu. Umut, beni oyun parkındaki çocuk olarak tanıma ihtimaliyle beni kırılğan kollarında kaldırdı. Ama o zamandan beri onunla konuşmadığım için kızmış olabileceğini fark ettiğimde hızla serbest kaldım. Endişeme rağmen, bunu kendim öğrenmek zorunda hissettim.

Prenses bacaklarını yerde düzleştirdi ve geri çekilmek için kendini yukarı itmek istercesine ellerini parlayan mermere bastırdı. "Ben de tam gidiyordum," diye kestirip attı.

"Yapma," dedim, elimi yatıştırıcı bir şekilde uzatarak. Dudaklarımı yalayarak, "Benimle kalır mısın?" diye kekeledim. Sinirden kusmak istiyordum, tamamen ricamı reddetmesini bekliyordum. Bana verdiği tepkiye bakılırsa, büyük olasılıkla reddedecekti.

Gray'in gözleri açıldı ve sanki başka biriyle konuşmamı bekliyormuş gibi çıkmaz sokağın etrafında dolandı. Sadece onunla konuştuğumu fark edince bakışlarını üzerimde sabitledi. Bakışları savunmamı delip geçti ve sanki tüm sırlarım bedenime yazılmış gibi kendimi soyulmuş ve açıkta hissetmeme neden oldu.

Ağzı açılıp kapandı ama dudaklarından hiçbir ses çıkmadı.

Kalbimin bu belirsizliğe daha fazla dayanamayacağını düşündüm ama metanetimi koruyarak yaklaşan reddi bekledim.

Sonunda başını salladı ve sanki bana daha fazla yer açacakmış gibi bir santim yana kaydı. "Elbette."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kendimi onun yanına, sırtımı kilitli kapıya dayayarak yere bırakırken tuttuğum nefesi hafifçe dışarı verdim.

Sessizlik perdesi karanlık koridorda bir pelerin gibi üzerimizden kaydı. "Sonunda seninle tanışmak güzel," diye başladım, daha önce tanıştığımızı bildiğim için yalan söyledim. Bunu bilmemesi gerekiyordu ve beni oyun alanındaki o günden, cazibemden tanıdığını sanmıyordum. Şöhrete ulaşmamdan önceki dönem. Beni tanınması için bir nedeni olamazdı, özellikle de ailelerimiz bizi doğduğumuzdan beri ayrı tutmaya kararlı olduğu için.

Ama onu tanıyordum.

"Sen Chrome'sun."

Başımı eğdim. "Tek ve biricik," dedim, ses tonumda ağır bir alaycılık vardı. "Ve sen de Prenses Gray'sin."

"Evet." Omuz silkti ve okul üniformasının pilili eteğindeki gevşek bir kumaşı karıştırdı.

Buz sarısı göz alıcı bir saç teli gözünün üzerine düştüğünde nefesim boğazımda düğümlendi. Onu kenara itme dürtüsüyle savaştım, kendimi tutmak için dizlerimin üzerine dökülen bileğimi tuttum. "Sizinle tanışmak bir onur, Prenses." Ona yumuşak bir gülümseme sundum.

"Gerçekten mi?" diye sordu, bakışlarını kucağındaki not defterine indirmeden önce burnunu buruşturdu. O defteri kapamadan önce, Forest'a tuhaf bir şekilde benzeyen bir adamın çizimine göz attım. Adamın gözleri yuvalarından fırlamış, dudaklarından kan damlıyor ve bir hançer kafatasını şakağından şakağına kadar delip geçiyordu.

Oluşan karanlık gülümsemeyi gizleyemedim. Belli ki onun da içinde bir karanlık mayalanıyordu.

Defteri çılgınca çarpınca sayfalardaki hava hışırdadı ve tüylerim diken diken oldu.

Sırıtişımı sildim ve başımı salladım. "Kesinlikle. Sen..." *Son altı yıldır uzaktan özlemini çektiğim kız.* "...biraz vahşisin." Kıkırdayarak çenemi deftere doğru eğdim ve gözlerindeki ateşin ne olduğunu anladım. O da benim gibiydi, içimizde bunu hak edenlerin üzerine cehennemi salmaya hazır bir canavarla yaşıyordu.

Şaşırmış bir halde başını salladı. "Ne?" Çizimini gördüğümü fark edince yanaklarını pembe bir kızarıklık kaplamaya başladı.

Sırıtişim genişledi. "İnan bana, öylesin..."

"Vahşi olan sensin," diye mırıldandı, hazırlıksız yakalanmıştı, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Omuz silktim. "Evet, ihtiyacım olduğunda öyleyim," dedim özür dilemeden. "Ama sen? Eğer bu çizim bir gösterge ise..." Çok fazla şey söyleyip onu korkutmak istemediğim için durakladım. "İçinde ne tür bir canavarın uyuduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Nereden... biliyorsun?" Gray sordu, sesine gerginlik karışmıştı.

Derin bir nefes aldım. "Bir şeyler görüyorum." Ses tonum düştü, onu kollarıma çekip göğsüme sarmaktan başka bir şey istemiyordum. İçimden bir ses bunun her zaman rahatlık isteyen bir parçamı yatıştıracağını söylüyordu. Gerçekten istediğim tek dokunuş buydu.

Gray'in buz gibi gözleri benimkilerle çarpıştı. Karanlıkta birbirimizin bakışlarını tuttuk, aramızdaki küçük boşluğa bir kez daha bir sessizlik yerleşti.

Nefes almadım, o anı bozmaktan korkuyordum. Sadece onun yanında olmak bile yeterliydi. Nefes almıyor olmama rağmen, sadece onun varlığı bile daha önce hiç hissetmediğim bir güvenlik ve huzur sağlıyordu.

"Yüzünü daha önce hiç bu kadar net görmemiştim. Neden?" diye fısıldadı. "Nasıl oluyor da seni geçit töreniyle dolaştırıyorlar ama belirsiz tutmayı başarıyorlar?"

Dudaklarımı hüzünlü bir gülümsemeye zorladım. "Çünkü beni kontrol etmek istiyorlar. İnsanların moral bulması için benim adımı kullanmak istiyorlar. Yine de çok fazla özgür olmamı istemiyorlar. Özellikle de *senin* yüzümü bilmeni istemiyorlar. Birlikte çalışmamızı istemiyorlar, değil mi?"

Gray'in kaşları düşünceli bir şekilde çatılırken bakışlarını yere indirdi. "Ama neden yapalım ki?"

"Çok yakında bir gün her şey sana anlamlı gelecek," dedim, onu babasının elinden çekip almaktan başka bir şey istemiyordum. Ona bok gibi davrandığından hiç şüphem yoktu. Tek umudum, yarı Elemental olsa bile kızına fiziksel olarak zarar vermeyecek kadar namuslu olmasıydı.

Başını iki yana sallayarak gözlerini bana dikti. "Şimdi söyle bana... lütfen."

Koridorun sonunda bize doğru yaklaşan Kinetik enerjiyle irkildim. Ayağa fırladım. "Gitmeliyim," dedim, birbirimizin yakınında bu şekilde görülürsek başıma gelecekleri biliyordum.

Gray'in gözleri büyüdü. "Bekle!"

"Biri geliyor..." Fısıldadım, sonra bileklikli bileğine baktım. "Sana bunu taktırmalarından nefret ediyorum. Seni çok savunmasız kılıyor." Kendini koruyamadan tehlikeyi fark edemediği için başına bir şey gelmesi düşüncesi burun deliklerimi alevlendirdi.

Gray'in gözleri büyüdü, korkusu titreşimsel bir çekişle kalbime çarptı. "Seni tekrar bulacağım," diye söz verdim kısık bir fısıltıyla. Varlık çok yakındı ve onun her şeyi tüketen korkusu, yaklaşan enerjik varlık ve kendi aciliyet duygum arasında, varlığın ne kadar yaklaştığını fark etmedim.

Gitmek için döndüm ama keskin bir şekilde durdum. Burnum bir adamın göğsüne birkaç santim yaklaştı. O göğsün üzerinde kimin kafasının durduğunu tam olarak bildiğimden, Grim'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyle karşılaşmak için çenemi kaldırdım.

Chapter 6

SLATE

"W Niye buradayız?" Onyx Valor yanımdan sordu, gece yarısı saçlarındaki beyaz benekler balo salonunun alçaktan sarkan avizelerinin ışığında parlıyordu.

Omuz silktim. "Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedim, kalabalığı yararak ön tarafa ulaşmaya çalıştım. "Hadi, önemli bir şey olması ihtimaline karşı yaklaşalım. Kaçırırsak başımıza bir şey gelsin istemeyiz," diye seslendim omzumun üzerinden.

Onyx gözlerini devirdi. "Eğer önemli bir şeyse, babam beni bilgilendirir."

"Ayrıcalıklı," diye alay ettim. "Yani, ben de kendiminkine sorabilirim ama bunun neresi eğlenceli? Ya çok büyük bir şeyse ve tarih yazmanın ortasındaysak?"

Onyx'in sırtışı heyecanla parlayarak genişledi. "Peki, tamam. Tarihe tanıklık etme şansını kaçıramam."

Kıkırdadım ve heyecanlı Kinetiklerin arasından sıyrıldım. Bu resmi bir etkinlik olmadığı için herkes günlük kıyafetlerini giymiş, birçoğu canlı akımlarını gözlerden gizlemişti. "Muhtemelen Kral Orman'ın 'bizim adımıza' insan hükümetiyle yeni bir anlaşma yaptığına dair bir duyuru." Alaycı bir şekilde söyledim.

"Dikkatli ol..." diye uyardı nefesinin altında ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Sesi manipüle etme ve kelimenin tam anlamıyla duyma yeteneğine sahip olan Kinetikler

Güvenlik nedeniyle kral adına her yerde her şey dinleniyordu.

Onyx ve ben kalabalığın önünde durduk. Normalde bir tahtın oturduğu yerde, yükseltilmiş bir kürsü vardı. Oda, bu etkinlik için zemini çıplak bırakacak şekilde boşaltılmıştı. Mavi yolluk halı kalabalığı iki yana ayırırken, yan taraftaki bar boştu. Bu gece eğlence yok.

Pazar akşamı aranmayı gerektirecek ne tür bir duyuru olduğunu merak ettim. Son zamanlarda insan hükümetinden önemli bir haber geldiğini sanmıyordum, o halde mesele ne olabilirdi? Acaba bu, Prens Griffin Silas'ın Elementallere eğlence etkinliklerini hedef alarak insan tüketimini artırmaları emrini vermesiyle mi ilgiliydi? Bunun Chrome ve üç gece önce The Phantom'daki başarısızlığımla ilgili olma ihtimali kalbimi hızlandırdı. İkinci Elemental hâlâ bulunup öldürülmemiştir.

Ön tarafta bir yer bulduğumuzda, boş kürsü karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatmış olan Onyx'e baktım.

Seyirciler etrafımızda daha sıkı bir şekilde kapandı, her dakika daha klostrofobik hale geldi. En azından Chrome burada değildi. Enerjisi gergin olurdu ve biz de arka tarafa geçmek zorunda kalırdık. Ama iki gece önceki damgalama töreninden beri ortalıkta yoktu. Genellikle kalabalığın önünde, kimsenin tam olarak yüz hatlarını seçemeyeceği kadar arkada, kraliyet halılarının yanında bir heykel gibi dururdu. O bizim ödülümüzdü. Kahramanımızdı. Dokunulmaz.

Sadece bir çocuk. Yirmi birinci yüzyılda. Bunun ne kadar boktan olduğunu görmediler mi?

İçimi çektim, Onyx ayaklarının topukları üzerinde zıplarken beklemekten sabırsızlanıyordum. Kralla acele et ve bekle saçmalığı gibisi yok. Tipik.

Sonunda kalabalık sessizleşmeye başladı ve önce Grim, ardından Ametist ve daha sonra da Kral Orman sahneye girerken ön tarafa yöneldi.

Kral kürsüye doğru yürürken Onyx ve ben de dahil olmak üzere herkes diz çöküp başını öne eğdi. Siyah takım elbisesi geniş omuzlarına ve kollarına yapışmış, saç ve sakalının doygun yeşil tonunu vurguluyordu. Göğsünü kendini beğenmişlikle gererek, "Ayağa kalkın" diye seslendi.

Her Kinetik aynı anda ayağa kalktı ve bu da onun her zamanki gururlu sırıtışını doğurdu. "İyi akşamlar, benim güzel Kinetiklerim," diye selamladı ve gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirerek hepimizi süzdü.

"Sanırım hepiniz bu gece sizi neden buraya çağırdığımı merak ediyorsunuz. Her ne kadar bunun bizim adımıza onaylanmış bir Kongre lobisinin iyi haberlerini vermek olmasını dilesem de, bu biraz cesaret kırıcı bir nitelik taşıyor."

Kafamı Onyx'in bakışlarına doğru eğdim, o da benim şaşkınlığımı paylaşıyor gibiydi.

"Bunu yapmak bana ağır geliyor," diye durakladı kral, yakalarının arasına sıkıştırdığı gri kravatını düzeltirken, "ama liderlik söz konusu olduğunda şeffaflığın çok değerli olduğunu düşünüyorum. Sizleri güçlü bir halk haline getirmem için bana güveniyorsunuz. Aynı şekilde, sizi yetenekli bir seletin ellerine bırakmam için de bana güveniyorsunuz. Bu nedenle, hiyerarşim içinde favorilerimi seçmediğimi kendiniz görmelisiniz. Güvenimi ihlal eden herhangi birine emrettiğim gibi, kızımı da ihlalleri nedeniyle disipline ettiğimi görmenizin zamanı geldi." Ametist kralın yanına doğru adım attı, koyu menekşe rengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve kışının hemen önündeki kemeri sıyrıyordu. Hareket edişindeki kediye andıran zarafet Chrome'unkine o kadar benziyordu ki

onun oğluydu-akışkan ve ölümcül.

Bir muhafız Prenses Gray'i başı öne eğik bir şekilde kürsüye çıkarırken kafamın içinde uyarı zilleri çaldı. Babasının yanında dururken başını kaldırdı, odanın arka tarafında bir yer buldu ve boş bakışlarla oraya odaklandı.

Adrenalinin damarlarımda dolaştığı sırada ağır bir taş mideme düştü.

Kürsüye hücum etme, onu omzuma atma ve güvenli bir yere kaçma dürtüsü beni ele geçirdi. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum ya da umursamıyordum ama ona doğru gelen her türlü tehdidi savuşturmak için kendimi zorlanmış hissediyordum.

"Neler oluyor?" Onyx gözlerini sahneden ayırmadan yanımda mırıldandı.

Başıma gelecekleri bildiğim için nefes alış verişlerim daha da sertleşti ve dengesizleşti. Chrome'un muamelesi bir gösterge ise, burada durup böyle halka açık bir forumda buna tanık olabileceğimi sanmıyordum. Umarım şüphelerimde yanılıyordumdur.

Prenses Gray omurgasını dikleştirerek bir kılıç kadar sert dururken, Forest geri adım atarak Grim'in öne doğru kaymasına izin verdi. Gray'in bileklerindeki sessiz akımları fark ettim ve korkularım doğrulanarak gözlerimi kapattım.

Prenses ve ben daha önce hiç konuşmamıştık. Onu sarayda bir yerden bir yere giderken görmüştüm ama her zaman kendi dünyasında, zihninin içinde kaybolmuş gibiydi. Ama kral, programını ona ters düşecek şekilde düzenleyerek ona yaklaşmayı her zaman son derece zorlaştırmıştı.

Onun yaşındaki herkes gibi. Her zaman yalnız biriydi ve bunun uzun zamandır kendi seçimi olduğuna inanıyordum. Ama şimdi, boş gözlerindeki yenilmiş kabullenışı izlerken, bunun böyle olmadığını biliyordum.

Kalabalık sustu, bir sonraki konuşmayı bekliyordu. Odanın genel enerjisini ölçtüm. Herkes kan dökülmesini arzuluyor gibi görünürken mide bulantısı ve ateşli bir öfke midemi bulandırdı. Isırılmış dudaklar ve aç gözlerle alaylar ve sabırsız bekleyiş hayvani bir acımasızlık yayıyordu.

Grim nasıl başlamak istediğini düşünürken vahşi bir sırtış sergiledi. "Bana bak," diye buyurdu.

Prenses tereddüt etti ama yavaşça başını çevirerek adamın boncuk gibi siyah gözleri ve çengel burnuyla tanıştı.

"Hiç öğrenmiyorsun, değil mi? Prenses olduğun için kuralların senin için geçerli olmadığını mı sanıyorsun?"

Prenses Gri başını sallarken gözleri büyüdü.

Grim bu korku gösterisini saldırmak için mükemmel bir fırsat olarak yorumladı ve kadının yanağına sert bir ters vuruş yaparak onu kürsünün zeminine düşürdü.

İçgüdülerimle ileri atıldım, içimdeki her şey Grim'i kendim yere sermek istiyordu. O lanet korkağı kolayca alt edebilirdim. Ama omzumdaki sıkı bir tutuş beni yerime geri çekti.

"Ne halt *ediyorsun* sen?" Onyx yanımda tısladı. "Ona katılmaya mı çalışıyorsun? Ne zamandan beri prensesi bu kadar önemsiyorsun?"

Dişlerimi sıkımdan çenem ağrıyordu ama umurumda değildi. "Bir şeyler yapmak zorundayım. Öylece yapamam..."

Karnımın ortasından başlayıp avuçlarıma doğru yayılan hafif bir titreşim bedenimde vızıldamaya başladı. Titreşim yabancıydı, ellerimden bırakmam için bana yalvaran farklı bir akım türü gibiydi.

"Dostum," diye fısıldadı dişlerinin arasından. "Ne yapacaksın? Orada fırtına mı koparacaksın? Tüm Kinetik sarayının önünde Grim ve kralla mı kapışacaksın?" Başını salladı, gözlerini inanmaz bir şekilde kısarak. "Sakin ol amina koyayım."

Derin bir nefes almak için mücadele ettim ama kalbim oksijenin dindiremediği bir çılgınlıkla çarpıyordu. Neden bu kadar korumacı hissettiğimi anlamıyordum. Bu his o kadar içgüdüsel ki, Onyx'in mantığı olmasaydı tüm kalabalığa karşı savaşabilirdim. Bu yeni, tuhaf uğultu beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı; sadece beni harekete geçmeye teşvik etti.

Tanrım, ne yapıyorum ben?

"Bunun için burada olamam," diye homurdandım, gözlerimi sımsıkı kapatırken bedenim kısıtlamadan dolayı titriyordu. Onyx'in parmakları omzuma saplanırken, prensese vurulan her darbede kalabalık etrafımda alay ediyordu. "Gitmem gerek."

"Git. Biri neden gittiğinle ilgili soru sorarsa ben seni korurum." Gitmek için döndüm ama beni omzumdan tutup geri çekti. "Seni sonra bulacağım ve sen de açıklayacaksın." Gözlerinin köşeleri sıkılaştı, içlerindeki kehribar rengi parladı.

Kalabalığın arasına dalmadan hemen önce çenemi eğdim. Bir başka darbenin gümbürtüsü kulaklarımı tırmaladı. Sırtımdaki küfre rağmen boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi. Tikintilerini gizlemeye çalışan ama başaramayan birkaç kişi dışında kalabalık alay ediyordu. En azından bu yılan çukurunda bazı düzgün Kinetikler vardı.

Bana ne olduğunu anlamıyordum ve anlamaya çalışmak için prensesi korumak istemenin dışında herhangi bir düşünce oluşturmıyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Daha önce ona hiç yakın olmamıştım, hatta onunla hiç konuşmamıştım bile. Elbette yıllar boyunca onu etkinliklerde görmüştüm. Hüzünlü bir güzelliği olsa da güzelliğine hayran kalmıştım.

Daha fazlası değil.

Peki, bu da neydi?

Kalabalığın arasından attığım her adımda, kürsüye çıkıp hepsini öldürme isteğime karşı koydum. Bu açıkça vatana ihanetti. Onyx'in beni durdurmakta tamamen haklı olduğu açıktı. Tanrılara şükür o da oradaydı.

Küçük ve sessiz isyan henüz bebek aşamasındaydı, sadece birkaç ay önce başlamıştı. Ama mantıksız dürtülerimle hareket etseydim, kral büyük olasılıkla beni hapsedecek, bilgi için işkence edecek ve benden istediği her bilgiyi geri alacaktı. Mantıklı düşünmeye çalışmalıyım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum, düşüncelerimin sisinde kaybolmuştum. Tek düşünebildiğim prensesti, Chrome'un benden onu korumamı ve eğitmemi istediğini hatırlıyordum. Ve şimdi, bunu yerine getirmekten başka bir şey istemiyordum. Başka seçeneğim yoktu. Beni harekete geçiren içgüdülerim bunun için çılgılık atıyordu. Bu arada, avuçlarımdaki titreşim azalmıyordu.

Prenses Gray'in Grim'in darbesiyle başının yana doğru sallandığını gördüğümde kalbimde derin bir acı hissettim. Herkes hayatlarının en önemli dramını izlemek için nefeslerini tutarken, ses sessiz balo salonunda yankılandı. Midem bulandı.

Lobinin çıkışına ulaştığımda, dönen kapıyı ittim ve ciğerlerime temiz hava çekerek sokağa kaçtım. Chrome'un Gray'e yaklaşma isteği resmen öncelik listemin en üst sırasına yükselmişti.

Bu hafta onu okulda bulacaktım. Hayatımda hiçbir şey bu kadar önemli olmamıştı. Yeni görevim prensesin bundan sonra kendini savunabilmesini sağlamaktı. Cezasını halka açık bir gösteri haline getirerek, bu manzara karşısında salyalarını akıtan Kinetikler bunu kesinlikle köpekbalıklarının istila ettiği sudaki kanın bir işareti olarak algılayacaklardı. Onu zayıf olarak görecekle ve bunu kanıtlamak için mümkün olan her şeyi yapacaklardı.

Gray'in korunmaya ihtiyacı vardı. Ve kimsenin ona yaklaşmasına izin verilmediği için, onu eğitmenin bir yolunu bulacaktım.

Chrome haklıydı. Kral bir şeylerin peşindeydi. Ve bugünkü gösteriye tanık olduktan sonra, Chrome'un Prenses Gri'nin tehlikede olduğuna dair hislerine güvendim.

"L konuşalım." Yemek tepsimle kafeteryanın barında Bayan Cindy'ye veda ederken Onyx arkamdan gizlice yaklaştı.

Bir insan okulunda büyüm bastırıldığı için sıçradım. "Tanrım, Onyx," diye çıkıştım. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı." Arkamdaki insan adamlar sabırsızlıklarını belli ettiler ama yollarından çekilmeden önce onlara doğru soğuk bir bakış fırlattım.

Arkadaşım kaşlarını kaldırarak beklentiyle bana baktı. "Gerçekten mi? Dün geceki küçük olaydan sonra mı? Arkanda durup zıplamam seni korkutuyor mu?"

"Bak, bu konuda..." Ben başladım. "Ben-" Gürültülü kafeterya bana beyaz gürültüyü hatırlattı ve aşırı uyarılmayla içimde pençeleşen endişeyi artırdı.

"Kendine sakla," diye sözümü kesti Onyx. "Hadi ama."

Sanki yüce bir varlık beni herhangi bir soruya cevap vermek zorunda bırakmayacakmış gibi gözlerimi devirerek tavana baktım. "Peki."

Onu boş bir masaya kadar takip ettim ve orada kafeteryayı olası kulak misafirleri için taradık. Okulun kafeteryası büyüktü ve beklendiği gibi herkes kendi kliklerine ve arkadaş gruplarına ayrılmıştı. Prenses birkaç adım ileride, çıkışa olabildiğince yakın bir masada tek başına yemek yiyordu. Daha yirmi dört saat önce yaşadıklarını hatırlayınca kalbim sıkıştı ve göğsüme boğucu bir ağırlık çöktü.

Tepsimi Onyx'in karşısına bırakarak bakışlarından kaçındım ve cevaplayamayacağım soruları savuşturmak için kendimi hazırladım.

"Dün gece ne oldu?"

Tuzsuz yeşil fasulyeleri tabağımda gezdirirken tereddüt ettim. Grim'in Prenses Gray'i yere düşürdüğü anı zihnimde canlanınca iştahım kaçtı. Omuz silktim ve bakışlarımı yemekten ayırmadım.

"Ciddi misin?"

Başımı kaldırıp Onyx'in kısılmış yüz ifadesiyle karşılaştım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Balo salonundaki o şey de neydi?" İki masa arkamda oturan prensese doğru bir bakış fırlattı.

Çatalımı yere bıraktım. "Gerçekten mi?"

Onyx başını salladı, gözleri hâlâ Prenses Gray'e kayıyordu.

"Bilmiyorum," dedim nefes verirken. Çatalımı tekrar elime aldım ve yemeğimi tabağımda gezdirmeye başladım. Başımı sallayarak dün akşamki sahneyi ve onu korumak için duyduğum yoğun dürtüyü hatırladım. Bunu anlayamıyordum. Döngünün dışında olma hissinden nefret ediyordum, özellikle de benimle ilgili olduğunda. "Prenses kürsüye gelene kadar iyiydim ve neler olduğunu fark ettiğimde onu koruma *dürtüsüyle* dolup taştım. Her ne pahasına olursa olsun. Sen olmasaydın, körü körüne Kral Forest'ı ve oradaki diğer herkesi alt etmeye çalışırdım."

Onyx kaşlarını çatı, sonra bakışlarını indirdi. "Bu... gerçekten garip. Ve ona karşı daha önce hiç böyle hissetmedin mi?"

"Hayır." İşlenmiş peynirli makarnayı çatalımla delip bir ısırık aldım. "Chrome geçen gün benden prensesi eğitmemi istedi. Bana onun tehlikede olduğunu söyledi. İsyancılardan başka kimse bu konuda bir şey söyledi mi? Baban?" Smokey Valor, Savaşçı Loncalarının Yüce Eğitmeniydi, herkesin eğitim programını düzenlemekten ve onları azılı birer savaşçı olmaları için donatmaktan sorumluydu. Chrome'dan önce, en son saygın Savaşçımızdı. Elbette kralla yakın çalışıyordu.

"Hayır. Ama eğitim alması gerektiğini kabul ediyor. Henüz başlamamış olması çok garip. On dört yaşında ve büyüğü uyanalı bir yıl oldu. Şimdiden geride kaldı. Onu neden eğitmediğini merak ediyorum. Eğer bir şey planlıyorsa ne planlıyor?" Onyx, Gray'in arkasından bana bakarak sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ama Chrome kralın bir şeylerin peşinde olduğuna inanıyor." Dudağımı çiğnedim. "Chrome bir şeyler biliyor. O bilmiyor.

Henüz bu konuda konuşmak istemiyor, muhtemelen konuşmadan önce her şeyi daha iyi görmek istediği için."

Onyx gözlerini kıstı. "Evet, şey. Bu gece bir toplantımız var. Hepimizin. Gelebilecek misin?"

"Elbette, kardeşim."

"Ayrıca, dün gece senin kışını kollamak zorunda kaldım," dedi Onyx, ses tonunu endişe kaplamıştı. "Babam nereye gittiğini sordu. Forest'ın gittiğini fark ettiğini söyledi. Ona kendini iyi hissetmediğini söyledim. Yedi mi emin değilim ama Forest'ın herhangi bir nedenle hiçbirimizin dikkatini çekmesini göze alamayız."

Göğsüm daraldı. "Siktir." Sandalyeye geri otururken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Umarım satın almıştır."

Onyx yutkundu. "Ben de."

"Sağ ol dostum. Minnettarım," dedim. "Bir tür açıklama bulacağım."

"Arkanı kollarım. Bunu biliyorsun." Onyx gülümsedi. "Daha sonra bir vardiyam var. Ama sonra seni bulacağım."

"Güzel. Ne zamana kadar?" Muhafız olmak için izlediği yolu kastederek sordum. Onyx, Loncalar içinde sıradan bir muhafız olmak için eğitim almıyordu. En prestijli muhafız rolüne adım atmak için eğitim alıyordu: Kral Muhafızı. Uyanık olduğu her saat Orman'ın etrafında olma fikri Onyx'in gözüne bir Elemental kılıç saplama isteği uyandırıyor ama krala karşı kullanmak üzere içeriden bilgi edinmek için en iyi kişinin o olacağını da biliyorduk.

"Yedi gibi işim biter," dedi patates dolu ağzının içinden.

Öğle yemeğinin bittiğini bildiren ilk zil çaldı. Pek iştahım olmadığından, yaklaşık otuz dakika içinde acıkacağımı bildiğimden, neredeyse dolu olan tabağıma bakarak yüzümü buruşturdum.

Dönüp çöp kutusuna doğru ilerledim ve Prenses Gray ile göz göze geldim.

Gözlerimiz birleştiğinde Gray'in fırtınalı bakışları şok içinde genişledi. Donup kaldım, nazik bir gülümseme sundum ve o da rahatsız bir şekilde etrafına bakındıktan sonra omurgasını dikleştirerek aceleyle ters yöne doğru gitti.

Chapter 7

CHROME

A Grim'in yumruğuyla başımdan aşağı donuk bir acı yayıldı. Tekrarlayan darbeler yüzünden görüşümü siyahlık kapladı.

Prensesle yakalandığı için iki gün üst üste cezalandırılmıştı. El ve ayak bileklerimi bir hapisane hücresinde yere zincirleyen manyetik kelepçelere rağmen, Grim benimkileri emmek için büyüsünü kullandı ve karşı koymamın hiçbir yolu olmadığından emin oldu. Bu standart bir prosedüdü. Ve eğer fiziksel olarak karşılık vermeye kalkarsam, bir gardiyana - sessiz kalması için ona para ödeyerek - beni enerjik güçlerini kullanarak ölümün eşiğine getirmesini sağlardı.

Büyüm bastırıldığında, iyileşmem sinir bozucu derecede yavaş oluyordu. Bir insan kadar yavaş değil, ama hem Elemental hem de Kinetik gücüne erişebildiğim zamankinden önemli ölçüde daha yavaş. Başımı duvara yaslayarak inledim. Kıkırdarken ağzımın kenarlarından kan fışkırdı, yanaklarımdaki parçalanmış kemikler çılgılık atmak istememe neden oldu.

Neyse ki Grim, kamuya mal olmuş biri olduğum için dişlerimi kırmamaya ya da vücuduma kalıcı hasar vermemeye özen gösterirdi. Mükemmel savaşçıların dışarıdan zarar görmesine izin veremezlerdi - bu benim güvenilirliğimi zayıflatabilirdi. Ama bu onu bana geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar dayanılmaz acılar çektirmekten asla alıkoymadı.

Grim'in ayakkabılarının beton zeminde bana doğru sürtündüğünü duydum ve kahkaham şiddetlenerek tüm bedenimi öfkelenirdi. Birkaç kaburgam kırılmıştı ve bir organımı kopardığıma ikna olmuşum. Ama umurumda değildi.

Nefes almakta zorlanırken nefesim boğazımdan ısıklık çalarak çıktı. "Bana karşı yumuşak davranıyorsun ihtiyar," diye homurdandım. "Bana yaşlandığında yumuşamadığını söyle." Öksürdüm.

Diyaframıma aldığım bir darbe daha beni iki büklüm etti. Daha fazla öksürürken görüşümü beyazlık kapladı.

"Tekrar soruyorum evlat: Prensesle ne hakkında konuşuyordun?" Grim sordu, sesi de saçları kadar yağlıydı.

"The..." Tekrar öksürdüm. "Kahretsin..." Öksürük. "Hava durumu."

Parmaklarım saçlarımı köklerinden kavradı ve başımı yukarı kaldırarak boynumdan aşağı acı veren bir ağrı gönderdi. "Bana onunla ne yaptığını söyleyene kadar bunu devam ettireceğiz. Lanet olası kuralları biliyorsun."

"Siktir. Seni." Ağzımdaki tüm kanlı salyayı topladım ve tüm gücümle sesine doğru tükürdüm. *Sıçramaya* bakılırsa, doğru yere düşmüştü.

Grim'in diğer eli boğazıma yapıştı ve küçük kemikler gevşemeye başlayana kadar onu yumrukladı. Kinetik bıçak yan tarafıma saplandı ve iki kaburgamın arasına sıkıştı. Siyah kristalden fışkıran ateş hemen kan dolaşıma karıştı ve canlı dokunun her santimini tutuşturdu. "Lanet çeneni kapatmayı asla öğrenemeyeceksin."

Boğazımdaki mengene ve kaburgalarıma saplanan bıçak arasında bilincimin sınırına geldiğimi hissettim. Yıllar içinde son derece yüksek bir acı toleransı geliştirmiştim ve Kinetik bıçaklar benim için yeni değildi.

"Bakalım ne kadar süre bilincini koruyabileceksin. Önceki zamanını geçebilecek misin?"

Bırakın konuşmayı, nefes bile alamıyordum. Ayakta durabilmemin tek yolu Grim'in boğazımı kavramasıydı.

"Sen bana bir cevap verene kadar devam edeceğiz." Sesi solmaya başladı, bedenim kendini koruma ve kapatma zamanının geldiğine karar verdi.

"Neden prensesle birlikteydin?" Grim'in sesi kafamın içinde belli belirsiz bir yankıdan başka bir şey değildi.

Başımı salladım. En azından ben öyle sanıyordum.

Sesi azalmaya devam ederken, "Ne lanet bir kayıp" dediğini duymayı başardım. Bilincimi kaybetmeden hemen önce, karanlık beni kendi boşluğunda tüketiyordu.

I Hâlâ hapishane hücresinin soğuk ve köhne zeminine zincirlenmiş bir halde uyandı. Burada zaman yokmuş gibi görünüyordu ama sadece birkaç saat geçmiş gibiydi.

Hücreye zifiri karanlık ve mutlak sessizlik hakimdi. Forest'ta duyusal yoksunluğum için ışık ve sesi kontrol edebilen Kinetikler vardı.

Çoktan iyileşmiş olduğumu bilerek sırt üstü yuvarlanırken bir inilti duydum. Her seferinde aynıydı. Beni ölümün eşiğine getirir, büyümün beni ölümcül tehlikeden kurtarmasına izin verecek kadar kelepçeleri çıkarır ve bana panzehiri enjekte ederdi. Saniyeler sonra Grim ben uyanamadan kelepçeleri geri takardı.

Göğsümün üzerinden hızla geçen bir tren geçmiş gibi hissederken, çiğ boğazım morarmış ve hırpalanmış gibiydi. Kıyafetlerime sinen terden titreyerek doğruldum, hapishanenin soğukluğu iliklerime kadar ürperti beni. Çürüyen vücut dışkısı ve küf kokusuna yıllar önce alışmışım.

"Şey..." Grim'in sesi hücre parmaklıklarının dışından geldi. Cebinden bir anahtar çıkarıp kilide soktu ve parmaklıklı kapıyı kaydırarak açıp içeri girdi ve tekrar yanıma geldi. Kapıyı kilitleyerek bana doğru döndü. "Aynı zamandaydı. Bunun üzerinde çalışmalıyız."

Gray'in yüzü aklımdan geçti. Grim'in yeni öğrendiklerimi keşfetme ihtimali karşısında buz gibi korku parmaklarım dondu. Gerçi bilgim çok geniş değildi ama bilmem gerekenden daha fazlaydı. Prensesi Orman'ın amaçları için kullanmayı planlıyorlardı. Artık bu işkence seanslarından korkmamamın sebebi buydu. Ölmeme asla izin vermeyeceklerini biliyordum. Bana çok ihtiyaçları vardı.

Ama Gray? Bana yaptıkları gibi ona da zarar vermelerine izin veremezdim.

Kalbim tekliyor, nefesimi kesiyor gibiydi. Ya ona zaten zarar veriyorlarsa? Yıllar boyunca ondan geldiğini hissettiğim tüm o dehşet ve üzüntü... Her zaman onu korkuttuklarına, en kötü ihtimalle sözleriyle onu paramparça ettiklerine inanmışım - ki bu beni hala çok kızdırıyordu. Ama Forest gerçekten de kanından olan tek kızına fiziksel olarak zarar verecek kadar ileri gider miydi? O...

Yerde doğruldum, acı öfkemi Grim'e yönelttim ve her şeyden çok bu lanet kelepçeleri çıkarmış olmayı diledim. Beni sonsuza kadar burada tutamazlardı ve bunu bildiğimi biliyorlardı.

Orospu çocukları.

Bir gün üçünü de yavaş yavaş öldüreceğim. Sonra da kemirmeleri için haşaratlara vermeden önce cesetlerinin üzerine tüküreceğim.

Alay ettim. "Hadi tekrar gidelim."

Parmaklıklardan içeri süzülen zayıf ışıktan Grim'in dudakları kıkırdamadan önce dişlerinin arasından çekildi. "Prensesle ne yapıyordun?"

"Sana zaten söyledim. Georgia'nın berbat havasından bahsetmiştik. Saçınızı yıkadığınızdan daha fazla değişiyor."

Grim'in dili ince alt dudağının üzerinde gezindi. "Çeneni çalıştırma konusunda bir derse daha mı ihtiyacın var?" diye alay ederek en kötü ceza şeklini ima etti.

Mide bulantısı kabardı, kuru bir kusma tehdidi oluşturdu. Beni buraya sürüklemesinden beri bir şey yememiştim... Neydi o? İki gün önce miydi?

"Bir gün seni öldüreceğim," diye dişlerimin arasından zorla söyledim.

Grim yırtıcı adımlarla yaklaşarak alay etti. "Bu bir tehdit mi, evlat? Tehditlerini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Beni yere bağlayan manyetik prangaların altında, hem Kinetik hem de Elemental büyülerim damarlarımda dolaşıyordu. Tıpkı on yaşındayken oyun parkında olduğum gibi. Elementim, soğuk beton zeminde bir ceset haline gelene kadar kanındaki tüm metali emmek istiyordu. Elektromanyetik güç vücudumda dalgalanıyor, statik elektrik kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyleri diken diken ediyordu.

Yaptığım şeyi yapmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ama bundan sonra başıma gelecekler üvey babamın bana yaşattığı diğer tüm işkencelerden daha beterd. Büyümün her iki yarısı da korunmak istiyordu. Güçlerim içimde titreşiyor, Kral'ın Cezalandırıcısı'nın üzerine salınmak için yalvarıyordu. Belki bu sefer paçayı kurtarabilirdim...

Grim bana yaklaşmaya devam etti ve büyüm kısıtlamaları aşmaya devam etti. Yere sabitlenmişim, gücümü bedenimde tutmak için sarf ettiğim efor yüzünden titriyordum. Kinetik gücümü daha iyi kavırıyordum, çünkü on yaşımdan beri onu kullanmak için düzgün bir şekilde eğitilmişim. Elemental gücüm ise idare edebilmem için yeterince gelişmişti.

Kral ve ailem onu sadece neler yapabileceğimi görmek için kullanmamı istediler. Beni nihai silahları olarak kullanmanın en iyi yollarını. Ama bu ikisi her zaman benim bir uzantım gibi hissettirdi.

"Bırak çıksın, Chrome," diye mırıldandı Grim. "Serbest bırak."

Ağzımı tıkadım ve istediğini elde etme çabalarını engellemek için başımı salladım. Eğer gücümü serbest bırakırsam, oyun biterdi. İşim gerçekten bitmişti. O yapardı

sadece emer, büyü rezervlerimi boşaltır.

Sarsıldım, onu uzak tutmak için neredeyse kasılıyordum. "Siktir git."

Grim benimle burun buruna durmuş, gururla üzerimde yükseliyordu. "Serbest bırak," diye mırıldandı.

Boş midemle birlikte gücüm de vücudumdan atılırken kuru kuru sallandım. Görünmez bir dalga halinde yayılan bir elektrik atımı ve ardından elemental büyüm hücrenin metal parmaklıklarına kilitlenirken yüksek bir patlama oldu.

Büyüm parmaklıklara dokunduğu anda, Grim'in büyüü emmek için kendi gücünü kullanmasıyla tüm gücüm tükendi. Bir yığın halinde yere yığıldım, her türlü sihrim tamamen tükenmişti.

Grim'in karanlık kahkahası zihnimde yankılanıyor, ben karanlığa boş boş bakarken kulaklarıma daha da yaklaşıyordu. "Asla öğrenemeyeceksin, değil mi?" diye homurdandı. "Güçlü olabilirsin. Ama bu güç *bizim*."

Tanıdık bir boşluk göğsümde kök saldı. Cansız. Bitkin. Umutsuz.

Tamamen tükenmenin ardından gelen acı, organlarımda derin yaralar açmaya başladı. Bir güç açlığı zihnime doğru ilerledi, beynime saldırdı ve onu büyü için lime lime etti. İnledim, burnumun yere batması, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu öz için yalvaran bedenime kıyasla çok uzak bir his.

Hem Kinetikler hem de Elementaller büyülerinin tamamen tükenmesine asla izin vermezlerdi. Bu, en azından benim bildiğim kadarıyla, her iki ırk için de söylenmemiş bir kuraldı. Tamamen tükenmek, kontrolümüzün olmadığı anlamına geliyordu. Çaresiz kalırdık çünkü dayanılmaz acı dayanılamayacak kadar fazlaydı. Elementalleri kazara insanları tüketmeye iten şey genellikle buydu. Bir Kinetik'in tükenmesi yeterince kötüydü, teknoloji ve elektrikle dolup taşan modern çağımızda bunu yapmak bizim için zor bir işti. Eğer uzun süre sihrim tamamen tükenmiş olarak kalırsam, deliliğin başlangıcını hissederdim.

El ve ayak bileklerimdeki prangalar, bedenim olan çorak kabuğun içinde yatarken yenilenmemi engelliyordu. Çenemi sıkarak Gray'e odaklandım. Buz sarısı saçlarına. Büyüsünü ne sıklıkla bastırdıklarını merak ederken, ona ulaşım ulaşamayacağım konusunda şüphelerim vardı. Tek umudum Slate'in onu eğitebilmesiydi.

Tüm duygularını barındıran fırtınalı mavi gözlerine odaklandım, elini tutup ona mahrum kaldığından şüphelendiğim sevgiyi aşılayabileceğim bir günü hayal ettim.

"Eğer soruma cevap verirsen, prenses senin itaatsizliğin yüzünden acı çekmek zorunda kalmayacak." Grim'in kokuşmuş nefesi, kulağıma eğilirken kıvranan midemi döndürdü.

Avuçlarımın üzerinde doğrulmaya çalışarak zayıflamış bir çabayla ondan uzaklaştım. Büyü yoksunluğundan içimi parçalayan görünmez canavarın ortasında, eşsiz bir öfke kan dolaşımında yükseldi. Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek hırıldadım ve "Ona dokunma" diye bağırdım.

Grim kıkırdadı. "Ah, görüyorum ki bağ seni yine ona doğru çekiyor."

Bağ mı? Valik bir bağdan bahsetmemiş miydi?

Boğazımdan sinirli bir hırıltı yükseldi. "Hayır. Bağ yok." Nefes nefese kalmıştım, onu bu fikirden vazgeçirmek için çaresizce çabalıyordum. Daha fazla cephaneye sahip olmalarını istemiyordum. "Onun... onun... onun bir tehdit olduğunu düşündüm."

Gümbür gümbür bir kahkaha beni sağır ederken, sözde bağla ilgili dikkatinden kaçma umudumu da yok etti. "Bir tehdit mi?" Tekrar güldü. "Kız zayıf. Lanet olası bir kusur. Bunu sen de biliyorsun. Çabalarımıza değdiği ortaya çıkan tek kişi sendin."

Valik'in Hayalet'in banyosundaki anısı zihnimde canlandı. Forest ve ailem Valik'in o gece bana anlattıklarını hiç paylaşmamışlardı, bu yüzden aptal oynamak zorundaydım. "Ne çabası?" Homurdandım, sırtımı duvara yaslariken kurşuni bedenimi oturur pozisyona getirmeye çalıştım.

Bulanık görüşüm sayesinde Grim'in solgun yüz hatlarını seçebiliyordum, çarpık burnu benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Seni üvey oğlum olarak kabul etme çabası. Seni büyütme. Seni eğitmek," diye yalan söyledi, Gray ve beni stratejik olarak yetiştirdikleri gerçeğini örtbas etmek için.

Ruhumu paramparça eden ıstıraptan beni kurtarmayı vaat eden sersemlikle savaşırken burun deliklerim alevlendi.

"İşe yaramazın teki. Omurgası yok. Aklı yok. Hiçbir işe yaramaz. Ama damarlarında gömülü olan o güç bir gün işe yarayacak. Ama bu ikinizi birbirinizden uzak tutmak için bir sebep daha."

Çenemi sıktım, gerçekler ortaya çıkmaya başlamıştı. "Ona ne oldu?"

Grim kıkırdadı. "Oh, onun da cezası vardı. Endişeye gerek yok. O da artık buna alıştı."

Puslu sisin ortasında görüşümü kırmızı doldurdu. "Ne. Ne oldu? Ne oldu ona?" "Şimdi iyi, ama diyelim ki kral ibret olsun istedi." "İbret mi?"

Fısıldadım, hava ciğerlerimden kaçıyordu.

Grim'in profilinin dış hatları eğildi. "Özel muamele göreceğini düşünmedin, değil mi?"

Hapishaneye getirilmemden kısa bir süre sonra onun su katılmamış korkusunun kalbimi bir mengene gibi sıkıldığını hissettiğimi hatırlıyorum. Her zaman vardı. Buna neyin sebep olduğunu asla bilemedim ama babasının bir pislik olduğunu düşündüm. Ona gerçekten zarar vermezdi... değil mi?

Grim boğazını temizledi. "Eh, artık hepiniz boşaldığınıza göre, eğlencenin başlama zamanı geldi." Görüşüm hâlâ netleşmemişti ama başıma ne geleceğini biliyordum. Bayılmayı umarak kafatasımın arkasını arkamdaki beton duvara çarptım. Öyle bir şansım yoktu. İçimdeki burkulma arttı ve beynim sanki şeritler halinde asılı kaldı.

"Yüzüstü yat."

Zayıf bir çabayla ona tükürdüm. Sonra bir de baktım ki yüzüm yere yapışmış. Karanlığa baktım ve zihnimin en derin girintilerine daldım. Ne kadar uzağa gidersem o kadar iyiydi, kendime kaçabileceğim mutlu bir yer yaratıyordum.

Oyun parkında. Ancak bu sefer küçük çocuklar değildik ve hasar görmemiş salıncak setine oturduk.

Pantolonumun itildiğini uzaktan hissettim, ama bunun yerine esintinin onun gösterişsiz saçlarını yüzüne doğru savuruşunu inceledim. O kıkırdarken saçlarını nazikçe kenara ittim ve kalbim uzak gerçekliğimde her ne olduysa onun ağırlığından kurtuldu. Nefesim kesildi, onun içimi görebilme yeteneği karşısında nutkum tutuldu.

Gray rahatlatıcı bir gülümsemeyle, "Her şey yoluna girecek Chrome," dedi. "Birbirimizi bulacağız. Söz veriyorum." Parmak uçları yanağımı sıyırdı ve döktüğümü bilmediğim gözyaşlarımı sildi. "O zamana kadar benimle kal. Burada birlikte saklanacağız." Prensesein şefkatli avucu yanağımı kavradı. "Yalnız değilsin. Asla yalnız değilsin."

Chapter 8

CHROME

"G kalk."

Hareket etmedim. Göz kapaklarım kapalı kaldı. Belki ölü taklidi yaparsam bundan sonra olacaklardan kaçabilirdim.

Grim'in iğrenç sesi kulaklarımda çınladı: "Sanırım burada kalmayı tercih edersin," dedi.

Bir nefes aldım ve yuvarlandım. "Siktir git."

Grim'in tehditkâr kıkırdaması sessizlik tarafından yutuldu, ardından hiçbir yankı gelmedi. Yankıyı tercih edip etmediğimden emin değildim. "Beni kışkırtma."

Beynim kan dolaşıma yüksek dozda adrenalin gönderirken göz kapaklarım hızla açıldı. İnledim, büyü yoksunluğunun pençeleri zihnimde en ufak bir rahatlama göstermiyordu. "Tamam. Çıkarın şu lanet kelepçeleri üzerimden." Boğazım cehenneme kadar dilimlenmiş gibi hissediyordum, bu da sesimin soyulmuş gibi çıkmasına neden oluyordu.

"Hiçbir gücü olmayan birinden bu kadar çok talep."

Şakaklarımda keskin bir zonklama ritmi başladı. "Sadece bekle."

Grim'den benimle alay eden bir kahkaha daha geldi. "Neler sakladığınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Bu yüzden buradayız, değil mi?"

Yutkundum -ya da yutkunmaya çalıştım- olmamı istedikleri ölüm makinesine dönüştüğümü fark ettim. Artık umurumda bile değildi. Önemli olan hayatta kalmak ve hayatımda sadece iki kez konuştuğum bir prensesi korurken kralın kellesini almanın bir yolunu bulmaktı.

"Hadi gidelim," diye homurdandım, az önce katlandığım cezayı bölümlere ayırmaya çalışıyordum. Son zamanlarda bunu yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Onunla savaşma isteğim yok olmuştu. Kırılmıştı.

Ağrıyan organlarımı ve kaslarımı yakan acıyla bedenimi oturmaya zorladım. Kendimi çok ağır ve gevşek hissediyordum.

"Aferin oğlum."

Başım öne eğildi. Ben iyi bir çocuktum, değil mi? Bu düşünce boğazımı düğümledi. Her emredileni yapıyordum. Lanet olsun, dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum. Beni bu hale getirmelerinden.

Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki kelepçelerin kilitleri şangırdayarak açıldı ve beni büyü baskısından kurtardı. Gücümün damarlarımda püskürdüğünü hissettiğimde gözlerim yaşardı. Pervasızca bir şey yapmadan önce umutsuzca yenilenmem gerekiyordu.

Elemental büyüm hemen Grim'in aurasını ve bloktaki her mahkûmun enerjisini aradı ve çekti. Açlıktan ölme noktasının ötesinde olmak gibi, bunu durduramadım. Hayatta kalma içgüdülerimin kontrolü ele geçirdiği noktaya ulaşmıştım.

Bu arada, Kinetik büyüm koridordaki ışıklardan yayılan elektromanyetik dalgaları, sesleri - elektromanyetik enerjiyle çıkan her şeyi - akımlarımı ve gücümü beslemek için onu çekştirerek aradı.

Grim beni hapishaneden çıkarıp asansöre kadar eşlik ederken yan tarafıma bir Kinetik bıçak dayadı.

Kapılar kapanırken başını çevirip bana baktı. "Dersini aldın mı?"

Kapılardaki küçük boşluğa bakarken ona cevap vermeye tenezzül etmedim.

"Ondan uzak dur. Kralının onu dövüp dövmemesi umurumda değil.

Ölüm. Ondan uzak dur. Aksi takdirde, bir sonraki cezasını izlemek zorunda kalacaksın."

Uyarısı göğsümün derinliklerinde zehirli bir iplik ördü ve yüzeye çıkmaya söz veren çaresiz bir öfke yarattı. Ona zarar verecek herkese meydan okuyordum. Nedenini bilmiyordum, artık umurumda da değildi ama ona zarar gelirse dünyayı yerle bir ederdim. O ve ben bir ve aynıydık. Birbirimizin aynasıydık. O benim korumam içindi. Bunu hep biliyordum. Grim'in bilmediği bir şey vardı, onu güvende tutmak için çoktan Slate'i hazırlamıştım.

Boncuk gözlerinin yan profilime dikildiğini hissedebiliyordum. "Anlaşıldı mı?"

Onun sadist bakışlarını boş bakışlarımla karşıladım. "Elbette, Grim," diye cevap verdim, sesim soğuk ve umutsuzdu. "Sen ne istersen."

Kayrak

Bahse
gireri
m.

I metaforik bir uçurumun kenarında duruyordum. Kendimi kaybedecektim. Kontrolümü kaybetmeden önce saraydan uzaklaşmalıyım.

Odamda bir ileri bir geri volta atarken, yumruklarımı iki yanımda sıkıp açıyor, beni çözme tehdidinde bulunan bo ulma hissinden kaçmaya çalışıyordum. Ama bu i e yaramıyordu, bu yüzden beyaz halının üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, alnımı kuma a bastırdım ve bir yandan da Grim'in iğrenç sesini zihnimden temizlemeye çalıştım. Parmaklarım haliya dolandı ve onu koparmak için elimden geleni yaptım. Zihnimi durduracak herhangi bir şey.

Nefes almaya çalıştım ama ci erlerim bu talebi karşılayabilecek gibi görünmüyordu. Basınç g  s kemi imi   kertecekti, bunu biliyordum.

Sikerim böyle i i. Zaten yerde çok fazla zaman geçirmiştim. Sersemlemiş bir halde sendeleyerek ayağa kalktım, kaslarım sanki be  mil ko muşum gibi hissediyordu.

Hapishanede kaldığım süre boyunca ya adı ım travma kasırgasını dünyaya yaymaya hazırdım. Dışarı çıkmak istedim. Her şeyden uzaklaşmak.

Sadece ka abilirim.

Hayır, yapamazdım. Peri'yi, Slate'i ya da prensesi bırakamazdım. Bir arada tutmak için çok fazla insanın bana ihtiya ı vardı. İsyanın planının kilit noktası bendim. Bunu berbat edemezdim.

Siyah deri ceketimi üzerime geçirdim, vücudumun silahla ba layabildi im her yerini başladım. Gardıroptan kaskımı kaptı ım gibi odamdan hı ımla  ıktım.

Nefes alamıyordum ama pani ime yenik d  medim. Kimse bocaladı ımı görmedi, Peri bile. Geçici de olsa  zg r olmaya ihtiya ım vardı.

Kız karde imin konuşmak için yaptığı itirazları görmezden gelerek odadan hızla çıktım.  n kapı arkamdan çarptı ve derimin altındaki kaşıntı dinmedi. Sanki kendimi fiziksel olarak bir arada tutabilecekmişim gibi kollarımı gövdemin etrafına sardım.

"Siktir!" Asansörün içinde ba ırdım, ses dalgaları metal kutuda yankılanıyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip duvarı yumruklarken, nefeslerim kısa ve düzensizdi.

Forest ve Grim'in ölmesi gerekiyordu. Dünya onlar olmadan çok daha iyi bir yer olurdu. Ama bu noktada bu bir hayal gibi görünüyordu. Güçlüydüm ama hâlâ bir çocuktum. Bu sorumluluğun neden bana y ü k l e n d i ğ i n i anlamıyordum ama ne gerekiyorsa yapacaktım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama asansör sallanarak durduğunda metal kapandan fırladım.

Lobide bana tanrılarıymışım gibi bakan tüm Kinetiklere aldırmadan otelin dönen cam kapılarından geçerek Atlanta sokaklarına çıktım. Öğleden sonra güneşi gözlerime batarken dondurucu rüzgâr tenimi ısıyor, sonra da kemiklerime saplanıyordu.

Birkaç bloktan geçerek kapalı otoparkı buldum ve bisikletime doğru ilerledim.

Kahretsin, kaçırmışım. Sadece üç gün olmuştu ama o bisiklet benim özgürlüğümdü.

Ben Ducati'ye yaklaşırken Slate kollarını göğsünde kavuşturmuş, benimkinin yanındaki motosikletin üzerinde oturuyordu. Her zaman yanımda olacağına güvenebilirdim. Henüz yasal olarak araba kullanma yaşında bile değildi ama ne olursa olsun yanımda olurdu.

Karşısında durduğumda bana baktı. "Nerelerdeydin?"

Omuz silktilim, her zamanki gibi yokluğumu geçiştirmeye çalıştım. "Nasil olduğunu bilirsin. Dersler falan."

Slate'in burun delikleri alevlendi ve bana saçmalıklarına inanmadığını belirten bir bakış fırlattı. "Hadi. Gidelim."

Başımı salladım. Bu istila edilmiş korku gösterisinden yeterince hızlı ayrılamazdık. "Bahse girerim."

Kaskımı kafama geçirerek motosikletimin selesine oturdum ve Slate yanımda aynısını yapmadan hemen önce anahtarı kontağa soktum. Gazı kökledim ve kaskımın renkli camından kuzenime baktım.

Slate motoru çalıştırmadan önce bir kez başını salladı ve ben de motorumun ileri doğru sallanmasına izin vererek bıraktım. İçimdeki canavar dışarı çıkmak istiyordu. Almak ve almak istiyordu. Tehlike istiyordu.

Gaza bastım ve Slate peşimdeyken garajdan bir mermi gibi fırlamasına neden oldum. Karşıdan gelen arabalara dikkat ettim ve direksiyonu Atlanta sokaklarına kırdım. Ben gazı çevirirken motosikletin motoru kükredi. G kuvvetleri beni ileri iterken, zihnimin saldırılarını susturmasına izin verdim. Rüzgâra doğru eğildim, Slate'in yanımda hizalanmak için çektiğini fark ettim.

Kasklı yüzünü buldum ve başımı eğdim, o da bana karşılık verdi. Eşzamanlı olarak ilerledik, önümüzde beliren kırmızı ışığa doğru koşarken her iki şeridi de kapladık. Kalbim hızla çarpıyor, adrenalin pompalıyordu.

Doğru sebeplerden. Buna ihtiyacım vardı. Bu tehlikenin kontrolü bende idi. Başka kimse yok. /

bu seçimi yaptı.

Slate gibi ben de kavşakta karşıdan gelen arabalar için sağa sola baktım. Arabalar bize doğru hızla geliyordu ama bizim zamanımız vardı. Tehlikeli bir hızda ilerlemeye başladık.

Havanın göğüs kemiğime yaptığı basınç, hiçbir yerde bulabileceğime inanmadığım bir terapiydi. Bu hayatta olmaktı.

Daha sert ittiğimde bir gülümseme yukarı doğru çekildi. Nasıl olduysa kuzenim araba kullanmayı biliyordu. Hem de çok iyi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı, daha büyük bir heyecana.

Grim'in yağlı sesini kafamdan atmak için her şeyi yapardım. Her şeyi temizlemem gerekiyordu.

Kırmızı ışıktaki hızla geçtik, tam o sırada sağdan gelen bir araba bana doğru hızla geliyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı, ben de daha sert vurdum. Slate ayak uydurdu ve öne geçti.

Daha fazla.

Önüne geçtim, tam o ileri doğru çekilirken ben de burnumu soktum. Önümden gelen arabalara karşı duyularımı açık tutarak, etrafımdaki dünyadan büyümün yenilenmesine izin verdim ve Kinetik gücümü anormal derecede yüksek seviyelere çıkardım. Umurumda değildi. Aşırı bolluk tedaviydi. Ona ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alarak tekrar kuzenimin önüne geçtim. Çevremden, bana ne yaptığımı sorar gibi başını salladığını gördüm. Onu görmezden geldim ve bisikletimi Atlanta şehir merkezinde saatte yetmiş mil hıza çıkararak keskin dönüşlerden geçtik, kırmızı ışıktaki hızla geçtik. Sanki isteğe bağlıymış gibi geçtik.

Bırak da bana bir araba çarpsın. Lütfen.

Slate ve ben trafiğe girip çıkıyor, sıkışık alanlarda yasal olmayan hızlarda gidiyorduk. Eğer bir polis bizi yakalarsa, bu sorun olmazdı. Kral'ın Sarayı tarafından halledilecekti. Kinetikler olarak görüşümüz ve reflekslerimiz insanlarınkinden daha üstündü, bu yüzden bu hızlarda araba kullanmak bir endişe kaynağı değildi. Eğitimde çok daha tehlikeli şeyler yapardık.

Kırmızı ışıktaki yavaşlayarak durdum, sonra sağa döndüm, arka sokaklardan birine girdim, Slate de arkamdan geliyordu. Bir binanın arkasına park edip motorları durdurana kadar motosikletlerin motorlarının gürültüsü kulakları sağır ediyordu.

Nefesim kaskımın kalkanındaki camı buğulandırmaya başladı. Çıkarırken Slate'e baktım ve başımla çatıya doğru işaret ettim. Kaskını çıkardı ve ben merdiveni düz çatıya tırmanırken arkamdan geldi.

Binanın kenarına geçip çıkıntıya oturduğumda ayaklarımın altındaki çakıllar çıtırdadı. Bileklerim kenardan sarkarken Slate

yanıma düştü.

Aramızda rahat bir sessizlik sürüp gitti. Sonunda kuzenim başını çevirmeden önce boğazını temizledi, ela gözleri sertleşmişti. "Peki, orada olanlar neydi?"

"Ne?" diye sordum. Görüşümü önümüzdeki telekomünikasyon binalarına kilitleyerek sordum.

"Oradaki pervasız bok mu?"

Omuz silkdim, derimin yüzeyinin altında pençeleşen şeyi açığa çıkarmak istemiyordum. "Sadece trafikten geçmeye çalışıyordum."

"Krom," diye tersledi.

Başımı çevirdim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Ne?" "Ne oluyor lan?"

Nefesimi verdim, nefesim bir buhar bulutu oluşturdu. "Oradan siktir olup gitmek için sabırsızlanıyordum."

"Öyle mi? Hayatını riske atarak mı, kardeşim?"

Homurdandım. "Beni öldürmek için bir kazadan çok daha fazlası gerekecek."

Slate sersemledi. "Ciddi olamazsın." Dizlerini göğsüne çekerek başını salladı. "Sen de herkes gibi ölümlüsün, Chrome. Bunu sakın unutma."

Güldüm. "Nasıl unutabilirim ki?"

Slate başını salladı. "Eminim dedikodular arada bir aklına takılıyordur."

Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. "Dedikodu umurumda olan son şey."

"O zaman neden umursuyorsun ki?" Kuzenim kaşlarını kaldırıp başını eğerek sordu.

Parmak uçlarım çıkıntının betonuna gömülürken aramızda ağır bir duraklama oldu. Cevap vermeden önce bakışlarımı önüme çevirdim, "O."

"Peri?"

"Hayır..." İçgüdülerimle cevap verdim. "Evet... o da. Ama ben p r e n s e s t e n bahsediyorum."

Slate yere baktı ve dudağını çiğnedi. "Anlıyorum. Bana söylemediğin şey ne, Chrome?"

"Ne fark eder ki?" diye sordum, sesim içimde hissettiğim kadar ölü çıkıyordu. "Bu konuda kim ne yapabilir ki?"

Slate derin bir nefes aldı. "Yardım edebilirim."

"Yine de yapabilir misin?" Bu son cezadan sonra kendimi her zamankinden daha moralsiz hissetmeye başlamıştım.

Slate başını salladı. "Evet. Onu eğitmenin bir yolunu bulacağım."

"Nasıl?" Çenemi ona doğru eğerek sordum, henüz düşünemediğim bir çözümü olduğunu umuyordum.

Slate omuz silktili. "Babamla konuş. Eminim Ametist'in aklını başına getirebilir."

"Ya yapamazsa?" Ben sordum. "O zaman ne olacak?"

Kuzenim omuzlarını dikleştirdi ve haklılığını kanıtlamak istercesine kaşlarını çatı. "O zaman Ametist'le kendim konuşurum. Benden hoşlanıyor."

Kıkırdadım. "Sana iyi şanslar." Slate

alay etti. "Benden hoşlanıyor."

Sanki böyle bir şeye inandığı için hayal görüyormuş gibi bir bakış attım ona. "Annem kendinden başka kimseyi sevmez."

"Yani, benim onların tarafında olduğuma inanıyor."

Yanıt olarak bir omuz kalktı. "Elbette. Ama sonra ne olacak?"

"Gray'in Kinetics'in iyiliği için eğitilmesi gerektiğine onu ikna ettim."

"Ne sebeple?" Şeytanın avukatını oynayarak zorladım.

Slate duraksadı ve ona yönelttiğim varsayımsal argümanı düşündü. "Eğer Elementaller onu ele geçirdiyse... o zaman ne olacak? O savunmasız. Kinetik tahtın tek varisi ellerinde. Eğer kendini savunamazsa... tamamen boku yeriz."

Dudaklarım kıkırdadı. "Bu iyi bir başlangıç." Altımda durup akan trafiğe bakarak başımı salladım. "Ama argümanının daha güçlü olması gerekecek, özellikle de henüz on beş yaşında olduğun için. Sağlam bir çürütme yapmazsan kapıyı hemen suratına çarpacaktır."

Slate'in burun delikleri genişledi ve başını yana eğerek boynunu çıkardı. Nefesini dışarı üfledi. "Evet."

"Bana bak."

Slate çenesini yana eğerek döndü ve göz ucuyla bana baktı. Kaşlarını kaldırarak devam etmemi işaret etti.

"Gray'in güvende olmasına her şeyden çok ihtiyacım var. Onu hissediyorum Slate. O benim. Ama sanki tek ve aynıymışız gibi... Bu mantıklı mı?" Onu düşündükçe nefesim kesiliyor, saçmalıyordum. "Ona ne olduğunu biliyor musun? Cezalandırıldı mı?" Grim'in hapishaneden söyledikleriyle kalbim küt küt atarken sordum.

Slate boğazını temizledi ve omurgasını yeniden dikleştirdi.

"Slate."

Burnunu çekmeden önce çenesi seğirdi ve altımızdaki işlek caddeye baktı. "Öyleydi."

Ciğerlerim sıkıştı, kanım kulaklarımda uğuldadı. Ona her kim elini sürdüyse yok etmek istedim. "Kim?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

Kuzenim yüzünü buruşturdu ve dudağını ısırды, gözlerini tehditkâr bir öfke aydınlatıyordu. "Grim."

Gülümsedim. "Güzel. Ölümünü çok daha acı verici hale getireceğim." "Bunu izleyemezdim."

Donup kaldım. "Umarım öyle değildir."

"Hayır..." Slate başını salladı. "Bu farklıydı." "Açıkla."

Slate derin bir nefes aldı. Bana söylemekten kaçındığı bir şeyi söylemek için kendini zorladığı belliydi. "Dün gece tüm Kraliyet Bölgesi balo salonuna çağrıldı. Onyx ve ben bunun Elementaller ya da Endarkened'lerle ilgili olacağını düşünmüştük ama sürpriz bir şekilde prensesi kürsüye çıkardı." Forest'ın prensesi örnek göstermek ve kuralların üstünde olmadığını kanıtlamak istediğini anlattı. Kendi kızı bile kurallara uyardı ama Grim'in onu yumrukları ve kemeriyle dövmesine izin vermeden hemen önce bu süreçte onu da küçük düşürdü. Ya da ona öyle söylenmişti.

"Kalamazdım, yoksa bir aptal gibi kürsüye saldırır ve bambaşka türden bir karmaşaya neden olurum," dedi Slate, avuçlarını yüzünde gezdirerek. Ellerini birkaç santim uzağa çekti ve onlara yabancı nesnelermiş gibi baktı. "Kontrol edemedim. Onu tehdit eden herkesle savaşmak için *yoğun* bir dürtü hissettim ki bu çılgınca çünkü onunla daha önce hiç konuşmadım."

Gözlerimi kıstım. "Onu korumaya çalışman hoşuma gitti, bu plan için iyiye işaret, ama bu... garip. Onun duygularını hissediyor musun ya da buna benzer bir şey?"

Slate başını salladı. "Hayır. Öyle bir şey yok. Ona karşı bir çekim hissediyorum ama senin söylediğin gibi onun duygularını hissetmiyorum. Sadece onu korumak istiyorum."

Başımı salladım ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalıştım. Onunla olan bağlantımın benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum. O henüz farkında olmasa da, ikimizin de melez olmasından kaynaklandığını düşündüm. Ama Slate bir melez değildi ve şimdi o da mı ona karşı bir çekim hissediyordu?

Başım dönüyordu. Cevaplara ihtiyacım vardı ve onları almamın hiçbir yolu yoktu. Valik aklıma geldi. Nereden geldiğini bilmiyordum ama bir şeyler biliyor gibiydi. Saçma sapan konuşmalarında bir tür bağdan bahsetmişti ama o zamandan beri bunun hakkında pek düşünmemiştim çünkü daha çok cezayı atlatmaya odaklanmıştım. Ama Grim de bir bağdan bahsetmişti.

Ama ya Slate'in Gray'le paylaştığı bağı anlamı daha fazlaysa?
Bu beni nereye götürür?

"Bir yolunu buluruz," diye iç geçirdim, enseme kaşıyarak. "Ama bunu kullan. Planı bozmadan onu her ne pahasına olursa olsun koru."

Slate'in çenesindeki kaslar başını sallarken dalgalandı. "Anladım."

Bir Elemental'in enerjisi duyularımı tetikledi. Çatı çıkıntısında ayağa fırlamadan hemen önce arkama bakarak döndüm. Üç Elemental yaklaşırken etrafımızı sardı. Gölgeler içinde gizlenmiş gelen tehditlerle yüzleşirken, kemerimden iki hançer çıkardım, her iki elime birer tane aldım.

"Krom Freyr," diye seslendi içlerinden biri, esinti sesini uzaklara taşıyordu.

Başımı geriye doğru eğdim, herhangi bir onay vermedim. Kinetik hançer ve bıçakla yanımda kollarını kavuşturan Slate'in tetikte olduğunu hissettim.

Üç Elemental farklı açılardan yaklaşırken ikimiz binanın çıkıntısında kaldık.

Alacakaranlığın kızıl tonları üzerimize çökmüştü. Gölgeler onları ölmekte olan güneşten gizliyordu ama tam karşımızdaki Elemental'in sarı saçlı olduğunu görebiliyordum, soldaki adamın teni ise yaldızlı bir parlıltıyla kaplı olmasa gölgelerle karışabilirdi. Üçüncüsü sağ tarafta duruyordu ve aşırı derecede iriydi. Gözlerimi lider olduğunu tahmin ettiğim ortadaki adama dikmiştim.

"Kavga etmeye gelmedik," dedi sarışın. Ellerini bir barış jestiyle uzattı. "Konuşmaya geldik."

Homurdandım. "Konuşmak mı? Türünüz insanları tekrar tekrar tükettiğinde yaptığınız şey bu mu?"

"Bunu yapmıyoruz Chrome," dedi lider yatıştırıcı bir şekilde, sanki beni tanıyormuş gibi.

"Beni tanıyormuş gibi konuşma."

Sarışın başını eğdi. "Pekala... *Griffin*."

Yüzüm şaşkınlıktan iki büklüm oldu ve zihnim bu olasılığı reddederken dünya yavaşlamaya başladı. "Griffin?"

"Evet," diye onayladı sarışın Elemental. "*Sen Griffin Silas'sın*."

Ciğerlerimdeki hava kesildi ve nefes alma şansımı reddetti. Valik'in sözleri bir kez daha aklımdan çıkmadı. "Ne?" Fısıldadım.

Sarışın adam bir adım daha atarak yaldızlı yüzünü ışığa tuttu. "Sen Kral Jonas'ın oğlusun," dedi turkuaz gözleri yumuşayarak,

Valik'in sadece dört gün önceki sözlerini doğruluyor. "Elemental doğum adınız Griffin Silas."

Kulaklarımda bir çınlama duydum. Şimdiye kadar Valik'in o gece yalan söylemiş olabileceğine kendimi ikna edebilmişim.

Şu an daha fazla dayanamıyorum. Her şeyi durdur.

"Yalan söylüyorsun." Bunu kabul edemezdim. Şimdi olmaz. Eğer gerçekten Prens Griffin Silas isem, bu, Orman'ın Elemental Prens'in emriyle Elementallerin insanları tükettiği konusunda gerçekten yalan söylediği anlamına geliyordu.

Adam başını salladı. "Hayır, sizi temin ederim ki değilim."

"Peki sen *kimsin*?" Beni arayıp böyle şeyler söyleyen bu adamın kim olduğunu merak ederek sordum.

Adam bana yumuşak bir gülümseme sundu. "Ben senin amcanım. Orion Silas. Elementallerin Kral Naibi."

Hayalet'in banyosundaki yabancınn bana şüpheli kökenlerimden bahsetmesi bir şeydi, ama Orion Silas'ın bana kendisinin söylemesi tamamen farklı bir canavar.

Slate boğazını temizledi ve yanıma geldi. "Chrome'un babası, Kinetik bir kadını hamile bıraktığını öğrendiğinde onu terk eden bir Elementaldi. Kralın Eli'ydi o-"

Orion ofladı. "Bu duyduğum en büyük yalanlardan biri. Ama doğal olarak Chrome ve prensesin gerçek kökenleri konusunda dürüst olamazlar. Bazı sorular ortaya çıkabilir."

Kuzenim ve ben Gray'den bahsedilince irkildik. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Orion'un sağındaki iri yarı adam yanına geldi, Naip Kral çenesini ovuştururken kollarını göğsünde kavuşturdu. "O da senin gibi."

Sessiz kaldım, bilgisini sınaması için ona hiçbir şey vermedim.

"Sen nasıl Kral Jonas ve Amethyst'in oğluysan, o da Kral Forest ve Kraliçe Lilliana'nın kızı. Her iki krallığın da gerçek varisleri. Her iki ırkın da."

Orion konuştuğu Valik'i ve bu bilgileri nereden bildiğini daha çok merak ettim. Nereliydi ki? Ve başka her yerde herkes tarafından biliniyor gibi görünen bu sır Kinetikler arasında nasıl bu kadar uzun süre sessiz kalabilmişti?

Orion'un omuzları gevşedi. "Biz sadece seni ait olduğun yere, evine götürmek için buradayız."

"Affedersiniz?" Hazırlıksız yakalandığım için sordum.

Yine mi?

"Halkımızın ölümleri sayesinde kralın seni neye dönüştürdüğünü biliyoruz. Yönetmek için yaratıldığın halkın. Seni dışarı çıkarmanın ve prensesle birlikte güvende olacağın eve götürmenin zamanı geldi..."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedim, yaklaşmakta olan üç Elementale bakarak. Bu hareketi biliyordum. Dayanışmayı göstermek içindi, başka seçeneğim yokmuş gibi görünmeye çalışsalar da yoktu. Tehdidi değerlendirirken yumruklarım hançerlerimin etrafında sıkılaştı.

Orion gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Vakit geldi, Chrome. Öldürmeye bir son vermenin zamanı geldi. Forest'ın zeminini hazırladığı yaklaşan savaşa. Dünyanın istikrarsızlaşmasını istiyor, bunu görmek zorundasınız."

"Ne olmuş yani? Onun yerine senin için bir gösteri midillisi mi olacağım? Hayır, teşekkürler. Burada düşmanlarımı tanıdığım yerde kalacağım."

"Biz senin düşmanın değiliz, Griffin-"

"Bana öyle deme!" Sözlerim ölmekte olan gökyüzünde çevredeki binalardan sekti.

"Chrome. Biz senin düşmanın değiliz-"

Homurdandım. "Öyle diyorsun," dedim ve metal elementimi kullanarak Naip Kral'a bir hançer fırlattım.

Kolaylıkla kenara çekilirken, bıçağına işlenmiş yuvarlak Elemental mühürlerle turuncu renkte parlayan kendi hançerlerini çekerek kendi elementiyi saptırdı.

Sağdaki iri olan bana doğru hızlı adımlarla ilerlerken, daha sessiz o l a n Slate'e doğru yürüdü ve Orion'u hareketsiz ve kasvetli bir şekilde orada bıraktı. "İşin şiddete varmasını istemezdim yeğenim ama seni eve götürmenin tek yolu buysa..."

Boştaki elimi uzatarak kayıp hançerimi çağırdım ama gelmedi. Orion'a bir bakış attığımda, ellerini kullanmadan silah kemerine soktuğunu gördüm.

Onda da metal element var mıydı?

Siktir et. İki hançere ihtiyacım yoktu; sadece bir tane yeterli olurdu. Ya da belki üç tane daha yeterli olurdu?

Daha büyük olan Elemental'in karşısına geçerek hançerlerine odaklandım ve büyümü onların peşinden gönderdim. Büyüm tuttu ve başarılı bir şekilde onları elinden aldım. Kabzalarından yakalayarak biri hariç hepsini aceleyle silah kemerime yerleştirdim. Arkamda, Slate ve rakibi harekete geçerken metal şangırdadı.

Mavi renkte parlayan bir Kinetik hançer ve turuncu renkte parlayan bir Elemental hançerle, avantajımdan rahatsız olmamış gibi görünen iri yarı erkeğe saldırdım.

Kinetik bıçağımın ucu adamın göğsünü delmeye milimetreler kalmıştı ki iki silahım da elimden çekildi. Tereddüt ettim, kafam karıştı, ta ki Orion'un birkaç dakika önce bıçakları kontrol etmek için aynı büyüyü kullandığını fark edene kadar.

Silah kemerimdeki kabzalara uzandım ve onların da yerinde olmadığını gördüm. "Ne oluyor lan?"

Rakibim tereddüt etmedi ve çeneme ağır bir yumruk indirdi. Döndüm ama kendimi tuttum, darbe zihnimi sarstı. Görüşüm bulanıklaştı. Silkelenerek, hesaplı bir şekilde ona doğru ilerledim. Dizinin yan tarafına tekme attım. Biraz gevşedi, bu da anlık zayıflığından yararlanmamı sağladı. İleri atılarak boğazına vurdum.

Homurdanarak öksürdü ve tökezleyerek geri çekildi. Kayalar, çakıl taşları ve toprak düz çatıdan süzülerek yanında havalandı. Toprak Elementi.

Silahsızdım ve etrafta erişilebilir metal yoktu, Kinetik gücüne başvurdum. Yoğun Atlanta şehir manzarasındaki bol miktarda teknolojiye yayılan elektromanyetik enerjiyi çekerken damarlarımda elektrik toplandı.

Enerji güçlendi ve bedenimde boğucu bir hal aldı. Gücüm yüzeye doğru dalgalandı ve büyük Elemental'e doğru bir darbe fırlattım. Ona çarpmadan önce, havalanan toprak, çakıl taşları ve toz toplandı ve taş bir kalkan oluşturmak için etrafında sıkı bir duvar oluşturdu.

Kulakları sağır eden bir gümbürtüyle, patlamam toprak duvarı paramparça etti. Toprak ve taşlar yere döküldü, savaşçının gergin bir şekilde durduğu ve çarpışmaya hazırlandığı ortaya çıktı. Ancak patlamaya rağmen Elemental zarar görmemişti. Yüzünde boncuk boncuk ter vardı. Kalkanı koruyarak gücünü tükettiğinden şüpheleniyordum.

"Dur!" Orion emretti.

Göğsümde soğuk bir öfke kaynıyordu. Hepsini öldürecektim. "Gidelim," dedi Orion. "Bırakın gitsinler."

Önümdeki iri Elemental gözlerini kıstı. "Emin misin?"

Bir kez daha büyüümü beslemek için enerji çektim, hepsini yok etmeye hazırdım. Fazla bir şey gerekmeyecekti. Serbest bırakılması gereken öfke ile kaynarken omuzlarım titredi.

"Void!" Orion seslendi. "Bırak onu. Hadi gidelim."

Slate tekrar saldırmak için hamle yaptı ama Elemental Void geri çekildi, Slate'e sırtını döndü ve rahat ve umursamaz bir tavırla Orion'un yanına katıldı.

Slate'in gücünü daha iyi bilmeseydim, ellerinden gelen parılının onun ışığından türetilmiş bir büyü olduğunu düşünürdüm. Ama tonu

beni hazırlıksız yakaladı ve kaşlarımı çatmama neden oldu. Avuçlarından her zaman yaydığı kirli beyaz parıltı yerine gümüş rengi parlıyordu.

Yükseldiği kadar hızlı bir şekilde vücuduna geri çekildi, bu da gördüklerime güvenmememi sağladı; çok hızlı oldu.

Slate'inki sakinleşirken benim büyüm arttı. Elementaller ayrılmak için döndüklerinde, onlara doğru bir darbe daha gönderdim, ancak kalın görünmez bir duvar bunu engelledi ve darbenin üç Elementali koruyan gizli bariyerin yanından aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

Orion bana baktı, pişmanlık gözlerini nemlendiriyordu. "Üzgünüm yeğenim. Ama tekrar görüşeceğiz. Umarım bir dahaki sefere şiddete dönüşmez. Biz sadece yardım etmek istiyoruz."

"Yardım mı? Gerçekten ihtiyacım olduğunda yardımın neredeydi?" Sanki berbat hayatımdan o sorumluymuş gibi öfkemi ona yönelterek bağırdım.

Orion başını sallayarak çenesini göğsüne indirdi. "Çok özür dilerim."

Naip Kral ve iki savaşçısı binanın karşı tarafına, aşağıda motosikletlerimizin bulunduğu geçide bakan tarafına doğru ilerledi. Üçü, kenardan düşüp aşağıdaki zemine çakılmadan hemen önce çıkıntıya **d o ğ r u** adım attılar.

Ağzım şok içinde açıldı.

Elbette, onlar sadece...

Binanın yan tarafından bakmak için çatıya doğru koşmaya başladım. Üç adam dimdik ayakta duruyor, yaldızlı derilerini insan dünyasından gizleyerek uzaklaşıyorlardı.

Chapter 9

SLATE

Woodvine Akademisi berbattı. Kendini beğenmiş, ellerine kürek verilse çalışmanın ne olduğunu bilmeyen zengin çocuklarla doluydu. Mümkün olduğunca onlardan kaçtım. Ancak bu, okuldaki çocukların ilgisini çekmeme engel olmadı.

diğer öğrenciler.

İnsanların Amerikan tarihi umurumda değil, ama Kinetik çocuklar uyum sağlamaya çalışmak ve bize karşı gelmeleri durumunda zayıflıklarını öğrenmek için insan okullarına gitmek zorunda kaldılar.

Woodvine'deki öğretmenler bana her zaman diğerlerinden daha fazla uyum sağlamaya meyilli görünüyorlardı. Bunu adil bulmazdım ve bundan faydalanmaktan nefret ederdim. Ama bugün, bunu gerekli bir kötülük olarak görüyorum.

Prencesi spor salonundan ayrılmadan önce yakalamam gerekiyordu. Hazel'a göre, günün sonunda orada bir yerde yalnız olacaktı.

Bayan Hawthorne, Fort Knox hakkında ders anlatırken kuru silgili tahtadan ve projektörden sınıfa doğru döndü. O sözde aşılmaz kale hakkında konuşurken ben de iki gün önce Chrome ile yaşadığımız çatı olayını düşündüm.

Chrome'un aslında uzun süredir kayıp olan Elemental Prens olduğu ortaya çıktı ve bu da Orman'ın yalan söylediğini ve Elementalleri öldürmek için Savaşçıları manipüle ettiğini doğruladı. Ancak hangi nedenle olduğu hâlâ belirsizdi.

Bayan Hawthorne odayı tararken elimi kaldırdım. Bakışları bana takıldığında gözleri parladı. "Oh, Slate! Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İzninizi isteyebilir miyim?" Bir açıklama yapma zahmetine bile girmeden sordum.

Zaten sormazdı.

"Elbette! Ofise haber verdiğinizden emin olun," dedi nazikçe, parlak bir gülümsemeyle.

"Evet, hanımefendi," dedim ve masamdan kalkıp çantamı toplamadan önce ona kendi gülümsememi sundum. "Teşekkür ederim."

Bayan Hawthorne boğazını temizleyip Fort Knox'a ve sınıfın geri kalanına odaklanmadan önce, "Bana teşekkür etmene gerek yok Slate," diye cevap verdi.

Çantamı omzuma attım ve kapıya doğru yürürken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Spor salonuna en yakın çıkışı bulmaya çalışırken dolapların yanından hızla geçip sağa döndüğümde koridor adımlarımı yankıladı. Sürpriz bir şekilde, bir dolabı karıştıran tüylü, göz alıcı sarı saçlı bir kafa yakaladım.

Adımlarım aksadı ama ona yaklaşmaya devam ettim, koridorda etrafta kalan başka öğrenciler olup olmadığını araştırdım. Omzumdaki çantamı yukarı kaldırdım ve ona doğru yürürken ayarladım.

Arkadaşım beni kabul etmedi ama bu beklenen bir şeydi.

"Cotton," diye selamladım, omzumu komşu dolaplara yaslayarak.

Dolabını karıştırma işini bırakmayan Cotton başını eğerek her zamanki etkilenmemiş ifadesini takındı. Kaşlarını hafifçe kaldırarak devam etmemi işaret etti.

"Bu gece orada olacak mısınız?" Ailemin süitindeki isyan toplantısına atıfta bulunarak sordum.

Başını sallayarak dolabındaki kitapların yerini değiştirmeye devam etti ve muhtemelen kaşlarını çatarak onları mükemmel bir şekilde düzenledi.

"Baban mı?"

Karşılığında aldığım tek şey başını bir kez daha eğmek oldu. Okul üniformasının beyaz yakası, cazibenin altındaki doğal saç rengine uyuyordu ama nedense saçları her zaman kolalı kumaştan daha beyaz görünüyordu.

İçimi çektim, pek de sosyal bir ruh halinde olmadığını kabul ettim. "Tamam, dostum. Orada görüşürüz."

Ben dolabı itip spor salonundaki prensesi bulmaya devam ederken Cotton görevine odaklanmaya devam etti. Ana binanın dışına çıkıp kampüsün karşısındaki büyük yapıya doğru yürürken başka kimseyle karşılaşmadım. Kafeterya ve spor salonunu barındıran binaya.

Cotton Sjodin'in neden konuşmadığını kimse anlamıyordu. Annesinin öldüğü gün, tek kelime ettiği son gündü. Kral, büyü ve sessizliğiyle birlikte bir gün mükemmel bir Engizisyoncu olacağına karar verdi. Şimdi o pozisyona adım atmaya hazırlanıyordu.

Arka kapıdan girerken eşikte durakladım ve buz beyaz saçlı prensesi görebilmek için boş binayı taradım. Kızların soyunma odasından gelen uzaktan gelen kıkırdamalar dışında ortalık sessizdi. Hazel, Gray'in diğerleriyle birlikte orada olmayacağını söylemişti. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Nerede saklanıyordu?

Basketbol sahasını çevreleyen tribünleri aradım. Boştu. En azından zemin seviyesindeki tribünler öyleydi. Spor salonunu tararken onun halka açık cezasının görüntüleri zihnime saldırdı. Balo salonunda yankılanan tokat sesi ve ardından vücudunun yere çarpma sesi bana işkence ediyordu.

Yumuşak bir hırıltı tüm salonda yankılandı. Donup kaldım, üst katlarda herhangi bir ses var mı diye dikkatle dinledim. Arkadan dolanarak, beni stadyumun en üst katına çıkaran merdivenlere giden koridora girdim. Eğitimimin devreye girmesine izin verdim, adımlarımı susturdum, onunla konuşmadan kaçmaması için yaklaştığımı fark ettirmemeye dikkat ettim.

Tepeye ulaştığımda, yumuşak ağlamaları ve burnunu çekmeleri daha da arttı. Uçan bir geyiğe yaklaşır gibi ona doğru süründüm.

Tribünde kendi içine kıvrılmış bir şekilde otururken yanında durduğumu fark etmedi. Buz gibi saçları yanaklarındaki ıslaklığa yapışmıştı. Okulun spor salonunun gölgesinde dizlerini göğsüne çekerken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Tahmin ettiğimden çok daha küçüktü. Çok... *kırılıyordu*. Bu manzara karşısında kalbim sıkışmış, onu göğsüme çekmek ve dünyanın acımasızlığından korumak istemiştim.

Prenseslerin halkı tarafından sevilmesi gerekmiyor muydu?

"Prenseslerin ağlamaması gerekir," diyerek onun sessizliğini bozdum.

Gray'in kafası yukarı fırladı, sesimi ve varlığımı duyunca gözleri korkudan çılgına döndü. Ayağa fırlayarak, sanki kaçacakmış gibi savunmaya geçti. Gözle görülür bir şekilde bir kaçış yolu aramaya başlamadan önce şiş mavi gözleri tanıma ile parladı.

Prenses telaşla avuç içleriyle yanaklarını kabaca sıvazladı. "Ağlamıyordum." Tıkalı burnu ona ihanet etmese bile, onu suçüstü yakaladığımı biliyordu.

Utancını açıkça gösterdiğinde yüz ifadem düştü. Muhtemelen duygularını göstermesine izin verilmediği aklıma geldi. Onun nasıl

yiğit King Forest onun duygularına karşı empatik davranıyordu. "Öyleydin. Ve öyle olman sorun değil," diye başladım, bir adım daha yaklaşarak. "Buna hakkınız var, herkesin var. Sadece..." Üzgün prensese temkinli bir şekilde elimi uzattığımda omuzlarım gevşedi. "Bunu yaptığında yaslanacak bir omzun olmasını hak ediyorsun." Bronz ten rengim, gümüş bileziğin büyülediği altın akımlardan arınmıştı ve insanlardan saklanmak için sihrimi ve fiziksel özelliklerimi bastırıyordu.

"Bunu neden yapayım ki? Dediğin gibi, prenseslerin ağlamaması gerekir," dedi, sesi kararsızdı. "Bu *zayıflık*." Son kelimeyi dilindeki zehir gibi tükürdü.

Prensese terk ettiği koltuğun yanındaki koltuğa oturdum ve yanıma oturmasını işaret ederek yeri sıvazladım. "Zayıf olduğunu hiç söylemedim."

Kaşlarını kaldırmış ürkek bir ifadeyle bana bakarken sonunda yanımdaki tribüne çöktü ve lacivert üniformasının eteğini düzeltti. Görüş alanım onun bronzlaşmış bacaklarındaki koyu lekeleri takip etti. Orada olmaması gereken morluklara bakıp çenemi sıktığımda göğsümde bir öfke uçuştı. İyileşememesinin tek yolu, ya morluklar oluştuğunda ya da oluştuktan hemen sonra bileziği takmaya zorlanmış olmasıydı, böylece büyüsü onları normal bir hızda iyileştiremezdi. Belki de Chrome onun güvenliği konusunda gerçekten bir şeyler biliyordu.

Onunla kurduğum yakınlığı bozmak istemediğim için dikkatimi bacaklarından çekip fırtınalı mavi gözleriyle buluştum. Bana bakarken yanaklarını pembe bir allık boyadı, boş gözlerini fark etmemden dolayı utançla doldurdu.

"Halkın sana nasıl davrandığını duyuyorum," dedim konuşmayı değiştirerek. "Ve buradaki insan çocuklar." Neredeyse herkesten gördüğü boktan muameleyi düşünürken başımı salladım. Önümde gördüğüm tek şey, acımasız gençler ve Kinetik Saray'daki akbabalar için birincil et olan kırık bir kızdı. "Çok cahiller. Kızlar seni kıskanıyor ve erkekler de bu yüzden ilgi göstermekten korkuyor. Ama kimse sana böyle davranılmasını hak etmiyor. Lütfen herkesin senden hoşlanmadığını bil. Sadece bunu göstermekte tereddüt ediyoruz. Baban bunu onaylamazdı çünkü bu onun gözünde otoritesini sarsmak anlamına gelirdi."

Omuz silkti, yine burnunu çekti. "Önemli değil."

Ne yaptığının farkında olmadan yanaklarını avuçlarıma içine aldım, boş gözlerinde bir umut kıvılcımı görmeye kararlıydım. Dokunduğumda irkildi ve gözlerinde bir korku titreşimi belirdi. Ama onu orada tuttum

Yumuşak kucağım, görevimden sapmadan. "Bu önemli, Prenses Gray. Işığınız karartılamayacak kadar parlak."

Sözlerim üzerine prensesin alt dudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu.

Ela bakışlarım onun tüm kırık dökük parçalarını gözler önüne serdi. "Sana gücümün bir kısmını ödünç vereyim."

Çatladı. Bir kolumu omzuna dolayıp onu yanıma yatırdığımda prenses bana karşı koymadı. İçinden kopup gelen hıçkırıklar, ruhunda açılan derin yaralardan kaynaklanıyordu.

"Bunu çıkardıktan sonra gidip herkesi yola getirelim, olur mu? Bugünden sonra kimse seninle uğraşmayacak," dedim sert ama nazik bir ses tonuyla. "Eğer kendini yalnız hissedersen, her zaman arkadaşın olarak yanında olacağımı bil prenses."

Prensesin gözleri şaşkınlık içinde kıvrıldı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. "Neden?"

"Çünkü seni eğiteceğim. Sen onlara daha kötü zarar verebiliyorsan kimse sana zarar veremez."

"Ama-"

"Prenses," diye kestim sözünü daha fazla tartışmadan. Ses tonum karşısında yine irkildi. "On dört yaşındasınız, yani eğitiminize başlamanız gereken yaşıtasınız. Büyünü daha geçen yıl uyandırdın," dedim kesin bir ifadeyle. "Eğitiliyorsun."

I Ailemin mutfağındaki bar taburesine oturmuş, dirseklerini garip bir şekilde prensesin saçlarına benzeyen tezgâha dayamıştım. Siyah damarlar

beyazın içine karışan koyu renk saç tellerini hatırlattı. "Seni bu

kadar şaşırtan ne?" Hazel yanımdan sordu. Başımı salladım.

"Sadece bu toplantıyı bitirmeye hazırım."

"Bugün nihayet prensesle buluştun mu?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Chrome senden bunu yapmanı istedi, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, onunla konuştum," diye mırıldandım. "Ölümüne korkuyor Hazel."

Hazel'in kaşları çatıldı. "Neyin?"

"Mevcut, sanırım..." Bacaklarındaki iyileşmemiş morlukları hatırladıkça görüşümün odağını kaybettiğini söyledim.

Ne sıklıkta ceza alıyordu?

Bu, geçen geceki halka açık gösteriden beri zihnimi zehirleyen bir soruydu. Onu korumak için duyduğum yoğun dürtü o zamandan beri hiç azalmamıştı. Onu kontrol etmem, görmem gerekiyordu. Güvende olduğundan emin olmalıydım. Babasından bile.

Fuayedeki n kapı çarparak kapandı, bu da isyancıların daha fazla üyesinin geldiğini gösteriyordu.

Henüz pek bir planımız yoktu ama belki de Chrome ve benim Elemental Vekil Kral Orion'dan edindiğimiz yeni bilgilerle daha somut bir şeyler ortaya ıkarabilirdik.

"Hazel," diye selamladı Onyx, her zamanki iyimserliği her zamankinden daha yüksekti. "Her zamanki gibi küçük bir gl kadar narin görünüyorsun." Kendine özgü gülümsemesi odayı aydınlatıyor, tipik olarak etrafındakilerin kalplerini eritiyordu.

Onun maskaralıklarından etkilenmeyen Hazel gözlerini devirdi. "Dikenlerinde boğulurken bu küçük gl boğazını kesecek," diye alaycı bir gülümsemeyle takıldı.

Onyx güldü. "Kahretsin," dedi, eli sahte bir acıyla kalbinin üzerine gitti. "Sözlerin beni yeterince yaraladı, küçük kıvılcım."

Ona taktığı lakap karşısında kıkırdadım. Hazel'ın saçları bakır rengindeydi, elektriğı iletmek için kullanılan metal. "Dikkatli ol, son zamanlarda daha keskin bir ısırığı var."

"Güzel. Bunu antrenmanda kullanabilir ve yarın Marigold'un kına tekmeyle basabilir," diye yanıtladı Onyx ayılarak. "Değil mi Hazel?"

Hazel'ın alaycı ifadesi gevşedi. "Evet," diye cevap verdi, kederli bir ifadeyle. "Umarım."

Dikkatimi ona yönelttim, kaşlarını çatmış ve dudağını ısırılmış olduğunu fark ettim. "Hey..." Elimi omzuna koyarak onu rahatlatmaya çalıştım.

"İşte orada!" Chrome her zamanki gibi tetikte mutfağı girerken Onyx seslendi. Kapşonunu indirirken kısa kesilmiş saçlarını yana yatırmıştı. Onyx onu karşıladı ve yumruğunu kendi yumruğına vurdu. "Nerelerdeydin dostum?"

Chrome omuz silkti, yüzünde hafıf bir gülümseme vardı. "Bilmiyorum. Neden Royal'e sormuyorsun?" diye alay ederek Onyx'in sinirini bozmaya çalıştı.

Onyx'in yüzü ekşidi. "Ew, yapma bunu."

Chrome başını arkaya eğdi ve ellerini kapşonunun n cebine sokarak güldü. "İlk olmayacağımı sen de biliyorsun." Chrome, Royal'e on metrelik kılıçla bile dokunmazdı ama Onyx'in kendisi için bu kadar yanlış biri için heyecanlanmasını izlemekten zevk alıyordu.

Onyx başını iki yana salladıktan sonra parmaklarını yıldız ışığı saçlarının arasından geçirdi. "Tanrılar..." diye inledi.

"Onu terk et, dostum. Bu tür bir strese ihtiyacın yok," diye bininci kez yalvardım. Onyx ve kız arkadaşı Royal'in zehirli oldukları herkesçe biliniyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, ona ilişkileri hakkında şaka yaptığımızda, bu artık onu rahatsız bile etmiyordu. "Nerede bu arada?"

Onyx içini çekti. "Biliyorsam ne olayım. Ama bu gece Golden'ın sikinden ağzını çeker çekmez beni bulacağından eminim."

"Gösterdiğin ışıltıya bakılırsa, sen gelmeden önce birinin ağzı sikinin üzerindeymiş. Sınıfla paylaşmak ister misin, Onyx?" Chrome gözlerinde bilmiş bir parıltıyla sordu.

Oh, olay örgüsü kalınlaşıyor...

Onyx dondu kaldı ve Kinetik efsaneye bakarak başka bir kelime daha söylemesi için ona meydan okudu.

İkili arasındaki gerilim sürerken Hazel eğlenen bir sırtıyla onları izledi ve Onyx kulak kesilir kesilmez Chrome'dan tüm detayları öğrenmeye hazırды.

Sonunda, uzun safir saçları salınarak odaya girdi. Keskin gözleri, Onyx'in yanına doğru kayarak bir kolunu beline doladığında cinsel ilişki sonrası mutluluk olduğunu tahmin ettiğim şey yüzünden parlıyordu.

"Merhaba aşkım," diye mırıldandı ona. "Öpücüğüm nerede?"

Yüzünde iğrenme ve şehvet karışımı bir ifade olan Onyx, onu sahiplenerek göğsüne çekti. "O orospu çocuğunu üzerinden temizleyene kadar bir tane bile alamazsın." Kızın kulağına eğildi ve biz onu hâlâ duyabiliyor olsak da, "Tercihen çamaşır suyuyla" diye fısıldadı.

Royal'in yüzü kıpkırmızı oldu, Onyx'in küstahça ifadesi karşısında gözleri şok içinde döndü. Utancı çabucak alaycı bir ifadeye dönüştü, üst dudağı sıyrıldı ama misilleme düşüncelerini kendine sakladı.

Öksürüğe dönüştürdüğüm bir kahkahayla boğuldum ve yüzümü kolumun kıvrımına gömdüm.

Chrome gözlerini kapatıp gülümsemesini bastırırken Hazel'in yüz ifadesi saf bir zevkle doluydu ve şüphesiz elinde bir paket patlamış mısır olmasını diliyordu.

İsyancıların geri kalanı Helair süitinin mutfak bölümüne doluştu. Kinetik ailelerin bir araya gelip gecenin tadını çıkarmasına karşı bir şey yoktu. İnsan ailelerinin her zaman yaptıklarından farklı değildi. Bunu ara sıra veya hafta sonları yaptığımız sürece, herhangi bir şüpheye neden olmamalıydı.

Salı günü olduğu için, bu düzensiz bir toplantıydı. İstedğimiz son şey toplantılarımıza dikkat çekmekti.

Cotton'un babası Sage Sjodin önce içeri girdi, solgun, kare yüzünde kaba bir sertlik vardı, kafatasına yakın bir yerde toplanmış toprak yeşili saçlarıyla vurgulanıyordu. Cotton'un annesinin bir Elemental tarafından öldürölmesi küçük ailelerini sonsuza dek değıştirmişti. Onun hemen arkasından Cotton geliyordu, yüzündeki soğukkanlı ifade hiç değışmemişti.

Chrome başını eğerek Cotton'u onayladı; Cotton'un babası dışında ısındığı tek erkek oydu. Ama kimse ona Scarlett Kittle kadar yakın değildi, Savaşçı Loncası'nın Yüksek Komutanı'nın kızı. Bu sırrı ondan saklamak Cotton'u öldürmüş olmalıydı ama krala sadık bir asker olan babasının bunu öğrenmesi riskini göze alamazdı.

Onyx'in babası Yüce Eğitimci Smokey Valor arkalarından yürüdü, kahverengi teni ve kül rengindeki saçları birbirine karışarak Onyx'in yanına yaklaştı. Elini Onyx'in omzuna koyan Smokey onu hafifçe sıktı. "Oğlum," diye küçük bir gülümsemeyle selamladı, kehribar rengi gözlerinde ailevi bir sıcaklık saklıydı. Canlı cerulean saçlar Royal'in omzunun üzerinden salınarak dikkatini çekti. Yüce Eğitimci kalın kaşlarını kaldırarak oğlunun kız arkadaşından duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Royal," diye hitap etti. "Seni görmek çok güzel."

Royal tatlı bir gülümseme sundu, yeni sürölmüş makyajı gamzelerini kırıştırıyordu. "Her zaman bir onurdur, Yüce Eğitimci."

Elimde olmadan ağzımı tıkadım ve Hazel'in yanımda kıkırdamasına neden oldum. "Neden yine burada?" Ona fısıldadım.

Hazel başını iki yana salladı ve gözlerini kısarak bu soruya gereğinden fazla anlam yükledi. "Bilmiyorum. Bu gece burada olmasına izin veren oldu mu?"

Tereddüt ettim. Hazel doğası gereğı sessizdi ama tanıdığım en iyi insan okuyucusuydu. Başkalarının fark edemediğı şeyleri fark etmekte ustaydı, bu yüzden Hazel'in Royal'i gözlemlene biçimine dair şüphelerim arttı.

Sonunda annem ve babam mutfaga girdiler. Kızarmış tavuk ve baharatlı sebzelerin kokusu midemi isyan ettirdi. Bir tabak doldurmak ve annemin yarattığı güzellikleri mideye indirmek için sabırsızlanarak inledim. Annem herkese el salladıktan sonra aceleyle yemeğın sıcak tutulduğu ocağın başına gitti ve herkesin kendi servisini yapması için hazırladı.

Babam hafif bir sırtışıla içeri girdi, her zamanki gibi herkesi evimize buyur etti. "Hadi gelin. Gidip yemek yiyelim ve konuşalım." Zeki gözleri Royal'in üzerine dikildi ve başını eğerek gözlerini kıstı. "Ah, Royal Okrafor. Bu gece bize katılacağını bilmiyordum."

Babamın bakışları daha sonra yüzünü buruşturup büzüşen Onyx'in üzerinde yoğunlaştı. "Sorun olmaz. Sadece bir akşam yemeği iyi olur, değil mi?" diye sordu, emin değildi.

Yüce General Smokey'ye baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak "Ne oluyor?" dercesine kaşlarını kaldırdı.

Dünyaca ünlü eğitmen, oğlunun romantik ilişki seçimine sinirlenerek burnunun kenarını sıkarak iç çekti. "Onyx-"

"Baba," dedi Onyx, ağzı açık kalarak. "Sadece bir akşam yemeği."

Chrome dudaklarını birbirine bastırarak ensesini ovuşturdu. "Dostum, gitmesi gerekiyor."

Hazel yan tarafıma dirsek attı. Bileğinden tutup içgüdüsel olarak onu arkama çektim, Royal'in şımarıklığının ne kadar ileri gideceğinden emin değildim.

"Slate," dedi Chrome, destek için odadan bana bakarak.

Başımı salladım. "Kusura bakma dostum. Bazı şeyler var..." Onyx ve Royal arasında gidip gelerek onun önünde ne kadar konuşmam gerektiğini ölçmeye çalıştım. "Bu sadece özel bir gece dostum... aileler için. Kız ya da erkek arkadaş yok."

Ağzı anlayışla aralanırken Onyx'in gözlerinde bir onay ışığı yandı. Royal'i fuayeye götürmeye çalışmadan önce çenesini teslimiyetle göğsüne indirdi.

Oflayıp puflayarak ve gözlerini abartılı bir şekilde devirerek çenesini dik tuttu.

Hazel, Royal'in çıkışını büyük bir olay haline getirmemesi sayesinde arkamdan rahat bir nefes aldı. Chrome odanın diğer ucundan bana başıyla teşekkür ederken bileğindeki tutuşumu bıraktım. Royal'in çıkışıyla birlikte odadaki gerginlik hissedilir derecede azaldı.

Fuayede sesini yükselterek Onyx'i kalmasına izin vermediği için azarladığını duyunca kıs kıs güldüm, Onyx ise ona Helair'in süitine girmesine izin verildiği için bile minnettar olması gerektiğini söyledi. Özellikle de Onyx'ten gelmediği belli olan seks kokusundan sonra.

Pamuk mutfığa yeniden girip ocağın başında annemin yanına doğru yürürken ve ona yardım teklif etmek için eliyle yemeği işaret ederken beyaz bir sıçrama dikkatimi çekti. Suçluluk duygusu çirkin yüzünü gösterdi. Orada ona yardım ediyor olmalıydım.

Bununla birlikte, Cotton her zaman mutfakta ona yardım etmeye özen gösterirdi, sanki bu da onun takıntılarından biriydi.

Arkamdaki Hazel'la yüzleşmek için döndüm. "Tabaklarımızı alıp oturalım. Bazı yeni gelişmeler oldu."

On beş dakika sonra Onyx elinde mutfaktan aldığı yemeklerle dolu bir tabakla yemek odasına girdi. Bunun annemin pişirdiği son yemek olduğundan emindim. Sanki daha önce Royal'le yaşadıkları sahne hiç olmadı. "Ne kaçırdım?"

"Yok bir şey evlat," dedi Smokey, ağzının kenarlarını bez peçeteyle sildikten sonra peçeteyi tekrar kucağına koydu. "Biz de seni bekliyorduk."

Chrome'un sağındaki yerini alırken Onyx'in gülümsemesi gözleriyle buluşmadı. "Bunun için üzgünüm. Buraya geleceğini bilmiyordum."

Babam boğazını temizledi. "Royal'in burada bulunmasına izin vermediğimiz için özür dileriz. Ancak Slate ve Chrome'a göre, tam açıklama gerektiren bazı yeni gelişmeler var."

Onyx başını eğerek Chrome ile benim aramdaki işaretli bakışa karşılık verdi, kafası karışmıştı. "Ah, öyle mi?"

Chrome çatalını yere bırakarak onu görmezden geldi. "Geçtiğimiz Perşembe gecesi, Slate ve ben Hayalet'e bir görev için gönderildik."

Toplantıya resmen başladığımızı hissederek ben de aynı şekilde davrandım ve Chrome devam ederken, midemin haykırıışlarına rağmen çatal bıçak takımımı yere bıraktım. "O gece ikinci Elemental'i alamamamızın nedeni ilk olarak yoğun kalabalıkta dağılmanızdı. İkincisi, tuvalette yabancı bir adam tarafından yakalandım. Kim olduğu ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama normal biri olmadığı açık. Ne Kinetik ne de Elemental. Ve özellikle de insan değil."

Babamın alnındaki çizgiler derinleşerek neredeyse saç çizgisine kadar indi. "Ne demek istiyorsun, Chrome? Ve neden şimdiye kadar bundan bahsetmedin?"

"Çünkü ona inanmam gerektiğinden emin değildim," diye gerekçelendirdi Chrome, yan taraftan bana kendinden emin bir bakış atarak. "Ta ki düne kadar."

Chrome'un ne kadarını ifşa etmeyi planladığını ya da neyi paylaşmayı planladığını bilmiyordum. Bu yüzden sessiz kaldım ve ne yaptığını bildiğine güvenerek liderliği ona bıraktım. Pişmanlık duymayacağımızı umuyordum.

"Adam kralın benim ve prenses için planları olduğunu söyledi. Görünüşe göre, Orman bir gün bizi silah olarak kullanmak istiyor. Ne zaman ve nasıl olacağını söylemedi. Sadece gücümüzü kullanmayı planladığını söyledi."

Masanın etrafındaki yetişkinler endişeli bakışlarını paylaşırken masa sessizleşti. "Başka ne dedi?" Cotton'un babası sordu, sesi sertti. "Prenses hakkında başka ne söyledi?"

Chrome bu soru karşısında keskin bir nefes aldı, ben de çenemi sıktım. Hâlâ ikili doğasıyla ilgili sırrı saklamayı planlıyordu. Ve görünüşe göre prensesi de. Bu bilgi konusunda bu gruba güvenebilir miydi?

"Onu zayıf ve güvensiz tutmak için izole ettiğini söyledi, böylece bir gün kendi aklıyla karşı koyamayacakmış," diye açıkladı Chrome, sesi kısıktı. "Prensesi eğitmemiz gerektiğini söyledi. O anahtar, ben de kilitmişim. Bu ne anlama geliyorsa artık."

"Bu adama neden güvenelim ki? Bir isim bile aldın mı?" diye söze karışan annem herkesin dikkatini ona yöneltti.

Chrome başını salladı. "Hayır. Bana bir isim vermedi."

Başka bir yalan.

"Peki," diye sordu Smokey. "Neden onun sözüne inanalım? Bunu nereden bilebilir ki?"

"Bunu nereden bildiğine cevap veremem ama dün Slate ve ben Elemental Vekil Kral Orion Silas'la karşılaştık," dedi Chrome kesin bir ifadeyle.

Yemek salonunu saran gerilim tabaklarımızdaki patates püresinden daha yoğundu. İnançsızlık Smokey ve Sage'i sandalyelerine geri çekerken gümüş takımlar seramik tabaklara çarptı. Babamın dudakları inceldi ve gözleri, en üst düzey Savaşçı lideri olarak ona yerleşmiş olan şekilde sertleşti. Derisinin altında kaynadığını gördüğüm öfkeyi bastırmaya çalışırken boğazı düğümlendi.

"Sen... ne?" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı Yüce General.

Kahretsin, ondan bu kadar büyük bir şey sakladığımı öğrendiğinde babamın öfkeleneyeceğini hiç düşünmemiştim.

Hiç etkilenmeyen Chrome omuz silkti. "Evet. O ve diğer iki Elemental bize yaklaştı. Prensesi eğitmemiz gerektiğini söylediler."

Öyle mi? Chrome ne halt ediyor? Elemental kralı daha çok Chrome'un Elemental prensi ve varisi olduğu, prensesin de varis olduğu gibi şeyler söylemişti.

"Neden şimdi bir şey söylüyorsun?" diye sordu babam, sonra da bana dikkatle bakan bakışlarını fırlattı. "Slate? Açıklamak ister misin?"

Kendimi derimin içine yerleşmeye zorlayarak, kaşlarımı çatarken omuzlarımı geride tuttum. "Herkes bir araya gelene kadar beklemenin en iyisi olacağını düşündük."

"Siz daha ergensiniz!" diye gürledi babam, koltuğundan iterek Hazel'ın sıçramasına neden oldu. Babamızın kendini kaybetmesi nadiren olurdu ama bunu yaptığında düpedüz korkutucu olabiliyordu. "Sana böyle önemli ve hassas bilgileri saklama iznini kim verdi?"

Annem elini Yüce General'in koluna koydu. "Tatlım, sakın ol. Çok gürültü yapıyorsun."

Babam derin ve sert bir şekilde nefes alıp verirken masadaki herkes nefesini tuttu ve sakinleşmek için gözlerini kapattı. Sandalyesini masanın kenarına çekti ve yerine oturdu. "Özür dilerim," dedi boğazını temizleyerek. "Ama siz daha ergensiniz. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu farkında mısınız? Üç Elemental, hem de Naip Kral, iki *gence* karşı?"

"Hangi iki gençle karşı karşıya geldiklerinin farkında mısınız?" Chrome, ses tonunda nadiren yüzeye çıkan buz gibi bir sakinlikle sordu. Bu sesle birlikte omurgamdan aşağı buz fısıltıları süzüldü. "Kırk yedi tane öldürme izim olduğunu unuttun mu?" diye sordu, kolunu kaldırıp gösterme zahmetine bile girmeden. Bu masadaki herkes bütün damgalama törenlerine katılmıştı. "Ve Slate, oğlunuz, on beş ile sırada. On beş yaşında... *efendim*."

Babamın burun delikleri alevlendi. "Farkındayım, Chrome. Ama bunun bir önemi yok.

O, Tanrı'nın unuttuğu kraldı."

Chrome omuz silkti. "Kim olduğu önemli değil. Onu öldürür ve bu işi bitirirdim. Bu prensesin savaşmak için eğitilmesi gerektiği gerçeğini değiştirmez. Ne kadar erken olursa o kadar iyi." On altı yaşında bir çocuğun asla kullanmaması gereken bir otoriteyle, "Hadi bunu gerçekleştirelim efendim," dedi. Chrome, odayı kaplayan sessizliğe aldırmadan çatalını eline aldı. "Oh! Ve son bir şey daha. Bunu yapacak kişi Slate olacak."

Chapter 10

SLATE

F Chrome'un Kinetik Savaşçı'nın en üst düzey komutanına emir verdiği isyan toplantısından bu yana günlerimiz geçmişti

Prences Gray'in silah ve dövüş eğitimi almasını sağlamak için loncalar. Yine de benim tarafımdan. Bu süre zarfında hiçbir haber alamadık ve geçen her günle birlikte endişemiz daha da arttı.

Kinetik Saray'ın bodrum katındaki eğitim odasına giden asansörün düğmesine bastım. Burası silah, müsabaka ya da büyü eğitimi için ayrılmış bölümlerden oluşan geniş bir alandı.

Eğitim tesisinde yürürken Chrome'u iki kılıçla duruşlar yaparken buldum. Silah zulasına doğru yürüdüm ve kendiminkilerden iki tane aldım. Silahlarımız bizim için ciddi bir tehlike oluşturmuyordu. Birincisi, Kinetik silahlarla birbirimizi öldüremezdik çünkü bu silahlar sadece Elementaller için ölümcül olan siyah kristal ile aşılarmıştı. Yine de, belirli organlarımız ciddi şekilde yaralanır ve iyileşme yeteneklerimiz bastırılırsa bizim için ölümcül olabilirlerdi.

Ancak bıçaklarımız Chrome için tehlikeliydi. Eğer bir yeri kesilir ya da bıçaklanırsa, kralın kendisine sağladığı panzehiri hemen enjekte ederdi. Yıllar içinde bunu eğitim odasındaki diğer kişilerden gizleme konusunda oldukça yaratıcı olmuştu. Genellikle vücudunu dikkat çekmeyecek şekilde herkesten uzağa çevirir, gömleğini kaldırır ve iyileştirici sıvıyı hızla midesine enjekte ederdi. Her zaman, müsabakaya dönmeden önce bir süreliğine yaralarını tedavi ediyormuş gibi görünürdü.

Her iki nasırlı yumruğum da kılıçların kabzalarının etrafına kapandığında, bıçaklar Kinetik işaretlerle mavi renkte tutuştu. Altın rengi akımlarım bronz tenimin zeytin rengi alt tonlarında göze çarpıyordu.

"Bir şey duydun mu?" Chrome sordu, ben onun önünde yüzleşmek için hareket ederken duruşlarını sıralamayı bırakmadı.

Başımı salladım. "Henüz değil, hayır. Babam bana pek bir şey anlatmıyor. Sanırım 'daha çocuk' olduğumuz için bize çok fazla bilgi vermek istemiyor," diye homurdandım, gözlerimi devirip omuzlarımı gerdim. "Umarım yakında bir şeyler duyarım."

Chrome çenesini sıktı. "Hızlı olması gerekiyor. Onu hissediyorum." Vücudunun üst kısmını gevşetmek için kendini zorlayarak pozisyonunu ayarladı. "O iyi değil Slate."

Yumruklarım kılıçların kabzaları etrafında sıkılaştı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Duyguları çok güçlü." Chrome'un burun delikleri alevlendi ve çenesi bir hamle yaparken esnedi. "Karanlık. Son derece karanlık. Yardıma ihtiyacı var."

"Şu anda mı?" Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, onun iyiliğinden endişe ediyordum.

Krom başını salladı, kısa bir tutam kromatik saç alnına döküldü. "Babanın acele etmesi gerekiyor."

Endişe zihnimi en kötü yerlere fırlatırken kalbim sıkıştı. "Ne kadar kötü?"

Chrome cevap vermedi. Sadece bir duruştan diğerine akıcı bir şekilde geçerken uzaktaki bir noktaya bakmaya devam etti. Endişem daha da arttı, serbest bırakılmam gerekiyordu.

"Gidelim," dedi Chrome, omurgasını dikleştirip kollarını gevşeterek.

Kendimi saldırgan bir duruşa hazırlayarak onunla karşı karşıya geldim. Bir kez daha dövüşmeye hazırlanırken ikimizin de duruşunu endişe kaplamıştı. Chrome'u yenebildiğim çok az zaman vardı, genellikle de dikkati dağınıksa. Belki de şu an o zamanlardan biri olabilirdi.

Önce ben saldırdım, bir kılıcımı kavisli bir şekilde indirdim ama ıskaladım ve Chrome'a saldırıya geçmesi için bir fırsat verdim. Onun kılıcını kendi kılıcımınla bloke ederken, altından geçip dönerek uzaklaştım ve boşta kalan kılıcımı kullanarak orta kısmına vurdum.

Hamleyi savuşturdu ve kendi başka bir manevrasıyla karşılık verdi.

Çok geçmeden, ölümcül bir dansın içine düştük. Birbirimize darbe indirmek için savaşıırken metallere çınlıyor ve çarpışıyordu. Endişemin bana güç vermesine izin verdim, Chrome'a güçlü ve hızlı bir yerden yaklaşırken, o hassas ve çevik olmaya odaklanmış görünüyordu, bu da ona vurmanı imkansız hale getiriyordu.

"Siktir!" Chrome bağırды, geri adım attı ve alışılmadık bir hareketle kılıçlarını minderlere bıraktı. Etrafında döndü, parmaklarını saçlarına soktu ve tellerini sıktı. Nefesleri sert ve düzensiz bir şekilde gelirken omuzları öne doğru eğildi. "O..." diye hırladı. "Pes ediyor."

Sıkı bir yumruk şahdamarımın etrafına dolandı ve nefes alamayana kadar sıktı.

Kalbim de onunla birlikte tekliyor gibiydi. "Ne?" Zar zor duyuluyordu.

Acı dolu bir iniltiyle bana döndü, parmak uçları göğsüne batıyordu. "Ona git. Hemen. O *ölüyor*."

Daha ne dediğini anlayamadan, "Nerede o?" diye sordum. "Üçüncü katta. Merdiven boşluğunda."

Gitmek için döndüm, içimde daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir aciliyet vardı.

"Slate!" Chrome seslendi ve durmamı sağladı. Çenem sıkıştı, zaten sahip olduğumdan daha fazla tutulmak istemiyordum.

"Ne?" Tersledim.

"Kızılgerdan zehirlenmesi. Panzehir getirin." Efsanevi savaşçı arkamda duruyordu, vücudu endişeyle gerilmiş, olduğu yerde donup kalmıştı.

Göğsüm düğümlendi ve midem bulandı. Çenemi eğdim ve eğitim odasından çıkan kapıya doğru hızla koşmaya başladım. Asansöre ulaştığımda, hızlandırmak için umutsuz ama çaresiz bir çabayla düğmeye bastım.

Siktir et. Merdivenler daha hızlı olurdu, özellikle de Chrome prensesin üçüncü katta olacağını söylediği için.

Merdiven boşluğuna açılan metal kapıyı çarparak açtığımda duvara çarptı ve koridorda yankılanan sağır edici bir patlama yarattı. Merdivenleri her katta üçer üçer çıktım ve çok geç olmadan ona ulaşmak için yarıştım. *Bunu neden yapsın ki? Daha on dört yaşında!*

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, merdivenlerde belli bir açıyla yatan total bir bedenle karşılaştım. Merdiven boşluğunu kimse kullanmazdı, bu yüzden birinin onu bulması biraz zaman alabilirdi.

Dayan, küçük prenses.

Basamakların kenarında dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı boynundaki nabza bastırdım. Zayıf, tüy gibi atışlar kanı boynuna pompalıyordu.

Kan dolaşımı. Zayıf.

Teni her geçen saniye daha da soluklaşırken boğazından hırıltılı nefesler çıkıyor, açıkta kalan tenini nemli bir ter tabakası kaplıyordu.

"Prenses Gray." Panik içinde onu hafifçe salladım, uyanmayacağını biliyordum. Onu uyandırmaya çalışarak vakit kaybetmek yerine kollarıma aldım ve merdivenlerden çıktım. Onu bir sonraki kata kadar taşıdım ve en yakın asansöre giden en hızlı yolu bulmak için çıktım.

Kapılar açıldığında onu ailemin süitine götürdüm, babamın ofisinde küçük bir acil durum panzehir şırıngası bulundurduğunu biliyordum. Tüm umutlarımızın ve planlarımızın bağlı olduğu prenses için bir ya da iki tanesini feda etmekten çekinmeyeceğinden emindim.

Kilidini açamadığım ya da kendim açamadığım kapıyı, birinin beni duymasını umarak tekmeledim. Prenses küçük ve kırılıyordu ama ölü ağırlığı kollarımı yakıyordu. Botumun ucuyla kapıyı tekrar tekmeledim. Beklerken onun gevşemiş yüz kaslarını inceledim. Teninin cılız rengi beni titretmeye başladı. O kadar solgunlaşmıştı ki zamanında yetişmek için dua ettim.

Onu yere yatırmak için çömeldim, böylece kapının şifresini girebilecektim. Dizlerimi büküğüm anda kapı açıldı ve annemin önce endişeli, sonra da dehşete kapılmış yüz ifadesi ortaya çıktı. "Oh, Slate. Ne oldu?" diye sordu yanından geçip doğruca babamın çalışma odasına giderken.

"Redfern," diye homurdandım onu tekrar kollarıma alırken. Kahretsin, Onyx ve Chrome'la birlikte spor salonuna gidip ağırlık kaldırmam gerekiyordu.

Annem şaşkın ifadesini toparlayıp koridorda sağa doğru beni takip etti. "Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Onu bu halde buldum ama nemli cildi ve zayıf nabızı nedeniyle kızılkuyruk zehirlenmesi olduğunu tahmin ediyorum." Bu durumda doğruyu söylemenin en iyi hareket olacağından emin değildim. Akıl sağlığı bizim kültürümüzde ciddiye alınmazdı. Sadece güçlü olanlar hayatta kalırdı. Tatlı annem beni anlasa da diğerleri anlamayacaktı. Ve bu sadece halkımızın ve kralımızın uzun vadede prensese zarar vermesi için bir sebep olurdu. Bunu riske atamazdım.

Ne pahasına olursa olsun onu koru.

Annem beni babamın çalışma odasına götürdü ve ben de duvara yaslanmış siyah deri kanepeye doğru aceleci adımlarla ilerledim. Annem masasının arkasındaki dolabı karıştırırken, onu kolaylıkla yatırdım ve oksijeninin engellenmemesi için düz bir şekilde yattığından emin oldum.

Prensesin göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkarken, her hatalı nefeste hayat ondan uzaklaşıyordu. "Siktir, anne. Acele et. Çok yakın."

Bir işe yaramadan öylece duramazdım, bu yüzden babamın gizli panzehirlerini arayarak anneme yardım etmek için acele ettim. "Onu aramalı mıyım?" Sesimde yükselen panikle sordum. Gardıropta klasörler, bıçaklar ve teçhizat vardı ama panzehirden hiçbir iz yoktu.

Bir homurdanmayla arkamı döndüm ve babamın masasındaki çekmeceleri karıştırdım; kâğıtları, kalemleri ve bana hiçbir faydası olmayan diğer tüm gereksiz saçmalıkları karıştırdım. "Anne, onu aramalı mıyım?" Tekrar ısrar ettim ve cebimdeki telefonuma uzandım.

"Hayır," diye tersledi annem. "O Kral Orman ve Grim'le birlikte. Riske atma." "Siktir," diye homurdandım.

"Diline dikkat et Slate," diye azarladı gönülsüzce, gardırobu karıştırmaya devam ederken.

Çekmeceleri kapattım ve panik beni ele geçirip odağımı tamamen kaybetmemle tehdit ederken enseme sıktım. "Nerede bu lanet şey?"

Bakışlarım duvara asılı aile portresine takıldı. Ofiste başka fotoğraf ya da resim yoktu, sadece bir tane vardı. Sanata pek yatkın olmayan bir erkek olarak, bu daha önce fark ettiğim bir şey değildi ama şimdi tuhaf geliyordu. Ya da belki de o kadar çaresizdim.

Ona doğru koştum, duvardan çekmeye çalıştım.

"Slate! Ne yapıyorsun?" Annem haykırdı.

Helair ailesinin son portresini sökerken onu görmezden geldim. Hazel ağırbaşlı gülümsemesi ve bilmiş gözleriyle yanımda duruyordu. Ben tabii ki sadece annemi yatıştırmak için geniş geniş sııttım. Bana her zaman gülümsememi ne kadar çok sevdiğini söylerdi. Nazik ve yatıştırıcı olduğunu söylerdi. Annem için bunu yapardım, sahte hissettirse bile.

Orada, portrenin arkasında, duvarın içine gömülü bir elektronik kod kutusu duruyordu.

Dondum kaldım.

Annem yanıma geldiğinde nefesi kesildi. "Hiçbir fikrim yoktu..." "Kod ne olabilir?"

Annemin geniş gözleri ve açık ağzı kısa süre sonra açık bir ihanet ifadesine dönüştü. Duvardaki rahatsız edici kutuya kaşlarını çatarak bakarken çenesi sıkıldı ve gözlerinin köşelerindeki hafif kırışıklıklar derinleşti. "Doğum günümü dene."

Yaptım ve yüksek bir bip sesi duyuldu. "Kahretsin," diye tısladım, beni tamamen kilitleyene kadar kaç kez deneyebileceğimden emin değildim.

Annem bu sefer benim dilimle ilgili bir şey söylemedi. "Bırak ben deneyeyim."

İçimi çektim ve sersemlemiş bir halde geri çekildim. Prensesin yanına koşarak tekrar nabzını kontrol ettim. Öncekinden daha zayıftı ama yine de kabul ettim. Özellikle de ondan ayrıldığım kısa süre içinde nasıl daha da solgunlaştığını düşünürsek. "Anne!" Seslendim, daha fazla panik yüzeye çıkıyordu. Boğulacaktım. Bunu biliyordum. "Acele et."

Annem gizli elektronik kutuya bir kod daha girerken cevap vermedi. Kalbimin her atışı onun bastığı tuşlardan gelen bip sesleriyle aynı anda atıyor gibiydi. Biz beklerken zaman yavaşladı.

Işık yeşil renkte yandı ve küçük metal kapının klik sesi gibi başarıya işaret eden bir bip sesi duyuldu.

"İşte," dedi ve almam için bir tane uzattı. "Nasıl uygulayacağını biliyorsun ama şimdilik bir taneyle yetin. İki taneye ihtiyacı olmayabilir ama her ihtimale karşı bende fazladan bir tane var."

Başımı salladım. Boğazıma hava kaçmış ve ellerim titrerken şırıngayı ışığa tuttum ve hava kabarcıklarının dağılmasını sağlamak için birkaç kez hafifçe vurdum. Plastik kapağı iğneden çıkardım ve kanepede Prenses Gray'in yanına diz çöktüm.

Sert zeminin dizkapaklarıma battığının anormal derecede farkındaydım ama bunu görmezden geldim. Gray korkunç derecede solgundu ve maviye çalan dudaklarının arasından nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu. Yavaşça, titreyen parmaklarımla uzun saçlarını arkasına ittim. Sanki bu acımasız dünya için yaratılmamış bir melekmiş gibi başının etrafında bir hale gibi dalgalanıyorlardı.

Boynu açıktayken hiç vakit kaybetmeden çıkıntılı şahdamarını buldum ve iğneyi altında kaybolana kadar derisine bastırdım. Tamamen batırdıktan sonra pistonu bastım ve ezilmiş nikel sıvısının içeriğini kan dolaşımına boşalttım.

Yüzünün üzerinde gezinerek herhangi bir canlanma belirtisi olup olmadığını izledim.

Hadi, Gray. Benim için nefes al. Yaşa.

Eğer bana bir şey vermezse, annem beni diriltmek zorunda kalacaktı.

Ben. "Hadi," diye mırıldandım, çok geç kalmış olmaktan korkuyordum.

"Bir saniye bekle Slate. Etkisini göstermesi ve işini yapması için fazladan bir an gerekebilir," diye güvence verdi annem. "Nefes al, oğlum."

Başımı salladım ve havanın burnumdan ciğerlerime akması için zorladım. Odayı sessizlik kapladı ve sonunda topuklarımdan üzerine düştüm.

Kurtarmayı başaramadığım prensese uyuşmuş bir şekilde bakarak bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Başım başarısızlıkla öne eğilirken boynum artık üzerine binen ağırlığı taşıyamıyordu.

Göğsümde bir boşluk hissettim ve tek düşünebildiğim, "*Nasıl bu kadar kötü batırabildim?*" oldu.

Bir el omzuma hafifçe yaslandı. "Henüz bitmedi, bebeğim."

Göğsümü sıkıştıran baskıcı güç yanıt vermeme izin vermiyordu. Sadece gözlerimi kapatıp acıyı engellemeye çalıştım.

Neden bu kadar ileri gitti? O kadar sefil miydi? Burnunu çekti.

Sesi duyunca başımı kaldırdım. Yüzü acıyla buruşmuş, burnu yanlardan kırıkmıştı. Boğazından zayıf bir öksürük boşandı. İnledi, daha çok iniltiye benziyordu. Ancak henüz hareket etmemişti.

Parmaklarını avucumun içine aldım ve hafifçe sıktım. "Prenses Gray," dedim, beni duyabilmesini umarak.

Gray yanıt vermedi ama sesimi duyunca kaşları daha da çatıldı. Nefes alış verişi hızlandı ve düzensizleşti.

"Hey," dedim usulca. "Sorun yok.

Güvendesin."

Prenses bir inilti daha çıkardı ama panikle aldığı nefesler dışında hâlâ hiçbir hareket yoktu. Bilincinin yerinde olup olmadığından emin değildim. Sonunda, nefesleri pantolonlara dönüştü ve daha sonra ıstırap çığlıklarına dönüştü.

Gözyaşları akmaya başlarken inlemeler ve sızlanmalar daha da yükseldi. yanaklarından aşağı.

Sarsılarak cevap almak için anneme baktım. O da en az benim kadar sarsılmış görünüyordu. "Neler oluyor? Bu normal iyileşme sürecinin bir parçası değil, değil mi?"

Annem şaşkınlık ve endişe içinde ona baktı. Başını iki yana sallayarak mırıldandı: "Hayır tatlım. Öyle değil."

"Şifacıları çağıramayız. Eğer bunu öğrenirlerse-"

"Biliyorum. Kralın ne yapacağı belli olmaz," diye tamamladı annem.

Tek yapabildiğim prensesin daha da tedirginleşmesini izlemektir, ta ki küçük bedeninden acı çığlıkları yükselene kadar. Çok zayıftı.

Gray'in sırtı kanepeye yaslanıp garip bir açıyla bükülürken başı yana doğru sarsıldı.

"Ne oluyor be?"

Annem titreyen eliyle ağzını kapattı ama ben ayağa fırladım ve Gray'in kendine zarar vermeden önce kanepeye sabitlenmesine yardım etmek için harekete geçtim. Sadece

Sıcak ve terli tenine dokunduğumda çırpınmaya başladı, kollarını savuruyor ve çığlıkları babamın ofisini delip geçiyordu.

Elimi geri çektim ve yanağıma gelen bir yumruktan kaçtım.

"Slate!" Annem seslendi. "Kendine zarar vermeden önce onu tutmalıyız."

"Deniyorum!"

Kendimi durmaya zorladım, işkence gören prensese sırtımı döndüm, düşünebilmek için burnumun kemiğini sıktım. Sakin olan bendim, mantıklı olan. En iyi yaptığım şey buydu.

Kinetiklerin çoğu kırmızıferi panzehirine bu şekilde tepki vermezdi. Chrome ve ben sayılamayacak kadar çok kez onunla iyileşmiştik ve bu hiç olmamıştı. Belki de bunun onun melez olmasıyla bir ilgisi vardı? Ama durum böyle olsaydı, Chrome da aynı tepkiyi vermez miydi?

Beynime sivri çiviler çakan çığlıklar arasında dişlerimi sıktım ve kendimi bir çözüm bulmaya yetecek kadar uzun süre sese barikat kurmaya zorladım.

Ya diğer gücünü henüz uyandırmamış bir melez olduğu için böyle tepki veriyorsa? Elementaller hakkında Chrome'dan öğrendiğim her şeyi aklımdan geçirdim. Ya Elemental tarafı engellenmişse?

Siyah kristal.

Elbette Forest onun Elemental yönünü siyah kristalle bastıracaktı. Bileklerinde uygunsuz görünebilecek bir bilezik aradım. Mavi akımları yanıp sönmeye rağmen bilekleri çıplaktı. Bir kolye için boğazını taradım. Orada, köprücük kemiğinin hemen altında, kalın siyah bir taş duruyordu. Gömleğinin yakasını yarıya kadar itmiş ve yan tarafa doğru parlıyordu.

"Anne! Kolyesini çıkar!" Gray'in kollarını sıkıştırmak için yer değiştirirken bağırdım ve dizimi kanepeden kalkmaya devam ettiği uyluklarına bastırdım.

"Kolye mi?" Annem kafası karışmış bir şekilde sordu. "Neden?"

"Sadece yap. Acele et." Ne kadar kaba davrandığımı fark ederek, "Lütfen" diye ekledim.

Ben Gray'in çırpınan bedenini ona zarar vermeden zapt etmeye çalışırken annem hemen harekete geçti. Eğer yanılmıyorsam, vücudu redferi sisteminden temizlemeye çalışırken kendisiyle savaşıyordu. Elemental büyüü bastırıldığı için vücudu iki cephede birden savaşıyordu.

Gray başını bir o yana bir bu yana savururken, annem boynunun arkasındaki deri kayışın tokasını bulmaya çabaladı. Kaslarım yoruldu, annemin çıkarabilmesi için onu yeterince zapt etmekten yanmaya başladı. Çekerek

Kolyeyi boynundan çıkardı, ağır, cilalı taşı avucunun içinde tuttu ve kanepeden uzaklaştı.

Annem kolyeyi babamın masasına bırakırken Gray elimde çırpınmaya devam etti. Kanepeye geri dönüp prensesin kollarını tutmama yardım ettiğinde rahat bir nefes aldım, böylece bacaklarını ve kalçalarını kontrol altına almaya odaklanabildim. Prenses kendi iç savaşını verirken ikimiz de konuşmadık. Nefesimi tuttum ve mistik tanrılardan herhangi birine onu hayatta tutmaları için yakarışlarımı duymaları için yalvardım. Yavaş yavaş Gray'in vücudu sakinleşmeye başladı. Sonunda gevşeyene kadar çırpınışları hafif sarsıntılara dönüştü.

Orada onunla ne kadar kaldığımızdan emin değildim ama sonunda kollarım titredi. Gray'in giysileri terden sıırıslıklam olmuştı, muhtemelen vücudunun kan dolaşımından kırmızı kehribarı temizleme çabaları yüzünden. Nefes alış verışı nihayet düzene girmişti ve bileğindeki nabızı kontrol ettikten sonra kalp atışlarının normal bir hıza döndüğünü fark ettim.

Bir nefes aldım ve kanepeden yere doğru kaydım. Adrenalin vücudumu resmen terk etmişti ve orada öylece oturdum, bitkin ve şok içinde, hiçbir şeye bakamazken gözlerim kamaştı. Bir elimi saçlarımda gezdirerek dirseklerimi dizlerime dayadım ve az önce olan her şeyi anlamaya çalıştım. Kinetik Prenses ölümüne ne kadar yaklaşmıştı.

Annem babamın masasının arkasındaki büyük boy ofis koltuğuna çöktü. Soluk pembe örgüleri gevşemiş, saçları dağılmıştı. Her zamanki sıcacık gözlerinin içinde acıklı bir hikâyeye vardı, avuçlarını yüzüne silerken yüzü kül rengine dönmüştü. "O da neydi öyle Slate?" dedi sonunda. "Bize anlatmadığın şey ne?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece bir önseziydi," diye mırıldandım, ona yalan söylemek zorunda olduğum için nefret ediyordum.

"Bana yalan söyleme. O kolye neydi?" diye itti.

Sessiz kalmaya karar vererek omzumu silktim. Arkamdaki kanepeye bakarak prensesin huzurlu bir uykuya dalmasını izledim, çektiği acılar kalbimi daraltıyordu. Onu duygusal ve fiziksel tüm acılardan koruma dürtüm başka bir seviyedeydi. Onun sırrını paylaşamazdım - sahip olduğunu bile bilmediği bir sır. Tatlı annemle bile.

Annem iç çekti ve başını salladı. "Sen ve Chrome ne yaptınız?"

Chapter 11

SLATE

T Prenses kıpırdanmaya başlayana kadar saatler geçti. Annem yemek pişirmek için ortadan kaybolurken Gray'e göz kulak olmam için beni bırakmıştı. Üzerinde düşünmesi gereken çok şey olduğunu tahmin ediyordum. Teorileri olduğundan şüphem yoktu.

Umarım haklı çıkmaz.

Kanepede en ufak bir kıpırdanma bile göstermeyen prenesten küçük bir inilti yükseldi. Sarsıldım, doğruldum ve sonunda uyandığını umarak onu izledim. Daha önce olduğu gibi, alnını kaşırken ondan bir inilti geldi. Bu sefer acı çekiyor gibi görünmüyordu, aksine rahatsız görünüyordu.

Tanrım, o suratı yaptığında çok sevimliydi.

Vücudunun onu iyileştirme çabası yüzünden büyüünün tükendiğini tahmin ettim. Kendi kızılıkuyruk zehirlenmesi deneyimlerime dayanarak, Kinetik'in her zaman tükendiğini söyleyebilirim. Modern bir dünyada, yoğun bir şehrin merkezinde yaşarken, tükendiğimizi hissettiğimizde kullanabileceğimiz tonlarca enerjimiz vardı. Büyümüzü yenilemek hiçbir zaman sorun olmadı. Vahim bir durum olmadıkça Kinetikler arasında enerji paylaşımı yaygın değildi. Prensesi bu halde gördüğümde bunu vahim bir durum olarak değerlendirdim.

Koltuğun kenarına yaklaştım ve her iki elini de ellerime alarak güç kuyuma odaklandım. Işık büyüü güçlü bir enerji biçimi olarak görülmezdi, genellikle başkaları tarafından saldırgan olarak güçlü olmadığı için daha zayıf bir biçim olarak reddedilirdi. Bu benim gücümün güçlü olmadığı anlamına gelmiyordu,

Yine de. Rakiplerimi hazırlıksız yakalamak için onu alışılmadık şekillerde kullanmak için çok çalıştım.

Prenses Gray'in elleri avuçlarımda içinde çok küçüktü. Onları sıktım. Belki uyanıktır ama hareket edemeyecek ya da konuşamayacak kadar bitkin düşmüştür diye usulca, "Güvendesin Prenses. Ben Slate ve enerjimi seninle paylaşacağım, tamam mı?"

En ufak bir inilti bile duymadım ve bunu gerçekten uyandığına dair bir işaret olarak kabul ettim. Gözlerimi kapattım ve içimdeki büyüün derinliklerine konsantre oldum. Bedenimdeki titreşimleri hissettim, onları prensese aktarmaya hazırdım ve parlak ve sıcak ışık enerjimi ellerimizin teması yoluyla yönlendirdim, bunun onu rahatlatmasını ve güvende hissettirmesini umuyordum. Her şeyden çok, onu rahatsız eden karanlığı kovmasını umuyordum.

Enerjimin boşaldığını hissederken birkaç dakika geçti. Vücudumdan daha fazlası ayrılırken, pencerelerden süzülen güneş ışığına odaklandım ve sahip olduğum depoları alırken onu kendi vücuduma çektim. Büyümün parlak ışığı ellerimizi kucakladı. O beni tüketirken, ben de ofis gölgelerle kaplanana kadar öğleden sonrasının ışınlarını emdim.

Sonunda Gray'in göz kapakları aralandı ve bana donuk ve boş bakan fırtınalı mavi gözleriyle beni onurlandırdı.

Kırık prensese baktım. Duygularım beni büküp boğarken ikimiz de konuşmadık.

Sonunda sessizliği ben bozdum.

"Buradasınız." Prenses Gray bakışlarını kaçırdı. "Evet." "Bunu neden yaptın?"

Fısıldadım.

Bakışlarını bana çevirdi. "Ne yapacağım?" diye sordu, sesi kısıktı.

Ona bilmiş bir bakış attım. "Biliyor musun? Redfern. Neden aldın onu?"

"Nereden biliyorsun?" diye nefes aldı.

Omuz silktim. "Buralarda birileri bir şeyler biliyor."

Gözleri yuvarlanırken korkuya kapıldı ve keskin bir nefes alarak doğrulmaya çalıştı. İleri geri sallandı, bakışları odaklanamaz hale geldi.

"Sakin ol," diye ikna ettim, omuzlarına uzandım ve onu tekrar kanepeye yatırdım.

"Kim?" diye sordu zayıf bir sesle, gözlerini tavana dikerek.

"Şu anda önemli değil," dedim. "Sadece sana ulaşıldığı için mutluyum."

"Keşke yapmasaydın."

O koruyucu dalgalanma geri döndü ve kalbimi sıkıştırdı. "Neden? Geçen günkü saçmalık yüzünden mi?"

Gray yutkundu, gözlerinden nem fışkırıyordu. "Önemli değil. Beni bulmamış olsaydın herkes için daha iyi olurdu."

"Bu... bu olması gerekenin tam tersi," diye karşı çıktım, bu sonuca varmış ve kendini buna ikna etmiş olması aklımı başımdan almıştı. Eğer onu zamanında bulamamış olsaydım, dünyamız için sahip olduğumuz tüm umutlar yok olacaktı. Eğer Chrome'un onları birbirine bağlayan bir bağlantısı olmasaydı, her şey kaybolurdu.

"Ben zayıfım. Ben lider değilim." Prensesin sesi çatladı, duygularını bastırmaya çalışırken kalınlaştı. "Bir kusur."

Başımı sertçe salladım. "Hayır, hayır, değilsin." Ruhum onun küçük omuzlarında taşıdığı acıdan dolayı yorgun ve ağır hissediyordu. Elini uzattım, iki elimi de onunkilerin etrafında birleştirdim. "Sormak zorundayım," diye duraksadım, umutsuz tepkisini ölçüyordum. "Baban normalde seni incitir mi?"

Gray gözlerini kapatırken burnunu çekti. Soruma cevap vermedi ama elimi tutuş şekli bana ihtiyacım olan şeyi söyledi.

Başım ağrımaya başladı, göğsüm dışarı fırlama ve kralın boğazına bir kılıç geçirme dürtüsünü bastırmaktan patlamak istiyordu. Derin bir nefes aldım, onun önünde öfkemi kontrol altına almak için nefes verişimi yavaşlatmaya odaklandım. İhtiyacı olan son şey buydu. İhtiyacı olan şey birinin onu güvende hissettirmesiydi. Ve ben memnuniyetle o kişi olurdum. Chrome da onun yanında olabilirdi.

"Çok üzgünüm Prenses," diye fısıldadım, sesimin beni ele vermesinden korkuyordum. "Ne kadar süre için?"

"Fark etmez," diye cevap verdi kibarca. "Kimsenin umurunda olmaz." "Önemi var," diye cevap verdim inançla. "*Ben* önemsiyorum."

Prenses Gri titretek bir nefes aldı ve sesi titreyerek, "Herkes sadece izledi. Cezam için tezahürat bile yaptılar."

"Herkes değil." Başparmağım elinin üstünde nazik, küçük daireler çizerek onu yatıştırdı.

Gray gözlerini tekrar kapattı ve serbest bırakılması gereken gözyaşlarını tutmak için titreyen alt dudağını ısırды. "Hepsi benden nefret ediyor. Hep nefret ettiler."

"I..." Düşüncelerimi yüksek sesle söyleyerek başladım. "O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim." Gray homurdanarak elini benimkinden çekti.

"Elbette değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Prenses iç çekti. "Çünkü sen bir kahramansın. Neden umurunda olsun ki?"

Suçluluk duygusu içimde yuvarlanırken, onun yalnız kalmayı seçtiğini düşündüğüm her anı bir dağdaki her ağacı yok eden bir kaya gibi buldozer gibi ezip geçerken kalbim battı.

Herkesin ona ne kadar kötü davrandığını nasıl fark etmemiştim?

"Her zaman yalnız kalmaktan hoşlandığını düşünmüşümdür. Bazı insanlar öyledir," diye itiraf ettim utanarak.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine engel olamıyordum. "Yalnız olmaktan çok yoruldum. Sadece bir arkadaşım var. Scarlett. Ve babam sağ olsun, onu beş dakikadan fazla görmek ya da onunla konuşmak neredeyse imkânsız."

"Artık yalnız değilsin." Ve bunda ciddiydim. "Sana söz veriyorum. Savaşmak için eğitim alacaksın. Ve bunu yaptığında, gerçekten ne kadar güçlü olduğunu göreceksin. Ve ne kadar yalnız *olmadığını*."

Ağır bir iç çekişle tekrar burnunu çekti ve gözyaşlarını sildi. "Sana daha önce de söyledim, bana asla izin vermez."

Kıkırdadım. "Sanırım verdiğim sözlerden dönmediğimi göreceksiniz, Prenses." "Bunu göreceğiz."

T Helair süitinin ön kapısı arkamdan tık diye kapandı. Sırt çantamı omzuma atıp mutfağa yöneldim.

Anne.

Prensesle ilgili olaylar yüzünden bitkin düşmüştüm, sadece duş alıp yatmak istiyordum. Ama önce yemek yemem gerekiyordu. Kızarmış biftek kokusu süite yayıldı ve inledim. "Anne!" diye seslendim.

Chrome, Gray'in daha önce verdiği tepkiyi pek iyi karşılamamıştı. Kinetik Saray'ı gücüyle yok etmeden önce akşamın büyük bir bölümünü onu sakinleştirmekle geçirdim. Ona kızımın Kral Dairesine sağ salim ulaştığından ve kimsenin neler olduğunu öğrenmediğinden emin olduğumu söylediğimde sakinleşir gibi oldu.

Annem ve babam orada olmasına rağmen mutfağa girdiğimde beni sessizlik karşıladı. Durakladım.

Babam son derece sert bir duruş ve sıkışmış bir ifadeyle duruyordu. Annemin endişeli gözleri ve çekik dudakları bana babamı doldurduğu için suçlu hissettiğini söylüyordu.

Ama prensese olanları ondan saklamasını beklemiyordum. Bunun sonuçlarıyla başa çıkamayacak kadar yorgundum.

"Slate." Babam kollarını kavuşturmuş, tezgâha yaslanmıştı.

"Baba," diye iç geçirdim, önümde uzanan kadere boyun eğerek duruşumu gevşettim.

"Annen bugün olanlar hakkında beni bilgilendirdi. Şimdi ikimize de bazı cevaplar vermenin zamanı geldi."

"Keşke elimde olsaydı da sana verebilseydim."

Omuz silktim. "Saçmalık, evlat. Bunu sen de biliyorsun."

Cevapların orada olduğu umuduyla bakışlarımı tavana diktim. Belki tanrılar gerçektir ve bana bir şey verirlerdi -herhangi bir şey- böylece onu bırakırlardı. "Onu merdiven boşluğunda baygın halde buldum."

"Bu, kıızılkuyruk zehirlenmesi olduğunu nasıl bildiğinizi açıklamıyor."

"Çok açıktı. Chrome gibi ben de Elemental bıçaklar tarafından tedavi edilmemiş kıızılkuyruk zehirlenmesinin belirtilerini fark edemeyecek kadar çok kez kesildim."

Babam dudağını çiğnedi ve gözlerini bana dikti. "Tamam. Bunu kabul ediyorum. Ama ya geçirdiği kriz? Bu tipik bir kıızılcık zehirlenmesi değildi."

"Dürüst olmak gerekirse buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim. Yeterince pürüzsüz olduğunu umuyordum.

"O zaman kolye ne olacak?" diye sordu.

Hay sikeyim. Hala bunun için iyi bir bahane bulamadım.

İçimi çektim, avuçlarımı yüzümde gezdirdim ve şakaklarıma masaj yaptım. "Bilmiyorum. Sadece... deneyeyim dedim. O anda aklıma gelen tek şey buydu. Şanslıydım."

Babam anneme baktı, sessizce iletişim kurma biçimlerinden şüpheleri yüzlerinden okunuyordu. "Bir şeyler sakladığını biliyoruz oğlum. Umarım isyancılardan hayati bilgileri saklamazsın. Bu, tüm operasyonu yapabilir ya da bozabilir. Özellikle de prensesle ilgiliyse."

Başımı salladım. "Tabii ki hayır, baba."

Babam, iç çekerek omuzlarını gevşetmeden önce birkaç ağır dakika boyunca incelemesinin ağırlığını üzerimde taşıdı. "Her ne yaptıysan iyi yapmışsın. Prensese kurtardın ve görünen o ki kralın olanlardan haberi yok."

İçimden rahat bir nefes geldi. "Güzel. Bu çok iyi." Babam kaşlarını çatı. "Peki neden?"

Gözlerimi kapattım. "Çünkü," diye başladım, bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Bana inanıp inanmayacaklarını bilmiyordum. "Bana kapalı kapılar ardında onu düzenli olarak incittiğini söyledi. Ben de ona inanıyorum."

Babam çenesini sıkıp gözlerini kapatırken annem nefesini tutup ağzını kapattı. "Tabii ki öyle. Lanet olası pislik," diye homurdandı, yüzü kızarıırken ellerini yumruk yaptı.

Bu kadar basit olmasını beklemiyordum, bir kaşımı kaldırdım ve şaşkınlıkla başımı eğdim. "Bana inanıyor musun?" Şüpheyi sordum.

Babam bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Evlatlık olsun ya da olmasın, çocuğunu tüm mahkemenin önünde aşağılayan bir baba, belli ki kapalı kapılar ardında çocuğunu istismar ediyordur." Homurdanarak arkasını döndü ve yemek doldurmak için bir tabak almak üzere tezgâha yöneldi. "Lanet olası değersiz enerji israfı. Benim liderim falan değil."

Tezgâha doğru ilerleyip babamın yanından bir tabak alırken parmak eklemlerimi kırdım. Annem üzgün olduğunda temizlik yapardı, bu yüzden mutfak ciddi bir sessizlik içinde toplar, genç ifadesi gerginleşirdi. "Anne?" Onun yanından sordum.

"Hm?" İrkildi, yüzünü gülümsemeye zorladı. "Evet, tatlım?"

"İyi misin?" Bir kolumu omuzlarına dolayıp onu göğsüme çekerek sarıldım. Son yıllarda boyumun ondan iki baş daha uzamış olmasını hâlâ tuhaf buluyordum.

"Oh, tatlım. Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım." Tekrar gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Ben sadece prenses için endişeleniyorum. Sence bir suikastçi olabilir mi? Potansiyel olarak bir Kinetik?"

Chrome'un onunla olan bağlantısı olmasaydı paniklemeye başladım. Ama çok fazla bilgi vermeden, "Umarım o noktaya gelmemiştir anne," dedim.

Titrek bir nefesle başını salladı. "Tanrılar, umarım öyle değildir."

"Onu güvende tutacağız," dedim saçlarına, kalbim bu gece korumak zorunda hissettiğim prenses için ağırlaşmıştı. Gözleri bana boş fırtına bulutlarını hatırlatıyor, beynim her yavaşladığında beni rahatsız ediyordu.

Tabağımı aldım ve yemek odasına girip annem, babam ve kız kardeşimle birlikte masaya oturdum. Hepimiz kendimizce prensesimizin öz babası tarafından alenen taciz edildiğini ve iftiraya uğradığını düşünürken ağır bir sessizlik içinde oturuyorduk. Bugün neredeyse ölüyor olması da tabuta çakılan bir çivi gibiydi. Sessizlik içinde yemek yerken tipik neşeli aile yemeklerimiz yoktu.

Herkes yemeğini bitirdikten sonra babam boğazını temizledi ve kucağındaki mendille ağzının kenarlarını sildi. "Bu gecenin konusu prensesle ilgili olduğu için, o konuda bazı haberlerim var." Bana öyle bir baktı ki oturduğum yerde doğruldum. "Bugün sevgili baldızımla konuştum," diye başladı, aslında 'sevgili' kelimesini ağzından kaçırarak. "Çok ikna etmek gerekti ama Ametist, Prenses Gri'yi eğitmene izin vermesi için Orman'ı ikna etmeyi kabul etti."

Canlandım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

Sorun ne?

"Ciddiyim. Kral'ın aklına gelen her fikri o da kabul etti. Bunu da kabul edeceğinden emin olabilirsiniz. Yarın ne diyeceğini size bildiririm. Ama onu eğitmek için programınızda hazırlıklar yapmaya başlayın."

Bu habere şaşırmış bir halde yavaşça başımı salladım. "Evet, tabii ki."

"Slate," diye uyardı babam. "Onu dövüş ve silah konusunda kendi seviyene kadar eğit. Verdiği bilgilerden çıkabilecek tek olumlu şey, prensesin kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlendikten sonra krala sadakat duymaması gerektiği. O noktaya geldiğinde, kralı öldürüp yerine kraliçe olacak kadar öfkelenebilir."

"Evet, kesinlikle nihai hedefimiz bu," diye araya girdi annem. "Ancak, o zavallı kızın bir arkadaşına ihtiyacı var. Onu görmeliydin, Garnet."

Prensesin az önceki sözleri aklımdan geçerken, üzüntü ve suçluluk duygusuyla bakışlarımı masaya indirdim. Ne kadar zamandır bunu tek başına yaşıyordu?

"Onunla konuşmaya çalışabilirim. Belki arkadaşı olurum?" Hazel konuştu. "Çok sosyal biri değilimdir ama belki bir arkadaştan zarar gelmez," diyerek omuz silkti ve yanındaki tatlı çayı yudumladı.

Kız kardeşime sarılmak istedim. Bana karşı sonuçsuzca mücadele ettiği o kucaklama ve sıkma türünden bir sarılma. "Bu harika olur Hazel. Senin gibi bir arkadaşına gerçekten ihtiyacı olabilir."

Hazel, ellerini kucağına koymadan önce bana mahcup bir gülümseme verdi ve dikkatini ebeveynlerimize geri verdi.

Chapter 12

CHROME

Bir görevimiz var. Benimle garajda buluş.

Kayrak

K. 15'te görüşürüz.

I Dünkü olaylardan sonra Gray'le ilgili düşünceleri zihnimin karanlık köşelerine hapsederek iç geçirdim. Onun bu kadar mutsuz olduğuna inanamıyordum. kendi canına kıydı. Bunu nasıl gözden kaçırmışım? Tamamen kendi kendime verdiğim bir olumsuzluk karmaşası içindeydim. Kendi acıma o kadar dalmıştım ki Forest'ın da ona zarar verdiğini fark edememiştim.

Annemin anlattığına göre, Atlanta şehir merkezindeki kalabalık bir alışveriş merkezinde görülen bir Elemental'i n hemen ardından aynı yerde bir insan ölü bulunmuştu. Yetkililer bunu kalp krizi olarak değerlendirmişti ama biz daha iyi biliyorduk. Şimdi Slate ve ben ya evrimin ilk aşamalarındaki bir Elemental'i ya da daha fazla kan dökülmesini önlemek için bir Endarkened'ı avlamak üzere gönderiliyorduk.

Elementallerin Naip Kralı, Forest'ın saldırı emrini Griffin Silas'ın verdiği konusunda yalan söylediğini doğrulamış ve "kayıp Elemental Prens "in kısmen sahte bir varlık olduğu göz önüne alındığında Kinetiklerin öfkelerini yöneltmeleri için mükemmel bir günah keçisi yaratmıştı. Her iki durumda da, bir Elemental'in sihrini yenilerken kontrolünü kaybetmesi ve birinin enerjisini tüketmesi hala mümkündü.

Üzerimi değiştirip silahlarımı aldıktan sonra Slate'le buluşmak üzere otoparka doğru yola çıktım. Bir dövüş beklentisi damarlarımda uğulduyor, kontrol altına almak için yorulmadan çalıştığım savaşı duyguları serbest bırakmaya hazırdı. Yorucuydu ama kralın ve iki yardımcısının önünde hesaplanmış kötülük dışında herhangi bir duygu göstermek zayıflık olarak kabul ediliyordu. Onların keyifle kullandıkları bir zayıflık.

Slate bir kez daha benden önce geldi, bisikletine rahatça yaslanmıştı. "Nereye?" diye sordu ben yaklaşırken.

Motosiklete bindim, kaskı taktım ve vizörün kapalı olduğundan emin oldum. "Şehir merkezi. Peachtree Center. Bir Elemental bir insanı tüketti ve onlar da düştü. Yani ya evrimin ilk aşamalarında bir Elemental ya da bir Endarkened arıyoruz." Motosikletin kontağını kapattım ve Slate'in de aynısını yaptığı gibi gazı açtım.

Bir saniye bile kaybetmeden garajdan çıktık ve Atlanta sokaklarında hızla ilerlemeye başladık. Yağmur yağıyordu, bu da sürüşü biraz daha riskli hale getiriyordu, ama tehlikeyi arzuluyordum; en azından öfke ve kendinden nefret etmekten başka *bir şey* hissediyordum.

Su birikintileri lastiklerimizin altına sıcıyor, deri ceketime su sıçrarken ve kaskımın vizöründen aşağı kayarken hidroplan tehdidinde bulunuyordu. Trafiğin akışına bağlı olarak Slate ya yanımda ya da kuyruğumda ilerliyor, bana **a y a k** uyduruyordu.

Sonunda sıkışık alışveriş merkezine ulaştık ve caddedeki taksimetrelere para ödememek için birkaç blok öteye park ettik. Yağmur bizi hırpalarken kasklarımızı çıkardık ve Kinetik bilekliğimi çıkardığımdan beri saçlarımı ve gümüş akıntıları gizlemek için kapüşonumu başımın üzerine attım.

Etrafımızdaki enerjilere odaklandığımızda, herkes insan gibi görünüyor ve hissediyordu. O kadar dar bir alanda o kadar çoktular ki bu beni bunaltıyordu. Ama yıllar geçtikçe, onları bloke etmeyi ve insan dışında herhangi bir şey arayarak aralarından sıyrılmayı öğrendim.

"Bir şey hissediyor musun?" Slate kapüşonunu da ayarlayarak altın akımlarını gizleyerek sordu.

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil," diye mırıldandım The Hub'daki alışveriş merkezinin ana girişine yaklaşırken. "Dürüst olmak gerekirse. Elemental ya da Endarkened bir insanı tüketip öldürdükten sonra neden burada kalsın ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Ben de aynısını düşünüyordum," diye cevap verdi Slate, o da çevremizi not alırken. Enerjisel imzaları hissedebiliyordu ama benim hissedebildiğim ölçekte ve hassasiyette değildi. İçimden bir ses Gray'in bunları benim gibi hissedebilen tek kişi olduğunu söylüyordu.

Durduğumda gözlerime damlayan suyu sildim. Slate yanıma çekildi, ne yapmak üzere olduğumun farkındaydı ve olası tehditlere karşı tetikte bekliyordu. Gözlerimi kapatarak etrafımdaki enerjilere odaklandım ve yakınımıdaki binlerce insanı ayırmak için daha fazla çaba sarf ettim.

Sonunda onu hissettim ve hatta zihnimin gözünde izinin parladığını gördüm. İmza silikti ama oradaydı. Bir sokak ötede, bir banka ile Westin Oteli'nin girişi arasına sıkışmış bir Elemental geri çekilmiş, muhtemelen bölgeyi terk etmeye çalışıyordu.

Gözlerimi açtım. "Yakaladım onu."

Slate ve ben koşmaya başladık, bir yandan imzayı tutmaya devam ederken bir yandan da bina sırasının arkasındaki arka sokağa doğru ilerledik.

Sonunda, Elemental'in izi o kadar güçlüydü ki, bir binanın arkasındaki dar bir ara sokağa girerken onu bulduğumuzu anladım. Boş duruyordu. En azından yerde. Yukarı baktım, binaların nasıl düz çatıları olduğunu ve birbirine yakın olduğunu fark ettim. Yağmur sağanak halinde yağmaya devam ederken gökyüzünü işaret ederek Slate'e Elemental'in kaçtığı yönü gösterdim.

Slate başını onaylarcasına yukarı kaldırdı ve çatıya doğru baktı. Bir çöp konteyneri binaya yaslanmıştı. Kapağına atladık ve binanın kaba dış yüzeyini kolaylıkla tırmanarak çatıya çıktık. İkimiz de çatıya çıktıktan sonra hızla koşmaya başladık. Slate bana ayak uydurdu, yanımdan ayrılmadı ve bir çatıdan diğerine atladı.

Birbirimizin en küçük hareketlerini bile bilerek birlikte akıyorduk. Birlikte büyüdüğümüz ve eğitim aldığımız için ikimiz harika ortaklardık. Ben ilerledikçe, bilgilerimi ona aktardım. Şimdi, yaş grubumuzun en yetenekli ikinci Kinetik'iydi ve diğerlerini yıllarca geride bırakmıştı.

İlerideki binanın tepesinden kaçan Elemental'e odaklandım. "Yaklaşıyoruz. Yoruluyorlar," dedim bir sonraki binaya atlarken, atlayıştan sonra yavaşlamadan.

Elemental'e yaklaştık. Onu ileride görebiliyordum ve daha sert ittim; hedefimiz bir sonraki çatıya çıktı ama onu yakalamıştım. Slate benimle eşleşti ve onu bana ayak uydurabilecek şekilde eğittiğim için potansiyel olarak var olan her tanrıya şükrettim.

Ciğerlerim yanmaya başladı, ama buna dayanmaya çalıştım. Mesafeyi daralttıkça Elemental yavaşladı ama bu beni daha da ateşledi, damarlarımda savaş tamtamları çalan şiddetten başka bir şey düşünmüyordum. Kuzenime bir bakış attıktan sonra bir sonraki binaya doğru son atlayışımızı yaptık. Elemental'in hızı azaldı, kaçmak için umutsuz bir çaba içinde ağır ağır koşuyordu.

Bacak kaslarım efordan alev alev yanıyordu ama onları görmezden geldim, inişi yuvarladım ve ayağa fırladım. Elemental adamla aramdaki mesafeyi kapatarak bir depar daha attım. Kollarımı arkadan göğsüne doladım ve kasıtlı olarak geriye doğru düştüm. Önümde debelendi ama Slate'i beklerken onu kendime doğru sıkıca bastırdım.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ama umurumda değildi. Gerekirse bayılırdım. Birkaç saniye sonra Slate geldi ve hançerini adamın omzuna saplayarak acı dolu bir çığlık atmasına neden oldu. Yana doğru yuvarlanıp ayağa kalkmadan önce onu üzerimden ittim.

Kanındaki demire odaklandım ve onu yüzeye çıkardım. Slate hançerini adamın omzundan kaptı ve kolunu adamın boynuna dolayarak, bıçağını Elemental'in boğazına dayayarak onu kısıkvrak yakaladı.

Keskin bir nefes aldım ve esmer adamla burun buruna gelene kadar ona doğru adım attım, bordo gözleri onu bağışlamam için bana yalvarıyordu.

"O insanı ben tüketmedim," diye yalvardı.

Kıkırdadım. "Doğru," dedim sesimdeki alaycı tonu gizleyemeyerek.

Adam başını salladı, bu hareket Slate'in bıçağından boğazına kan kaçmasına neden olunca yüzünü buruşturdu. "Ben yapmadım," diye bağırdı. "Olanları durdurmak için oradaydım."

Tehditkâr bir kıkırdama boğazıma tırmandı. "Öyle mi? Açıklamak ister misin?" Adamın ağzı açılıp kapandı. "O sendin... senin insanların."

Alt dudağımı ısırdım ve yağmur yağın gökyüzüne bakarak su damlacıklarının gözlerime çarpmadan hemen önce düşüşünü izledim. "Bu hiç mantıklı değil." Ona inanmak istemediğimi söyledim.

"Yalan söylemiyorum."

Slate hançerini Elemental'in boğazından çıkarmadan konuştu. "Ne oldu?"

"Onu durdurmaya

çalıştım..." "Kim?"

"Siyah saçlı adam..."

"Bu dünyada kaç canlının siyah saçlı olduğunun farkında mısınız?" Şüphecililiğimi gizleme zahmetine bile girmeden sordum.

"Ciddiyim."

Grim'in prensese vuruşunun görüntüsü zihnimde parıldarken, tetiklenen tüm duygularım bir şalter gibi kapandı. "Siktir git," diye hırladım ve bıçağı karnına sapladım. Bıçak karnına battı, gözleri şok ve acıyla irileşti.

Onun canını almaktan başka bir şey hissetmedim, sanki onu öldürmek bana elimden alınan çocukluğumu geri verecekmiş gibi. "Şimdi, bir Kinetik neden böyle bir şey yapsın ki?" Hafif bir ses tonuyla sordum.

Elemental hırıltıyla soludu, sadece Slate'in boğazını sıkması sayesinde dik durabildi. "Senin..." diye soludu, nefesini bir ıslık sesi takip etti, "...kralın..." Boğazından boğuk bir öksürük geldi, ağzının köşelerinde siyah kan **b i r i k t i**. "...savaş istiyor."

Ona baktım, sıkılmıştım. "Kiminle?"

Adamın dizlerinin bağı çözüldü ama Slate onu kolunun altından yakalayarak dik tuttu. "Biz. Elementaller."

"Neden?" Doğruyu söylediğini biliyordum, bunu hissediyordum. Element Prensi olduğumu öğrendiğimden beri içimde bir kuşku vardı. Ama eğer haklıysa bu, bunca zamandır kral adına masumları öldürdüğüm anlamına geliyordu. Muhtemelen aile üyelerini bile. Bunu kabul edemezdim.

Adamın gözleri düştü, vücudu Slate'in kollarında gevşedi. "Nihai... güç."

Kestirip attım. "Tamam. Forest'ın bir pislik olduğunu biliyoruz. Bu yeni bir şey değil. Eğer söylediklerin doğruysa, Elementallerin insanları tükettiğine bizi nasıl inandırıyor?"

"Senin... hapishanen." Elemental'in yere yığılmadan önce söylediği tek şey buydu; ağırlığı Slate'in daha fazla dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Bu dikkatimi çekti. Ne yazık ki aşına olduğum bir şey varsa o da sarayın altındaki hapishanelerdi. Kraliyete karşı suç işleyen tüm Kinetikler ve yakalanan tüm Elementaller burada tutulurdu. Ve tabii ki ara sıra ben de.

Peki, Forest'ın herkesi Elementallerin insanları tükettiğine inandırmasını sağlayacak hapishanelerde ne olabilirdi? Böyle bir aldatmacayı nasıl başarabildiğini bir türlü çözemiyordum. Elementallerin masum olduğu ortaya çıkmaya başladı. Kendi çelişkili duygularım bir yana, bu suçlamanın sonuçları muazzamdı. Eğer az önce öldürdüğüm adam doğruyu söylüyorsa, bilmeden gelecekte hangi vahşete katkıda bulunuyorduk?

"Beş dakika içinde ölmüş olacak," dedi Slate, ben orada durup uzaklara bakarken, Elemental'in sözleri gerçek olduğuna inandığım her şeyi daha da parçaladı.

Valik'in Hayalet'in banyosunda Orman'a yönelik uyarısını ve ardından Naip Kral'ın birkaç gün önceki sözlerini hatırladım. Forest, benim ve prensesin doğumunu iki silah yaratmak için ayarlamıştı.

Güç. Ayrıca kendi kızına evlatlık olduğu konusunda yalan söyledi, gerçek doğasını ondan sakladı, onu istismar etti ve izole etti. Bana reva gördüğü muameleden bahsetmiyorum bile. Adam istediğini elde etmek için her şeyi yapabileceğini kanıtlamıştı.

Uzun bir aradan sonra, "Forest'ın hapishanelerde ne sakladığını görmem gerekiyor," dedim.

Slate yanıma geldi, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. "Sen... ona inanıyor musun?"

Her ne kadar istemesem de itiraf ettim, "Bence Forest istediğini elde etmek için her şeyi yapar. Buna bir savaş başlatmak ve bunun için Elementalleri suçlamak da dahil."

"Potansiyel olarak ölen krallarının oğlu olduğun için mi böyle düşünüyorsun?" Slate kaşlarını şüpheyile kaldırarak sordu.

Öfkelendim. "Pek sayılmaz. Tamamen masum olsalar bile, onları tanımıyorum bile. Bana ya da Gray'e yardım etmeye çalışmadılar. Öyleyse neden onlara yardım edeyim?" Açıkladım. "Çünkü bir savaş başlatır ve istediğini elde ederse, bu tüm dünyayı mahvedebilir. Neyin peşinde olduğunu kim bilebilir, ama görünüşe göre ben doğmadan önce de buna doğru ilerliyormuş."

Slate başını salladı, dudağını çiğnerken kollarını kavuşturdu. "Neden yalan söylediği ve seni Elementallere karşı kışkırttığı anlaşılıyor."

Slate'in haklı olduğunu anladığımda keskin esinti giderek yoğunlaştı ve durgunlaştı. Babamın kim olduğu konusunda ona inanarak Forest'ın ekmeğine yağ sürmüştüm. Onun mükemmel askeri olmuştum.

"Dediğim gibi, hapishanelerde ne olduğunu öğrenmem gerekiyor,"

diye tekrarladım. "Ben de seninle geleceğim," diye yanıtladı Slate.

Başımı salladım. "Hayır. Yapamazsın. Senin için çok riskli."

Slate'in yüz ifadesi dehşete kapıldı. "Peki senin için değil mi?"

"Hayır. Beni öldüremezler. Bu yüzden beni yakalamaları önemli değil. Ama onların gözünde diğer herkes harcanabilir, sen bile," dedim bakışlarıyla buluşarak.

Chapter 13

CHROME

I Kardinal Kittle'ı yumruklayarak son birkaç aydaki gelişimine gülümsedi. "Resmi olarak bir Kardinal olarak kabul edilmene daha ne kadar var?

Loncalar içinde suikastçı mı?"

Nefes alışını yavaşlatmaya çalışırken saçlarının koyu kızıl rengi terden kafasına yapışmıştı. Nefes almak için çırpınırken yüzünü buruşturdu. "Eh, diyebilirim ki... belki... bir ay daha?"

Yorgunluğu karşısında kaşlarını kaldırdım. "İyi misin?"

Kardinal bana doğru bir el salladı. "Evet!" diye nefes nefese kaldı. "Mükemmel."

Güldüm. "Belki de dayanıklılığın üzerinde çalışmalısın. Antrenmanlardan önce ve sonra biraz tur atar mısın?"

"Ben iyiyim. Bunlara gerek yok." Ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi.

Başımı salladım. "Sanırım Smokey ile konuşacağım ve antrenman programını buna göre ayarlayıp ayarlamayacağını soracağım."

"Hayır!" Elini bana doğru uzattı. "Lütfen yapma!" Avucuna

şüpheyle baktım. "Gerçekten sorun değil-" "Ciddiyim, kardeşim. Eğer yaparsan seni uykunda öldürürüm."

Güldüm. "Böyle bir dayanıklılıkla olmaz. Nefes alış verişinle beni uyandırırısın."

Kardinal gözlerini devirdi. "Oh, siktir git," diye homurdandı ve gülümsedi.

"Yarın görüşürüz Kittle," dedim güvenli bir mesafeden omzunu sıvazlayarak. "Granite'e söyle, rövanş için her an hazır olabilirim."

Kardinal bu kez kıkırdadı. "Neden devam edemeyeceğine dair bahaneler üretmeye devam edecek."

Cardinal'le yollarımızı ayırdıktan sonra, silahları eğitim odasındaki zulaya geri koydum ve eşyalarımı topladım, yanlarından geçerken bana aval aval bakan Kinetiklere aldırmadım. Asansöre doğru yürüdüm, planladığım programı takip ettiğimden emin oldum. Beş dakika içinde ailemin süitine dönmem gerekiyordu.

Düğmeye dokunduğumda ışık yandı ve metal kapıların kayarak açılmasını bekledim. En son Ölüm İşaretimden kalan en yeni bandajla sarılmış pazuma baktım. Bir gün sonra çıkarmam gerekecekti.

"Chrome!" Bana yetişmek için koşarken Slate'in sesi yankılandı.

Ona doğru döndüm, yaklaşırken kaşlarım aşağıya indi, başparmağımı omzumun üzerinden asansöre doğru kaldırdım. "Hey. Gitmem gerek-"

Yanımdan geçen Kale Brighton'ı gördüm, krala yakın olan üst düzey bir izciydi. Neon yeşili bukleleri kafatasına yakın dururken mavi akımlarını gururla sergiliyordu. Sesi manipüle etme yeteneği sayesinde, onun yanında söylenenlere dikkat etmek zorundaydım. Aksi takdirde krala memnuniyetle rapor ederdi. Bu kendini beğenmiş heriften nefret ederdim.

"Biliyorum. Babamın prensesi eğitmeye başlamam için Forest'tan yeşil ışık aldığını sana hemen söylemem gerekiyordu. Yarın," dedi Slate alçak bir ses tonuyla ve önümde durdu.

"Oh, gerçekten mi?" diye sordum, Slate gülümseyerek başını salladı. "Güzel. Onu durdurulamaz yap. Ve onu hayatın pahasına koru. Kendinden bile." Dört gün önce ölüme ne kadar yaklaştığını hatırlayarak dişlerimi sıktım. Aramızdaki bağlantı olmasaydı, ölebilirdi. Ve sadece bu düşünce bile bana Grim ya da Forest'ın bana yaptıklarından daha fazla acı veriyordu.

"Sen bilirsin. Bildiğim her şeyi ona öğreteceğim."

"Güzel. Hiç şüphem yok." Asansörün sesi duyuldu ve ona aceleyle veda ettim, böylece efendilerime beni daha fazla cezalandırmak için hapisanelere göndermeleri için bir neden vermemiş olacaktım. Forest ne kadar erken ölürse, her şey o kadar iyi olacaktı.

Asansörle yirmi dokuzuncu kata çıkarken sessizdim ve boynumu sıkı gerginlikten omuzlarımı kurtardım. Gray'in yakında eğitime başlayacağı haberi haftalardır göğsüme yapışan ağırlığı kaldırdı. Her şeyden çok onun akıl sağlığı için endişeleniyordum,

Forest'ın onu içinde tuttuğu psikolojik hapishaneyi paramparça etmeden önce onu kırmamasını umuyordu.

Kralın prensese zarar verdiğini daha önce nasıl fark etmediğimi hâlâ anlamıyordum. Beni en çok kızdıran şey, bilinçaltımda bunu biliyor olmam, ama ona yardım edememenin üstesinden gelemediğim için üstünü örtmemdi. *Elbette*, Forest onu istismar etti. Eğer yapmasaydı bu onun karakterine uymazdı. Yıllar önce bunu kabul etmediğim için aptalın tekiydim.

Şimdi tek umudum Grim'den gördüğüm muamelenin aynısını görmemiş olmaktı. Forest'ın kendisinin bu kadar ahlaksızca bir şey yapacağını düşünmüyordum ve belki de Gray üzerinde bu tür bir kontrole sahip olması gerekli değildi, özellikle de o Elemental tarafının farkında olmadığı için. Bu şekilde kalması gerektiğini sert bir kesinlikle anladım. Melez doğasını keşfettiği an, Forest onu kontrol altında tutmak için daha da aşırıya kaçacaktı.

Kalbim acıyordu, keşke onun yanında olabilseydim, onunla birlikte. Ona sarılma düşüncesi bile kalbimin hızlanmasına ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Bu delilikti, değil mi? Birbirimizi tanı mıyorduk bile. Tam olarak tanı mıyorduk. Ama oyun parkındaki o günden beri aramızdaki bağ yerine oturmuştu ve onu sadece bir bakışta görmek zorunda kaldığım için, sadece birlikte olmakta özgür olabileceğimiz bir gerçekliği hayal edebiliyordum. Tabii o da beni isterse.

Beyaz mermer fayanslar parıldıyor, ben düşüncelerimin içinde kaybolurken beni büyülüyordu. Asansör sarsılarak durdu ve kapılar açıldığında başımı kaldırıp prensesin buz mavisi gözleriyle karşılaşınca şaşırdım. Kalbim serbestçe çarptı ve midem onun huzurunda olma düşüncesiyle çırpındı. Aynı zamanda, koridordaki kameraların her şeyi kaydedeceğini bildiğim için felç edici bir korku beni pençesine aldı.

Karşılıklı durmuş, şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk. Tanrım, çok güzeldi. Gözlerinin cazibesinden kendimi alamıyordum. Beni içine çekiyor, gönüllü esiri olarak tüketiyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Selam."

"Ben sadece..." diye atıldı, gözlerini kaçırarak, "eve gidiyordum. Özür dilerim."

Beni içinde tuttuğu sersemlikten başımı salladım. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Prenses Gray nefes aldı. "Uh-" Kenara çekilerek çıkmam için yer açtı. "Devam et."

"Sen iyi misin?" Kelimeleri ağızından geri alabilmeyi dileyerek ağızından kaçırdım.

Gray kaşlarını çatı. "Evet. Neden olmayayım ki?" Omuz silkti ve kolayca görebileceğim bir maske taktı.

"Yalnız olmadığını bil," diye fısıldadım, onu göğsüme çekmeyi her şeyden çok istiyordum. "Ve olanlar için özür dilerim. Halka açık ceza."

Gray çenesini sıktı ve gözlerini kapattı. "Sorun değil. Önemli bir şey değil. Babam torpil yapamaz, değil mi?" Sesi o kadar acı doluydu ki sanki beni hedef alıyordu.

Ağızımı açtım ama onun duygularından acının beni hedef *aldığını* anladığım için yanıt veremedim. Onun gibi benim cezalarım da gizli tutulurdu. Muhtemelen babasının Kinetik dünyasının inanmasını istediği gibi benim favori olduğumu varsayıyordu. "Güven bana," diye başladım yavaşça, "öyle değil."

Gray esprisiz bir kahkaha attı, kalbimdeki öfkeli bir çekiş beni geriye doğru sarstı. "Öyle mi? Senin kamu cezan nerede?" diye takıldı. "Ve neden birdenbire benimle konuşmaya başladın?"

Acı veren bir gerginlik boğazımı sıkıyor, sesim titriyor. "Halka açık olmaması cezaların olmayacağı anlamına gelmiyor, değil mi?"

Gray irkildi, yaşadığı şok öfkeli adımlarını durdurdu. "Ne?"

"Ben de cezalandırıldım. Dedğim gibi, yalnız değilsin."

Şaşkın bir sessizlik içinde bana bakarken parmaklarını önünde birleştirdi.

"Soruna cevap vermek gerekirse, seninle hep konuşmak istemişimdir ama kuralları biliyorsun sanırım."

Gray yavaşça başını salladı ve kameraya baktı. Gözleri irileşti ve panik duruşunu sertleştirdi. "Gitmem gerek."

"Biliyorum. Ben de öyle," dedim, onu bırakmak istemeyerek. "Pes etme, tamam mı?"

Kendi katının düğmesine bastığında, özlem dolu bakışlarımla son bir kez daha karşılaştı; hüznün o kadar ağırdı ki, baskıcı ağırlığı altında boğuluyordum. Kapılar kapanırken "Tamam," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım, parmaklarımı saçlarıma gömdüm ve ciğerlerimi genişlemeye zorladım. "Siktir..."

Dehşetin batan pençeleri her bir organıma teker teker yapıştı, şimdi iki kat ceza alacağımı biliyordum: biri geç kaldığım için, ikincisi de bu sefer istemeden de olsa tekrar Gray'in etrafında olduğum için.

Ama bu, onun bu katta ne işi olduğu sorusunu akla getirdi. Bütün kat ailemin çatı katı süitinden oluşuyordu. Bu da ya annemin ya da Grim'in onunla bir işi olduğu anlamına geliyordu.

Ön kapıya ulaştığımda, geç kaldığım için başıma gelecekleri bildiğimden, sürekli bir kıyamet duygusu üzerimde geziniyordu. Bir kez daha parçalanmak ve bilinmezliğe doğru süzölmek istedim. Bugün beni dışarıda asla bulamazlardı. Bu tam olarak doğru değildi. Dünyanın dört bir yanında Kraliyet Etki Alanı'na bağlı etki alanları vardı; insanların arasına saklanmadığım sürece çok geçmeden tanınırdım ama sihrimi bastırmaya ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Bunu çok uzun süre yapmak beni kaçınılmaz olarak psikoza sürükleyebilirdi.

Şifreyi girdikten sonra çenemi yukarı doğru eğdim ve omurgamı dikleştirmek için omuzlarımı geriye attım, kapıyı açarken sahte bir özgüven sergiledim. Süit her zaman soğuktu. Steril. Kalpsiz. Çorak, zarif hapishanedeki tek ışık Peri'ydi.

Evim dediğim yer olması gerekiyordu ama evim cehennemdi. Sanırım geceleri başımı koyduğum yer orasıydı.

Tembel bir yürüyüşle, kollarımı iki yanımda gevşemeye zorlayarak, bir çatı katının içinde minyatür bir daire olan yatak odası süitime doğru yürüdüm. Yatağımın üzerinde, perdelerin arasından sızan azalan güneşin gölgesinde bir kız oturuyordu. "Neden geç kaldın?"

İçimi çektim ve çantamı şifonyerimin yanına bıraktım. "Yakalandım."

"Chrome..." Peri azarladı. "İşleri senin için daha da kötüleştirecek şeyler yapmayı bırak."

"İyi olacağım. Her zaman iyiyimdir. Büyük bir çocuk gibi cezamı çekeceğim."

Peri yataktan kalktı, ben de karanlıkta oturan tuhaf insanlar olmayalım diye ışığı yakmak için hareket ettim. Hiç durmadan gövdemın üzerine çöktü ve kollarını belime doladı.

"Chrome, lütfen. Sana yaptıklarından nefret ediyorum. Bu beni öldürüyor. Seni ancak bu kadar koruyabilirim, biliyorsun değil mi?" dedi, sesi ter lekeli gömleğimin içinde boğuklaşmıştı.

"Biliyorum. Beni korumaya devam etmek zorunda değilsin," dedim ve kolumu yavaşça omzuna koyarak ona sarıldım.

"Evet, öyle. Her zaman etrafındaki herkesi koruyorsun." Bana bakmak için geri çekildi. "Ama seni kim koruyor?"

Göğsüm çöktü ve görüşüm bulanıklaştı. Başımı eğerek, çok uzun süre bakarsam beni çözeceğini bildiğim ciddi bakışlarından gözlerimi kaçırdım. Kırıldığımı görmesine izin veremezdim. O beni güçlü biri olarak görüyordu. "Korunmaya ihtiyacım yok, Peri. Ben zamanımızın nesil savaşçısıyım, unuttun mu?"

"Ne demek istediğini biliyorsun," diye tersledi Peri. "Ve bu savaşta değil."

"İyi olacağım, Peri. Ben her zaman iyiyimdir." Güven verici konuşmaya çalıştım ama sesimde hayat yoktu. "Ben daha çok *senin* için endişeleniyorum. Şimdi, onlardan biri cezamı tahsil etmek için buraya gelmeden önce odana gitmelisin."

Kız kardeşim durakladı ve kaşlarını çatarak beni değerlendirdi. "Tamam. Durumu kendin için daha da kötüleştirme. Çeneni kapalı tut ve sadece en aza indir. Benim için mi?" diye yalvardı kapıya doğru geri çekilirken.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Evet," diye yalan söyledim. "Yapacağım."

Peri gittikten sonra duş aldım. Yiyecek bir şeyler bulmaya bile zahmet etmedim. Annemin ve Grim'in evde olduğunu biliyordum, bu da sadece beni terletmeyi amaçladıkları anlamına geliyordu. Giyotin ne zaman düşeceğini merak etmemi istiyorlardı.

Kemanla dikkatimi dağıttım. Vivaldi'nin en sevdiğim parçasını çalarken, özüm işlemiş notalar ruhumdan ağıladı. Gerçekten huzur bulduğum tek zamandı. Güvende. Özgür. Odanın içinde uçuşan notalarla birlikte ben de uçup gidiyor olabilirdim.

Vivaldi Bach'a, Bach da Beethoven'a dönüşürken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kapım gıcırdayarak açıldı, ardından gelen kapanma sesi beni irkiltti ama tereddüt etmedim. O pislikler beni buradan sürükleyerek çıkarana kadar çalacaktım.

Beni neyin beklediğini bildiğim için gözlerimi kapattım ve hızla atan kalbimi görmezden geldim. Grim ve Ametist'in enerjisinin bana yaklaştığını hissettim ama zorlanana kadar onları tanımayacaktım.

"Krom."

Grim'in bozulmuş sesinin yarattığım sanatı lekelediğini duymama rağmen oynamaya devam ettim.

"Oğlum, bize

bak." Ben

bakmadım.

"Chrome," dedi annem. Onu kesinlikle kabul etmeyecektim. Grim'in hapishanelerde bana neler yaptığını çok iyi bildiğine inanıyordum. Muhtemelen bunu "sürecin bir parçası" olarak görüyordu.

Ben yine cevap vermeyince, "İyi. Ne yapman gerekiyorsa yap..." Ses tonu öfkeliydi.

Yayı tutan bilek kemandan koparılmıştı. Karşı koymadım. Müzik aniden kesildi ve odayı yoğun bir gerilime sürükledi. Son nota, tırnaklarını kulak zarlarıma geçiren yüksek perdeden bir çığlıktı. Umarım onlarınkini de.

Soğuk metal, yerine kilitlenmeden hemen önce bileğime çarptı ve Kinetik büyümün damarlarımda uykuya geçmesine neden oldu. Keman diğer elimden çekilmeden ve annem tarafından siyah bir bilezik yerine kilitlenmeden hemen önce ürperdim. Bu bilezik Elemental gücümü susturarak beni boş ve soğuk bıraktı.

"Sadece geç kalmadın," dedi Grim heyecanla. "Geç kaldın çünkü prensesle konuşuyordun. Nedenmiş o?"

Omuz silktilim. "Bu bir kazaydı. Eminim kamerada görmüşsünüzdür."

"Gördük," diye cevap verdi Amethyst. "Ama ne hakkında konuştunuz?" "Dünya hakimiyeti..."

Gelmeyen bir darbe için hazırlandım. "Ağzından çıkanı kulağın duysun." Grim tersledi. "Eğer işi zorlaştırmak istiyorsan, Gray'in cezasının üzerine senin cezanı da ekleyebiliriz."

Tüylerim diken diken olurken kalbim duracak gibi oldu, onları Elemental bıçaklarla yavaş yavaş doğramak, vücutlarını derin kesiklerle kaplamak ve onları yavaş yavaş zehirleyerek acı dolu ölümlerine götürmek istedim.

İçimi kemiren öfke bir kenarda kaynıyor, taşmakla tehdit ediyordu. Onlara verebileceğim en son şey umursadığımı gösteren herhangi bir işaretti, bu yüzden sakın kaldım, içimde öfkelenen her duyguyu kapattım, uyuştum.

"Bütün gece burada oturup benimle konuşacak mısın yoksa bu şovu yola mı çıkaracaksın?" Can havliyle sordum.

"İşte tanıdığımız uysal küçük asker," diye alay etti Grim. "Unutma, eğer direnirsen Gray daha da kötü olur."

Aklıma ilk gelen, herkesin önünde aldığı cezalar ve yarın eğitime başlayacak olması oldu. Elimden gelse onu bir kez daha cezalandırmalarına izin veremezdim. Sessizliğimi koruyarak, annem ve üvey babam için özür dileyerek duvara baktım.

"Güzel," dedi Amethyst. "Ayağa kalk. Hadi gidelim."

Chapter 14

SLATE

Tral, Prens Gray'in eğitim programını sabah ilk iş olarak okuldan önce iki saat olarak belirlemişti. Okulda buluşacaktık. sabahın beşinde antrenman odasına götürerek ne kadar acımasız olabileceğini bir kez daha kanıtladı.

Otuz dakika erken geldim, bunun gerçekten gerçekleşiyor olmasının verdiği endişeyle doluydum. Her şeyin kaderi prensesin eğitilmesine ve iyi eğitilmesine bağlıydı. Baskı yok.

Bununla birlikte, onu geliştirmek ve dış dünyadan karşılaştığı olumsuzlukları savuşturmak için hak ettiği ve ihtiyaç duyduğu güveni gerçekten vermek istedim.

Günün bu saatinde eğitim odası boştu, bu yüzden silahlarla oynadım, doğru sırada olduklarından ve tam olarak dizildiklerinden emin oldum. Esneme hareketleri yaptım ve hatta biraz kilo almam gerektiği için küçük bir egzersiz bile yaptım.

Şınav çekerken tam görüş alanımda bir çift ayak belirdi. Bir kalasın üzerinde durdum ve kollarını kavuşturmuş, kendinden emin bir şekilde önümde duran prensesi görmek için yukarı doğru baktım. Aşağıya baktığında yüzümde beliren geniş gülümsemeye engel olamadım. "Günaydın Prens."

Gray'in gergin ifadesi, bana ayakta durmam için yer açmak üzere geri çekilirken yumuşadı. Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Nasıl yaptın bilmiyorum ama işte buradayım."

Kollarımı sallayarak, "Sana söz verdim, bunu gerçekleştireceğim." dedim. Prens kendine daha sıkı sarıldı. "Peki... ne yapacağım?"

"Önce esneyeceğiz."

Gray'i bir dizi esneme hareketinden geçirerek herhangi bir kas, tendon veya bağ çekmemesini sağladım. Bu onun için bir mücadeleydi, ki ilk günü için beklenen de buydu. Zamanla esneklik kazanacak ve bu da iş silahlarla dövüşmeye geldiğinde ona pek çok açıdan yardımcı olacaktı.

Bitirdiğimde, yine beni ele geçiren sırtışıma engel olamadım. "Güzel. Ne kadar esnek olursan, o kadar çok şey yapabilirsin. Bu yüzden üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

Gray ağrılarını dindirmek için belini bükerken başını salladı.

"Şimdi, dayanıklılığını artırmamız gerekiyor." Bu kadar çok gülümsemeyi bırakmazsam bu seansın sonunda yanaklarım acıyacaktı ama bu kısımdan nefret edeceğinden şüphelendiğim için itirazlarına şimdiden hazırdım. "Yani, antrenman odasının etrafında beş tur koşarak başlayacaksın."

Yüzündeki saf dehşet ifadesine neredeyse gülecektim. "Ne!"

"Beş tur koşun. Dayanıklılığınızı artırırken kaslarınızın ısınmasına da yardımcı olacaktır."

İnledi ve omuzlarını çökertti. "Ciddi olamazsın. Bu daha ilk gün."

Başımı eğerek kıkırdadım. "Ben çok ciddiym. Şimdi gidelim. Gerekirse yürürebilirsin ama uzun sürmesin. Ben de sana katılacağım."

Prences saçlarını dağınık bir topuz yaptı ve derin, isteksiz bir nefes aldı. "Peki," diye inledi. "Hadi gidelim."

Onunla birlikte koşmak için normalde koştuğumdan daha yavaş bir tempoda koşmaya başladım. Gray güçlü başladı, eşit bir tempoyu korurken gözlerini ileride tuttu. Yoruldukça, oksijen alımını artırmak için duruşunu ve duruşunu düzelttim.

Gray onu düzeltirken hiçbir şey söylemedi; sadece ilgisiz bir şekilde uyguladı. Yavaşlayıp yürümeye başladığında yanında durdum ve iyi olduğuna kanaat getirdikten sonra tekrar koşmaya başlaması için onu ittim. Kolayca yoruluyordu, ki bu beklenen bir şeydi, ama hiç şikayet etmedi.

Nihayet, son düzlükte, onu sonuna kadar koşması için cesaretlendirdim, yorgun olsa bile kendini olabildiğince zorladı. Başlangıç noktamıza döndüğümüzde Gray yere yığıldı, nefes nefese kaldı, oysa ben neredeyse hiç yorulmamıştım. Özellikle de birkaç gün önce Chrome'la yaptığımız çatı kovalamacasından sonra.

Ona doğru yürüdüm ve prensesin tutması için elimi uzattım. "Yukarı. Ellerini başının üstüne koy ve etrafta dolaş. Güven bana."

Gray razı oldu ve nefes alış verişini yeterince yavaşladığında, çöldeki gibi yudum yudum içtiği bir şişe su uzattım.

"İyi iş çıkardınız Prenses," diye onu cesaretlendirdim.

Gray kıkırdadı, neşe yoktu. "Bana yalan söylemene gerek yok ama teşekkürler."

"Ben değilim. Bu senin ilk koşundu ve çok iyi idare ettin," diye açıkladım, bacaklarımı tekrar uzattım ve onun da beni takip etmesini işaret ettim.

Gray eğildi, hamstringlerindeki gerginliği bir irkilemeyle çıkardı, ama cevap vermedi.

"Kısa sürede oraya varacaksın."

Isınma, koşma ve esneme hareketleriyle geçen ilk bir saatin ardından ona müsabaka için en temel duruşları öğretmeye başladım.

Gray bana dönük duruyordu, omuzları dikti ve ayakları ona gösterdiğim gibi çenesi kıvrılmış şekilde dikildi; aynı boşluk fırtınalı mavi gözlerinde parlıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve dikkatimi yanlarındaki ellerine verdim. Tekrar ona bakarak kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. "Alabilir miyim?"

Bakışlarımı takip etti ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Ondan ne istediğimi anladığı anda gözleri parladı ve ağzı hafifçe aralandı. "Oh," diye nefes aldı. "Evet." Ellerini kaldırdı ve vücudunun önünde tutarak ona dokunmam için bana izin verdi.

Ona nazik ve minnettar bir gülümseme verdim ve bileklerini gevşek bir şekilde kavrayarak uygun biçimde konumlandırımdım. "Ellerinin sadece silah olarak değil, kalkan olarak da kullanılmasını isteyeceksin. Bunu doğru yapmak çok etkili olabilir."

Çenesinde şiddetli bir kararlılık ifadesi belirirken aklından hangi düşüncelerin geçtiği belliydi. Yumruklarına şüpheyle bakarken göğsü inip kalkıyordu. Bahse girerim, cezalarından herhangi biri sırasında onları babasına karşı kullanmayı hayal ediyordu.

Gözlerimiz tekrar çarpıştığında parmaklarım hâlâ onun narin bileklerine dolanmıştı; gözlerinde parlayan ve onun gücünü gösteren kırılmalı karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Güzel," dedim. "Şimdi, ellerin bu pozisyondayken sana az önce gösterdiğim duruşa geri dön."

Ona alan açmak ve gözlem yapabilmem için geri çekildiğimde Gray itaat etti. Gözlerimi kısıtım. "Omuzlarını gevşet."

Prenses derin bir nefes aldı, omuzlarındaki sert gerginlik azaldı ve daha doğal görünmesini sağladı.

Başımı sallayarak onayladım, göğsüm gururla doldu. Küçük, hatta basit bir şeydi ama yine de bana umut verdi.

İkinci saatin geri kalanında ona birkaç duruş daha gösterdim. Aramızda sessiz ve yumuşak bir gerilim vardı ve onun etrafında daha fazla zaman geçirdikçe, onun izniyle ona dokunmak için herhangi bir neden bulmaya daha fazla mecbur hissediyordum.

İşimiz bittiğinde, eşyalarımızı toplamak için onun yanına gittim. "Bugün harikaydın. Tehlikeli olacaksın."

Gray ofladı. "Evet, göreceğiz..."

"Yapacaksın. Sadece biraz sabırlı ol ve bugün yaptığın gibi ortaya çıkmaya devam et," diye ona güvence verdim, ona yandan baktım.

Gray başının arkasına uzandı, saçını dağınık bir topuz halinde tutan kravatu tuttu, aşağı çekti ve dalgaların omuzlarının etrafına düşmesine izin verdi. Yürürken yere baktı, parmaklarını karışık saçlarında gezdirdi ve onları salladı.

Kendimi, sahip olduğunu bilmediği manyetik enerjiye kapılmış bir şekilde bakarken buldum. Kalbim durdu ve nefesim göğsümde kesildi, uzanıp parmaklarımı onun dalgaları arasında taramak için can atıyordum. Her nasılsa, aşırı korumacı hissetmekten prensese aşık olmaya geçmiştim.

"Ah, çok terliyim ve iğrencim. Duş almam lazım," diye homurdandı eşyalarımıza ulaştığımızda. Eğildi, suyunu ve kapüşonunu topladı.

Ergenliğe yeni girmiş bir genç olarak, duşta onun rahatsız edici düşüncelerini engellemek zorundaydım. Boğazımı temizledim. "Evet! Duş. İyi olmalı, değil mi?" Garip bir şekilde kıkırdadım. "Sınıfa girdiğinde bunun değerini anlayacaksın."

Ne. Ne. Sikeyim. Slate? Gülümsemeye zorladım ve dikkatimi kapıya çevirdim, beni kendimden kurtarmak için kapıdan içeri dalmak istiyordum.

Prenses beni kaşlarını çatarak ve başını eğerek değerlendirdi, belli ki flört etme konusunda neden bu kadar kötü olduğumu anlamaya çalışıyordu. Ya da belki de neden birdenbire hiç sosyal becerisi olmayan bir aptala dönüştüğümü merak ediyordu. Ki öyleydim, ya da en azından duşta Gray'in uygunsuz düşüncelerini almaya başlayana kadar öyleydim...

Gray gözlerini kıstı. "Evet. Bir duş. Gitsem iyi olacak. Geç kalmak istemem."

Çok ihtiyacım olan bir nefes aldım. "Evet. Bunu yapamam."

Chapter 15

CHROME

B Sızıntı karanlığı bilincimin sınırlarından itibaren beni tüketti. Görüşümdeki yarıklar, içinde bulunduğum bulanık hücreyi görmemi sağladı.

Metalik kelepçelerin tanıdık ısırrığı her zamanki gibi büyümün her iki tarafını da bastırdı. Tükenen güç kuyumun içgüdüsel açlığı, hançerlerini beynimin derinliklerine saplayarak onu katman katman oydu. İnledim, kollarım ve bacaklarım güçsüzlükten titriyordu.

Her zamanki gibi bir boşluğun içinde sıkışıp kalmıştım. Bunu yapmam gerektiğini düşünmemiştim ama karanlığın içinden zar zor görebiliyordum. Bununla birlikte, işitme duyum zayıflamıştı. Ölümün ve çürümenin iğrenç kokusu burun deliklerime çoktan yerleşmişti. Hâlâ öğürmek istememe neden oluyordu. Gıcırdayan dişlerimle mücadele ederken hapishanelerin tipik soğukluğu kemiklerime sızıyordu.

Bana en yakın olanlara odaklanarak umutsuzlukla savaştım. Peri'nin parlak gülümsemesi ve bal rengi gözleri zihnimde dolaştı. Onlara sarıldım, güvende olması için savaşmaya devam etme gücü verdiler bana.

Sonra prensesin boş ve perili gözleri parladı ve bana babasından uzaklaşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Onu gerçekten öldürebilecek tek kişi benmişim gibi görünüyordu, bu yüzden en azından bunun için güçlü olmalıydım. Mutlu olduğunda gözlerinin nasıl görüneceğini merak ettim. Parıldarlar mıydı ve tam bir gülümseme maskesini şüphesiz beni dizlerimin üstüne çöktürecek bir şeye dönüştürür müydü? Kalbim acıyordu ve ona bu neşeyi getirecek kişi olmak için derin bir özlem ruhumu çekiştiriyordu.

Soğuk ve yoğun karanlıkta saatler, belki de günler geçtiğini tahmin ediyordum. Zamanı söylemenin hiçbir yolu yoktu. Ama kız kardeşimin ve prensesin; güneşin ve ayın görüntülerine sarıldım. Bu benim ayakta kalma, gerçekliğe bağlı kalma yöntemim oldu, böylece büyü yoksunluğunun yol açtığı uhrevi bir delilik durumuna sürüklenmedim.

Buradayken bir şey aramam gerekmiyor mu?

Zihnimin arkasını dürtükleyen bir his, kabul edilmek için yalvarıyordu ama bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu. Sis içinde bir ışık noktası yakalamaya çalışmak gibiydi. Ortaya çıkmayı reddediyordu.

Hayal kırıklığı etkisini gösterdiğinde boğazımdan bir inilti yükseldi. Kolumdaki bandajı çıkarmaya bile zahmet etmedim. İyileşmem bastırıldığına göre, hapishanenin kaçınılmaz enfeksiyonlarının içeri sızmasını engellemek en iyisiydi.

Burada yapmam gereken bir şey vardı ama beynim hatırlamak için yeterince uzun süre tutarlı bir düşünce oluşturmıyordu.

Grim boş olma noktasını geçtiğimden emin olduğu için büyüümün yenilenmesi gerekiyordu - her iki türden de. Kelepçelerin içinden bile farkındalığımı dışarı atabiliyor, çekecek yeni enerjiler arayabiliyordum. Eğer yaşayan bir varlık hissedersen, bu benim Elemental tarafımı besleyebilecek baştan çıkarıcı bir aura olurdu. Eğer elektrikli bir şeyse, Kinetik tarafımı baştan çıkarırdı.

Büyüm ne kadar çaresiz ve tükenmiş olsa da, yakınlarda herhangi bir kaynak aramasına engel olamıyordum. İronik bir şekilde, birden fazla hücreden oluşan karmaşık bir hapishanede bir yaşam gücü bulmanın kolay olacağı düşünülebilirdi. Ama hiçbir şey yoktu. En ufak bir elektrik izi bile yoktu. Grim'in herhangi bir enerjiyi emmek için büyüsunü kilitlediğine şüphe yoktu.

İkili doğam nedeniyle, onu herkesten daha fazla esnetebiliyordum, bu yüzden zaten orada olacağını bildiğim şeyi aramasına izin verdim. Hiçbir şeyi.

Bunu bilmeme rağmen, şansımın yaver gideceğine dair içimde hep az da olsa bir umut vardı. Ancak birkaç dakika sonra yine boş çıkınca, rahatlığım haline gelen sönük ağırlığa gömüldüm ve beni ezilmiş kanatlarının altına çekmesine izin verdim.

Bilincimi içime geri çekilmeye zorladığımda, yeni bir şey hissederek tökezledi. Eğer biraz enerjim kalmış olsaydı gözlerimi açardım ama en fazla zayıf bir şaşı bakış atabildim. Orada, birkaç blok aşağıda ve binanın arka tarafına yakın bir yerde *soğuk* bir şey duruyordu. Sadece soğuk değil, içi boş, ölümlle bastırılmış. Bir uçurum. Bölgeyi araştırdım ve bu enerjilerden oluşan bir küme tespit ettim.

Hayat veren her şeyi içime çekmeye çalıştım. Ama bu sadece hiçbir şeyle sonuçlanmadı. Varlık her neyse, büyümü ya da enerjimi en ufak bir şekilde bile beslemiyordu. Açlık acısı bin kat artarak zihnimi paramparça etti, beynimi içeriden parçalara ayırdı, bazıları emmeye çalıştığım kötü huylu siyah özle lekелendi. Kafamdaki kırıklar kafatasımın derinliklerine yerleşti ve beni daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir karanlık ve açlık çukuruna düşmeye bıraktı.

Kollarım çok güçsüzdü, şakaklarımı tutamıyordum ama bir huniye benzeyen sesin içinden çığlıklarımı uzaktan duyuyordum.

Sonunda boşluk beni tekrar kucakladı ve hiçliğin huzurunda bayılırken sessizlik nefes yolumu tıkadı.

T o hafta sonu hapishanelerin sisi içinde geçti. Serbest bırakıldıktan sonra kendimi Kinetik Saray'ın cam kapılarından dışarı bakarken buldum ve Kinetik büyümü geri kazanırken başka bir hayatın nasıl olacağını düşündüm. Dışarı çıktığımda Elemental büyümü yenilemem gerekecekti.

Şehirde olmayı planlıyordum.

Ahlaksız durumumda hissettiklerime dair düşünceler bana saldırdı. Bunun bir Endarkened'in enerjisi mi yoksa halüsinasyon mu olduğundan emin olamıyordum, ki bunun olabileceği biliniyordu. Ama bu, onun enerjisini emmeye çalıştığımda verdiğim tepkiyi açıklamıyordu. Hatırladıkça tüylerim diken diken oluyordu.

Tüm bu ironi gözümünden kaçmadı. Forest'ın aslında onları orada gizlice tuttuğunu ve beni de kendi hâkimiyetini sağlamak için kilit altında tuttuğunu doğrulayabilirdim. Eğer hapishanelerde bir Endarkened olsaydı, onları gerçekten insanları tüketmek için gönderip göndermediğini sorgulayacaktım. Tabii ki, Elementalleri mükemmel bir şekilde çerçeveleyecek ve ona bir savaş başlatmak için bir bahane verecekti. Kontrol edebileceği bir savaş.

Etrafımdaki tüm elektriği emdim ve auramın içine çektim. Saniye saniye güçlendiğimi ve canlandığımı hissettim. Yaralarımın iyileşmesi tamamlanmıştı, buna kollarımdaki taze kırk sekizinci Ölüm İşareti de dahildi.

Onu görmeden önce hissettim ama çok fazla şey ele vermekten korktuğum için dönüp bakmadım. Sarayın lobisinde her yerde kameralar vardı. Az önce

Cehennemden ve araftan saliverilmek bir araya getirilmişti ve geri gönderilmeden önce nefes almak için bir şansa ihtiyacım vardı. Ancak, eğer harekete geçmezsem, o cezalandırılacaktı.

Gray'e bakmadan, dikkatsizce yanımda durmak için adım attığımda elimi sırtının alt kısmına sürttüm. Onu hafifçe döner kapılara doğru ittim ve mırıldandım: "Dışarı çık. Sağa dön ve durma. Ben seni alırım."

Prenses bir adım bile atmadan talimatlarıma uydu ve kaldırımda yürümeye başladı. Onun birkaç adım gerisinde durdum, saçlarımı gizlemek için kapüşonumu başıma geçirdim ve duyularımı açık ve tetikte tutarak yakındaki tüm Kinetikler'i taradım.

"Sadece yürümeye devam et. Düz git. Ve atlamaya hazır ol," dedim nefesimin altında, bir ara sokağa sapıp onu otoparka doğru düz devam etmesi için bırakırken.

Gözlerden uzaklaştıktan sonra bisikletime doğru hızla koşmaya başladım. Adrenalin damarlarımda dolaşırken zaman yavaşlıyor gibiydi. Bisikletimi görür görmez gidondan kaskı kaptığım gibi hoyratça başıma geçirdim.

Hiç vakit kaybetmeden, prensesi yalnız ve korumasız bıraktığım ana caddeye doğru hızla yola çıktım. Kırmızı ışıklardan hızla geçtim, karşıdan gelen trafiğin arasından pervasızca sıyrıldım. Tek odak noktam göz alıcı buz beyazı saçları olan kızı bulmaktı.

Sonunda onu hızlı adımlarla yürürken gördüm. Yavaşladım, şanzıman vites küçülterek vınlamaya başladı. Yanına yanaştığımda, irkilmiş mavi gözlerle bana baktı. Kaskımı kafamdan çıkardım ve alması için ona uzattım.

Kaşlarını kırıştırdı, bu ifadenin ne kadar sevimli olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hiç sorgulamadan kaskı kaptı ve dikkatle üzerine tırmanmadan önce kafasına yerleştirdi.

Arkamdan bana sarılıp ince kollarını beceriksizce belime doladığında yanaklarımı yukarı çeken sırıtışa engel olamadım. Başımı omzumun üzerinden eğerek, "Sıkı tutun Prenses," diye seslendim. Bisiklet bir hırıltıyla öne doğru savruldu ve Gray gövdesi daha da sıkı. Atlanta şehir merkezi trafiğine girdiğimde kendi kendime kıkırdadım. Onu güvenli bir şekilde emniyete almış, kameraların ulaşamayacağı bir yere koymuş ve kimliğini gizlemiş olarak daha güvenli bir hızda sürdürdüm. Birkaç kavşaktan geçerken tanıdık dönüşler yaptım.

Mükemmel ara sokağa ulaşana kadar sokak sokak gezdim.

Prenses her dönüşte beni kendine daha da yaklaştırıyor, kalbim her seferinde uçuşa geçiyordu. Binanın arkasında durmak için yavaşladığımızda motoru durdurdum. Gray motosikletten inmeden önce tereddütle elini gevşetti ve ben onun yokluğunu hemen hissettim, içime bir soğukluk geri döndü. Şimdiye kadar bu boşluğun ne kadar derinlerde olduğunu hiç fark etmemiştim.

Kaskını çıkardığında uzun dalgaları omuzlarına döküldü ve nefesim boğazımda düğümlendi. Bakışlarımı yere çevirdim, çatının öğleden sonra gölgesiyle örtülmüş çatlak çimentonun üzerindeki gevşek kayalara baktım. "Yukarı çıkıyoruz." Başımla çatıyı işaret ettim.

Bir bakışla yanaklarından nefes verdi, başını salladı ve kaskı bisikletin selesine yerleştirdi.

Çatıya çıkan merdiveni işaret ederek, arkasını koruyabilmem için önümden gitmesini söyledim.

Tırmanırken kararsız ve dengesizdi, ama ben duyularımı açık tuttum ve istenmeyen misafirlere karşı tetikte oldum - Kinetikler ya da Elementaller. Sonunda tepeye ulaştı ve düz çatıya çıktı, ben de onu takip ettim.

Çatıya adım attığımda botlarımın altındaki çakıllar çıtırdadı. Şehrin geniş ama sıkışık alanında bile onun enerjisi beni tüketiyordu. Derin bir nefes aldım, omzunda dururken havadan şehir manzarasını seyrettim.

"Buraya gel," diye ses tonumu sertleştirmemeye çalışarak davet ettim ve Slate ile konuşmalarımız için düzenli olarak oturduğumuz çıkıntıya doğru yürüdüm. Bu nokta, Kinetik Saray'ın gözetimi altında olmadan her zaman gidebileceğimiz güvenli alanımızdı.

Beni takip ettiğini anlamak için arkama bakmama gerek yoktu; enerjisi etrafımı sarmış, onu içime çekmem için yalvarıyordu. Bacaklarım aşağıdaki işlek caddeden en az elli metre yukarıda asılı duran çıkıntının üzerinden sarkıyordu. Gray dikkatlice yanıma çöktü, omuzları kaskatı kesilmişti ve kollarını kucağında birleştirmiş, parmaklarını birbirine geçirmiş, dümdüz ileriye bakıyordu.

"Burada huzur içinde konuşabiliriz."

Boğazının düğümlenmesini ve ardından gelen sıkı baş sallamasını izledim.

"Geçen gün benimle konuştuğun için ceza mı aldın?" Asansör olayına atıfta bulunarak sordum.

Gray içini çekti ve omuzları çöktü. "Bu sefer alenen değil."

Yumruklarım sıkılaştığında kırmızıyı gördüm. Kinetik gücümü serbest bırakma ihtiyacım yüzeye çıktı. Nefes alışım hızlanırken dişlerimi birbirine vurmaktan çenem ağrıyordu. "İyi misin?"

Prenses omuz silkti. "Sen ve Slate neden birdenbire umursamaya başladınız? Bu yıllardır oluyordu ve yakın zamana kadar kimse fark etmemişti. Neden? Benden ne istiyorsunuz?"

Suçluluk duygusu kalbime bir bıçak sapladı, sonra onu daha da derine itti. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Gray kaşlarını çatı. "Sana inanmıyorum."

Bakışlarını tuttum, güvensizliğini ve korkusunu hissettim. "Bilmiyorum. Kral bunu yıllar boyunca çok iyi sakladı. Kimse neler olup bittiğini bilmiyordu."

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Sen de cezalandırıldığını söylemiştin, sadece herkesin önünde değil." "Evet. Öyle."

"Ne sıklıkla?"

"İtiraf etmek istediğimden daha fazla," diye nefes verdim. "Sence beni kontrol edemeselerdi bana herkesin önünde böyle davranırlar mıydı?" Acıyla sordum ama prensese yönelik değildi.

Gray başını salladı. "Bu doğru." Çenesini indirdi ve kucağındaki bükülmüş parmaklara baktı. "Neden bu kadar tanıdık geliyorsun?" Sesi küçük ve utangaçtı, sanki kendi düşüncelerini sorguluyormuş gibiydi.

"Şey, yani, muhtemelen yıllar boyunca bana dair bir şeyler görmüşsündür," diye teklif ettim, uzun zaman önce o günkü oyun alanını mı kastettiğinden emin değildim.

Gray'in çelik gibi bakışları benimkilerle çarpıştı ve ağırlığını ruhuma işleyecek şekilde üzerimde hissettirdi. "Demek istediğim bu değil..."

Başımı eğdim, gözlerimi kısarak onu genişlemeye teşvik ettim. "Devam et." "Seninle daha önce tanışmış gibiyim. Uzun zaman önce, ama hatırlayamıyorum..."

Hatırladı mı? O günkü Elemental çocuğun da ben olduğumu anlamasına imkân yok.

"Belki saraydan geçerken?"

Gray başını salladı, buz sarısı dalgaları esintiye kapıldı. "Hayır. Orada değil. Ve farklıydı. Sanırım *sen* farklıydın. Sanki..." "Ben olduğuma emin misin?" Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek sordum.

Yüzünde saf bir alaycı ifade belirdi, bu da beni daha da gülümsetti. Ofladı. "Boş ver. Bu aptalca ve belli ki benim deli olduğumu düşünüyorsun."

Güldüm, ona değil ama umutsuz dış görünüşünün içinden ilk kez görünen tavrına güldüm. Göğsümde bir şeyler canlandı. Kalbim belki de? "Deli değilim. Hiç de değil, Prenses."

Gray sert bakışlarını üzerime dikerek beni fitil fitil kesti ama ben daha fazlasını arzuluyordum. Onun ateşine ve yanmak için yeterince yaklaştırmaya ihtiyacım vardı. "O zaman neden bana gülüyorsun?"

"Çünkü," diye mırıldandım, nefesimi tutmaya çalışırken gülümsemem duraksadı, kalbimdeki acı yeni boyutlara ulaştı. Somurtkan dudakları dikkatimi çekti ve odağım kaydı. "Kızdığın zaman çok tatlı oluyorsun."

"Kızgın değilim," diye kestirip attı Gray.

"Evet, saklanıyorsun. Benden saklanamazsın, Prenses..." Duygularına atıfta bulunarak söyledim, çünkü alıştığım bilinmeyen bir nedenden dolayı onları kendi duygularımmış gibi hissedebiliyordum.

Gray homurdandı ve kollarını kavuşturup gözlerini devirerek çıkıntıdan uzaklaştı.

Sırıtişım yayıldı ve kalbim kalktı. Ondan daha fazla ifade bekliyordum. Çok iyi tanıdığım soğuk umutsuzluğun dışında herhangi bir şey. "Dünyada en çok ne istersiniz Prenses?"

"Bana 'Prenses' demeyi bırakman için."

Kıkırdadım. "O zaman sana ne dememi istersin?"

Omuz silkerek, "Sadece Gray." diye mırıldandı.

"Tamam o zaman, Sadece Gri." Bana yönelttiği donuk ifade, buz gibi alevlerine daha da yaklaşmamı sağladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki her an ona saldıracakmışım gibi eğilerek.

Şakacı tavrımı bir kenara bırakarak durdum. "Hey," dedim usulca. "Benimle güvendesin. Bana güvenmen için hiçbir neden yok ama sana asla zarar vermeyeceğim. Aksine, seni hayatım pahasına korurum."

Gray'in çenesi sıkıca kenetlendi ve yüzüne yayılan duyguları bastırırken burun delikleri genişledi. Burnunu çekti ve bakışlarını tekrar önündeki binalara çevirdi. Kollarını kendine sardığı sıkı kucaktan çekip kurtarmak istedim.

Gray bana baktı ve sonra çenesini indirerek giydiği gri tayta baktı. "Ah," dedi, sesi kederliydi. "Çünkü ben prensesim ve bunu yapmak zorundasın." Boğazını temizledi. "Elbette." Prenses gözlerini önümüzdeki binalara dikti, soğuk maskesi sıkıca yerine oturdu.

Hiç düşünmeden elimi uzatıp onunkini tuttum, onu ürküttüm ama kendimi durduramadım. "Prenses olduğun için değil, ama

"Çünkü sen sensin." Kasırğa gözleri umutsuzca benimkileri ararken sesim birkaç ton daha alçaldı, neredeyse fısıltıya dönüştü.

Prensesin kaşları içe doğru kıvrılırken ağzı da yanlara doğru büküldü. Başını salladı ve güçlü bir nefes vererek, "Ama neden?" dedi. "Çünkü... en azından bunu hak ediyorsun," dedim. Gerçekten söylemek istediklerimi ve hissettiklerimi. "Beni tanımıyorsun bile."

"Sanırım..." Avucunu kaldırıp avucumun içinde tutarak başladım, korku dolu gözleriyle buluştum, "sen ve ben sandığından çok daha fazla birbirimize benziyoruz."

Gray'in nefesi boğazında düğümlendi, sonra birbirine bağlı avuçlarımıza baktı, bakışları şok içinde kalmıştı ama geri çekilmedi.

Güven vermek için elini hafifçe sıktım. "Seni güvende tutacağım."

Ani bir sevgi patlaması kalbime çarptı ve bağlı olan görünmez kordonu kaptı. Minnettarlık ruhunun derinliklerine gömüldü, bizi bağlayan kordonun etrafına dolandı ve kalbimin dokularına karıştı. İkimize de ait olmayan bir enerji bizi birbirimize yaklaştırdı.

Gray bakışlarımı tutarken gözbebekleri büyüdü ve ben de boştaki elimle çenesini kavrayarak ona doğru eğildim.

Gözlerimi onun dolgun dudaklarından ayıramıyordum, özellikle de alttaki dudak dişlerinin arasında emilirken. "Eğer... tamamsa..." Fısıldadım, büyülenmiş bir şekilde, gözleriyle buluşmak için dikkatimi sürükleyerek, "Seni hemen şimdi öpsem?"

Prenses tereddüt etti, duruşu gergindi ama alt dudağı titrerken gözleri duyguyla şişti. "Evet," diye nefes aldı.

"Emin misin?" Dudaklarımı onun dudaklarına bastırmamı engelleyen güç beni kararsız bir şekilde titretiyordu ama emin olmam gerekiyordu. Bu güzelce kırılmış kızın açık yaralarına gömülü fazladan parçalara ihtiyacı yoktu. Özellikle de benim ellerime.

Hızlı bir baş sallama ve sert bir nefes verme hareketiyle boynumun arkasını kavradı ve ben ne olduğunu anlamadan dudaklarım onun kilere yapıştı. Gray havamı çaldı ve ben de ona özgürce verdim. Kalbim ilkel bir ritimle gümbür gümbür çarpıyor, beni küle çevirmekle tehdit ediyordu. Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım ve dilimi alt dudağının üzerinde usulca kaydırarak büyüleyici alevlerinin derinliklerine doğru yuvarlandım.

Boğazından şaşkın bir gıcırtı kaçtı ve pantolonumun hareketlenmesine neden oldu. İnleme isteğimi bastırdım. Tam alt dudağını yakalamıştım ki, yakınlardaki bir boğaz temizlendi ve beni geriye doğru sıçratarak aramıza mesafe koydu.

Arkamdan tanıdık bir ses, "O halde, bu düşündüğüm kadar uzun sürdü," dedi. Binanın çıkıntısında döndüm.

Valik'in kendini beğenmiş gülümsemesi beni karşıladı, yeşim taşı gözlerinde parlayan eğlenceyle bizi incelerken başı yana eğikti. "Peki, benim adıma durma..." Elini tembelce bize doğru salladı. "Ben bekleyebilirim. Azgın küçük gençler gibi devam edin. Dünya size bağlı falan değil."

Chapter 16

CHROME

G Ray binanın çıkıntısından çatıya doğru ayağa fırladı, gözleri kocaman açılmıştı ve dehşeti bir zehir gibi ruhuma işliyordu. I Onu görmezden gelip Valik'e odaklanmak için elimden geleni yaptım ama korkusu çok güçlüydü. Kafamı karıştırdı, kendi korkum olduğunu düşündürdü.

Önümüzdeki sıra dışı adama odaklandım. *Neydi* bu adam?

"Nereden geldin sen?" Bir hançer çağırarak sordum, bıçağı mavi renkte parlıyordu.

Valik'in gözleri silahıma kaydı, sırtışı daha geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, eğlenceli."

Gray'i vücudumla korumak için yer değiştirdim ve diğer yumruğuma ikinci bir hançer aldım. "Valik," diye uyardım. "*Nereden* geldin sen?"

Gözlerini devirerek iç çekti. "Bir portal."

"Bir... portal mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum, hâlâ böyle bir şeyin var olduğuna inanamıyordum.

"Evet. Bir geçit. Bilirsin işte. Dünyalar arasında seyahat. Boyutlar. Alemler. Adına ne dersiniz deyin." Valik omuz silkti ve cebinden bir bıçak çıkararak çıkıntıya oturdu. Kahverengi saçları kısa kesilmişti ama ön taraftaki uzun dallar alnına düşüyordu. Bıçağının ucunu bir çivinin altına sokup temizlerken onları görmezden geldi. "Ah, doğru ya." Valik kıkırdadı ve sanki kendisiyle şakalaşıyormuş gibi başını salladı. "Sizler böyle portallar yapmazsınız."

"Ne oluyor Valik? Neden buradasın?" Sabırsızlanmaya başlamıştım ve burada olmasından bile endişe duyuyordum.

"Onu tanıyor musun?" Gray arkamdan konuştu.

"Sayılır. Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Kendim anlamaya çalışıyorum."

"'O' tam burada oturuyor bu arada." Valik sanki görünmezmiş gibi el salladı, yüz hatlarını sadece mükemmellik olarak tanımlayabileceğim sahte bir gülümseme süslüyordu. Nasıl yani? Kim doğal olarak böyle görünür ki?

"Ne istiyorsunuz?" Herhangi bir formaliteyi atlayarak sordum.

"Görünüşe göre yakın zamanda bir şey keşfetmişsiniz," dedi Valik, dikkatle tırnaklarına odaklanarak.

Ağzım kurudu. "Sen neden bahsediyorsun?" Keşke Peri gibi ses manipülasyonu ile Gray'in duymasını engelleyebilseydim. Omuzlarım gerildi ve yumruklarım hançerimin kabzasında sıkıştı.

Valik ayağa kalktı, sanki kendisi de bir güçmüş gibi vücudundan güç yayılıyordu.

Hayatımda ilk defa, Grim'le olan cezalarım dışında, kendimi küçük hissediyordum. Yutkundum ve saldırıya geçmeye hazırlanmak için duruşumu değiştirdim.

"Geçen gece bir Elemental'le karşılaştın," dedi kesin bir ifadeyle.

Başımı eğdim, bakışlarımı ona kilitledim. "Evet, ne olmuş?"

"Sana bazı şeyler anlattı."

"Elbette. Hepsi öyle." Omuz silktim.

"Endarkened hakkında bir şey söyledi mi acaba?"

"Öyle mi?" dedim, soruyu uzatarak. "Yani, sayılır. Ne biliyorsun ki?"

"Bu iddia hakkında herhangi bir bilgi edinebildiniz mi?" Valik sordu. Saniyeler içinde çocuksu ve mesafeli bir halden, dokunulmasa daha iyi olacak kadim bir güç gibi hissetmeye başladı.

Gray'i güvenli bir yere götürecek tüm çıkışları ve en hızlı kaçış yollarını hesaplayarak bakışlarımı önümde tuttum. "Belki."

"Ne keşfettin?" diye sordu.

"Gerçekten olup olmadığını bilmiyorum-" "Söyle bana, Chrome."

Çenemi sıktım, şüphelerimi açıklayıp açıklamama konusunda kararsızdım.

"Bu çok önemli. Bilmem gerekiyor."

Gray'in korkusu kalbimin etrafını sararak onu sıkıştırdı ve bana onun varlığını hatırlattı. Henüz gerçeği bilemezdi. Hiçbirini. Bu çok tehlikeliydi. Forest'ın onu yeterince incitmesi yeterli olacaktı ve o da

her şeyi ortaya dökebilirdi. Onun zarar görmesini ve isyanın tehlikeye girmesini göze alamazdım.

Başımı salladım. "Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey olmadı." Sessizce, şu anda onunla isyanla ilgili hiçbir şey konuşamayacağımı anlatmaya çalıştım. Ona "sonra" diye mırıldandım.

Valik gözlerini kısarak prensese baktı ve başını eğerek onu incelerken bakışlarını prensesten ayırmadı. "Prenses Gray. Sonunda sizinle tanışmak büyük bir onur."

Uzaklaşırken omzumun üzerinden ona baktım, garip adamla benim aramda gidip geliyordu. Bileziği takılıydı, umarım adamın ne Elemental ne de Kinetik olduğunu anlamamıştır.

"Kim... kimsin sen?" diye kekeledi. Ruhumu saran korkuya rağmen, gözlerinin buz mavisi rengi Valik'i buzdan mızraklar gibi kesiyor, gizli bir hainlik parıldıyordu.

Valik dikkatini prensesten ayırıp beni incelemeye koyuldu. Aurasından fışkıran hayal kırıklığını ve doymuş yeşil gözlerinin etrafındaki gerginliği hissettim. Mesajı almıştım. Tekrar karşılaşacaktık. "Ben Chrome'un bir arkadaşım. Yükselen Kinetik prenses hakkında çok şey duydum. Bir kez eğitim aldın mı, müthiş olacaksın."

Gray kaşlarını çatarak Valik'e baktı. Gergin omuzlarına ve kapalı yumruklarına rağmen, beyninin içinde yuvarlanan pek çok sorunun çarklarının döndüğünü görebiliyordum. "Eğitim aldığımı nereden biliyorsun?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

Valik dudağını çiğnedi. "Hepiniz on üç yaşında eğitime başlamıyor musunuz?"

Gray'in yüzü başını sallamadan önce gevşedi. "Ah, pekâlâ. Evet, sanırım bu herkesin bildiği bir şey." İçini çekti ve rahatladığını hissettim ama kısa süre sonra yerini yine şüpheye bıraktı. "Bekle. Sen nesin?"

Valik derin ve zengin bir sesle güldü. Çenesindeki hafif sakal, bronz teniyle tezat oluşturunuyordu. "Ben düşman değilim Prenses. Sadece buradan geçen bir dostum."

Gray bana suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Ona gülümsedim ve pantolonumun tekrar sıkıldığını hissettim. Lanet olası hormonlar.

Prenses gözlerini devirdi ve tekrar binanın üzerinden aşağıdaki işlek caddeye baktı. "Şimdi geri dönmek istiyorum, lütfen."

"Bekle," dedi Valik. Avucunu Gray'e bakacak şekilde dışa doğru tuttu. Siyah mürekkep derisine yayılmaya başladı ve kolundan aşağıya doğru yayılarak karmaşık bir şekil aldı

Tanıdığım hiçbir şeye benzemeyen yabancı tasarımlar. Yüzündeki gerginlik geri döndü, dikkatini prensese sabitlerken dudağı seğiriyordu.

Gray'in vücudu kilitlendi, ağzı şok içinde açık kaldı ve ardından bir soluk aldı. "Ne..."

Valik'e doğru hamle yaptım, hançerim boğazını kesmeye hazırdı ama vücudum çatıdan havaya yükselirken adımımın ortasında durdum, havaya yükseliyordum ama kontrolüm sıfırdı. Vücudumun hiçbir parçasını hareket ettiremiyordum, çatının üzerinde felç olmuş bir halde donmuştum, Valik'in Gray'e istediği büyüü yapmasını izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Korumacı öfkem alevlenerek bir cehenneme dönüştü. Onu öldürmem gerekiyordu. Daha azı olamazdı.

Ona dokunmaya nasıl cüret eder?

Onu rahat bırakmasını haykırmak için boğazımda kelimeler bile oluşmuyordu. Öfkem, gücümle birlikte bedenimin içinde hapsolmuştu. Bir bok yapamıyordum.

Gray'in gözleri camsı bir film tabakasına dönüşürken o da benim gibi kapana kısılmış gibi kaskatı duruyordu.

İşaretlerden oluşan siyah ağ Valik'in boynuna ve çenesine yayılarak yüzünü kapladı. Alnında boncuk boncuk ter birikti ve burun delikleri, sahip olduğu büyüü prensese uygulamak için sarf ettiği efordan dolayı alevlendi.

Korku içimdeki öfkeyi bastırırken, damarlarımda örümcek ağı gibi bir ürperti dolaşıyordu. Ona ne yapıyordu böyle? Ne tür bir büyü kullandığını bilmemin mümkün olmadığı gerçeği, kalbimin göğüs kafesimi delip geçmesine neden oldu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, siyah işaretler Valik'in yüzünden çekilmeye başladı, sonra da boynundan kayboldu. Kolunu yanına indirdi, sırtı ve omuzları öne doğru çöktü.

Hâlâ orada asılı duruyordum, kilitlenmişim ve çakıllardan sarkıyordum. Ayaklarım çatıya değdiği an, onun üzerinde olacaktım. Bıçağı boğazına dayayacaktım. Her yer kan içindeydi. Onu görmem gerekiyordu. Sıcaklığını yüzümde ve ellerimde hissetmeliydim. Gözlerindeki hayatın sönüşünü izlemem gerekiyordu.

Bana bir bakış atarak, "Bir şey değil. Şimdi beni hatırlamayacak. Bu yüzden, zihni içinde bulunduğu şaşkın sisten kurtulmadan hemen gideceğim."

Suratıma yumruk yemiş gibi oldum. O... "Sen... onun hafızasını mı *sildin*?"

Nefes nefese başını sallayan Valik doğruldu. "İçimde fazla bir şey kalmadı. Geri dönmem gerek ama büyüm burada on kat daha hızlı tüketiyor. Gitmeden önce beni öldürmeyeceğine güvenebilir miyim?"

"Hayır."

Valik bitkin bir halde kendi kendine kıkırdadı ve masmavi gökyüzüne baktı. "Lanet olası İkiz Ruh bağı yine iş başında," diye mırıldandı bulutlara. "Teşekkürler, pislikler."

"Kiminle konuşuyorsun?" Tuhaf davranışları karşısında bir kez daha kafam karışarak sordum.

"Her şeyden sorumlu sık kafalılar," dedi bıkkın bir iç çekişle ve kayıtsızca el salladı. "Her neyse, gitmeliyim. Seni yakında tekrar bulacağım. Umarım prenses yanımızda olmaz, çünkü o her şeyden tamamen habersiz. Bir şeyler bildiğini varsaymıştım..."

"Dostum, Forest onun bir şey bildiğinden şüphelenirse, ona zarar verir... daha fazla. Bunu riske atamam."

Valik anlayışla çenesini eğdi, sonra iç çekti. "Ah, çok iyi o zaman."

Onu gece kulübünde son gördüğümde olduğu gibi, bir hamle pozisyonuna geçti ve sahip olduğu tüm gücü kullanarak görünmez bir kapıyı çekip açmaya başladı.

Havadaki bir yarıktan sızan kör edici beyaz ışık, etrafımızdaki şehir manzarasından keskin bir şekilde ayrılıyordu. Gray'e baktım, o da sanki olağandışı bir şey olmuyormuş gibi şaşkınlıkla karşımızdaki binaya bakıyordu.

Çatıda asılı kalmaya devam ettim ve tanrılara, portaldan geçtiği anda büyüsünün geçeceğini umdum. Şu anda beni serbest bıraksa bile, Kinetik bıçağımın onun için ölümcül olmayacağını bilmeme rağmen hançerimi boğazına saplardım. Ona izin veremezdim.

Gray'in izni olmadan sihrini ona zorla kabul ettirmek.

Lanet olası cüret.

Yarık yeterince geniş bir aralığa açıldığında, Valik titreyen kollarıyla tuttu, yüzünü gergin bir şekilde buruşturdu ve "Bir dahaki sefere kadar Prens," diye zorladı, tam ışıldayan ışıktan tökezleyerek geçerken, portal arkasından çarparak kapandı.

Yerçekimi beni tekrar yakaladı ve çatıya doğru sürükledi. Ayaklarımın üzerine düştüm ve uzuvlarımın kontrolünü yeniden kazandım. Hiç düşünmeden Gray'in yanına koştum. Elimi usulca omzuna koydum. "Prens Gray?" Sesimde yükselen paniği gizlemek için elimden geleni yaparak sordum.

Gray kaybolmuş bakışlarını önündeki binadan ayırmadı ve geniş açık alan birden boğucu geldi, nefes almakta zorlandı. "Gray..."

Hiçbir şey.

Onu küçük bir sarsıntıya uğrattım ve sonunda geriye doğru sarsıldı, sonra da bana çarpık bir şaşkınlıkla baktı. Gray panik içinde çatıyı, etrafımızdaki binaları ve aşağıdaki caddeyi taradıktan sonra sonunda bana odaklandı. "Beni nasıl... öptün..."

Rahat bir nefes aldım. "Evet," diye fısıldadım, hava tekrar ciğerlerime dolmuştu. "Yaptım."

"Neden durdun?" Sesi küçük ve emin değildi, sanki oraya nasıl geldiğini anlamamış gibiydi.

"Seni tekrar öpmemi ister misin?" Sesim fısıltının biraz üzerindeydi, bana doğru geldiğini bildiğim reddedilmeye hazırlanarak sordum.

Nefes almaktan korkuyordum. Göz kırpmaktan korktum. En ufak bir hareketle onu ürkütmekten korkuyordum. Yine de avucumun omzuna değdiğinin aşırı farkındaydım.

Gray ayaklarına baktı, umut dolu gözlerimle buluşmadan önce zihni berraklaşırken hızla gözlerini kırıştırdı. "Evet."

Yüzünü ellerimin arasına almakta ve dudaklarını kendime çekmekte tereddüt etmedim. Bu sefer, öncekinden biraz daha sertti. Valik'in beni garip bir büyüdü durağanlığa hapsetmesinin yarattığı tüm duygular, Valik'in ona dair hatıralarını yok etmek için gücünü onun üzerinde kullanmasının yarattığı korku ve öfke ve şimdi de onun iyiliği için duyduğum endişeli endişe, dilim ağzının içine dalıp dişlerimiz birbirine çarparken doruğa ulaştı. Umurunda değildi ve kollarımda gevşeyen bedenine bakılırsa Gray'in de umurunda olduğunu sanmıyordum.

Boğazından bir inilti geldi ve dilimi tekrar bulmadan önce alt dudağını nazikçe dişlerimin arasına aldığım da başım sestten fırladı.

Beynim gitmiş, vanilya ve lavanta kokusu, saçlarının yumuşaklığı ve beline doladığım kolum tarafından tüketilmişti. O benim olacaktı. Bir gün. Ama en azından şimdilik, beni unutmaması için izimi bırakabilirdim.

Sonunda kendimi geri çekilmeye zorladım, aramıza biraz mesafe koymak için bir adım atmadan önce dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Nefeslerimiz düzensiz ve düzensizdi ama kendimi hiç bu kadar enerjik ve canlı hissetmemiştim. Sanki onun öpücüğü

Beni hayata döndürdü, gri dünyamı gökkuşaklarıyla dolu doygun renklere dönüştürdü.

"Seni saraya geri götürelim," diye geveledim, sesim çatallaşmıştı.

Gözlerindeki vahşi bakış beni bu işi daha da ileri götürmeye teşvik etti. Bakire olduğunu biliyordum ve hiçbir şeyi aceleye getiremezdim ve getirmezdim, özellikle de babası ölene kadar ona herhangi bir taahhüt veremezken. Yine de benim sözlerimle gözlerindeki parlak mavi, grinin bir tonuna dönüştü ve bakışlarını tekrar çatıya indirdi.

Reddedilme ve hayal kırıklığı kalbime saplandı, ardından kordonun çekilmesi geldi. Boğazını temizledi. "Tamam."

"I..." Ondan benim için dayanmasını nasıl isteyeceğimi, lanet olası babasını öldürmem için bana biraz zaman vermesini ve o zaman her şeyin çok daha anlamlı olacağını nasıl söyleyeceğimi şaşırarak başladım.

Akıl sağlığının poster çocuğu değil miyim ben?

"I..." Tekrar denedim ve iç çektim. "Gidelim, Prenses."

Interlude

PRE-DEVOLUTION DAY 2009

T Sorgu odasının kapısı bir çığlıkla açıldı ve büyük bir gürültüyle çarptı. Prens Gray ne olduğunu anlamaya çalışırken buz gibi koltuğunda titriyordu. Bir an babası onu boğazından tutup yere sarkıtmış, bir an sonra da bayılmadan önce sahip olmaması gereken güçlü bir sihir kullanmıştı. Sonuç olarak Gray, yıkımla dolu müstahkem bir odada, beton zeminde uyandı.

Babasının göğsünden gelen o unutulmaz kahkaha asla aklından çıkmayacaktı. Uyandığında prensesi en çok şok eden şey, babasının sanki biri onu duvara fırlatmış gibi duvara yığılmış olmasıydı. Her ne oluyorsa ona pek zarar vermemiş gibi görünüyordu, çünkü kendi kendine gülüyordu, aklı başında değildi.

Yarım saat bile geçmeden, yıkılmış sorgu odasında, birisine getirmesini emrettiği yeni bir sandalyede oturuyordu. Gray'in bileğinde sadece büyüü uyanmış olanların taktığı gümüş manyetik bileklik vardı. Daha önce hiç görmediği garip semboller içeren siyah bir bileklik de diğer bileğinde ona eşlik ediyordu.

Kral yakında dönecekti ve prensesin ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kesin olarak bildiği tek şey onu kötü bir cezanın beklediği ve bunun önceki zamanlardan farklı olacağıydı. Yaklaşan cezanın şiddeti onu boğuyordu. Yaşanan onca şeyden sonra onun gazabının en kötüsüne katlanacağına hiç şüphe yoktu.

Önce oyun parkı, şimdi de bu mu? Bana ne oluyor böyle?

Prenses Gri, kaderine boyun eğerken başı öne eğik, çenesi neredeyse göğsüne degecek şekilde oturuyordu. Ağır bir nefes verdi, paniğini kontrol altında tutmaya çalıştı ama başaramadı. Kanıtlar önünde duruyordu. Bundan kaçış yoktu. Zaten babası da ona inanmazdı. Gerçekten her şeyi berbat etmişti ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Metal kapı, yeni ziyaretçilerin gelişini haber vermeden önce tıkırdayarak açıldı.

Önce babası içeri girdi, ardından birkaç metanetli muhafız geldi.

Gray'in gözleri kapanmadan önce gördüğü son şey kralın muzaffer alaycılığıydı.

Gray'in kalbi hızlandı, göğüs kafesinde dehşete kapılmış bir kelebek gibi çırpındı. "Baba..." diye inledi, gözyaşları su yüzüne çıkıyordu.

"Işık büyüüne sahip biri görüşünüzü kontrol ediyor," diye geçiştirdi. "Kısa süre içinde görüşünü geri kazanacaksın."

Zifiri karanlık Gray'in paniğini artırdı, parmak uçları sandalyenin metal koluna saplandı. Hassas derisini ısıırıyordu ama buna aldırmadı. Dışarı çıkmak istiyordu. Bu odadan, bu cezadan çıkmak. Hayattaki rolünden çıkmak.

Kral Forest odadaki diğer adamlara, "Onu içeri getirin," diye seslendi.

Çizme giymiş ayak sesleri kapıya doğru geliyordu. Elektronik kodun bip sesi Gray'in hızla atan kalbinin ritmiyle eş zamanlı olarak çalıyor, olacakların kötü bir alametini işaret ediyordu. Odaya bir çift ayak sesi daha girdi; ancak bu çift diğerlerinden farklı ve alışılmadıktı. O kadar hantal değildi.

Gray'in nefesleri keskinleşti, sanki bu onu kurtaracakmış gibi sırtını sandalyeye dayadı. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu duruma körlemesine girmekten her şeyden çok nefret ediyordu. "Baba, lütfen... Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum-" Titreyen elleri sandalyenin ince kolunu kavradı ve bilezikleri kola vurarak şingirdattı.

"Kapa çenenin, çocuk. Yeterince zarar verdin," diyerek sözünü kesti kral, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Uyanmış büyüyle buralarda serbestçe dolaşamayacak kadar tehlikeli olduğunu kanıtladın. Bence en iyisi olanları unutmak."

Yabancı varlık prensesin yanına yaklaştı ve prenses yüzeyin hemen altında gömülü olan diğer dünyalılığı hissetti. Her kimse sessiz kaldı ve Gray'in savaş ya da kaç içgüdüünün daha fazla devreye girmesine neden oldu. İşte buydu.

Babam beni öldürecek.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedi Kral Forest yabancı varlığa. "Neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak zorunda bırakmayın beni."

Prenses yanına yaklaşan herkese bağırarak, çırpınarak, tekmelemek ve sallamak istiyordu. Kendini koruma duygusu ruhuna yapışmıştı. Belki de daha önce onu koruyan varlık tekrar ortaya çıkacak ve bu sefer olacaklardan onu koruyacaktı.

"Kıpırdama," diye homurdandı sert bir ses yanında. "Yoksa seni tutmak zorunda kalacağım."

Gray çıldırarak bir halde oturduğu yerde debelenmeye devam ederken, gelenin yeni gelen mi yoksa bir muhafız mı olduğunu anlayamadı. Bununla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Tek istediği odasına dönüp uyumak ve bugünün nasıl geçtiğini unutmaktı.

"Yap şunu," diye ısrar etti babası.

Gray'in karşı karşıya olduğu cezayı bilmemesine rağmen, bunu ikisi için de kolaylaştırmayacaktı. Daha fazla dayanamayana kadar savaşıacaktı.

"Tutun onu!"

Güçlü, nasırlı eller prensesin bileklerini sıkıca kavrayarak pranga gibi koltuklara sabitledi.

"Hayır! Özür dilerim. Bir daha itaatsizlik etmeyeceğim!" diye yalvardı. "Mükemmel olacağım, baba!"

Gray'in mücadelesini söndüren bir homurtu duyuldu. "Asla mükemmel olamayacaksın. Bir hata olduğunu ne kadar çabuk öğrenirsen, varoluşun o kadar kolay olur."

Gray'in iradesi, koluna taktığı paramparça kalp gibi ruhundan kaçtı, rüzgârla sürüklendi ve acımasız dünyaya dağıldı.

Genç prenses sandalyeye yığıldı, enerjisi tükenmiş ve göğsü kabarmıştı. "İyi olacağım," diye fısıldadı babasını yatıştırmak için umutsuz bir çabayla. Her şey bu yabancıyla başına geleceklerden daha iyi olabilirdi. Ruhundaki her şey ona bunun sonsuza dek değişeceği üzücü bir deneyim olacağını söylüyordu.

Kaderine teslim olarak sandalyeye daha da gömüldü. Güçlü eller omuzlarını metal koltuğa doğru iterek boğazından bir inilti çıkarırken, saniyeler sonra sertleşmiş deriyle kaplı soğuk, nemli eller şakaklarını dürtmeye başladı.

Gray kime ait olabilecekleri konusunda fazla düşünmeden eller Gray'in kafasından uzaklaştı.

Hiçbir uyarı olmadan, bir varlık prensesin zihnini istila etti, düşüncelerini eleyerek ve zorlayarak yoluna devam etti. Görünmez parmaklar zihnini yokluyor, anıları bulup çıkarıyor ve onları umursamazca bir kenara itiyordu.

Gray kısa hayatı boyunca hiç bu kadar ihlal edilmiş hissetmemişti. Tüm kişisel düşünceleri artık bu yabancıya özel değildi. Her kimse geçmişine, bugününe ve hatta umut dolu geleceğine bir bakış atmıştı. Kral tarafından emredilen herhangi bir şeye rıza göstermeyi beklediğinden değil, ama bir kez daha, bir sese sahip olmaktan mahrum bırakıldığını hissetti. Kendisi olmaktan.

Kontrolü yeniden ele geçirmek için doğal bir içgüdü devreye girdi. Gray yine sandalyesinde çırpınmaya başladı ama omuzlarını geriye sabitleyen eller çok güçlüydü. "Hayır!" diye feryat etti. "Durdurun onları!"

Kral Ormanı davetsiz misafiri durdurmadı. En ufak bir şekilde bile. Hatta, "Devam edin." dedi.

Sonunda, prensese sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, zihin istilacısı belirli bir anıya kilitlendi. En sonuncusunda sorgu odasını yerle bir etmiş ve babasını duvara fırlatmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa bağırdı, hafızasının boşaltıldığını hissederek zihninden. "Hayır! Dur!"

Davetsiz misafir rahat durmadı. Narin parmaklar gibi hissettiren bir hareketle olayı Gray'in zihninden çekip aldılar. Yavaşça uzaklaşan anı, Gray artık neden savaştığını bilmeyene kadar tutunamayacağı bir duman parçasına dönüştü.

Tanrım, çok yorgundu!

Prenses sandalyeye çöktü ve sandalyenin soğukluğunu hissetti. Nerede olduğunu merak ederken, az önce neler yaşandığına dair hiçbir fikri yoktu.

Oyun parkında bayılıp görme yetimi mi kaybettim?

Gray'in kemiklerine sızan yorgunluk, uyumak istemesine neden oldu, böylece bu şeyler hakkında daha sonra endişelenebilirdi.

"Pekâlâ," dedi Kral Forest. "Gidebilirsiniz."

Bir varlık birkaç santim ötede duruyordu ama bunu kendi başına çözmeye çalışamayacak kadar kafası karışık ve yorgundu. "Ne oldu?" diye sordu cevap verebilecek herkese, sesi kısık ve çiğdi.

"Oh, sadece birkaç önlem. Endişelenecek bir şey yok. Artık yatma vaktin geldi," diye cevap verdi Gray'in babası.

"Ama..." diye sordu, nerede olduğunu ve neler olup bittiğini gerçekten bilmek istiyordu. "Neredeyim ben? Neden göremiyorum?"

Bir kapı çarparak kapandı ve prensesin koltuğunda sarsılmasına neden oldu. Sandalyenin sertliği ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Süitinde olmadığı kesindi.

"Bugün okulda olan olaydan dolayı cezayı daha yeni aldın. Hatırlamıyor musun?" diye sordu kral, sesi kışkırtıcıydı.

"Oyun alanını hatırlıyorum. Ama buraya nasıl geldim?" diye sordu, hafızasındaki boşluktan hoşlanmamıştı. Bir şeyler eksikti. Önemli bir parçası, zihninde bir delik gibi. Bu duygudan hiç hoşlanmamıştı.

Kral, "Cezalarınız sırasında her zaman yaptığınız şeyi yapmış ve bağlantınızı koparmış olmalısınız," dedi. "Her zaman sonuçlarıyla baş edemeyecek kadar zayıf birisin."

"Hayır, ama..." diye tartışmaya başladı. Bağlantısızlığı hiç de bu şekilde işlemiyordu. Belki bazıları için öyleydi ama Gray için değil, her ne kadar öyle olmasını çok istese de.

Üzerlerine bir sessizlik çöktü ve kısa süre sonra Gray'in görüşü geri gelmeye başladı. Sorgu odası görüşünü doldururken ışık bulanıklaşarak odak haline geldi. Mekânın darmadağın halini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrılar, ne ha-"

"Hiçbir şey. Seni ilgilendiren bir şey değil." Forest'ın sert tonu prenestede daha fazla zorlama cesareti bırakmadı. "Eve gitme vakti geldi. Şimdi."

Chapter 17

SLATE

Peri gözlerini devirdi ve Onyx'in maskaralıkları karşısında gizli bir sırıtışla alay etti.

Arkadaşıma baktım, elinde plastik bir shot bardağı vardı ve bok kafalının yüzünde sonsuz bir gülümseme vardı. "Ne?"

"Vurulmak mı?"

Sarhoş değildim. Bu benim için neredeyse imkânsızdı ama ayın on üçü Cuma günüydü ve Mart ayının ortası olmasıyla birlikte bahar buzları eritmeye başlamış, bizi biraz eğlenmeye teşvik etmişti. Bir isyan toplantısı ya da görev olmadığı sürece Cuma günleri hep çatı katında buluşurduk. Haftalardır ilk kez yerimizde buluşabilmiştik. Bir kez olsun hepimizin bir araya gelip gençleşmesine çok ihtiyacımız vardı.

"Elbette." Kıkırdadım ve Onyx'e doğru yürüdüm. Omzumun üzerinden bir bakışla Peri'nin Hazel'a doğru yürüdüğünü gördüm, çatıya inip bacak bacak üstüne atarak oturdular. Sohbate daldılar ve ben de dikkatimi bana gülümseyen Onyx'e çevirdim.

Onyx küçük plastik bardağı almam için bana uzattı. "Fondip, Helair!"

Plastik shot bardağını aldım ve içindekilere baktım. Jäger kokusu yayılan kahverengi likör burun deliklerime çarptı. Kokunun midemi bulandırmasına rağmen bardağı dudaklarıma götürdüm ve sıvıyı geri atarak boğazımdan aşağı kaydığını hissettim.

Alkolün ağızda bıraktığı güçlü tattan irkildim ve sonra boş bardağı Onyx'e uzattım.

Geleceğin Kral Muhafızı onu aldı ve yanındaki geri dönüşüm kutusuna attı. Onyx çevre sağlığını her zaman ciddiye almıştı. Çöp kutusu burada sadece onun sayesinde vardı. Yarın bu çöp kutusunu geri dönüştüreceğinden hiç şüphem yoktu.

Chrome çatının köşesinde durmuş, konuşmayan ya da işaret etmeyen Cotton'la tek yönlü bir sohbe kilitlenmişti. Görünüşe göre kral, saraydaki tek konuşamayan Kinetik olduğu ve tek bir kişiyle iletişim kurmak için diğerlerini dil öğrenmeye teşvik etme ihtiyacı hissetmediği için ona bu konaklamayı reddetti.

Siktiğimin piçi.

Onyx, Chrome ve Cotton'ın değiş tokuşuna kısık gözlerle baktı. Başka bir plastik shot bardağı aldı, güçlü bir Jäger shot'ı ile doldurdu ve boş bardağı geri fırlatıp atmadan önce.

"Bir tane daha mı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Onyx iki tane daha doldurdu ve bir tane daha içmeden önce fincanlarımızı birbirine vurduk.

Chrome ve Cotton kollarını kavuşturarak bize doğru yürüdüler. "Geri kalanımız katılmaya fırsat bulamadan tüm Jäger'leri içecek misiniz?"

Onyx kenara çekildi ve bir eliyle alkole doğru işaret etti. "Bir şişeden fazlası var, salaklar."

Hazel ve Peri arkamızdan bize katıldılar ve ben de hepimizin yarım daire oluşturacak şekilde ayakta durması için yer açmak üzere kenara çekildim. "Paylaşacak mısınız?" Peri sordu. "Yoksa bu sadece erkeklere özel bir kulüp mü?" Kaşları çatılmıştı ve Chrome'un gözleriyle onun gözleri arasındaki benzerlik hepimizin içine işlerken sinir bozucuydu.

"Sana 'hayır' diyemeyeceğimizi biliyorsun, Peri," dedi Onyx, ödüllü sırıtışını ona göstererek. "Shot?"

"Teşekkür ederim Onyx. Sorman ne kadar düşünceli bir davranış. Elbette bir shot isterim," dedi alaycılıkla karışık sahte bir samimiyetle ve plastik bir shot bardağına uzandı.

Hazel başını yana eğdi, dudaklarını birbirine kenetledi ve bana ters ters baktı. "Benimki nerede Slate?"

Gözlerimi devirerek iç çektim. "Daha çok gençsin."

"İçmeye başladığında olduğundan daha genç değilsin!" diye itiraz etti kız kardeşim. "Bu arada bu sadece bir yıl önceydi."

Zifiri gecede pırıl pırıl parlayan elmaslarla bezeli gökyüzüne baktım, onunla bu konuda tartışacak havada değildim. "Peki. Ama sonunda kusarsan, sana söylemiştim."

Hazel homurdandı. "Kusmayacağım. Çünkü ben senin gibi içip kendimi komaya sokacak bir aptal değilim."

Alay ettim. "Sen neden bahsediyorsun? Onyx'in kışını saraya taşıyan hep ben oluyorum. Chrome ve ben muhafızları gizlice geçmeliyiz ki yakalanmasın ve gelecekteki pozisyonunu kaybetmesin."

"Her neyse." Hazel elini Onyx'e uzattı, o da tereddütle kız kardeşim için bir shot doldururken bakışlarını rahatsız edici bir şekilde aramızda kaydırdı.

"Ona göz kulak olacağım," diye söz verdi Peri. "Merak etme, Slate. Sarhoş olmayacağım. O da benimle gelebilir." Lavanta rengi saçları başının arkasında düzgün bir topuz haline getirilmişti, iki dalgalı dal yüksek elmacık kemiklerini çerçeveliyordu. Peri'nin nazik gülümsemesi, kız kardeşimin çok fazla içmesini engelleme konusunda ona güvenebileceğimi gösteriyordu.

"Peki. Bu gece senin ellerinde," diye kabul ettim, yine de onu yakından izleyeceğimi biliyordum.

"Yani, sıkıcı alkolikler gibi etrafta dikilip içki içmek yerine..." Onyx duyurdu. "İşi biraz renklendireceğiz."

Chrome kendine bir shot doldurdu ve bardağı geri atarken gülümsemesini plastik bardağın arkasına sakladı. "Oh, bu eğlenceli olacak," diye mırıldandı bardağı geri dönüşüm kutusuna atarken.

Onyx'in teklifini beklerken gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Söz konusu o olduğunda her zaman olduğu gibi saçma bir şey olacaktı.

"Ee," dedi Onyx öne doğru bir adım atarak. "Bunu biraz riskli hale getirelim, olur mu?" Yüzüne muzip bir sırıtiş yayıldı. Kahverengi teninin altındaki kırmızı alt tonlar, ailesinin Orta Amerika'daki soyunu gösteriyordu.

Cotton dudaklarını içe doğru çekerek ayaklarının altındaki çatıya bakarken başını salladı.

Onyx omuz silkerek, "Çok basit, gerçekten," dedi. "Bahse girerim hiçbiriniz sarhoşken bu çatıdan diğerine atlayamazsınız."

"Eminim." Yankılanan anlaşmayla kendimi şaşırttım. Görünüşe göre diğerlerini de şaşırtmıştım, hepsi bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu. "Ne?" diye sordum. Chrome'un şaşkın ifadesiyle karşılaşarak sordum.

Hazel kaburgalarımın dirsek attı. "Slate!" diye tısladı.

"Eğlenceli olacak. Kolay olacak." Belki de Jäger'in etkisiydi ama yeteneğime çok güveniyordum. Chrome ve ben çatılardan yürümek kadar kolay atladık. İyi olmalı, değil mi?

Esprisini sessizce bana aktarırken Chrome'un yüzünde yavaş bir sırıtma oluştu. Ben de ona karşılık verdim. Onyx'in bunu gerçekten yapabilecek kapasitede olup olmadığını sorguladım. Babası Smokey sayesinde olağanüstü bir dövüşçüydü ama muhafız olmak için eğitim alıyordu. Bir savaşçı değil.

Cotton omuz silkti. Eğlencesini gözlerindeki zeytin beneklerinin ardındaki pırıltının arkasına saklayarak kendine bir kadeh doldurdu, sonra da geri fırlattı. Güçlü ekşilik ve alkolün yakıcılığı yüzünden yüzü buruştu ama dikkatini Onyx'e vermeden önce çabucak toparlandı. Cotton sabırsızca kollarını iki yanına indirdi ve kalçalarını tokatladı.

"Önce sen mi kalkıyorsun Cotton?" Onyx kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak sordu.

Cotton tekrar omuz silkti ve yanımızdaki binanın çatısını inceledi. Binanın yüksekliği şu anda üzerinde durduğumuz binadan daha kısaydı. Başını eğdi ve atlayıştan kurtulmak için en iyi şansının nerede olduğunu ölçerken gözlerini kıstı.

Chrome bir atış daha yaptı ve birini bana verdi.

İçgüdüsel olarak Hazel'ın bileğini tuttum ve bir tane daha içmesini engelledim. Bana dik dik bakınca geri çekilmek istedim ama kendimi tuttum. "Yavaş ol. Ve sakın o atlayışı yapmana izin vereceğimi sanma."

Hazel'ın bakışları solgun teninde kenetlenmiş parmaklarıma kaydı. "Öncelikle, istersem bir atış daha yapabilirim." Diğer eliyle parmaklarımı bileğinden teker teker sıyırmaya başladı. Sakin ve şımarık bir ses tonuyla - kaçınmam gerektiğini bildiğim bir ses tonuyla- "İkincisi, ben aptal değilim Slate. Ölüme atlamayacağım. Endişelenme."

Biri omzuma çarptı ve Peri'yi yanımda bulmak için döndüm. "Sana söyledim Slate. O benimle güvende. Atlamayacağız. Ben daha sonra gülmek için video çekerken siz aptal çocukların sarhoş süper kahraman pelerinlerinizi giymenizi izleyeceğim." Cep telefonunu çıkardı ve ne demek istediğini vurgulamak için yüzüme doğru salladı.

Nefes verdim, keskin bakışları yumuşayan Hazel'dan uzaklaştım. "Güzel," dedim sonunda, kız kardeşime hak vererek.

Hazel, "Bahse girerim Onyx başa çıkmanın kenarına yapışan kişi olacak," diye düşünerek Peri ve benim gülmemize neden oldu. "Birine yalvaracak.

onu yukarı çek." Yüzündeki hüznü sırtış bana bu senaryonun gerçekleşmesini umduğunu söyledi.

"Sizi temin ederim, onun kıcını kaldıran ben olmayacağım. Bütün bunlar onun fikri. O atlayışı yapsa iyi olur," dedim, bunu nasıl yapacağımızı ya da bu küçük oyununun herhangi bir yapısı olup olmayacağını merak ediyordum.

"Pekâlâ, işte kurallar," diye açıkladı Onyx. "Teker teker başlayacağız. Hepimiz biraz çakırkeyifiz, değil mi? Bu yüzden yavaş başlayacağız ve sadece biraz sarhoşken atlayış yapacağız." Bir nefes verdi ve bunu yaparken yanaklarını şişirdi. "Geri dönerken atlayışı temizlemeliyiz. Ve geri döndüğümüzde, bir atış daha yapıp devam edeceğiz. Eğer atlayışı tamamlayamazsanız, elenirsiniz."

"Ya bir kişi hariç hepimiz atlayışı tamamlarsak?" Ben sordum. Cotton'un çatıdan atlama becerilerinden emin değildim ama ona karşı bahse girmezdim. Tanrılar Chrome'un da kör kütük sarhoşken atlayışı yapabileceğini biliyordu. Asıl şüphe duyduğum Onyx'ti.

"Kaybedenin yapması gereken..." Onyx yanağını çiğniyor, kaybedenin cezasını düşünürken gökyüzüne bakıyordu. Kendine aşırı güveni beni ya eğlendiriyor ya da endişelendiriyordu. Hangisine daha çok eğileceğimden emin değildim. "Kaybeden saraya çıplak dönmek ve muhafızları atlatmak zorunda."

Chrome gözlerini kapattı ve başını göğsüne indirerek başını salladı. Yüzündeki sırtış, Onyx'in kaybeden olacağına tamamen inandığını ve az önce kendini becerdiğini açıkça gösteriyordu.

"Peki, kurallar nedir? Sihir var mı yok mu?" Yüzümdeki kendini beğenmişliği gizleyemeyerek ona sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, büyümüzün bu durumda bize nasıl yardımcı olabileceğini göremiyorum, o yüzden eminim." Onyx umursamadan omuz silkti. "Siktir et, büyü sende kalsın."

Chrome ve ben kıs kıs güldük, yumruklarımız kahkahalarımızı engelliyordu. "Pekâlâ o zaman," dedi Chrome. "Sihir o zaman."

"Cotton, ilk sen gitmeye gönüllü oldun." Onyx çatının kenarını işaret etti. "Devam et."

Cotton belini büktü, bunu yaparken omurgasında çatlaklar oluştu ve ardından boynunu açarak yüksek sesli patlamalardan kurtuldu.

Etrafı gözlemledikten sonra çıkıntıya tırmandı ve önce aşağıya, sonra da ilerideki atlayışa baktı. Aşağı atladı ve çatının sonuna kadar yürüdü. Kalçalarını hızlıca esnettikten sonra koşucu hamlesine geçti ve gözlerini sertleştirerek odaklandı. Şık saç kesimindeki beyaz saçlar mürekkepli geceye karşı sade duruyordu.

"Sence başarabilecek mi?" Onu izlemek için hazırlanırken Hazel omzunun üzerinden kısık bir sesle yanımdan sordu.

Cotton bir sonraki Engizisyoncu olmak için eğitim alıyordu, bir Savaşçı değil, ama yeteneklerinden oldukça emin görünüyordu.

"Bunu söylemek zor," diye mırıldandım. "Ama ona karşı bahse girmezdim."

Cotton havalandı, çatının sonuna doğru koştu ve sonra Chrome'la benim birçok kez yaptığımız şeyi yaptı. Düz çıkıntıya atladı ve bir hamlede havada süzülürken kendini çatıdan aşağı bağladı.

Hepimiz nefeslerimizi tutmuş, nereye ineceğini görmek için bekliyorduk. Zaman yavaşlıyor ve o da duruyormuş gibi görünürken, yanımdaki binanın düz çatısına düşmeyi başardı.

Hep birlikte çıkıntıya koşup aşağıya bakarken Cotton'un beyaz saçları altımızda kayboldu ve gölgelere karıştı. Cotton'un kafası üzerine düşen uzak ışıktaki belirlediğinde, hepimiz onun başarısını alkışladık. Pamuk gülümsemeden ya da herhangi bir kutlama yapmadan çatıda birkaç metre yürüdü ve bir sonraki atlayıcıyı beklerken bağdaş kurup oturdu.

"Evet. Bir kişi eksildi. Sırada kim var?" Onyx bakışlarını Chrome ve benim aramda bir ileri bir geri kaydırıldı.

Chrome omuz silkti. "Ben giderim." Mesafeyi kontrol etme zahmetine girmediyse ya da Cotton'un daha önce kalkış yeri olarak kullandığı noktaya doğru kendinden emin bir şekilde yürürken atlayışın kendisinden ne isteyeceğine dair herhangi bir yargıda bulunmadı.

Hiç gerinmeden koşmaya başladı, kromatik saçları hiçbirimizin ulaşmayı umut edemeyeceği bir hızla yanımdan geçip gitti. Kraliyet melezi doğasıyla, neden bu kadar yetenekli olduğu anlaşılıyordu ama Peri ve benden başka kimse bunu bilmiyordu, diğerlerini hızına ve çevikliğine hayran bırakıyordu.

Chrome çatının çıkıntısına sıçradı ve iki binayı ayıran geniş boşluktan zahmetsizce süzüldü. Bunu her zaman çok basit, sanki onun için sadece bir sıçramaymış gibi gösterirdi.

Birkaç saniye sonra Cotton'ın beklediği çatıya düştü. Chrome yuvarlandı ve arkadaşımızın yanına oturmadan önce adımlarında bir aksama olmadan ayağa fırladı.

Cotton'da olduğu gibi hepimiz alkışladık, ancak Chrome'un başarısı kimseyi en ufak bir şekilde şaşırtmadı.

"Tamam, Slate. Sıra sende!" Onyx, geniş ve parlak bir sırtıyla seslendi.

Hazel dirseğiyle beni dürttü ve Peri sırtarak telefonunu kaldırıp bana bakarak her şeyi kaydetti.

Gözlerimi devirip abartılı bir gülümsemeyle kameraya doğru orta parmağımı kaldırdım ve dönerek başlangıç noktasına doğru ilerledim. Chrome gibi ben de koşucu hamlesi yapmadım. Kan dolaşımda oksijen akışını sağlamak için birkaç derin nefes aldım ve boynumu iki yana salladım.

Odağımı önce çıkıntıya, sonra da onun ötesindeki çatıya yönelttim. Yavaşça nefes verdim ve çevremizdeki sokak lambalarından yayılan ışığı emdim. Sihrimi tamamlayıp Chrome'un yaptığı gibi hızla havalandığımda titreyip söndüler.

Açıkçası, onun kadar hızlı değildim, ama kendimi çıkıntıya atlamak için yeterince yüksek bir hıza zorladım. Tek bir hamleyle fırlayıp, büyümü kullanarak insanlık dışı güçlerimi arttırdım ve böylece alanı kolaylıkla temizlememe yardımcı oldu.

Aşağıdaki ara sokağın üzerinde süzıldüm ve altımdaki düz çatı görüldüğünde, dizimi bükerek aşağı indim, acı verici bir inişi önlemek için vücut taklasıyla inmeye hazırdım.

Darbe her zamanki gibi sertti ama yuvarlanarak ayağa kalktım.

"Her zamanki havandan yoksundun Slate," dedi Chrome şaşkın bir sırıtışla.

Cotton kaşlarını çatı ve ayaklarının dibindeki küçük çakıl taşlarını karıştırmaya başlarken başını salladı.

Gözlerimi devirdim. Yanına oturmak için hareket ederken, "Siktir git, aşırı başarılı," diye homurdandım.

Chrome kıkırdadı ve omzuyla bana vurdu. "Sence Onyx başarabilecek mi?"

Homurdandım ve Cotton'ın yüzündeki sırıtış bana aynı düşünceleri paylaştığını söyledi. "Bence ilkinin başarırsa şanslı olacak."

"Bunu bile yapacağını sanmıyorum. Bize meydan okurken aklından ne geçiyordu?" Chrome gerçekten kafası karışmış bir halde sordu. "Bunun için tam anlamıyla hiç eğitimi yok."

"Onyx neden böyle şeyler yapıyor ki?" Onyx'e olan düşkünlüğüm ses tonumda parlarsa da kuru bir şekilde sorguladım. Herkesin hayatında Onyx Valor gibi bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Gidip katliamı izleyelim mi?" Chrome sırtarak ve kaşlarını kaldırarak düşündü.

"Belli ki," diye karşılık verdim, ayağa kalkarak. "Bu gece bir noktada birimizin onun kışını kurtarması gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sertçe sallayarak ve sırtarak cevap veren Cotton oldu.

"Hayır mı?"

Cotton'ın yüzü şakacı bir şekilde "Deli misin sen?" der gibi bir ifadeye büründü.

"Ah," diye fark etti Chrome, başını sallayarak onayladı. "Onyx bu boku kendi başına açtı."

Çatıdaki çıkıntıya doğru ilerlerken gülüştük, başımızı az önce boşalttığımız çatıya doğru eğerek Onyx'in atlayışını görmeyi ya da duymayı bekledik.

"Bu iş bittikten sonra Peri'nin görüntülerini görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım Chrome'a.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadan bekledik. Onyx'in sonunda aklının başına geldiğini ve geri çekildiğini düşünerek sabırsızlanmaya başladım. Dürüst olmak gerekirse kendi iyiliği için bunu yapmasını umuyordum.

"Siktir et. Geri dönelim. Sanırım o..." Başladım ama çevredeki binalardan yankılanan korkunç bir savaş çığlığı duyunca durdum. Artan görüşümle karanlık gökyüzünde bir beden aradım. Bir gölge tekme atıp çırpınırken, panikle attığı bir çığlık onu ileri itmiş gibiydi.

"Kahretsin! Siktir! Siktir! Aman Tanrım! Sik beni!"

Onyx gökyüzünden tam çıkıntının üzerine düşerken üçümüz de ağzımız açık bir şekilde öylece durduk. Sarhoş ve kendine aşırı güvenen arkadaşım binayı vücuduna sımsıkı sarmıştı. "Kahretsin..." diye hırıldadı sonunda, gövdesi bir taco gibi üzerine katlanmıştı. "Yardım edin," diye ciyakladı, kehribar rengi gözleri çaresizce kafasından fırlamıştı.

Chrome, Cotton ve ben birbirimize baktık, ona biraz acı çektirmeli miyiz yoksa çektirmemeli miyiz diye karar vermeye çalışıyorduk. Chrome iç çekerek gözlerini devirdi. "Siktir et. Hadi ona yardım edelim."

Onyx'e ulaştığımızda homurdandı. "Neredeyse ölüyordum. Neredeyse ölmeme izin veriyordunuz! Neden bunu yapmama izin verdiniz?"

"Sen... sen ciddi misin şu anda?" Açık bir şok içinde sordum. "Sen... bunların hepsi *senin* fikrindi!"

"Ama siz şerefsizlerin beni balıklama dalmama izin vermeniz berbat bir fikirdi! Bunu yapmamalıydım!"

Chrome'un göğsünden gelen gür kahkaha çok nadir bir sestir ama onu kafasının dışında görmek harikaydı. "Gülmeye gerçekten ihtiyacım vardı Onyx," diyebilirdi. "Teşekkür ederim dostum." Chrome eğildi ve arkadaşımızı kollarının altından kaldırdı.

Ben Onyx'in sol tarafına geçtim, Cotton da sağ tarafına geçti. Hepimiz Onyx'i çıkıntının üzerine taşıdık, o da homurdanarak çatıya yüzüstü düştü.

Onyx'in yere yığılmış bedenine bakarak, "Geri atlayabilecek misin dostum?" diye sordum.

"Siktir et," dedi ve yavaşça ayağa kalkarak yuvarlandı.

Üçümüz, kız kardeşlerimizin beklediği önceki çatıya geri dönmeyi kabul etmeden önce mizahı paylaştık.

Ara sokağa çıkan merdiveni bulduk ve gecenin karanlığında düz olmayan betona indik. Onyx önden, Chrome arkadan olmak üzere dördümüz merdivenden hızla gizli yerimizin çatısına çıkarken hiç konuşmadık.

Kızlara katılmak için yüzeye ulaştığımızda, başka bir varlık hemen içime çarptı.

"Tanrı aşkına, Royal," diye küfretti Onyx. "Burada ne işin var senin?"

"Merhaba bebeğim! Seni özledim ve seni bulmam gerekiyordu." Mavi saçları

mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı ve yüzünde alçı gibi bir sırıtiş vardı.

Onyx isteksizce onu kucakladı ve alnından öptü.

Cotton arkasından öksürdü ve yüzündeki tiksinti ifadesi çift hakkında hepimizin hissettiği her şeyi anlatıyordu.

"Bir shot ister misin, bebek yüz?" Onyx onun saçlarına doğru sordu, sesi onun adına yumuşamıştı.

Royal buğulu gözlerle ve geniş bir gülümsemeyle ona baktı. "Elbette, tatlım."

Chapter 18

SLATE

A Birkaç saat sonra, Chrome da dahil olmak üzere herkes silinmişti, ancak bunu çoğu insandan çok daha iyi saklıyordu. Tembel göz kapaklarına rağmen

Gözleri tetikteydi, istenmeyen yeni gelenlere karşı nöbet tutarken gergin omuzlarıyla etrafı tarıyordu.

"Yarın görüşürüz çocuklar," diye mırıldandı Onyx, kolunun altında aynı derecede sarhoş bir Royal'le tökezlememeye çalışırken. İkisinin çatıdan güvenli bir şekilde birbirlerine rehberlik etmeye çalışmasını izlemek, Interstate 85'teki bir yığılmayı izlemek gibiydi. İkisinin birlikte uçurumdan yuvarlanacağını düşünerek sürekli gerildim ve ürperdim. Her nasılsa, beton sokağa sağ salim ulaşmayı başardılar.

Onyx'in şartlarına sadık kalıp kalmayacağını ve Kral'ın Sarayı'na çıplak girip girmeyeceğini merak ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, sadık kalacağına ve sonuna kadar gideceğine güveniyordum.

Peri ve Hazel çatıda çaprazlama oturmuş, kız kıza konuştuklarını tahmin ettiğim kıkırdamalar eşliğinde birbirlerine bakıyorlardı. Cotton geceyi geçirmek üzere Kral'ın Sarayı'na dönmek için çoktan yola çıkmıştı.

Grubumuz için, özellikle de Chrome için çok ihtiyaç duyulan bir eğlence gecesi olmuştu. Onu haftalardır görmediğim kadar soğukkanlıydı.

Onyx ve Royal'in yaşadığı felaketi izledikten sonra Chrome'a dönmeden önce nefesimin göğsümden yavaşça çıkmasına izin verdim. "Yola çıkmaya hazır mısın? Sınırları çok fazla zorlamak istemiyorum. Saat sabahın biri oldu bile."

Chrome boğazını temizledi ve düşüncelerini boşaltmak istercesine başını salladı. Bakışlarımla buluşmadan önce yansıtıcı saçları kaşlarının arasında dalgalanıyordu. "Evet, tam zamanı."

"Harika, siz önden gidin, ben arkanızda olacağım," dedim, elimi enseme gezdirerek, yakında saçımı kestirmem gerektiğini belirttim.

Chrome bir kaşını kaldırıp beni tepeden tırnağa süzdü ve yüz ifadesinde midemi ekşiten ani bir güvensizlik belirdi. "Neden? Nereye gidiyorsun?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

Başımı salladım, yalanı maskelemeye kararlıyım. "Hiçbir yere. Sadece biraz gezmek istiyorum."

"İçki içiyorsun." "Sen de öyle," diye karşılık verdim.

Chrome'un kristal bakışları cevapları bulmak için savunmamı delmeye çalışıyordu ama ben bu yan görevi tek başıma tamamlamaya kararlı bir şekilde kendimi tuttum. Eğer bilseydi, beni durdurmanın bir yolunu bulurdu. Bunu yapmam gerekiyordu.

"Sarhoş bile değilim Chrome. Bir şey hissetmem için aşırı miktarda içmem gerektiğini biliyorsun," diye karşı çıktım, ama onun iznine ihtiyacım yoktu.

Yine de istediğim son şey beni takip etmesi ve her şeyi berbat etmesiydi.

Chrome çenesini sıkıp gevşetirken dikkatini konuşmamıza kayıtsız kalan ve benim argümanımı düşünen kızlara çevirdi.

"Bana güvenmiyor musun?" Gücenmiş bir şekilde ittim. "Dostum, biliyorsun ben *her zaman*

senin için oradaydım. Ne yapacağım ben? Sana sırt mı döneyim?" "Sorun o değil. Ama bir şey olursa..."

"Hiçbir şey olmayacak dostum. Olursa da kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım," diye ısrar ettim. "Ben senin sorumluluğun değilim. Biz bir takımız."

Sakinleştirici bir nefes alarak başını salladı ve yenilgiyle çenesini indirdi. "Tamam. Sadece dikkatli ol."

Gözlerimi devirdim. "Krom." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Ondan izin istiyormuşum gibi hissetmekten gerçekten nefret ediyordum. "İyi olacağım. Bunu sen de biliyorsun. Ama kimse kaybolduğunu fark etmeden önce geri dönmelisin."

Chrome başını gökyüzüne doğru eğdi. "Biliyorum. Haklısın."

Omuzlarımı gevşetip iç geçirdim. "Hazel seninle ya da Peri'yle geri dönüyor, değil mi?"

Kuzenim başıyla onayladı. "Peri'yle gidebilir. Daha önce çok az içti ve ayık. Ben arkalarından yakın takip edeceğim. Güvende olurlar."

"Sağ ol dostum. Yakında döneceğim, o yüzden stres yapma, tamam mı?" Yakalanmadan bana katılmanın milyonlarca yolunu düşüneceğini bilerek söyledim. Ama bir parçam onun hiçbir aksiyonu kaçırmak istemediğine inanıyordu. Ne de olsa bu onun çıkış noktasıydı.

"Bana mesaj at," dedi omzunun üzerinden, kız kardeşlerimizin üzerinde kule gibi yükselip onların dikkatini çekerken.

Hazel gözlerini bana çevirdi, gözlerinde daha sonra cevaplamam için sayısız soru vardı.

I Chrome ve kızlar gittikten sonra çatıda tek başıma asılı kaldım. Çıkıntıya oturdum ve yapmak üzere olduğum şeyi denemek için ne kadar delirdiğimi merak ettim. Prensesi düşünürken, garip bir titreşim parmak uçlarımı ve avuç içlerimi karıncalandırana kadar karnımdan yayılmaya başladı. Zayıftı ama sıradışı hissettirecek kadar.

Cebimden telefonumu çıkardım ve GPS'i açtım. Kuzey Carolina sınırındaki dağlarda yer alan Clayton, Georgia'ya gitmem iki saatten fazla sürecekti. Sabah sekizden önce dönebilirim sorun olmazdı.

Enerjimi dışarıya doğru göndererek yakınlardaki Kinetik auraları, özellikle de Chrome'unkini aradım. Etrafın temiz olduğunu ve takip edilme olasılığımın düşük olduğunu anladıktan sonra çatıdan indim ve hızlı adımlarla bisikletime doğru yürüdüm.

Clayton küçük bir yerdi, nüfusu iki binin altındaydı, bu yüzden aradığım şeyi bulmakta sorun yaşayacağımı düşünmüyordum.

Kaskımı kafama geçirdikten sonra motorumun marşına bastım ve midemin her zaman takla atmasına neden olan ileri atılımın tadını çıkardım. Saat çok geç olduğu için neyse ki trafik yoktu ama gereksiz yere hızlı sürerek polisin dikkatini çekmek de istemiyordum. Trafik ışıklarına ve hız kurallarına uyarak eyaletler arası yola çıktım ve I-285'e girdim. Oraya vardığımda öne doğru eğildim ve tehlikeli bir hıza çıktım.

Bu özgür anları kendime ayırabildiğim nadir anlardan biriydi, bu yüzden önümdeki kişisel hedefe rağmen o anın tadını çıkardım.

Eyaletler arası yoldan ayrıldıktan sonra, virajlı bir otoyoldan hızla geçtim ve bu sayede yaklaşık otuz dakikalık bir sürüşten kurtuldum.

Clayton'a ulaştıım. Aramaya nereden başlayacağımdan emin değildim ama Elemental Hollow'un liderinin burada Elementallerin Vekil Kralı tarafından yonetildiğini biliyordum.

Yavaşça, uykulu kucuk kasabaya doğru surdum. Birden motorumun gurultulu motorunun gelisimi gurlediğinin bilincine vardım. Yanlış bir dikkat cekmemeyi umarak icten ice irkildim.

Etrafi dağlarla cevrili olan karargahları her yerde olabilir. Eğer auraların enerjisini Chrome'un hissettiği kadar hissedebilseydim, sorun olmazdı. Ama yoktu, bu da bunu organik yollarla yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kırmızı ışıkta rolantide otururken, ilerideki şirin bir mobilya mağazasında goelgeli bir hareket gordum. Duyularımı onumdeki varlığı bulmaya odaklarken yumruklarım la bisikletin gidonunu sıktım. Bu aura bir insana ait değildi.

Antebellum binaların goelgelerini ve ara sokaklarını taradım. Hiçbir şey kendini belli etmiyordu. Bir çift gozun beni -ya da birden fazla çiftin- izlediğini hissederek tedirginliğim arttı.

Derimdeki gozenekler yuzeye cıktı ve omurgamdan aşağıya doğru yayılan urpertiyle boğuştum. Soğukkanlılığımı korudum, ışık yeşile donene kadar yuzumu beni ele verebilecek herhangi bir potansiyel anlatımdan maskeleyen kask icin minnettarım.

Boş kavşakta ilerlerken yakınlarda gizlenmiş birkaç enerji hissettim.

Elementaller.

Neyse ki bilekliğim cebimdeydi, böylece gerektiğinde sihrime erişebiliyordum. Gucum saldırganlık acısından harika değildi ama yine de bazı senaryolarda avantaj sağlıyordu. Karanlık bana parlama şansı verdi.

Kuzey Ana Cadde'de hızla ilerleyerek beni bekleyen Elementallerin yoğun enerjilerine doğru koştum. Gidonu sıkarak one doğru eğildim ve bir yuzleşmeye hazırlandım. Tek umudum bunun şiddete donuşmemesiydi. Bu kadar çok Elemental ile aynı anda başa cıkabilmemin imkânı yoktu. Onlarla konuşmak istiyordum, dovuşmek değil. En azından bu gece değil.

Bir sonraki kavşağa yaklaşırken onlarla tavuk oyunu oynayarak ilerledim. Tekerleklerin her donuşu bana onların enerji imzalarına daha da yaklaştığını soyluyordu. Kaç tanesinin beni beklediğini soylemek zordu ama umurumda değildi; hiçbir şey beni buraya gelme nedenimden alıkoyamazdı.

İleriye doğru koştum, bir metre ilerideki ev sineması mağazasına gittikçe yaklaşıyordum. İçgüdülerime güvenerek, bu planın büyük ölçüde yanlış gitmesine hazırlandım. Ama son saniyeye kadar vazgeçmeyecektim. Onlar da bunu biliyordu.

Gizli Elementallerin varlıklarını belli etmeleri için dakikalar gibi gelen bir süre beklerken nefesim göğsümde düğümlendi ve boğazımdan çıkmayı reddetti. Tam son saniyede bisikletimi terk etmeye hazırlanırken, sokak lambasının altındaki gölgelerden, yukarıdan ürkütücü kırmızı bir parıltıyla aydınlatılmış bir adam silueti önüme çıktı.

Motosikletime açtım, sürüklendim ve kayarak durdum. Onlara çarpmamak için zamanında duramadım, bu yüzden seleden sıçradım ve bozuk asfaltta yuvarlandım. Deri ceketim beni yol sıyrıklarından korudu ama lanet olsun... *motorum*.

Metalden çıkan kıvılcımların yola savruluşunu, kaldırıma çarpıp havalanışını dehşet içinde izledim.

Belki hala iyidir.

Yere çarpmadan hemen önce, yerden birkaç santim yukarıda durdu, muhtemelen hava gücüne sahip biri tarafından Elemental büyü ile orada asılı kaldı. Bisiklet yavaşça yere doğru alçaldı ve tekerlekleri üzerinde durmaya başladı.

Yuvarlandığım yerden ayağa fırladım ve binadan çıkıp etrafımı saran Elementallerin sayısını saydım. Üç, dört, altı, sekiz...

Omuzlarımı dikleştirerek çenemi eğdim ve avuç içlerimi onlara bakacak şekilde dışa doğru çevirdim, ellerimden kirli beyaz bir ışık yayılıyordu. Deri ceketim altın akımlarımı örtüyordu ama boynumdaki yakadan göründüklerini biliyordum.

"Buraya ait değilsin," diye duyurdu derin bir ses ıssız sokağa.

Vizörümü kaldırdım. "Naip Kral Orion'la konuşmaya geldim," dedim, ses tonum soru sormaya yer bırakmıyordu.

"Seni ne ilgilendirir?" diye seslendi erkek sesi.

"Kişisel bir mesele."

Aramızdaki boşlukta bir duraklama oldu. Gerginlik ağır bir battaniye gibi üzerimizi örtmüştü. Bu olası dövüşteki şansımı beğenmemiştim ama eğitildiğim Savaşçı gibi dövüşecektim. Onlar için kolay olmayacaktı, bundan eminim.

"Bu yeterli bir cevap değil. Ne istiyorsunuz?"

"Sorularım var ama huzur içinde buradayım," dedim ve ellerimi teslimiyet işareti olarak başımın yanında kaldırdım. Yine de sihrimi bastırmadım, onu kilitlediğim anda bir şey denemeyeceklerine güvenmiyordum.

"Sen Slate Helair'sin."

"Öyleyim. Kralınız nerede?"

"Bizim bir kralımız yok. Sizin var."

Bu ifade karşısında başımı öne eğdim. "Ne-ne?"

"Kralımız elinizde," dedi erkek sesi gecenin karanlığında. "*Ve* kraliçemiz."

Dilimi ısırđım ve yıllar boyunca ailemden öğrendiğim tüm diplomatik dersleri hızla gözden geçirdim. Sonunda basit bir hareketle başlamaya karar verdim: Bir miktar güven göstermesi umuduyla kaskımı çıkardım.

"Bakın, benim bununla hiçbir ilgim yok," dedim kaskımı kolumun altına sıkıştırarak. "Chrome şu anda biraz... sıkı bir kural altında."

"Peki ya prenses?"

Gray'den bahsedilince burun deliklerim alevlendi. "O da öyle. Ama o korunuyor."

Erkekten hafif bir kıkırdama duyuldu ama bu bir eğlence değildi. "Kimse onun korunması hakkında bir şey söylemedi, genç Savaşçı."

Dudağım seğirdi. "Ne olursa olsun," diye başladım, "o güvende ve korunuyor."

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu adam. "Söylentiler aksini söylüyor. Prensesle ilgili olarak halka açık cezalardan bahsediliyor. Bana pek güvenli ve korunaklı gelmedi."

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu ve nabzım kulaklarımda zonkluyordu. Yabancı bir titreşim tekrar avuçlarıma doğru ilerlemeye başladı, altta yatan bir güç vücudumda vızıldlıyordu. Bu tuhaf hissi yok etme isteğimi bastırmak için mücadele ederken nefes alışverişim hızlandı.

Rızam olmadan avuçlarım aydınlandı. Ellerimden bir parıltı yayıldı. İlk başta bunun ışık büyüümün kendi kendine yayılması olduğunu düşündüm. Panik başlayınca kalbim yerinden fırladı, gücümün kendi aklı varmış gibi görünüyordu.

Kaskım kayarak asfalta çarptı ve yuvarlanarak uzaklaştı.

Ellerimi çevreleyen kör edici gümüşü parıltı beni ürküttü. Beyaz parlıyor olmalıydılar. Dikkatimin dağılması, kontrolü ele geçirmeye çalışan güç üzerindeki hakimiyetimin sarsılmasına neden oldu. Avuçlarımdan gümüş bir ışık topu patladı, karanlık sokakta ilerleyerek dağ kasabasında bir yol açtı. Işığın dışarı atılmasıyla göğsümü hapsiriğe benzer bir rahatlama kapladı.

Çelik alev küresi Elementallerin arkasındaki binaya çarptı. Antebellum yapıyı oluşturan eski tuğlalar çarpmanın etkisiyle sarsıldı.

Gök gürültüsünü andıran bir patlama sesi yankılandı ve yer gümbürdedi.

Tek yapabildiğim bakışlarımı ellerimden binaya kaydırmaktı. İstemedim yaptığım saldırının ardından enkaz parçalandı ve betona sıçradı. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken çenem şok içinde açık kaldı. Belki de ışık büyüm evrim geçiriyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

Ne yazık ki, bir avuç öfkeli Elemental şimdi beni saldırgan olarak gördüğü için olayı düşünecek zamanım olmadı. Sersemliğimden sıyrılıp omuzlarımı dikleştirdim ve silüetlerinin bana doğru yaklaştığını gördüm.

Bir Elemental'in avuçlarında küçük turuncu alevler parlarken, güçlü bir esinti aniden ortaya çıktı ve etrafımda uyarıda bulunmaya başladı. Gölge küreler yanlarındaki zeminden havalanarak silah olarak fırlatılmaya hazır bir şekilde zıplıyordu. Taşlar. Tuğlalar.

Silah kemerimden bir hançer ve kolumdan bir bıçak çıkardım, bu dövüş için kendimi son derece hazırlıksız hissediyordum. Önemli değildi. Bunun üstesinden gelebilirdim.

Buraya dövmüşmeye gelmemiştim ama birinden de geri adım atmazdım. Orion. Hedefim Orion'du ve istediğim cevapları alana kadar buradan ayrılmayacaktım.

"Kahretsin. Ben-" Elementaller yaklaşıırken kekeledim.

"Hayır, senin de diğerlerinden bir farkın yok," dedi bir adam yüzüme alevler savurmadan hemen önce.

Geriye doğru eğildim, neredeyse sırt üstü dönecektim. Alevler burnumun birkaç santim üzerinde süzülüyor, sıcaklık tenimi öpüyordu. Ayağa kalktığımda, gözleri serulean renginde parlayan, ölümümü arzulayan siyah saçlı bir kadınla yüz yüze geldim. Terden kollarımdaki altın akıntılar boyunca nem damlacıkları akmaya başladı. Belinden bir hançer çıkardı.

Tereddüt etmeden ayak bileklerine tekme attım. Darbeden kaçmaya çalıştı ama çok yavaştı. Tökezlediğinde, boşluğuna girdim ve mavi damgalı bıçağı boğazından geçirdim - öldürmek için en hızlı ve en emin yer.

Kadının gözleri irileşti, sonra parladı ve dizlerinin bağı çözüldü.

Esinti şiddetli bir girdaba dönüşerek dengemi bozdu. Dengem bozuldu ama kendimi yaklaştırmakta olan Elementallere odaklanmaya zorladım. Sadece bir Elemental bıçağı olabilecek turuncu bir bulanıklık havada bana doğru hızla ilerledi.

Refleks olarak hançerimle onu savuşturdum ve göğsüme saplanmasını engelledim. Mavi ve turuncu birbiriyle çarpıştı. Elemental girdap bıçağı rüzgârıyla alıp götürdü.

Bir başka ateşli çizgi bana doğru uçu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve altında yuvarlandım. Dizlerimin üzerine kalktığımda, kendimi bir çift el tarafından ayağa kaldırılırken buldum. Karaciğeriimi aramak için yan tarafıma saplanan bir yumruktan kaburgalarıma keskin bir acı yayıldı.

Misilleme olarak bıçağımyı saldırganın kaburgalarının arasına sapladım. Bıçağı daha derine saplayıp onu kendime çekerken gözlerimin içine baktı.

"Sadece konuşmak istemiştım," diye mırıldandım kulağına, sonra onu iterek yere düşürdüm.

Zafer kısa sürdü.

Bir başka Elemental şakağıma yumruk atarak zihnimi dağıttı. Beynim sarsıldı ve içgüdüsel olarak bir kolumla yüzümü, diğeriyle de göbeğimi kapattım. Tökezleyerek, Kinetik gücümün damarlarımda tutuşmasına izin verdim ve karanlıkta tüm gücüyle aydınlandım.

Kolumu önüme doğru uzattım. Kinetik gücümünden gelen beyaz ışık karanlık kasaba meydanını kör etti, geceyi yutan aşırı bir işaretle boğdu.

Elemental haykırdı ve geriye sıçradı, başını yana salladı ve elleriyle gözlerini kapattı.

Üstünlüğü ele geçirme fırsatını kaçırmadım. İlk Elemental'in kanıyla kaplanmış hançeriimi adamın karnına sapladım ve siyah kristalin kan dolaşımını zehirleme görevini yerine getirmesine izin verdim.

Sıcaklık ensemyı yaladı, her saniye daha da ısınıyordu. Yanık derimin altında yanıyor, derinlere işliyordu.

"Kahretsin!" Dizlerimin üzerine çökme dürtüsüyle savaşıarak bağırđım. Kolumda sakladığım başka bir bıçağı kaptım, etrafımda döndüm ve arkamdaki ateş elementaline fırlattım. Elimden çıkan ışık dönüşümü takip ederek beni yakmaya çalışan adamı kör etti.

Bıçak hedefimi ıskaladı. Dengemi kaybetmişken bıçağı gelişigüzel fırlattığım için şaşırtıcı değildi.

Elemental başını hızlıca eğerek darbeyi kolayca savuşturdu. Öfkesi enerjisinden anlaşılıyordu, öfkesi gözlerini ateşliyordu.

Saldırgan bir dövüşçü değildim; rakibimin ne yapacağını görmeyi tercih ederdim. Bu bana gözlemlemek ve analiz etmek için daha fazla kontrol sağlıyordu. Büyümün doğası göz önüne alındığında, bu taktiğın beni bu kadar uzun süre hayatta tuttuğına inanıyordum.

Derinlere dalarak gücüme tutundum, kendime eğitimde ve geçmiş görevlerde çok şey yaşadığımı hatırlattım.

Yanıklarım iyileşecek. Üç... iki... bir...

Elementiyle beni etkisiz hale getirdiğine inanarak, fiziksel olarak işimi bitirmek için bana saldırdı.

İlk darbenin çeneme çarpmasına izin verdim. Başım yana kaydı. Antrenmanda Chrome'un darbelerini aldıktan sonra, diğerleri zayıf düştü.

Çevremde onun hareketlerini incelerken, beni istediği yere getirdiğini düşünmesine izin vererek anın oyalanmasına izin verdim. Bir yumruk daha atmaya hazırlanırken gerildim. Elimden yayılan ışıkla, avucumun altını Elemental'in burnuna doğru sürdüm. Çarpmanın etkisiyle burun deliklerinden kan fışkırırken, büyüm yüzünü cıvıltılı bir ışıkla aydınlattı.

Elemental tepki olarak burnunu tuttu, geri adım attı, gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı.

Silah kemerimdeki bir başka bıçağa uzandım ve üstünlüğü ele geçirip ona doğru ilerlerken, her savaşta olduğu gibi vahşi bir şiddet beni ele geçirdi. Bu adamın sergilediği bakış için yaşıyordum.

"Orion'u nerede bulabilirim? Sadece konuşmak istiyorum, dostum," dedim ona yaklaşırken.

"Siktir git." Elemental'in sesi, burnunu ve ağzını kapatan elleri yüzünden boğuk çıkıyordu.

O tepki veremedi göğüs kafesine hızlı bir yumruk indirdim. Ölümcül olmayacaktı ama onu zayıflatacaktı.

Nefes nefese kaldı ve sonra boğuldu.

Aynı noktaya bir yumruk daha indirdim. Bir çatırtı boş sokakta çınladı. Adam acı içinde homurdanarak gözlerini kapatırken bile onunla göz teması kurmaya devam ettim.

Saldırdım. Sol elimle boğazını kavrayarak Kinetik bıçağı şakağına sapladım. Bıçağımın ucu deriyi delerken, biri bileğimi kaptı ve son cinayetimi durdurdu.

"Hayır." Alışılmadık ve derin bir ses kulaklarıma ulaştı.

Göğsüm kabardı. Kollarımdan ve ellerimden gelen ışık, gölgelerde ceketimi kaplayan koyu kan lekesini gösterdi.

Bu kesinti karşısında hırladım. Burun deliklerim kasıldı ve üst dudağım seğirdi. "Neden yapmayayım?"

"Çünkü ne kadar çok Elemental öldürürsen o kadar pişman olacaksın." Derin erkek sesi kana susamışlığı bastırdı. "Ayrıca, aradığın cevapları sana sunabilecek tek kişi benim."

Bıçağımın ucunu Elemental'in şakağından ayırmadan, Valik olduğunu tahmin ettiğim kişiyle karşılaşmak için başımı eğdim. Sert bakışları beni ayılttı.

"Bırak onu Slate. Sen bundan daha iyisin," dedi, sesi sert ama yatıştırıcıydı.
"Bilmen gereken çok şey var."

Chapter 19

CHROME

A Alkol kan dolaşıma karıştı ama araba kullanma becerimi engellemedi. Görüşüm keskin ve duyularım uyumlu kaldı.

çevreme karşı. Sanki bir çatıdan diğerine atlıyormuşum ya da bir dövüğe kilitlenmişim gibi, durum gerektirdiğinde vücudum sistemimdeki inhibisyonu temizleyebiliyor gibiydi. Ama her şeyden çok yorgunluğa yenik düşmek istiyordum.

Peri bisikletinin arkasında Hazel'le birlikte geri döndü. Eve dönmek zorunda olduğunu bildiği için hiç sarhoş olmadı ama yine de Kral Sarayı'na güvenli bir şekilde dönmelerini sağlamak için arkalarından gittim.

Dönüş yolculuğu boyunca zihnim yarıştı ve kuyrukta dönen düşünceleri geride bırakmak için bisikletimi itmek için acı çekmeme neden oldu.

Slate'in çatıdan ayrılmadan önceki tuhaflığı beni rahatsız etti. Nereye gitmeyi planladığını bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Sanki sırlar saklıymuş gibi, tüm bu alışverişte doğru olmayan bir şeyler vardı. Ama ona güveniyordum. Peri'den başka gönülden güvenilebileceğim tek kişi oydu, hatta bir bakıma daha da fazla. O benim kardeşim gibiydi. Slate bana asla ihanet etmezdi.

Kırmızı ışık Peri'yi yavaşlatarak durmasını sağladı ve ben de yanına yanaştım. Kız kardeşime baktım, kasklarımız yüzlerimizi koruyordu ama kendi dilimiz vardı. Işığın yeşile dönmesini bekleyerek tekrar ileri dönmeden önce ona başımı salladım.

Trafik ışıklarının değişmesini beklerken birkaç dakika geçti ve Kral'ın Sarayı'na nasıl geri döneceğimi düşündüm.

yakalanmak. Mucizevi bir şekilde kurtulduğum zamanlar oldu ama o kadar şanslı olmadığım zamanlar da oldu. Bu her zaman bir kumardı. Grim'in bu gece dışarıda olması işe yaradı.

Işık yeşil yanıp söndü.

Peri öne doğru atılarak Hazel'ı kız kardeşimin sırtına yaslanmaya teşvik etti ve neredeyse boş olan caddede ilerlerken onu gövdesinden daha sıkı kucakladı.

Sadece bir saniye sonra, ben de onların peşinden fırladım ve Kral'ın Sarayı'na geri dönerken kız kardeşimi yakından takip etmek için hızlandım.

Bisikletlerimizi yan yana koyarak kükreyerek park yerine girdik. Slate'in yokluğunu gösteren sağ tarafımdaki boş yer içimi burktu ve tereddüt ettim.

Kızlarla birlikte kasklarımızı çıkarmak için acele ettik ve sessizce bisikletlerden indik. Kız kardeşimin gözleriyle karşılaştım, yanaklarını ısırmak için içe doğru çekerken köşeleri sıkılaşıyordu, endişeli olduğunu belli ediyordu.

"Hadi," diye mırıldandı Peri alçak sesle. "Belki annem uyuyordur."

Yutkundum, Peri'nin soluk mor saçlarında karar kılmadan önce Hazel'a baktım. "Peki Grim'in dışarıda olması gerekiyor muydu?" İki kez kontrol ederek sordum.

Peri başını salladı, biz adımlarımızı hızlandırırken betona bakıyordu. "Sabaha kadar sürer."

Nefesimi tuttum, bir şeylerin ters gideceğine dair her zaman var olan ve ağır basan his içimde uğulduyordu. Öylece dışarı çıkıp eğlenemez ve bundan kurtulamazdım. Bu bizim evimizde kabul edilemezdi.

"Yan girişten gireceğiz," diye mırıldandım. "Kameraların kör noktalarını biliyorum."

Asansörle yirmi sekizinci kata çıkarken baskıcı bir sessizlik hakimdi. Üçümüz de konuşamayacak kadar korkuyorduk. Nedenini bilmiyordum çünkü Peri herhangi bir muhafızdan sesimizi kolayca kısıabilir, bizi tamamen sessiz hale getirebilirdi.

Asansör sarsılarak durduğunda, gelişini haber veren yüksek sesli *ding* sesi eşliğinde, Peri'nin sihri ses dalgalarının yoldan geçenler tarafından duyulmasını engelledi. Kapılar kayarak açıldı ve Hazel metal kutudan çıktı, ailesinin süitine doğru dönmeden önce utangaç bir sırıtışla bize veda etti.

Kapılar kapandığında, Peri ve ben birbirimizin bakışlarıyla karşılaştık. Yüz ifadelerimiz birbirini yansıtıyordu; çenelerimiz sıkıca kenetlenmiş, omuzlarımız gerilmişti.

"Her şey yoluna girecek Chrome," dedi Peri, havalı sesi kararlıydı. "Sadece bana güven."

"Sana güveniyorum," diye karşı çıktım. "Ama içimde bir his var-"

"Biliyorum." Peri parmaklarını gevşek dalgalarının arasından geçirdi, saraya dönmek için kaskını takmadan önce saçlarını açmıştı. "Ama her şey yoluna girecek."

Bir sonraki kata yolculuk kısacıktı ama sanki metal kutunun içindeki oksijen buharlaşmış gibiydi.

Peri odaya girer girmez elimi tuttu ve avucumu sıkarak bana güven verdi. Kaygımı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı ama yine de jeste karşılık verdim. Peri kapıyı açtığı anda nefes almaya cesaret edemedim, kapı kolunun ve tuş takımının tıkırtısını susturdum.

Obsidyen gölgeler fuayeyi kaplamıştı; kimsenin uyanık ya da evde olduğunu gösteren bir ışık yoktu. Nefesimi bıraktım, rahatlama uzuvlarımı güçsüzleştirdi.

Grim'in kapının diğer tarafında durup beni hapis haneye geri götürmeye ya da daha iyisi, bana bir ders vermek için prensesi bir tur daha cezalandırmaya hazır olmasını bekliyordum.

Odalarımızın bulunduğu koridora doğru ilerlerken Peri, "Sana söylemiştim," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Başımı salladım, göğsümde gümbür gümbür atmaya devam eden kalp atışlarım rahatlamaya yetişmekte hâlâ yavaştı. "Güzel."

"Bu gece dışarı çıkmaya sevindim; buna ihtiyacın vardı," dedi kız kardeşim. "Uzun zaman oldu."

Onyx'in koltuk altlarından binanın kenarına sarıldığı görüntüsüyle yukarı doğru süzülen sırtışıma engel olamadım. "Güzeldi-"

"Geri dönmenin zamanı gelmişti."

Vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi, kalbim yeniden hızlandı ve Grim'in arkamdan gelen sesiyle ağzım kurudu.

Peri'nin gözleri bir an için açıldı, sonra dikkatini babasına yöneltti ve yüzünü sevgi dolu bir gülümseme kapladı. "Baba!" diye haykırdı ve kollarını babasının beline dolayarak onu kucakladı.

"Hey, balkabağım." Grim'in sinsi sesi, Peri'yle konuşurken genellikle kullandığı yumuşak tona dönüştü. Onun gerçekten önemsendiği tek canlı olduğuna emindim. Yine de bu onu beni cezalandırmak için kullanmayacağı anlamına gelmiyordu.

Acı safra midemde ağırlaşan bayat alkolü temizlemekle tehdit ediyordu. Dönüp ona bakmayı reddettim.

"Geri dönebildiğine sevindim," dedi Grim ve her zaman yaptığı gibi cildinde herhangi bir yara olup olmadığını görmek için vücudunu incelediğini hayal ettim. "Gördüğüm kadarıyla Chrome sonunda iyi bir şey yapmış."

Dişlerimi birbirine geçirdim, ellerimi hakaret karşısında yumruk yapmamaya zorladım, gölgelerin arasına karışmak için siyah parçacıklara ayrılabilmeyi diledim.

"Neredeydin?" diye sordu üvey babam, sesini başımın arkasına yönlendirerek. Kapüşonum bile onun bozuk enerjisinin bana nüfuz etmesini engelleyemiyordu.

Ben bir yalan uyduramadan Peri cevap verdi. "Annem bizi dışarı gönderdi. Dikkatini dağıtacak hiçbir enerjinin olmadığı sakın bir gece geçirmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu yüzden Chrome ve ben önce sinemaya sonra da Waffle House'a gittik. Çikolata parçacıklı waffle'larına bayıldığımı biliyorsunuz ve canım çok çekiyordu! Chrome'un başka seçeneği yoktu çünkü bu konuda savaşımadan pes etmeyecektim."

Grim cevap vermeden önce tereddüt etti, Peri'nin iddialarının doğruluğunu sorguluyordu ama ona güveniyordu. "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Bunu ona soracağımdan emin olabilirsiniz."

"Sorun değil baba. Göreceksin," diye güvence verdi Peri. "Sana yalan söyler miyim?" diye sordu o tatlı ve masum ses tonuyla.

"Hayır, balkabağım," diye karşılık verdi Grim. "Asla sen değil," diye devam etti ve keskin bir kenarla bana doğru kesti. "Sadece kardeşinin seni yanlış yönlendirmesine izin verme."

Sanki orada durmuyormuşum gibi konuşulmasına duyduğum öfkeyi yuttum. Peri'yi yozlaştırmakla tehdit eden son kişinin ben olduğum gerçeğini boş verin.

"Geç oldu baba." Kız kardeşim esnedi. "Biz yatmaya gidiyoruz."

"Tamam balkabağım. Sabah görüşürüz," dedi Grim ve muhtemelen ona sarılıp iyi geceler dilemek için yaklaştığını hissettim.

Bunu görevden alındığım şeklinde algıladım, onun huzurunda gereğinden fazla durmak istemedim. Olabildiğince hızlı yürüyerek odama ulaştım, ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyordum. İçeri girdiğimde sırtımı kapıya yasladım ve avuç içimi göğsüme bastırarak nefes nefese kaldım.

Alnımdan ve şakaklarımdan boncuk boncuk ter akıyor, eski ve yeni anıların saldırısıyla savaşıırken ellerim yapış yapış oluyordu.

-Zihnimden kalıcı olarak kovabilmeyi dilediğim.

Chapter 20

CHROME

"Chrome," diye tısladı Peri yanımdan.

Gray'in öpücüğünü, yumuşak dudaklarını ve vücudunun benimkine mükemmel uyumunu hatırlayarak masamda göz kırptım. Kokusu son bir haftadır burnumdan gitmemişti ve izini sürmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Onu tekrar öpmek için o günden beri her gün saraya iniyor.

Bizi birbirimize bağlayan kordonun kalbimde yarattığı duygusal özlemin sürekli çekişmeleri bana onun da aynı şeyleri hissettiğini söylüyordu. Ve lanet olsun, keşke ona gidebilseydim.

"Hmm?" Kız kardeşimin benimkine çok benzeyen ama bal renginin sıcak tonundaki gözleriyle karşılaştım.

Kinetik Yetenekler Fiziği öğretmenimiz Tealia, sınıfın önünden ağır ağır konuşuyordu. Beşinci sınıftaki oyun parkı olayından beri evde eğitim görüyordum, kral beni insanların arasına karışmak için güvenilirmez bulmuştu. O zamandan beri Peri de benimle birlikte evde eğitim almayı talep ediyordu.

Tealia'nın sesi çoktan zihnimin arka planında kaybolmuş, kızılötesi ve termal dalgalar arasındaki ince farkları ve Kinetik'in bunları kullanma yeteneğini nasıl etkilediklerini açıklarken arka plan gürültüsü haline gelmişti. Bunu bana neden tekrar öğrettiğinden emin değildim.

Ebeveynlerinin yeteneklerine dayanarak bir fetüsün hangi enerjik gücü alacağına dair yatkınlığını belirleme dersine geldiğimizde beni uyandırın.

Peri gözleriyle masamı işaret etti.

Yere bakarken, daha önce orada olmayan bir kâğıt parçasıyla irkildim. Gözlerimi kıstım ve katlanmış defter kâğıdını usulca açarak onun düzgün ve zarif el yazısını ortaya çıkardım.

Prenses hakkında hayal kurmayı bırak ve dikkatini ver, ey efsanevi kişi.

Tealia boğazını temizleyip sessiz sohbetimizi yakaladığında ve tüm dikkatimizi tekrar toplayana kadar dersine ara verdiğinde ona alaycı bir sırıtış attım. Öğretmenimiz turkuaz püskülünü gözlerine gelmeyecek şekilde yana savurdu, saçları sağlıklı dolgunluğuyla sallanıyordu. Kabalığımız için hafifçe özür dileyerek başımı eğdim ve Tealia büyüümüzün enerjik kökenlerindeki bilimsel karmaşıklıkları anlatmaya devam etti. Yüzümü avucumun içine aldım, dirseğimi masaya dayadım ve orta parmağımı yavaşça kız kardeşime doğru uzattım.

ses yeteneklerini kullanarak öğretmenimizle olan etkileşimimizi susturdu.

Dersin geri kalanı başka bir kesinti olmadan devam etti ve bir kez daha aklım Gray'e ve geçen gece çatıda paylaştığımız öpücüğe gitti ve onu tekrar tekrar yaşamaya devam ettim.

Prensesin özlemi, benim acıyan kalbimle birleşince onu bulma çabam daha da dayanılmaz hale geldi. Tam olarak eğitileceği gün yeterince çabuk gelemezdi. Slate ya da ben yanında olamazsak kendini koruyabileceğini bilmem gerekiyordu.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, özlemi aniden dehşete dönüştü, kordonu kaptı ve beni koltuğumda dikleştirdi. Silah kemerimdeki bıçağa uzanmadan hemen önce nefes nefese kaldığımda elim göğüs kafesimi kavradı.

Prensesin paniği her zamankinden daha somut ve katıydı. Yankılanan bir duygu gibi hissetmek yerine, şimdi kendi duygumun bir uzantısı gibi hissediyordum. Ulaşamayacağım kadar uzakta, ama tam orada ve her zamankinden daha güçlü.

"Her şey yolunda mı, Chrome?" Tealia sordu, eli kuru silgi tahtasına bir tanım yazarken donup kaldığında endişeli yüz hatları birbirine dolanıyordu.

Peri oturduğu yerde doğruldu ve cevaplar için gözlerimi aradı. Beni nasıl okuyacağını her zaman bilirdi.

"Ben... Ben... gitmeliyim. Affedersiniz," diye aceleyle kekeledim, panik göğsümde yükselmeye devam ederken neredeyse koltuğumu deviriyordum, boğazımı tırmalıyor ve beynimi bulandırıyor.

Nereye gittiğimden emin değildim. Tek bildiğim onu bulmam gerektiği idi. Onu güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Beni ona çeken ipi takip ederken tüm mantıklı düşünceler zihnimden kayboldu. Gray dehşet içindeydi ve tehlikeyeydi. Bana ihtiyacı vardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kordon, bir lastik bandın kopması gibi beni ona çekiyor, saray koridorlarında ve merdiven boşluğunda hışımla ilerlerken bana rehberlik ediyordu. Yavaş asansörde beklememin imkânı yoktu. Adrenalinim bunu kaldıramazdı.

Merdiven boşluğunun kapısından içeri daldım ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Kral'ın Sarayı'nın en tepesine kadar otuz kat tırmandım. Yürüyüşüm sırasında, büyüü engelleyen bileziklerimin ikisini de çıkardım, prensesime gelen her türlü tehdide karşı koymaya hazırdım. Körü körüne koştururken tenimin altın renginde parıldadığını ve gözlerimin erimiş cıva gibi döndüğünü fark etmedim bile. Zaten umurumda da olmazdı.

En tepeye ulaştığımda, bir elime hançerimi alırken hafifçe nefes nefese kalmıştım. Yavaşça, görünmez kordonun beni çektiği Kral Dairesi'ne giden merdiven boşluğundan çıktım. Kapıya doğru ilerlerken duyularımı açık ve tetikte tuttum.

Süitin içinden yüksek bir tokat sesi yankılandı, ardından bir acı çığlığı ve yere düşen bir beden geldi. Kanım gücümle birlikte nabız gibi atıyor, ona elini sürdüğü için kralın üzerine salmak için yanıp tutuşuyordum.

Elemental büyümü çağırmak için avucumu uzattım, menteşeleri ve kilitleri bükmeye hazırdım, böylece Gray'e ulaşmak için kırabilirdim.

"Vay, vay." Grim'in sesini duyunca omurgam kilitlendi. Her zamanki gibi, onun varlığı karşısında büyüm damarlarımda buz kesti. "Gördüğüm kadarıyla kralı ziyaret ediyorsun." Kendini beğenmiş ses tonu tüylerimi diken diken etti, midem bulandı. "Lütfen bana neden krala bir suikast girişiminde bulunmak üzere olduğunuzu açıklayın."

Sessiz kaldım. Bu noktada beladan kaçınmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Sadece prensese gitmem gerekiyordu. Hay sikeyim.

Arkamı döndüğümde işkencecimin boncuk gözleriyle karşılaştım, dişlerim birbirine kenetlenmişti. Grim kendini beğenmiş bir sırıtişla birkaç santim ötemde durmuş, beni cezalandırmak için başka bir bahane bulmaya hazırlanıyordu.

"Seni öldüreceğim," diye homurdandım, hançerimin kabzasını sıkarak büyümün yeniden canlanmasına izin verdim.

Aynı hızla, gücüm damarlarımda öldü, beni çorak ve daha öfkeli bıraktı.

Grim güldü. "Gerçekten mi?"

Ona cevap vermeye tenezzül bile etmeden, silah kemerimden bir bıçak çıkardım ve Grim'in göğsüne doğru fırlattım. Bıçak göğüs kafesine saplandı ve Grim homurdanıp tökezleyerek geri çekilirken yüzündeki kendini beğenmişliği sildi.

Ona doğru yaklaştım ve topuğumla bıçağı göğsünün derinliklerine saplamadan hemen önce şakağına sert bir yumruk attım.

Üvey babam sırt üstü yere düştü. Elmacık kemiklerine, burnuna ve şakaklarına darbe üstüne darbe indirirken kalçalarına basıp onu sabitledim. Burnundan ve ağzından akan kan yüzüme sıcıyor, yumruklarımı kaplıyordu. Grim'e acı çektirmenin verdiği tatmin duygusunun içinde kaybolmak benim için çok kolaydı. Şiddet, içimdeki canavarın intikam arzusuyla başını yukarı kaldırmasına neden oldu.

Bu küçük zaferler hep kısa sürdü ama özellikle de prensesi elde etmek için durmak bilmeyen bir çaba söz konusu olduğunda kendime engel olamıyordum. Onu korumak zorundaydım, bu kendi acım anlamına gelse bile.

Grim'in bağırısları dikkatimi istediğimden daha fazla dağıttı. Eğer bir Elemental kılıcım olsaydı, onun işini şimdi bitirebilirdim, ama büyüm olmadan, kafasını bir hançerle yavaşça boynundan ayırmadığımı sürece onu gerçekten öldürmenin bir yolu yoktu, ama bu çok uzun sürerdi.

Bir hançerin soğuk çelik kenarı boğazıma dayandı. Dondum kaldım, bıçağın üzerindeki mavi mühürler tutuşmuştu, içine gömülü siyah kristalin beni zehirleyeceğini biliyordum. Ama bu, kralın derimi bir parça da olsa kesmesine engel olmadı.

Sikeyim.

"Özgür irade eksikliğinin hakkında sana ne söylemiştik?" Boğazım yanmaya başlarken Kral Orman arkamdan seslendi.

Bıçağımı düşürdüm, siyah kristal kan dolaşıma sızmaya başladığında nefes nefese kaldım ve boğazımı bir cehennem ateşiyle yaktım.

"Sana bir ders daha vermenin zamanı geldi. Değil mi evlat?"

"Up," Grim'in iğrenç sesi bilincime doğru süzüldü.

Siyah kristalden gelen mide bulantısı safranın dönmesine ve vücudumdan atılmasına neden oldu. Işıktan yoksun buz gibi bir hücreye girdim. Acıdan

Nefes almaya çalışırken öksürdüğümde boş midemdeki sıvılar boğazımı ve burnumu yakıyordu. Zayıf düşmüş olmama ve vücudumdaki her

Vücudum onarılamayacak kadar harap olmuşken kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine ittim.

Grim'in çizmeli ayağı açıkta kalan kaburgalarımı çarptı ve beni safra birikintimin içine yığdı. Dilimi ısırdım ve tek yapabildiğim çarpmanın şiddetli acısıyla hırıldamak oldu. Büyüm tükenmiş ve bastırılmış, bedenim ihlal edilmiş ve iyileşme yeteneği olmadan dövülmüşken, ben bir hiçtim. Artık herkesin sandığı gibi bir kahraman değildim.

Hayatım üzerindeki etkilerinin keskin bir hatırlatıcısı.

Ben bir silahtan başka bir şey değildim. Kullanılmadığı zaman kılıfına sokulması gereken bir silah. Ya da kontrol edilemeyecek kadar tehlikeli hale geldiğinde.

"Tekrar soruyorum," diye bağırdı Grim tepemde. "Neden Kral Dairesi'ne hücum ediyordun? Ve neden iğrenç Elemental tarafını ortaya çıkarıyordun?"

Büyü yoksunluğunun verdiği acıyı engellemeye çalışarak yanımdaki yere tükürdüm. "Ben...Ben bilmiyorum."

Kaburgalarımı bir tekme daha; bu sefer bir tanesi daha kırıldı. Kemiğin sivri ucu derimden dışarı çıkarken sessiz bir çığlık boğazımı tırmaladı. Nefes alamıyordum. Şüphesiz, bir kaburga kemiği akciğeri delmişti.

"Lanet olası küçük yalancı. Ne planlıyorsun?" Boncuk gözlerinin yarıklar oluşturduğunu ve çarpık burnunun her zamankinden daha grotesk görünecek şekilde açıldığını hayal ettim. Tükürüğün solgun dudaklarına yapıştığına bahse girebilirdim.

Hırıltılı bir öksürük çıkardım, kaburgalarımı baktım ve her şeye rağmen prangaları iyileşmeme yetecek kadar çıkarmasını umdum. Fiziksel olarak cevap veremiyordum. Kafamdaki çınlama sadece daha yüksek sesle tizleşti ve zihnimdeki karmaşa katlanarak arttı. Özüm umutsuzca tutunacak bir şey arıyordu.

"Hadi gidelim. Kendi aklın olduğunu düşündüğünde neler olduğunu görmenin zamanı geldi." Soğuk eller pazılarımın etrafına dolanarak beni dengesiz ayaklarımın üzerine kaldırdı ama kaburgalarımındaki eklem beni kendi başıma ayakta duramaz hale getirmişti.

Kelepçeler ayak bileklerimden ve bileklerimden düştü. Damarlarımdaki şiddetli açlık sonsuz bir cehennem ateşini tutuştururken, özüm sihrimi besleyecek her şeyi tüketmek için savaştı. Grim yeteneğini yeterince gevşeterek kırık kemikleri iyileştirmek için elimden geleni yapmama izin verdi. Ama önce, derimden çıkıntı yapan kaburgamla ilgili bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ruhumu kirleten tüm utançla, çenemi sıkarak kirpiklerimin altından Grim'e baktım. "I..." Zorla söyledim. "İhtiyacım var..."

Grim'in kıkırdaması damarlarımda dolaştı ve ardında çürümüş bir iz bıraktı. "Yalvarmana bayılıyorum."

"Kaburgam," diye homurdandım, gözümü ondan kaçırarak. Ciğerlerimde biriken kan ağzımdan ve burnumdan dışarı atılırken nefeslerim sığlaşıyor, acımasız ıstırabımı daha da artırıyordu. Kaburgayı görmemi engelleyen kolumu ve elimi çıkardım, ardından kemiği ortaya çıkarmak için gömleğimi dikkatlice yukarı çektim. "İyileşene kadar... bu..."

"Ah..." Grim'in beni kendi merhametine bırakmaktan duyduğu memnuniyet, kendime duyduğum son saygıyı da eritti. "Elbette. Ama bunun sana pahalıya patlayacağını biliyorsun, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak hücre duvarındaki oyuklara odaklandığımda dişlerim birbirine çarptı. "Şu orospu çocuğunu geri it de lanet olası kanımda boğulmayayım."

"Uzan," dedi üvey babam.

Çok fazla seçeneğim olmadığından, yakıcı işkence boyunca inleyerek itaat ettim. Gözlerimi kapattım ve çatıda Gray'le paylaştığım öpücüğü yeniden canlandırdım, beni alıp götürmesine izin verdim. Benim tek mutlu yerim.

Soğuk eller kaburgalarımı çevreleyen deriye bastırdı.

Çıkıntı yapan kemiği vücudumun içine, iyileşme yeteneğimin geri kalanını iyileştirebileceği kadar yakın bir yere geri koyabilirsem, iyi olacağım.

"Her şeye rağmen bana ihtiyacın var. Değil mi evlat?" Grim'in fısıltısı zorla kulağıma girdi. Midemdeki ekşilik boğazımdaki kanda boğulmama neden oldu. "Seni bu şekilde merhametime bırakmak her zaman çok güzel bir manzara."

Yavaşça, kaburgayı çıkıntı yaptığı delikten içeri itti. İşkenceli acıdan bir çığlık attım, gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzüldü. Buzul havanın ısırganlığı ıslaklığı soğutuyor, kemiklerimi sızlatıyordu.

Grim kıkırdadı. "İşte duymaya bayıldığım çığlık." Donuk ama delici işkence sonsuza kadar sürdü. Acaba hiç itti mi yoksa sadece kemiğe ağır bir baskı mı uyguladı diye merak ettim. "Melez, güçlü Krom Freyr'e bakın. Bilinen tarihimizdeki en güçlü varlık. Burada... merhametime sığınmış çığlık atıyor. Yardım etmem için yalvarıyor."

Kalbim tehlikeli bir ritimle atıyor, bilincimi tehdit ediyordu.

Başım dönmeye başladı ve görüşüm kararırken başım dönmeye başladı. Grim kaburgayı bir santim daha içeri iterken, "Hayır, bilmiyorsun evlat," dedi, daha fazla acı dolu, hırıltılı çığlık atıyor.

Boğazımdan kopup gelen sesi tanımakta güçlük çekiyordum.

"Bunu hatırlamanı istiyorum. Bir daha yanılmaz olduğunu düşündüğünde sana kimin sahip olduğunu hatırla. Hala ölümlü olduğunu hatırlamanı istiyorum. Sadece bir çocuk. Bir silah." Grim, vücut ağırlığını kontrollü bir hassasiyetle kaburgaya bastırırken kulağıma fısıldadı.

Tüm vücudumu titreten sarsıntılara engel olamıyordum. Şoka giriyordum. Bu ilk kez olmayacaktı.

"Söylediğini duymak istiyorum."

Bir kez daha boğazıma safra kaçtı ama hiçbir şey çıkmadı. Konuşamıyordum, nefes alma yeteneğim hala acı yüzünden engelleniyordu.

Biraz daha itti. "Kelimeleri söylediğinde tüm bunlar sona erecek."

Hangi kelimeleri istediğini biliyordum. Yine de umurumda değildi. Bunu bitirmek için her şeyi söyledim.

"Sen..." Hırıldadım. Tek bir kelimeyle nefesim kesildi ama buna bir son vermeliydim. "Bana sahip ol."

"Devam et." Grim kaburgaya daha fazla eğildi ve bir bıçak seli daha bedenimi parçaladı.

"Aklım..." Nefesim kesildi. "Vücut." Gırtlaktan gelen bir inilti serbest kaldı. "Ruh." Kalbim ikiye bölündü. "Hepsi senin."

"Çok iyi." Vücut ağırlığının geri kalanıyla kaburgamın üzerine çöktü, onu bana doğru düz bir şekilde itti ve kemiğin tekrar içeri girdiğini hissettim. Karanlık çılgınlığı yuttu, bedenimin iyileşme yeteneği devreye girdi ve kemiği yerine oturarak göğüs kafesimi normal haline getirdi.

Her nefes daha da kolaylaştı ve ciğerlerim onları dolduran kanı temizlerken açgözlülükle havayı içime çektim.

Grim kendini bedenimden kaldırdı ama elini kaburganın çıktığı yerde tuttu. "Asla unutma," dedi, "yardımımın bedelini."

Kısa süreli erteleme, buharlı bir yüzeydeki su kadar hızlı çözüldü. Hızla çarpan kalbim battı ve tutunduğum her türlü özsaygı, ertelemeye birlikte dağıldı.

Ben iğrenç biriyim. Zayıf.

Kafamın içinde bir çınlama yankılandı. Bedenim yaralarımın iyileşirken ve büyüm umutsuzca yenilenmeye çalışırken bu tanıdık ses bana bu dünyadaki yerimi hatırlattı.

"Ayağa kalk," dedi Grim. "Görmen gereken bir şey var."

Kendimi dirseklerimin üzerine ittim ve kalan gücümü de yok etmekle tehdit eden pişmanlığımdan kurtulmak umuduyla derin bir nefes aldım. A

Sağ bileğimdeki soğuk metal bilezik koptu, ardından soldaki de koptu ve büyüüm bir kez daha soğudu.

Büyü yoksunluğu damarlarımı yaktı ve beynimi allak bullak etti ama Grim pes etmedi. Yumruğunu gömleğimin ön kısmına geçirdi ve beni sallanan ayaklarıma doğru çekti. "Kurallara karşı gelmeye devam edersen neler olacağını öğrenmek üzeresin evlat."

TBalo salonunun canlı sohbeti kralın çağrısıyla doruğa ulaştı ve onları kendi kesimlerine giden koyunlar gibi heyecanlandırdı. İçimdeki çalkantı daha da kötüleşti.

Grim beni Monroe ailesinin kraliyet armasının bulunduğu duvar halılarının arkasındaki gölgeli bir köşeye sakladı. Gece mavisi ve gri desenler, üzerime çöken yorgunluk yüzünden dik durmaya çalışırken odak noktamı oluşturunuyordu. Grim'in pazılarımdaki morartıcı mengenesi, ne kadar arzulasalar da bacaklarımın çökmesine izin vermiyordu.

Kinetikler başka bir Orman konuşması için yüksek bir kakofoni içinde bir araya geldi, ancak kimse oyukta saklandığımı göremiyordu. Grim'in henüz dokunmadığı bir şekilde beni kıracak bir şeye tanıklık etmek üzere olduğumu bildiğim için tedirginlik ruhumun derinliklerine işledi.

"Ne yaparsan yap," diye mırıldandı Grim kulağımın kabuğuna yakın bir yerden, "gözlerini kapatma, başını çevirme, hatta hareket bile etme."

Forest görkemli bir kibirle sahneye çıkarken göz kapaklarımın iradesine karşı savaşılarak bitkin bir nefes aldım. Karizması hemen etrafa yayıldı ve onun varlığı için tezahürat yapan Kinetik kalabalığını kapladı. Kral alçakgönüllü gibi davranarak onların heyecanını sahte bir şekilde geçiştirdi. Utangaç sırtışı kalbime ulaştı ve prenses onun hemen arkasında sahneye çıkarken kalbime bir bıçak sapladı.

Kaslarım kasıldı ve Gray çenesini dik tutarak kaderine doğru yürürken zaman durdu. Annem Gray'in ensesini parmaklarının arasına alarak onu sahnenin ortasında, kürsüsünde duran Forest'ın birkaç adım gerisinde durmaya zorladı.

Vücudumdaki her hücre sahneye fırlamam, onu omzuma atmam ve ona zarar verme düşüncesini aklımdan bile geçirdiği için bu odadaki her suç ortağı Kinetik'i katletmek üzere geri dönmeden önce onu güvenli bir yere taşımam için çığlık atarken Forest'ın şişirilmiş sözleri beynime kaydolmadı bile. İzlemeye fiziksel olarak dayanabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Prenses için halka açık bir dayak.

Akacak yeri olmayan bir adrenalin şelalesi üzerimden akarken bedenim artık tamamen uyanıktı. Eğer isteseydim, bileziklerin baskılamasına rağmen binayı dümdüz edebilirdim. Ama Grim yanımda dururken, tenime dokunurken ve büyümün tamamen yok olmasını sağlarken, hiçbir şey yapamazdım.

Gray'in ıssız duyguları, paylaştığımız bağ aracılığıyla kalbimi harap etti. Korkusu o kadar somuttu ki, kendi korkum olduğuna yemin edebilirdim.

Artık hangi duyguların bana, hangilerinin ona ait olduğunu ayırt edemediğim zamanı tam olarak belirleyemiyordum.

Kraldan gelen ilk darbeye kırmızıyı gördüm. Başka bir ceza almasını gerektirecek suçun ne olduğunu bile bilmiyordum. Tek bildiğim canının yandığı ve bu konuda hiçbir şey yapamadığımı.

Güçsüz. Zayıf. Sadece bir çocuk.

Grim omuzlarımı ve sırtımı titreten titreşimleri bastırmak için pazularımı daha sıkı sıkı. Gözümü kırparsam, hiç düşünmeden kürsüye doğru ilerliyor olacaktım. Burnumdan soluyarak kralı oracıkta öldürmenin her bir korkunç yolunu hayal ettim. "Eğer kılını bile kıpırdatırsan, sırada Peri için bir ceza bekleyebilirsin. Senin kontrolsüzlüğün yüzünden onu cezalandırmak zorunda bırakma beni. O benim gurur ve neşe kaynağım."

Kalbim yeni iyileşen göğüs kafesimi parçaladı, Forest prensese tekrar vurup onu yere sererken göğsümden bir hırıltı yükseldi. Prenses karşılık vermedi ama her darbenin gümbürtüsüyle birlikte ses çıkarmamak için gösterdiği güç, kalbimi mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde çarpıttı.

Her vuruşta kalabalık alkışlıyor, reşit olmayan prensesleri için kan istiyorlardı. Tahtın varisi olmayı hak etmediğine inandıkları bir prenses. Babası kamuoyunu ona karşı döndürmek için harika bir iş çıkarmıştı ve bu gibi şeyler onun meşhur tabutuna çivi çakmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Grim'in ölümcül pençesinde pazularım seğirirken boynumdaki damarlar yavaş ve sabit bir şekilde atıyordu. Hiç sakın değildim ama adrenalin sihirli şeyler yapıyordu. Zaman yavaşladı, her ayrıntı keskin ve netti, beni sadece önümde ona işkence edilmesini izlemeye değil, aynı zamanda yüksek çözünürlüklü ağır çekimde izlemeye zorladı.

Onu koruma dürtüsü içimde yeşerdi, ama gerçekler soğuk bir kova buz gibi yüzüme çarptı. Ben sadece dünyaya zarar vermek isteyenler için bir silahtım. En sevdiklerimi bile koruyamayacaksam bu kadar güçlü olmanın ne anlamı vardı? Vermedim

Bana ne yaptıkları umurumda bile değildi. Ama artık zayıflıklarımı keşfetmişlerdi ve üzerimde daha fazla kontrol sahibi olmak için bunları kullanacaklardı.

Kral Forest gibi şeytani birini devirebileceğimi düşündüğüm için kendimi çok aptal hissediyordum. Kalabalıktan gelen her gümbürtü ve alay bana gerçekten ne kadar güçsüz olduğumu hatırlatıyordu. Ben sadece genç bir çocuktum, istenildiği zaman kontrol edilebilen genç bir çocuk. Tek umudum Gray'in öpüşmemizle ilgili sırrı saklayabilmesiydi. Benim iyiliğim için değil, kendi iyiliği için.

"Kuralların senin için geçerli olmadığını düşünürsen böyle olur evlat. Küçük çatı kaçamakların sona erdi. Anladın mı?" Grim kulağıma fısıldadı.

Çaresizce prensesimin yerde yatan hırpalanmış bedenine baktım. Sönüklüğü içime işledi ve omuzlarımın gevşemesine neden oldu. Gizli mekânımızı nasıl keşfettiklerini düşünemiyordum bile. Belki de Peri bu sefer beni beladan kurtaramamıştı.

"Hücrene geri dön. Sonunda yerini öğrenene kadar bir süre orada kalacaksın, seni it." Grim beni yanına çekti ve jöle gibi olan bacaklarım beni bu kabusu tekrar tekrar yaşayacağımı bildiğim karanlığa geri götürmek zorunda kaldı.

Belki de isyana son vermenin zamanı gelmişti. Onun ya da Peri'nin hayatını riske atamazdım. Hiçbir şey buna değmezdi.

Chapter 21

SLATE

"Y Onu gördün mü?" Onyx'e sordum. Bir seferde dört patates kızartmasını ağzına tıktırdı ve ardından gevşek bir okul hamburgerinden büyük bir ısırık aldı.

Ağzı doluyken başını salladı ve "Hayır" olduğunu tahmin ettiğim bir şey mırıldandı.

Onun iyiliği için duyduğum endişe hızla yüzeye çıkarken kalbim hızla çarpıyordu, özellikle de dün gece herkesin önünde aldığı en son cezadan sonra. Neyse ki ben orada değildim. Son seferden sonra kralın başka bir çağrısına gitmeyi reddettim.

Geçen hafta dünyam değişti. Valik bildiğim her şeyi almış ve ters yüz etmişti. İfşa ettiği her şeyi nasıl sindireceğimi hâlâ tam olarak bilmiyordum. Tek umudum bana öğrettiği cazibenin sırrımı saklamak için yeterli olmasıydı. Kimse bilemezdi, bu yüzden aklımdan tamamen çıkarmayı başarmıştım.

Buna bir de Chrome'un en son görüldüğü çatı katındaki gecenin üzerinden tam bir hafta geçtiği gerçeğini ekleyin. Uzun süre ortadan kaybolduğu biliniyordu ama hiç bu kadar uzun sürmemişti. Gizli görevlere gönderildiğini ya da kral ve dinamik ikilisinin bizden saklamayı sevdiği cezalara katlandığını düşündüm.

Bunları sadece Peri ve ben biliyorduk ama cezalar genellikle en fazla bir haftadan fazla sürmezdi. Dünyaya her yeniden gelişinde Chrome'un gözlerindeki perili bakışa bakılırsa, bunu istediğimden emin değildim.

cezalarının gerçekte neleri içerdiğini bilmiyordum. Ama satır aralarını okuyabiliyordum. Dokunmaktan kaçınması bana çok şey anlatıyordu. Ne olursa olsun, insanlık dışı ve zalimceydi, bu da yaşamak zorunda bırakıldığı adaletsizlik için içimde bir ateş yaktı.

"Onu bulacağım," diye ilan ettim, mideme bir batma hissi yerleşti. Onu bulma ve koruma ihtiyacı giderek güçleniyordu.

"Benim de gelmemi ister misin?" Onyx bir lokma daha hamburger yerken sordu.

Teklifi düşündüm ama elimin tersiyle ittim. "Hayır, ben hallederim. Onu bulduğumda sana mesaj atarım, sonra da sınıfta buluşuruz."

Onyx barış işareti yaptı ve yemeğiyle ilgilenirken başını salladı.

Dolu tepsimi aldım ve bara geri götürmeden önce üzerindeki yiyecekleri çöpe attım. Kafeteryadan çıkarken ensemdeki karıncalanma hissi görmezden gelemeyeceğim bir noktaya ulaştı.

Bir sorun var.

Dışarıda durdum, kampüste nerede olabileceğini düşündüm. Spor salonunda olabilir mi?

Ama öğle yemeklerini bitirdikten sonra genellikle orada takılan diğer çocuklar tarafından görülme riskini göze alacağından şüpheliydim. Onlar genellikle her zaman en arkadaşı canlısı olmayan sporculardı.

Kütüphane mi? Hayır. Öğle yemeği saatlerinde kilitliydi. Bir keresinde okulda insan öğrenciler tarafından görülmeden sihrimi geliştirmek umuduyla biraz mahremiyet elde etmeye çalıştım ama orada hiçbir rahatlama bulamadım.

Düşün. Saklanmak için nereye giderdi?

Cevap beni bir şimşek gibi çarpmış gibi topuklarımın üzerinde döndüm ve okulun ilkokul tarafına doğru ters yönde koşmaya başladım.

Bastırılmış büyüm sayesinde, elimden geldiğince duyularımı genişlettim ve yaklaşan herhangi bir belanın işaretlerini dinledim. Yakın mesafeden, oyun alanından gelen yüksek sesler ve şamatalı kahkahalar duyabiliyordum.

Yaklaşırken yavaşladım, gözlerim çok iyi göze çarpan buz gibi sarı saçları aradı.

"Onu geri ver," Gray'in bitkin sesi kulaklarımla buluştu ve titreyen kelimelerindeki korkuyu algıladığımda omuzlarım dikleşti. "Lütfen."

Üç kişi daha etrafını sardı; iki kız ve bir erkek. "İhtiyacın olduğuna emin misin? Sadece siyah taşlı bir kolye. Eminim başka bir tane alabilirsin."

Oyun alanına giden binayı döndüğümde, prensesimin etrafını saran üç insanı fark ettim. Onun son derece güçlü olduğunu bilmiyorlardı ve yeni öğrendiğim üzere siyah kristal kolyeye ihtiyacı vardı.

Kahretsin, eğer Elemental güçleri burada ortaya çıkarsa...

"Neler oluyor?" Kafalarını boyunlarından ayırma isteğimi bastırmak için büyük çaba sarf ederek onlara gelişigüzel katılırken yüzüme kocaman sahte bir gülümseme yerleştirdim.

Eric, sanırım adı buydu, omzunun üzerinden baktı, gözleri tanıdık bir şekilde parlıyordu. "Slate!" diye seslendi sanki her gün takılıyormuşuz gibi. Önündeki prensesi işaret ederken kahkahalar onu izledi. "Bak, beden eğitime kadar can sıkıntısını giderecek bir şey bulduk."

"Öyle mi?" Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak sordum. "Neymiş o?"

Yanındaki kısa kumral saçlı kız onun sözünü kesti. "O," dedi kız, sesinde bir tiksinti vardı ve bu saygısızlık karşısında damarlarımda yeni bir sıcaklık dalgası oluştu. "Okulun ucubesi."

"Tamam mı? Sizi nasıl eğlendirmesi gerektiğini anlayamıyorum."

"Şu kolyeye bak! Kim böyle şeyler takar ki? 2015 yılındayız! Bu kolye 1400'lerden kalma gibi görünüyor!" diye bağırdı uzun siyah saçlı ve turuncu bronz tenli kız diğer taraftan.

Gray'in burun delikleri okulun uzaktaki binalarına bakarken alevlendi. Kollarını kavuşturmuş ve çenesini sıkmış bir halde gözlerinde parlayan suyu fark ettim.

Kalbim sıkıştı, keşke hemen kışlarına tekmeyi basıp bu işi bitirebilseydim, ama okulda sihrimizi açığa vuramazdık. Ve on beş yaşında bir çocuğun bir Savaşçı gibi dövüşmesi kesinlikle bazı alarmlara neden olurdu. Üzerimde silah bile bulundurmamam gerekiyordu ama yine de her gün botumun içine bir bıçak gizliyordum. Sakin davranmak zorundaydım.

"O zaman böyle eski bir kolyeyi ne yapacaksın? Neden ondan aldın?"

Gray bana baktı, siyah saçlı kızla yüzleşmeden önce gözleri kısıldı. "O benim annemindi. *Ölmüş* annemin. Ver. Ver onu. Geri ver."

"Ayy!" dedi kumral saçlı kız. "Bak, Aly! Kızmaya başladı. Belki de..." diye düşündü, "annen Salem Cadı Mahkemeleri'nde mi öldü? O kadar eski görünüyor."

"Ah! İşte bu!" Aly'nin gözleri Gray'in sırrını keşfetmiş gibi parladı. "Sen bir cadısın, değil mi?" diye alay etti. "Sende bunlar var

Kristaller falan. Ne olmuş yani? Sonra bize büyü mü yapacaksın?" diye alay etti ve diğerleri de onun kahkahasına katıldı.

Aly, Gray'e doğru adım atmadan önce bana çapkın bir gülümseme ve göz kırptı. Kinetik prensese bir santim daha yaklaşmasını fiziksel olarak engelleme içgüdüleriyle savaşıırken omuzlarım kaskatı kesildi.

Gray temkinli bir adım geri çekilerek Aly'yi ve bir sonraki hamlesini değerlendirdi. "Geri ver onu."

"Sadece kolyeyi ona geri ver. Sana bir faydası yok," dedim, ses tonuma bıkkınlık katarak, türümüzü bu aptallara ifşa etmenin eşiğinde olmama rağmen.

"Aslında," diye düşündü Aly siyah kristal taşı avucunun içinde çevirip incelerken. "Bir rehin dükkanında iyi para eder gibi görünüyor."

Eric güldü. "Oh, evet! Eminim başka bir North Space ceketini bulabilirim. Beyaz-"

"Dostum," diye kestim neşesini, gözlerimi devirerek. "Annenle babanın hafta sonunda sana bir tane daha alacağından eminim."

"Neden onu savunuyorsun? Cadıya aşık mısın Helair?" diye sırtı kumral saçlı kız.

Burnumun kenarını çimdikledim, insan çocuklarının olgunlaşmamışlığı aklımı başımdan aldı. Kendi halinde masum bir kızla uğraşmak yerine endişelenecek daha önemli bir şeyleri olmaması güzel olmalı. Hem de benim prensesimle.

"Sizi rahatsız etmeyen biriyle uğraşarak nasıl eğlenebileceğinizi gerçekten anlamıyorum." Omuz silktim, onların saçmalıklarına karşı sabırsızlığım artıyordu.

"Bence ondan hoşlanıyorsun."

Kızgınlığımı daha fazla gizleyemeyince yüzüm şaşkınlığımı gizleyemeyecek şekilde buruştu. "Büyü artık ve kıza kolyesini geri ver."

"Yoksa ne olur?" Eric aramızdaki mesafeyi kapatarak meydan okudu.

Ona eğlenerek sırtıttım. "Açıkçası ben olsam denemezdim, kardeşim."

Eric göğsünü daha da kabarttı. Bir lise öğrencisine göre oldukça genişti ama futbol takımında olduğundan emindim, bu da bunu açıklıyordu. "Kendini belalı mı sanıyorsun Helair?"

Kıkırdadım. "Ne kadar aptal görüldüğünün farkında mısın? Parmak izimle alay etmene izin vermediğim için kızgınsın... Gray."

"*Senin* Gray, değil mi?" Eric'in gülümsemesi sanki kazanmış ve haklılığını kanıtlamış gibi genişledi. Gerçekten umurumda değildi.

"Evet, öyle. Öyle. Ve artık onu rahatsız etmeyeceksin," dedim, onu incelerken başımı yana eğerek. "Kolyesini geri vererek başlayabilirsin."

"Hayır."

"Seçme şansın varmış gibi mi geldi Eric?" Az önceki neşem kaybolurken sesim kısıldı. "Lanet olası kolyeyi ona geri ver."

Eric ve ben neredeyse göğüs göğüse durmuş, saçma bir "kim daha taşaklı" yarışında birbirimize bakarken, çevremde iki kızın ayrılmak için yavaşça geri çekildiğini fark ettim.

"Ver. Onu. Geri ver. Ver. Siktiğimin. Kolyeyi," dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. "Onu çalmayı dene ve sana söz veriyorum, keşke çalmasaydım diyeceksin."

"Çok seviliyor olabilirsin Helair ama kimse senden korkmuyor güzel çocuk," diye tehdit etti Eric. Bir adım daha yaklaşarak beni bir adım geriye itti. Geldiğini gördüm. "Sen spor bile yapmıyorsun."

Çocukça saçmalıklara karşı kendimi savunmama gerek yoktu. Bunun yerine alt dudağımı ısırdım ve gülümsememe engel olmaya çalıştım. "Tamam o zaman." Çenesine bir aparkat atıp çenesinin alt tarafına sert bir darbe indirmeden hemen önce başımı salladım.

Eric kendini yakalamak için tökezlerken başı geriye düştü, yere yuvarlanmadan önce gözlerinin akları görünüyordu.

İki kız çılgık atıp dehşet içinde bana bakarken Gray etkilenmemiş bir şekilde Eric'e baktı, kolları hâlâ vücudunda çapraz dururken bir kaşı kalkıktı.

Siyah kristali hâlâ göğsüne bastıran Aly'ye, "Ver şu lanet olası kolyeyi ona," diye bağırdım.

"Aman Tanrım! İyi! Al şunu! Zaten çok çirkin. Kimse o taşı istemez." Kolyeyi Gray'e vermek yerine aceleyle bana fırlattı. Onu havadan kaptım ve prensese geri vermek güvenli olana kadar elimde tuttum.

"Git. Onu da yanında götür," dedim ona. "Ve bir dahaki sefere ona bulaşan olursa, tek bir vuruşla durmayacağım. Demek istediğim kanıtlanana kadar devam edeceğim."

Kumral saçlı kız ağzını kapatırken elleri titriyordu. Belli ki ikisi de şiddet görmeye alışık değildi. Dürüst olmak gerekirse, Woodvine Akademisi'nde hiç kavga çıkmazdı. Çıktığında da genellikle saç çekme türünde olurdu.

"O iyi mi?" diye inledi.

Elini çenesine götürürken yerde inleyen Eric'e baktım. "Orospu çocuğu. Bunun bedelini ödeyeceksin," diye mırıldandı morartıcı bir baş ağrısı olduğunu bildiğim sesiyle.

"Çok korkuyorum." Gözlerimi devirdim. "Şimdi kalk ve git. Onunla konuşmayı bırak, bir daha yüzüne bile bakma."

"Siktir git," diye tükürdü Eric, ağzının kenarlarından kırmızı salyalar akıyordu.

"Üzgünüm ama teşekkürler. Şimdi siktir git başımızdan."

Eric ayağa fırladı, geri çekilirken tatlı insan intikamı vaatleriyle gözlerini kamaştırdı, iki kız da onun her iki yanını kuşattı.

Hepsi gözden kayboluncaya kadar kaşlarımı çatarak alaycı bir sırıtışla onu izledim. Onlar gittikten ve Gray'le beni oyun alanında yalnız bıraktıktan sonra ona baktım ve tepeden tırnağa herhangi bir zarar görüp görmediğini kontrol ettim. "İyi misin?"

Prenses ters ters baktı. "Ben iyiyim. Önemli bir şey değildi ve kendi başıma da halledebilirdim."

"Yapabileceğini biliyorum ama yapmak zorunda değilsin," diye omuz silkerek karşılık verdim.

"Beni takip edecek bir korumaya ihtiyacım yok." Sesindeki inanç azalmaya başlamıştı.

Başımı salladım. "Hayır, yok. Ama bir arkadaştan zarar gelmez."

Gri gözlerimle buluştu. Tüm duyguları okyanus derinliklerinde dalgalanıyordu. "Ben... Ben çok iyi bir arkadaş olacağımı sanmıyorum." Kendine daha sıkı sarıldı ve ağır bakışlarını yere indirdi.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece kendin ol. Ben ikimiz için de iyi bir arkadaş olacağım."

"Bu kulağa pek adil gelmiyor," diye mırıldandı. "Çok fazla arkadaşım olmayabilir ama arkadaşlığın iki yönlü bir yol olduğunu biliyorum."

Ona doğru küçük bir adım attım. "Evet, genellikle durum böyledir. Ama arkadaşların olması demek, en çok ihtiyaç duyduğun anda yanında olmaları demektir. Siz kendiniz olana kadar size güç olurlar."

"Kendi gücüm olabilirim..."

Başımı salladım. "Hayır, Prenses. Yapamazsınız. Şu anda olmaz. Ve sorun değil. Bu konuda size yardımcı olmak için buradayım. Sana yalnız olmadığını hatırlatmak için."

artık."

"Ben sadece... anlamıyorum. Bana neden iyi davrandığını anlayamıyorum. Beni kandırmayı falan mı planlıyorsun?"

Nazik bir gülümseme ve başımı sallayarak onu rahatlattım. "Hiç de değil. Ben sana yardım etmek için buradayım. Seni korumak için. Seni eğitmek için." Avucunu avucumun içine aldım ve kolyeyi ortasına yerleştirdim. "Arkadaşın olmak için."

Gray'in parmakları, kirpiklerinin arasından başını kaldırıp bakışlarımı yakalamadan hemen önce siyah kristalin etrafını sardı. Buz gibi bakışlarında umut parlıyordu ama ona korku da eşlik ediyordu. İhanet korkusu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Dostlar böyle yapar. Zayıf insanların prensesine böyle davranmasına izin veremezdin."

Gray homurdandı. "Bu yeni bir şey değil. Buradaki insanlar bana hep bok gibi davrandılar," dedi omuz silkerek.

Gözlerimi kısmıştım. "Neden peki?"

"Sanırım her zaman sessiz olduğum için? Farklı? Kalabalıkta olmaktan ya da dikkatlerin üzerimde olmasından hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim. Bu yüzden her zaman bundan kaçınmaya çalıştım. Ama bu sadece onları daha çok çekiyor gibiydi. Göz alıcı saçlarımla dalga geçerlerdi. Bu yüzden bana türlü türlü isimler takarlardı. Çok sıksa olduğumu söylediler. Sanırım insanlar için garip biriyim. Belki de bende insanları rahatsız eden bir sorun vardır-"

"Hayır." Israr ettim. "Gray, senin hiçbir sorunun yok. Beni duyuyor musun?"

Prenses gözlerini devirdi ama yine de yüzünü gülümsemeye zorladı. "Seni anlıyorum ama sana inanmıyorum. Hayatımdaki herkes bana ne kadar boktan biri olduğumu göstermeye niyetliyken, sorunun bende olduğunu düşünmeye meyilli olacağım."

"Yine de hayatındaki herkes değil," diye karşı çıktım, gözlerini ararken, çelik duvarlarının boş ifadesinin arkasında kendini sıkıca inşa etmesini izledim. "Ben öyle düşünmüyorum. Hiç de değil. Sana daha önce de söylediğim gibi, senin tarafında olan başkaları da var ama kral..."

"Evet," diye homurdandı, göz temasını ve onunla birlikte o anı da bozdu. "Biliyorum. Kral benimle ilgili şeyleri biraz abartmayı seviyor-"

"O değil," diye araya girdim. "Size sempatik görünenleri tehdit ediyor. Temel olarak, ona karşı gelirlerse geçim kaynaklarını veya itibarlarını tehlikeye atıyor."

"Onun yanında yer alan çok sayıda insanımız var." Gray parmaklarını pilili eteğinde gezdirerek üniformasının kravatını düzeltti.

giymemizi dikte etti. "Gerçekten önemli değil, değil mi?" "Önemi var. Umudunuzu kaybetmeyin."

"Umut etmeye iznim yok, Slate. Böyle bir lüksüm yok."

Gray için kalbim parçalandı. Prensesi Kinetik kraliyetinin acımasız toplumundan çok uzaklara götürmekten başka bir şey istemiyordum. Onu korumak ve saklamak istedim, yeter ki ona umut etme ve hayatta gerçek mutluluğu yaşama şansı tanıyayım.

Boş oyun alanına baktım ve kaşlarımı çattım. "Burada ne işin var senin?"

Prenses Gri tekrar omuz silkti ve dönerek salıncaklara doğru ilerledi. Salıncaklardan birinin zincirlerini kavradı ve ayakları talaşın altındaki toprağa gömülürken üzerine oturdu.

Ne kadar güzel olduğuna bakmaktan kendimi alamıyordum ama çaresiz dış görünüşünün altında belli belirsiz bir tehlike yatıyordu. Kaşlarını çatarak bana sorgulayan bir bakış attığında, şaşkınlığımdan sıyrıldım. Salıncakta ona doğru ilerledim ve bahar geldiği için rahatlamış bir şekilde yanına oturdum.

Zincir avuç içlerimi ısıyor, bana daha önce katıldığım ve metal bağlar içeren bazı eğitim ve görevleri hatırlatıyordu. "Ne olmuş yani?" Bastırdım. "Neden buraya geldin?"

"Bana..." diye başladı prenses, "çok bulanık olan bir anımı hatırlatıyor. Buraya yeterince gelirse beynimin ayrıntıları hatırlayacağını umuyorum."

"Ah," dedim başımı sallayarak. "İyi bir anı olmalı o zaman?"

Gray kıkırdadı. "Pek sayılmaz," diye karşılık verdi ama yine de kendi kendine hüzünle gülümsedi. "Garip bir şekilde öyleydi."

"Ne oldu?" Yıllar öncesinden kalan bir anı olup olmadığını merak ederek sordum.

Gray derin bir nefes aldı, ayağa kalktı ve salıncağı geriye doğru yürüttü, böylece zıplamadan önce parmak uçlarında durdu ve poposunu koltuğa yerleştirdi. İleri doğru sallandı, sonra bacaklarını geriye doğru pompaladı, buz sarısı saçları yüzüne ve tutunduğu zincirlere dolanırken daha yükseğe ve daha hızlı tırmandı.

"Bazı çocuklar tarafından zorbalığa uğruyordum. Olağandışı bir şey değildi. Ama bir çocuk çıkageldi. Daha önce hiç görmediğim biri. İnsan olmadığını söyleyebilirdim. Gözleri... parlak mavi gözleri o kadar doğal değildi ki normal insan gözleri olamazdı. Zorbaları durdurdu. Sihriyle. On yaşında olduğunu söyledi ama sihri oyun alanını yerle bir etti," diye açıkladı, bacaklarını her pompalayışında nefesleri kısılıyordu. Bana yandan baktı

Uzun saçları altındaki talaşları süpürürken, yaslanmış bir pozisyonda ileri geri sallanıyordu. "Hatırlıyor musun?"

"Evet." Kaygısız bir serbest düşüşle salınışını büyülenmiş bir şekilde izlerken başım soldan sağa kaydı ve bunun muhtemelen onu şimdiye kadar gördüğüm en hafif salınış olduğunu düşündüm. Büyülenmiş gibi otururken kalbim taklalar atıyordu. Boğazımı temizledim. "O gün daha sonra onu gördüğümde oyun alanı tam bir gösteriydi. Elemental bir çocuktü, değil mi?" Forest'ın olayla ilgili yaydığı yanlış bilgiye oynayarak sordum.

"Bir Elementaldi, evet. O kadarını hatırlıyorum," diye düşündü ve başını tamamen arkaya eğerek bulutlara baktı. "Ama tuhaf olan da bu. Onun hakkında başka pek bir şey hatırlayamıyorum. Ama tanıdık geliyordu. Sanki onunla daha önce bir şekilde tanışmışım gibi."

Kafamda alarmlar çalmaya başladı, o güne dair tüm hafızasını geri kazanıp kazanamayacağını ve eğer kazanırsa, Elemental çocuğun aslında Krom Freyr olduğunu bir araya getirip getiremeyeceğini merak ediyordum. Ve eğer bunu öğrenirse, bu onun için babasıyla ilgili ne anlama gelirdi?

"Belki de onu daha önce oyun parkında görmüşsünüzdür," diye önerdim.

Gray'in salınımı yavaşladığında, bacaklarını pompalamaya başlamak için tekrar dik oturdu. "Belki..." Ama bu fikre pek inanmadığını söyleyebilirim.

Zil çaldı, sohbetimiz yarıda kesildi ve sınıfa dönmemiz için işaret verildi. Gray salıncağı yavaşlatıp durdurmak yerine salıncaktan atladı ve havada süzülerek eteğı beline kadar yükseldi. İçgüdüsel olarak, saygımdan başımı çevirdim.

Prenses iki ayağının üzerine düşerken, "Sabah görüşürüz," dedi. Cebinden kolyeyi çıkardı ve dikkatlice boynuna bağıladı. "Bunu geri getirdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Bu sefer gerçekten gelip gelmeyeceğini sorguladım. Son birkaç haftadır hiçbir eğitime gelmemişti. Eğitim kararının kral tarafından alınıp alınmadığını merak etmeye başladım ama babam bunun böyle olmadığı konusunda ısrar etti. Anlayabildiğim tek neden, bir şey için cezalandırılıyor olmasıydı. Ve onu eğitimden alıkoymanın da bu cezanın bir parçası olduğunu düşündüm.

"Arkadaşlar böyle yapar." Yumuşak bir gülümseme sundum ve salıncaktan kalktım. "Umarım sabah antrenmanda görüşürüz. Bu sefer orada olacaksın, değil mi?"

Gray'in gözleri heyecanla parladı. "Evet. Sabah görüşürüz. Bugün cumartesi," dedi. "Cumartesi günleri süitten hiç çıkamıyorum."

Chapter 22

CHROME

I Zamanın nasıl geçtiğinin ya da bu karanlık, iğrenç yerin nerede olduğunun farkında bile olmadan bilincini kaybedip duruyordu.

Ben kimim?

Zihnim sanki bedenimden kopmuş, uzaklaşmak isteyen birbirinden kopuk düşüncelere bölünmüş gibi hissediyordum ama yine de beynime bağlıydılar ve beni kapana kısırmışlardı. Açlığım yeni zirvelere yükselirken bağırsaklarım kendi kendilerini kemiriyor gibiydi, ağzım ise uzak çöller için kuma dönüşebilecek kadar kuruydu.

Ancak beni kişisel arafımda kilitli tutan, şiddetli büyü tükenmesinin damarlarımı ve hücrelerimi yakan kavurucu ama buz gibi alevleriydi. Bu cehennemden tek kaçış yolu olduğu için ölümden başka bir şey istemiyordum. Ama buna asla izin vermediler.

Çoğu zaman Grim beni ziyaret ediyordu ama annem ve Orman da varlıklarını bana armağan ediyorlardı. Bu zamanı gerçekten gücümü ve kuvvetimi test etmek için kullanıyorlardı. Kendimi kontrol etmemi. Kontrollerini kaybetmeden önce silahlarını ne kadar zorlayabileceklerini görmek için.

Duyusal ve büyü yoksunluğu gerçekliğimi yeni şekillerde çarpıttı. Gray ve Slate'in bulanık halüsinasyonları beni kurtarmak için ortaya çıkıyor, ancak birlikte çalışarak kaburgalarımı teker teker kırıyorlardı. Hücrenin öbür ucundan yarı ölü Peri'nin bulanık hayalleri bir görünüp bir kayboluyordu ama onu kurtarmak için asla hareket edemiyordum. Bazen de Valik belirliyordu. Onun da gerçek olup olmadığını bilmiyordum.

Özüm her zaman beslenecek bir şeyler aradı, ancak Grim'in gücü tarafından reddedildi. Buraya en son geldiğimde hissettiğim özle karşılaşmaya devam ettiğimi sanıyordum. Ruhumu durağanlıkta yüzen pürüzlü parçalar gibi hissettiren öz. Ama bilinçaltı bir durumda bile, yaklaştıkça özümde bir çekilme hissederek yönümü değiştirdim.

"Chrome, uyan." Ses sanki bir tünelin diğer ucundan geliyor gibiydi, kafamın içinde yankılanıyor ve kafatasımın etrafında zıplıyordu.

İnledim.

"Beni dinlemeni istiyorum. Kalk ayağa."

Bu aciliyet beni bir göz kapağımı açmaya zorladı. Ona karşı savaşırken evrenin ağırlığı üzerlerine baskı yapıyordu. Bir adamın bulanık gölgesi önümde diz çöktü. Muhtemelen başka bir halüsinasyondur.

"Chrome..."

"Hmm?"

"Bana bak." Sıcak parmaklar çenemi kavradı ve dikkatimi erkeksi sese yöneltmeye zorladı. "İşte böyle. Sadece gözlerini aç, oğlum." Tanıdık ses tuhaf bir şekilde yumuşaktı.

Adamın puslu insan hatları bir görünüş bir kayboluyordu. Odaklandığında Valik bana baktı, pürüzsüz yüz hatlarını bozan endişeli bir ifade vardı.

"Seni kırmalarına izin verme."

Bir yumruk kalbimi kavradı, bükte, sıktı ve içinde tutunan yaşamı burktu. Ilık nem kuru gözlerimi yaktı. "Onlar..." Boş boş fısıldadım. "Çoktan yaptım."

"Hayır, yapmadılar." Ses beynimde dalgalandı. "Chrome! Beni dinle!"

Tekrar daldım, yaşam gücümün göz kapaklarımı kapatabileceğimden daha hızlı bir şekilde benden uzaklaştığını hissettim.

Ölüyordum. Vücudum daha fazla dayanamadı. Savaşmaktan yorulmuştu. Başkası için savaşmaktan. Beni kullanmaya ve istismar etmeye devam edecek olanlara hizmet etmek için hayatta kalmak için savaşmanın ne anlamı vardı? En çok değer verdiklerim için süper kahraman olamayacaksam? Onun için mi? Kendim için bile. Ölmüş olsaydım herkes için daha kolay olmaz mıydı? Muhtemelen çok daha güvenli bir dünya olurdu.

Göz kapaklarım kapandı, son nefesim ciğerlerimden sızdı. En azından son anlarımda yalnız değildim. Valik bana bu kadarını sunmak için tam zamanında gelmişti. Gray, Peri ya da Slate değildi ama en azından yanımda biri vardı.

"Siktir..." Valik zihnime küfür etti.

Hayatımda ilk kez, Prenses Gray'i öptüğüm zamanlar hariç, tüy gibi hafiflemiştim. Minnettarlık beni sardı, bu dünyadan ayrılmak zorunda kalmadan önce onunla geçirdiğim zaman için çok şanslıydım. En azından çatıdaki o gerçek coşku ve mutluluk anını yaşadım. O bana aitti.

Hücrenin soğuk, beton zemininde bedenimin üzerinde sürüklendim. Tüm duygulardan arınmıştım. Acıdan arınmış. Özlemenden arınmış. Korkudan arınmış.

Sonunda özgürdüm. Yaşam ve ölüm arasında var olan her şeydim. Her yeri keşfetmekte özgürüm. Burada bana dokunulamaz.

Valik yere bakarak üzerime diz çöktü. Ellerinden neredeyse ölmek üzere olan bedenime gümüş bir ışık yayıldı. Bilinçaltım neler olduğunu biliyordu ama bunu algılaması yavaştı. Düşünceyi yakalamaya çalıştım ama az önce ayrıldığım cesede geri çekiliyordum.

Hayır.

Yaşamak istemedim.

Bırakın beni. Lütfen!

Ağırlık bir yük treni gibi üzerime çöktü, tüm acı ve çalkantılı duygular vahşi bir canavar gibi pençelerini ruhuma batırdı.

Fiziksel olarak yeterli olsaydım, özgürlük şansımı elimden aldığı için Valik'i yumruklardım.

Bu ne cüret?

Bir göz kapağım açıldı, görüşüm kör edici gümüş bir ışıkla doldu. İçim, soğuk bir günde sıcacık bir ateşin yanındaymışım gibi ısındı. Nefesim kesildi, havanın serinliği organlarımdaki sıcaklıkla çelişiyordu.

Siktir, hayır. Bunu istemiyorum. Bırak beni.

Hayır. Valik'in sesi zihnime girdi. Henüz zamanı gelmedi. Dayanmalısın.

Sadece özgür olmak istiyorum.

Biliyorum, diye cevap verdi. Çok yakında olacaksın.

Cevap vermediğimde yanaklarımdaki kızarmış eller sıkılaştı, parmak uçları kafatasıma battı.

Güven bana, Chrome.

Vücudumu bir enerji seli kapladı ve beni yeni zirvelere taşıdı. Yerden sıçradım, bedenim yukarı doğru kasıldı. Nefes üstüne nefes emerken Valik'in elleri beni oturur pozisyona getirdi. Bedenime geri dönmüş olmanın diyaframımı ezdiği baskı çok fazlaydı. Hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı beni harap etti. Neden? Neden bana bu hayatı yaşattınız? Ne kadar zalimce.

"Gözlerini aç, Prens."

Sadece bu yersiz unvanla bile göz kapaklarım açıldı. "Ben..."

"Öylesin," diye sordu Valik, soruya yer bırakmadan. "Bana bak."

Ben de uyudum. Hüzünlü yeşim taşı bakışları bana bakıyordu, kadim bilgelik ıslıl ıslıl parlıyordu. Gözlerinde parlayan aciliyet, onları neredeyse doğaüstü bir şeye dönüştürüyordu. Normalden daha doğaüstü.

"Şimdi," diye bastırdı Valik, gözleri vahşi ama yorgunluktan sarkıktı. "Bunu hissediyor musun?"

Kan dolaşımında güçlenen panik, neden bahsettiğini görmeme izin vermiyordu, bu yüzden durdum ve vücuduma odaklandım. Kalp atışlarım yavaşlıyor, iradem ve gücüm güçleniyordu. Kendimi çok daha güçlü hissediyordum, sanki istesem bir orduyu yenebilmişim gibi. Sanki ölümden kaçabilmişim gibi. "Evet," dedim onun çılgın bakışlarına karşılık vererek. "Ne yaptın sen?"

"Seni kurtardım. Prensesi. Ve potansiyel olarak dünyayı." Valik'in omuzları, kullandığı gücün miktarını gösterecek şekilde bir parça düştü.

"Bana ne yaptın?" Fısıldadım.

Tuhaf ama tanıdık adam iç çekti ve sonunda bakışlarımı kırdı. Topuklarının üzerinde geriye doğru düştü. "Seni yok edilemez yaptım. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım..."

Başımı eğdim, haftalardır hissetmediğim kadar berrak hissediyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Valik çenesini yukarı doğru eğdi ve bana ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi alt dudağını ısırды. "Az önce ölmeni gerçekten zorlaştırdım." Ağır bir nefes verdi, ardından kırmayı reddettiğim sert bakışlarını üzerime dikti. "Şimdi beni pişman etme."

D Valik'in ortaya çıkışından bu yana aylar geçti. O zamandan beri her açlık acısını ve darbeyi hissederek yarı-aydın kalmıştım. Bu güzeldi ama aynı zamanda bir lanetti, çekmeye mahkûm olduğum işkenceye tamamen katlanmak zorunda kaldım. En azından zihnime güvenebileceğimi biliyordum. Bu yüzden Valik'in yaptığı her şey için minnettardım.

Prenses ve kız kardeşimle ilgili endişeli düşüncelerle hücrede volta atıyordum. Hapishanelerde ne kadar süre kaldığımdan emin değildim ama onların iyiliği için endişeleniyordum. Slate'in herhangi bir göreve gönderilip gönderilmediğini merak ediyordum.

benim yardımım olmadan iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Ama oradan çıkmaya odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Valik'in ruhum bedenimi terk ederken ölmemi tam anlamıyla engellediği gerçeğine takılıp kalamazdım. Aksi takdirde düşüncelerim darmadağın olurdu ve bundan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmazdı. Bunun yerine, kontrol edebileceğim şeylere odaklandım.

Hücrenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve ardından kilit mekanizması tıkırdadı. Sırtımı beton blok duvara dayayarak oturdum ve Kral Orman hücreye girerken dizlerimi göğsüme çektim.

Kralın görkemli duruşunun silueti üzerimde belirdi. Sırtışını neredeyse hissedebiliyordum. "Uyanmışsın. Gördüğüm kadarıyla güçleniyorsun." Sesinde gurur çınlıyordu. "Güzel."

Zayıflamış uzuvlarım yanımdaki prangalarında sallanıyordu. Dikkatimi önümdeki parlak mokasenlerine verdiğimde hiçbir şey hissetmiyordum. Soğuk uyuşukluk derinlere yerleşmişti. Açıkçası bu noktada bana ne olduğu umurumda değildi. En çok değer verdiklerim iyi olduğu sürece bana bir şey olmazdı. Kral benden istediğini uzun zaman önce almıştı: ruhumun lanet bir derbi atıymışım gibi kırılması.

"Görüyorum ki sonunda çeneni kapalı tutmayı öğrenmişsin." Dilinden damlayan kibir bile herhangi bir duygu uyandırmadı. "Artık vücudunun nelere dayanabileceğini bildiğimize göre, iradenin ne kadar güçlü olduğunu görebiliriz. En önemlisi bu. Şimdi kaçıp Endarkened olmana izin veremeyiz, değil mi?"

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, farklı bir "sınavın" yaklaştığını hissediyordum. Hiç hazırlıklı olmadığım bir sınav. Açlık, büyü yoksunluğu ve tükenmişlik içindeyken maruz kaldığım fiziksel ve cinsel vahşetten daha kötü niyetli bir test. Kinetiklerin çoğunu iyiliksever bir hükümdar olduğuna inandırmış olan karizmatik liderin bakışlarıyla karşılaşmak için dikkatimi topladım. Niyetini anlamak için yüzünü maskeleyen gölgeleri araştırdım ama faydası olmadı.

"Getirin onu," diye seslendi Forest soğuk karanlığa doğru.

İki çift ayak sesi koridorda ilerlerken ikimiz de konuşmadık. Biri topuklarının yere vuruşuna bakılırsa güçlü bir kadın yürüyüşüydü, diğeri ise emin adımlar atmak yerine ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Doğrudum, omurgam dimdik, hücre kapısını inceliyor, önüme çıkan kaderi bekliyordum. Duyularım olabildiğince açıktı.

sihrimin geri kalanı mühürlenip boşaltılmış olacak.

"Bakalım gerçekten ne kadar güçlüsün, evlat," dedi Forest, tehdit dudaklarından dökülürken bariton sesi bal gibi yumuşaktı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve annemin duyularıma saldıran parfümünü tanıdım. "İşte burada," dedi, ses tonunu heyecan doldurarak. "Elbette, benim Chrome'um gayet iyi iş çıkaracak. Her zamanki gibi."

Forest kıkırdadı. "Oğluna olan inancın benimkini çok aşıyor. Umarım haklısındır, Ametist."

Annem kızgın bir ses çıkardı. "Göreceksin. Başarısız olacağını düşünseydim onu doğurmazdım. Yoksa çocuğun nerede?"

Sessizlik. Ağır, soğuk, ölümcül sessizlik zaten boğulmuş olan hücremi boğdu. Prensese karşı olan korumacılığım açığa çıkmakla tehdit ediyordu ama kendimi tuttum. Şimdi onu kaybedersem ikimiz için de iyi olmazdı.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Yakında değerini kanıtlamak üzere. Her şeye rağmen işe yarayabilir." Kralın sesindeki zehir, gücü kadar zehirliydi. "Bakalım oğlunuz inandığınız kadar iradeli mi? Prangalarını çıkarın ve mahkûmu öne getirin."

Annemin sivri topuklu ayakkabıları, bacağımdan birkaç santim ötede durana kadar yerde yankılandı. Çömelip eğilerek prangaların kilidini açtı. Akımlarım canlanmaya çalıştı ama büyüm ne kadar tükenmiş olsa da onları besleyecek hiçbir şey yoktu. Büyümün Elemental tarafı aniden canlandı ve hemen etrafımdaki canlı varlıkları aramaya başladı, bunlardan ikisi güçlü auralara sahipti. Önümüzde duran mahkûmun gücü çok daha zayıftı, bu yüzden büyüm onu görmezden geldi.

Zihnimi parçalayan ve damarlarımı aşındıran açlıktan kurtulmak için umutsuzca kendini yenileme ihtiyacı duyan özümün önce krala, sonra da anneme ulaştığını hissettim. Bu arada, Kinetik gücüm anında dışarıdaki elektromanyetik enerji kaynağından beslendi. Ama kontrolüm yoktu. Daha önce hiç bu kadar tükenmemiştim. Yarı yarıya bilinçli ve ayakta olmam bile şaşırtıcıydı ama bunu Valik bana ne yaptıysa ona bağlıyordum.

Önemli olan tek şey Elemental büyümü beslemektir. Açlıktan ölmek üzereydi. En güçlü auraya sahip olan krala yapıştı.

"Hayır! Ben değil, seni lanet köpek."

Aurik beslenmenin alışılmadık sisinde kaybolmuştum, darbenin geldiğini görmedim. Keskin bir çatlak havayı ikiye böldü. Bedenim dönüp yere yığılırken elmacık kemiğim parçalandı.

"Sana söylemiştim. O çok zayıf ve zavallı," dedi Kral Forest, ben olanları anlamaya çalışırken yerde yatan cansız bedenime tükürerek. "Ya onu kendin eğitirsin ya da işine son verirsin. Karar senin Ametist. Her halükarda, Gray'in eğitiminde ilerlediğine bakılırsa, yakında bir Suikastçı olacak. Chrome'un yerine geçmeyeceğini kim söyleyebilir?"

Tek duyabildiğim, kapının metalik gıcırtısı son bir gümbürtüyle çarparak kapanmadan önce hücremden çıkan mokasenlerinin tıkırtısıydı.

Chapter 23

SLATE

T Chrome'un son görülmesinin üzerinden iki hafta daha geçmişti. Onun sağlığıyla ilgili endişelerim gerçek bir paniğe dönüşmeye başlamıştı.

Üç hafta boyunca nerede olduğuna dair hiçbir haber alınamaması son derece sıra dışı bir durumdu. Çatıdaki geceden sonra -tüm gecelerin on üçüncüsü olan Cuma günü- tamamen ortadan kaybolmuştu. Karanlık bir his bana bunun Kral, Grim ve Ametist'le ilgili olduğunu söylüyordu.

"Ee," dedi Hazel, beni düşüncelerimden kopararak. Parktaki bir bankta yanıma oturmuş, yakındaki oyun alanında koşup ciyaklayan insan çocuklarını izliyordu. Havaların ısınmasıyla birlikte insanlar köpeklerini parkı çevreleyen patikada gezdirirken bir yandan da kendi egzersizlerini yapıyorlardı. Yeşillikler ve çiçekler mevsim için yeniden doğmaya başladı ve manzaraya yeniden hayat getirdi. "Chrome'dan haber aldın mı? Ya da annem ve babam nerede olabileceğine dair bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım, artık kahverengi görünecek şekilde büyülenmişim ve akımlarım gözlerden gizlenmişti. "Hayır," diye iç geçirdim. "Forest ve arkadaşlarının bir şey keşfetmiş olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum."

"İsyan hakkında mı?" Hazel kaşlarını çatmış ve başını endişeyle yana eğmiş bir halde sordu. Taktığı gümüş bilezik bronz saçlarını gizliyordu. Kalın bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmış, gözlerini bana dikmiş, siyah telleri gözlerden saklanmıştı.

"Evet," diye nefes verdim ve dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Eğer yaparlarsa bu çok boktan bir şey olur."

Hazel bankta arkasına yaslanıp yere çöktü. "Belki de durum böyle değildir. Kral'ın Chrome'u şu anda neyin peşine taktığını kim bilebilir? Bildiğimiz kadarıyla başka bir ülkede 'neslimizin bir sonraki efsanesi' olarak sergileniyor olabilir."

Aptalca bir oyunun ters gitmesinin ardından küçüklerin çılgılık atarak kaydıraktan inişlerini izledim. "Bunun doğru olduğunu umalım. Ama doğru olmaması ihtimaline karşı bir yedek planımız olsa fena olmaz." Düşüncelerim daha da kötüye giderken hızla atan kalbimi yavaşlatamıyordum.

"Smokey ile konuşmam gerek." Endişelerim arttıkça göğsüm sıkışmaya başladı. İçimde nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim yeni *bir şey* vardı ve bu konuda konuşabileceğim kimse yoktu. Beni anlayabilecek tek kişi Chrome'du ve o da hiçbir yerde yoktu.

Zihnime bulaşan olumsuzlukları kovmak ve bunun yerine proaktif olmak için *bir şeyler* yapmam gerekiyordu.

"Valor?" diye sordu kız kardeşim, yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuştu. "Neden?"

"O Chrome'un eğitmeni ve kralla yakın çalışıyor. Onun yerini herkesten çok o biliyordur." Kıpır kıpır olan ellerimi meşgul etmek için siyah pantolonumdan sarkan saçakları karıştırdım.

"Doğru," diye kabul etti Hazel. "Umarım bir şeyler biliyordur."

Başımı salladım ve parmaklarımı dizlerimin üzerinde birleştirerek başımı öne eğdim.

Forest ve arkadaşlarının isyanı ve onu devirme planımızı öğrenmelerinin ne anlama geldiğini düşünürken aramızda birkaç dakikalık sessizlik geçti. "Prensesle eğitim nasıl gidiyor?"

Eğitimde geçirdiğimiz kısa zamanı düşünürken ağzımın kenarları hafif bir gülümsemeye dönüştü. Temel bilgileri oldukça hızlı öğreniyordu ve başlangıçta koşmaya karşı duyduğu tiksintiye rağmen dayanıklılığı her geçen gün daha da artıyordu. "Güzel," dedim kalp atışlarımdaki sinir bozucu atlamayı görmezden gelerek.

"Sizce önümüzdeki bir yıl içinde dövüşmeye hazır olacak mı?"

"O bir Savaşçı olmak için eğitim almıyor Hazel. Ama evet, bence onunla uğraşmaya çalışan herkes için oldukça zorlu bir rakip olacak."

"Onunla ne zaman tanışabilirim? Senin gibi onunla arkadaş olmam gerektiğini sanıyordum?" Hazel somurtarak kollarını kavuşturdu, nadir görülen huysuzluğu ortaya çıkmıştı.

Gözlerimi devirdim. "Zamanı gelince. Onu kazanma şansın çok yakında gelecek. Ama çok açık olmaktan kaçınarak dikkatli olmalıyız."

Hazel inledi. "İyi o zaman. O zaman biraz daha sabredeceğim." "Evet," diye ısrar ettim. "Edeceksin."

Hazel gözlerini bana dikti ve benim dalgın olduğum zamanlarda yaptığım gibi dudağını çiğnedi. "Ama asıl soru şu," diye başladı, doğrulup bacak bacak üstüne atarak. "İsyancıların Forest'ı öldürme planı suya düştükten sonra Kinetikler'i kazanarak onlara liderlik edebilecek mi-"

"Shhh..." Benim omurgam da kız kardeşiminki gibi dikleşti, ikimiz de etrafi tararken sessizleştik.

"Hadi," dedi aceleyle ayağa kalkarak. "Gitmemiz gerek. İzlediğimizi hissediyorum."

Onu sorgulamadım, sezgileri Chrome'unkiler dışında her zaman diğerlerinden çok daha keskin olmuştur. Ayağa fırlayarak parkı değerlendirdim.

"Sen de mi hissediyorsun?" diye sordu nefesinin altından.

Başımı salladım. "Evet, enerjileri değil. Sadece... orada biri var."

Hazel topuklarının üzerinde döndü ve şehir parkında hızlı adımlarla ilerleyerek Kral Sarayı'nın aksi yönüne doğru yola koyuldu.

"Nereye gidiyorsun?" Onun duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandım.

Göz alıcı açık kahverengi saçlarını toplayıp tepeden at kuyruğu yaptı. Başını salladı ve omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı. İşaret parmağını dudaklarının üzerine koyarak bana sessiz olmamı emretti.

Gözlerimi devirdim, ona ayak uydurmak için acele ettim ama çevremize karşı tetikte olmaya odaklandım. Güven tazelemek için silah kemerimdeki hançere uzandım ama onu kınında tuttum.

Kral'ın Sarayı ile aramıza biraz daha mesafe koyduğumuzda bir şehir caddesine girdik. Bir köşeyi döndük ve işlek bir kavşakta durduk. Hazel beni nereye götürdüğünü biliyor gibiydi, ancak arabalar vızır vızır geçerken tedirgin bir şekilde onun yanında dönüp durdum.

"Neredeyiz-"

"Sorup durma. Göreceksin..." Hazel önümü kesti, yaya ışıklarının karşıdan karşıya geçmek için güvenli olduğumuzu bildirmesini bekliyordu.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Hazel, söyle bana..."

"Güvenli değil, aptal. Sadece dikkat et," diye omzunun üzerinden tısladı.

"Peki. Peki eğitim nasıl gidiyor?" Öfkeyle sordum, İzlenmemiz durumunda davranışlarımıza normallik getirmeye çalışıyorduk.

"Gidiyor. Geçen gün Marigold'u alt etmeyi başardım." Saklamaya çalıştığı kendini beğenmiş gülümsemesi bana o anıyı tekrar hatırladığını söylüyordu.

"Evet, Hazy. Bu harika. Sana gösterdiğim tutuşu yaptın mı?"

Yanaklarına geniş bir sırıtış yayıldı, hâlâ tam olarak büyümemiş bebek yağlarını taşıyordu. "Yaptım. Bir dahaki sefere bana öğrettiğin tekmenin üzerine yatacağım."

"Ama henüz vurmaya ya da tekmelemeye başlamana izin yok. Bunun için en az birkaç ay daha geçmesi gerekiyor."

Dudaklarını büzdü ve bakışlarını yere dikerek sırttı. "Evet, şey... eğitmenlerin bilmediği şey onlara zarar vermez, değil mi? Sadece Marigold ve onun kibirli tavrı, yapabileceğini sanmasına neden oluyor."

Ensemdeki tüyler diken diken olurken, iğneler omurgamda gezinmeye başladı. Elimi omzuna koyarak sertleştirdim.

"Kaç," diye mırıldandım, sözünü keserek. Buna sezgi diyebilirsiniz ama insanlarla dolu kalabalık bir kavşakta bileziğimi çıkaramadım. Tehdidi tam olarak tespit etmekte zorlandım. Sadece tehlikenin yakın olduğunu biliyordum ve savaşılabileceğimiz bir yere gitmemiz gerekiyordu. "Şimdi."

Hazel'in gözleri irileşti ama emrime uyarak sağdaki ara sokaklardan birine girdi. Gümüş bileziğimi çözerken onun arkasında durup sırtını korudum, büyümün damarlarımda dolaştığını hissettim ve keşke üzerimde daha fazla silah olsaydı diye düşündüm. Bir hançerim ve bir bıçağım vardı, çünkü Kral'ın Sarayı'nın içinde ya da dışında silahlarımızı her zaman yanımızda taşırdık.

"Bileziğini çıkar," diye ısrarla talep ettim. Hangi düşmanla karşı karşıya olduğumuzu bilmiyordum ama Kinetik olduklarından şüpheleniyordum. "Burada dur."

Ara sokaktan çıkarken sola döndüm. Boştu. Arka taraftaki atılmış ticari mutfak aletlerinden anlaşıldığı kadarıyla burası iflas etmiş bir restoran tarafından boşaltılmıştı. Elimi koluma attım, orada sakladığım bıçağı çıkarıp Hazel'a verdim ve kapüşonumun altındaki silah kemerine soktuğum hançerimi kaptım.

"Onu nasıl kullanacağını henüz bilmiyorsun, bu yüzden mecbur kalmadıkça kullanmaktan kaçınmaya çalış," diye talimat verdim nefeslerimizi yavaşlatırken.

Hazel titreyen elleriyle bıçağı tutarak hızla başını salladı. "Kim o?"

Onun sorusu üzerine etrafımızı saran enerjiye odaklandım. Binanın diğer tarafındaki insan yığına rağmen, onu hissedebiliyordum. Varlık hızla yaklaşıyor, dövüşmek istiyordu.

Bunu hissettiğimde, buz gibi hisler tenimi kapladı ve kalbim onay için daha sert çarparken kaslarımı kilitledi.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Kinetik," diye fısıldadım. "Kahretsin, Hazel. Git saklan."

"Hayır," dedi, sıkılmış çenesinde ve kısılmış kaşlarında kararlılık vardı. "Seni terk etmeyeceğim."

"Ama bunun için yeterince eğitilmiş değilsin..."

"Umurumda değil. Yardım edebilirim. Benim sihrim..." dedi ve kolunu bana doğru sallayarak X-ışınının gücünü gösteren siyah akımlarını gösterdi.

"Annem ve babam beni öldürür-"

"Sorun yok. Odaklan. Yoldan uzak duracağım ama gerekirse yardım ederim."

Çenemi sıktım ve yaklaşan Kinetik'le yüzleştim. Beş, dört, üç, iki....

Köşeyi dönerken, neon yeşili saçlı bir erkek Kinetik ortaya çıktı. Ceketinin altından boynunda mavi akımlar parlıyordu. Sadece parktaki konuşmamıza kulak misafiri olduğunu varsayabilirdim. Onu eğitim odasından tanıyordum ve işini çok ciddiye alan biriydi.

"Kral sarayda ihanetin kol gezdiğini duyunca çok şaşırarak," diyerek kendinden emin bir sırıtışla selam verdi. "En iyisi enfeksiyon yayılmadan onu erkenden bilgilendirmek."

"İhanet mi? Kim ihanet ediyor?" Aptalı oynadım. Bir arka sokağa girip beni güpegündüz elimde bir hançerle bulması ve akımlarımın açıkta olması yalanımı ele verdi.

Kale Brighton başını eğdi ve sinsî bir sırıtışla beni inceledi. "Bu çok ilginç. Kralı öldürmeyi planlamıyor olabilirsin ama Chrome'un da dahil olduğu bir isyan hakkında bir şeyler mi duydum? Bu ortaya çıktığında saraydaki dedikoduları bir düşünsene."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kıskanıyorsun, kardeşim. Bir süredir Chrome'un yerini hedeflediğini herkes biliyor."

Kale alay etti. "Her şeye sahip olamaz, değil mi? Önümüzdeki elli yıl içinde başka birinin Kinetik Turnuvayı kazanma şansına ihtiyacı var. Her şeye sahip olması hiç de adil değil."

Başımı salladım. "Bu çok acınası."

"Hayır," dedi, yüz ifadesi sertleşti, burun delikleri alevlendi. "Kralı öldürmek için suç ortağı olmak benim için acınası bir durum." Bir adım daha yaklaşarak, "Neden? Neden bunu istiyor?" diye sordu.

"Öncelikle, neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Büyümü kendime çektim, ışık dalgalarının gücünün damarlarımı ısıttığını hissettim.

"Ya ikincisi?"

Omuz silktim. "Git kendini becer." Avucumu Kale'ye doğru fırlattım, amacım onu kör etmekti. Yüzünü kapatmak için kolunu salladı ve engel oldu. Bu fırsatı değerlendirerek saldırıya geçtim ve hançerimi yüzüne doğru tutarak ona saldırdım.

Çenesine bir yumruk attım ve kafasını yana doğru savurdum. Yüzünün yan tarafını tutarak birkaç adım geriye sendeledi. Üstünlüğü elimde tuttum, ileri doğru ittim ve ayaklarına tekme attım.

Kale tökezleyerek yana kaydı ama kısa sürede toparlandı.

Açılmasını sağlamak için kafasına bir yumruk attım ama elinden kaçırıldı. Birden yüksek bir çığlık kulaklarımı tırmaladı. Binlerce bıçak beynimi deliyor gibiydi. Dizlerimin üzerine çöktüm, kulaklarımı tutarken hâlâ hançerimi tutuyordum. Daha fazla sürerse kulak zarlarımın kanamaya başlayacağından emin olarak haykırdım.

"Slate!" Hazel'ın uzaktan gelen çığlığı kafamın içindeki cırtlak sesleri bastırdı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Onu korumak zorundaydım.

Elimdeki hançere odaklanarak mavi parlayan bıçağı Kale'nin bacağına sapladım. Onu sıyırdı ama bu konsantrasyonunu bozmaya yetti. Yuvarlanarak uzaklaştım, beynimi ve kulak zarlarımı parçalayan acıyı bastırdım.

Ben onu durduramadan kalın, beyaz bir lazer Kale'nin karnına isabet etti. Kamburlaşarak Hazel'ın X-ışını gücünün açtığı yanık yarayı avuçladı. Bir eli aşağıya doğru bükülmüş, parmakları betona dönük ve avuç içi Kale'ye dönük halde durduğunu gördüm. Kız kardeşimin siyah akımları daha önce onda görmediğim bir hızla kollarında ve boynunda yukarı aşağı hareket ediyordu.

Kale soluk soluğa, küçümsediği on dört yaşındaki çocuğa baktı, gözleri kocaman, ağzı bir karış açıktı. "Ben... iyileşeceğim."

"Seni öldürmeden olmaz," diye gırtlaktan bir ses geldi gölgelerden.

Dikkatimi ara sokaktaki açıklığa verdim ve kapüşonlu bir adam gördüm. Krom orada duruyordu. Bitkin görünümüne rağmen, açılan burun delikleri ve gerilen çenesi zorlukla kontrol altına aldığı öfkesini gösteriyor, kristal gözlerini şiddetli bir kinle donduruyordu. Nefes almakta zorlanıyor, omuzları sertçe titriyordu. Chrome kukuletasının altından, yıkımdan başka bir şey vaat etmeyen buz gibi bir kötü niyetle baktı.

Chapter 24

SLATE

PÇınlayan zihnimdeki karmaşayı bir kenara bırakarak dizlerimin üzerine çöktüm ve saldırmaya hazırlandım. Chrome sırtından iki kılıç çıkardı, mavi olan

ara sokağa uğursuz bir renk kattı.

Hançerimi tutmaya devam ettim ve Chrome'un gözleriyle buluştum, ikimiz de yaralı Kale'ye yaklaşırken başımızı salladık.

Acısına rağmen Kale kendi kılıcını çekip kurtardı ve aynı anda bize saldırmak için hazırlandı.

Önce Chrome'un saldırmasına izin verdim, bir kılıç Kale'nin başının üzerine aşırı güçle indi.

Kale bıçağını savuşturmak için kaldırdı, kolu Chrome'un gücünü engellemek için harcadığı çabadan dolayı titriyordu.

Yan tarafını açıkta bıraktığı için gövdesini birkaç kez hızlıca kesme fırsatını değerlendirdim.

Kale homurdandı ve irkilerek Chrome'un zorlayıcı gücü üzerindeki hakimiyetini zayıflattı.

Ben onu zayıflatmak ve dikkatini dağıtmak için hassas hareketlerle metodik olarak yarmaya devam ederken, Chrome diğer kılıcının kabzasını Kale'nin şakağına indirdi.

Kale yere yığıldı, vücudunun etrafında karanlık kan havuzları genişledi. Ama gözlerindeki nefret ve kararlılık sönmedi. Aksine daha da büyüdü ve savaşmaya devam etmek için ihtiyaç duyduğu yaşamı ona veriyor gibi göründü.

Ne Chrome ne de ben Kale'nin düşmesini bir zafer olarak görmedik. Chrome bir tarafı tutarken ben de diğer tarafı tuttum. Chrome aceleyle dizlerinin üzerine çöktü, Kale'yi arkadan kırılması imkânsız bir kısaçla yakaladı ve soluk borusunu kolunun kıvrımları arasında sıkıştırdı.

Bu arada, kılıcını aldım ve kenara fırlattım.

Ani bir çığlık ara sokağı delip geçti ve yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu.

Arkamı döndüğümde Hazel'in yüzünün acı içinde buruştuğunu ve avuçlarını kulaklarına kenetlediğini gördüm. "Bu çok fazla! Dur!" Kale'nin büyüsunü Hazel'a, bu dövüşteki zayıflığıma yönelttiğini dehşetle fark ettim.

Hay sikeyim. Kız kardeşime yardım etmek için koşmakla Kale'in işini kendim bitirmek arasında kalmıştım.

Hazel'in çığlıkları Chrome'un da dikkatini dağıttı, çünkü bir sonraki saniyede Kale pantolonunun paçasına sakladığı bıçağı çıkardı ve arkasına uzanarak Chrome'un kalçasına sapladı.

Chrome, Kale'nin boğazını sıkan elini biraz gevşetti ama bu Kale'nin çırpınması ve üstünlüğü ele geçirmesi için yeterliydi. Uğultu hissi enseme geri döndü ve ellerime baktığımda her zamanki soluk beyaz ışığa gümüşü bir renk kattıklarını gördüm. Yumruklarımı sıkılı tuttum ve yerde devam eden kavgaya doğru koştum.

Atılganlığım ile Kale'nin yana fırlattığı kılıcı havaya kaldırdım. Dokunduğumda, mühürleri mavi renkte tutuştu. İkisi de yüzlerine ağır darbeler indirirken onlara yaklaştım. Chrome onu ters çeviremeden önce, çünkü bunu yapması an meselesiydi, Kale'nin arkasına gizlice yaklaştım.

Kale'in bıçağının ucunu onun boğazına dayadım. "Kız kardeşimi serbest bırak," diye mırıldandım, ses tonumda affetmez bir sertlik vardı, özellikle de Hazel'in çığlıkları yükselmeye devam ederken. Hazel'in yerde kendi üzerine kıvrılmış olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yoktu.

Kale güldü. "Hayır."

Hazel çığlık attı. Hay sikeyim. Yakında durmazsa kalıcı olarak duymasından endişelendim.

Chrome ayağa kalkarken dikkatimi çekti. "Ben hallederim Slate. Hazel'a git," dedi siyah bileziğini çıkararak.

Kılıç sanki biri onu tutmuş gibi avuçlarımda ağırlıksızlaştı, ama bu sadece Chrome'un elementiydi.

Ona başımı salladım ve cenin pozisyonunda yatan kız kardeşime doğru koştum. Hazel'in yanında dizlerimin üzerine çökerek onu kucağıma çektim ve

Sanki Kale'nin kulaklarına yaptığı saldırıyı durdurabilecekmiş gibi başını vücuduma bastırdım.

Chrome ve Kale'ye doğru bir bakış attım ve tam zamanında Chrome'un vücudundan bir patlama çıkardığını gördüm. Patlama Kale'ye çarptı ve onu yakarak toza dönüştürdü. Küçük parçacıklar bir buluta dönüşerek ara sokağa dağıldı ve yavaşça yere doğru süzüldü.

Hazel kollarımda titriyordu. Az önce işlenen suçun ciddiyetini duyuran ürkütücü bir sessizlik sokağa yayıldı.

Chrome az önce bir Kinetik İzci öldürdü. "Chrome."

Kuzenimin kapüşonunun altından gözlerinin üzerine düşen kısa kromatik saç tellerinin arasından, bakışlarımla karşılaştığında göğsü kabardı. Gözlerini kapatmadan önce metalik bakışlarının ardına karanlık bir kabul yerleşti. Chrome tek kelime etmeden siyah bileziği yerine taktı, yaldızlı teni her zamanki ten rengine ve gözleri kristal mavisine geri döndü.

"Mecburdum," diye mırıldandı çenesini göğsüne indirerek. "Söylemesine izin veremezdim."

Hazel kollarımda titriyordu ama Chrome'un Elemental özelliklerini tekrar örtmeden önce görmeyerek doğruldu. İyi olduğundan emin olmak için ona bir göz attım. Yerde kendine gelirken bana başını salladı ve Chrome'un yanına gitmemi söyledi.

Ayağa kalktım ve Chrome'un bakışlarıyla karşılaştım. Hazel'ın aksine o iyi değildi. "Sorun yok. Bununla sonra ilgileniriz," diye onu temin ettim. "Ama nerelerdeydin?" Ona yaklaşıp avuçlarımı omuzlarına koyarak sordum.

Chrome dokunuşumla gerildi ve omzunu geri çekti. "Kilit altında."

Elimi kendime doğru çektim. Dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Zihinsel olarak, unuttuğum için kendimi tekmeledim.

"Ne? Neden?" Omuz silkerek cevap verdi. "Eğitim."

"Eğitim mi? Hapishanelerde mi?"

"Güçlerim. Güçlerimi test etmek istiyorlar. Sonunda sihrimi yenilememe izin verdiler ve yaklaşık kırk beş dakika önce beni serbest bıraktılar."

Aklımda bir sürü soru dönüp duruyordu. "Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?"

Chrome'un boş bakışları benimkilerle çarpıştı. "Serbest bırakıldığımda annen bana Hazel'la parka gittiğinizi söyledi. Oraya vardığımda onu hissettim..." dedi ve çenesini betonun üzerine yayılmış toz yığınlarına doğru salladı. "Ona yaklaştığımda enerjini hissettim." Elini havaya kaldırdı.

Bileğindeki parlayan gümüş akımları gösteriyordu. "Bileziğimi geri takmaya zahmet etmedim. Sonra değil..." Çenesini sıktı ve zihninin ön saflarında yer alan bir anıyı engellemek istercesine gözlerini yumdu.

Üzerinde konuşulamayacak kadar zor bir konu olduğunu düşünerek zorlamadım. "Tamam," diye nefes aldım. "Sorun değil. Eminim kimse seni görmemiştir." Kıyafetini iki kez kontrol ettim. Kapüşonlu tişörtü akıntıları örtüyordu. Saçları tam olarak görünmüyordu ama kapüşonlu olduğu için boyalı olduğu anlaşılıyordu. "Hazel ve ben kanıtlardan kurtulabiliriz. Bir şey olmaz."

Chrome sertçe başını salladı. "Prenses nasıl? O iyi mi?" "Evet.

O iyi. Antrenman yapıyoruz."

"İlerleme kaydediyor mu?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

"Evet. Gelişiyor. Kısa sürede ölümcül olacak."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Güzel. Teşekkür ederim. Ona hiçbir şey olamaz. Beni duyuyor musun, Slate? Onu güvende ve hayatta tutmaktan sen sorumlusun. Elimden gelse yapardım ama..."

"Biliyorum. Sorun değil. Şu anda endişelenmen gereken yeterince şey var. Ayrıca, yanında olmak o kadar da kötü değil," dedim. Prensesle geçirdiğim zamanı düşündüğümde yüzümde yumuşak, hüznü bir gülümseme belirdi.

Chrome'un ifadesindeki yorgunluk aniden sertleşti, başını yana eğip beni incelerken mavi gözleri buza dönüştü. "*Bu* ne anlama geliyor?"

Geri çekildim, dudaklarım cevap vermek için aralandı ama ne olduğundan emin değildim. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve "Hiçbir şey Chrome. Sadece onun etrafında olmayı seviyorum."

"Ne şekilde?" Chrome sıkılmış dişlerinin arasından öfkesini zapt ederek sordu.

"Sadece arkadaş olarak. Burada kaçırdığım bir şey mi var?" Duygularını hissetme yeteneğinin daha fazla bir şey olup olmadığını merak ederek ona sordum.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak sonunda "Hayır, önemli değil" dedi. Başını temizlemek istercesine sallayarak, "Özür dilerim. Her şeyden sonra biraz heyecanlandım." Chrome yutkundu ve sonraki kelimeleri söylemek için biraz çaba harcaması gerekti. "Aramızda bir şey yok ama onu güvende tut ve sahip olduğun her şeyle onu koru."

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki yapacağım."

Chrome ellerini yüzünde gezdirdi. "Güvenini boşa çıkarma," diye iç geçirdi ve söylenmesi gereken daha çok şey olduğunu belirtti. "Forest'ın anneme Gray'i yakında Suikastçı yapmayı planladığını söylediğini duydum." Gözlerini kırıştırdı.

parmak eklemleri. "Kral artık onun değerini anladığına göre, onu da benim gibi bir silaha dönüştürmeyi planlıyor."

HAzel ve ben Chrome'un ardında bıraktığı pisliği temizledik. Etraftaki binaların oluşturduğu yoğun gölge nedeniyle ışığı ona doğru tuttum. görebiliyordu. X-ışını yeteneğini kullanarak geride kalan her şeyi -özellikle de kanı- kül ve toz dışında hiçbir kanıt bırakmadan yaktı. Daha sonra boşaltılan restoranın arkasından derme çatma süpürgeler olarak kullanmak üzere nesneler aldık ve krala bir kavga yaşandığına dair herhangi bir işaret vermeyecek şekilde süpürüp dağıttık. Chrome'un Kinetik büyüünün neler yapabileceğini biliyordu, bu yüzden onu gizlemek önemliydi.

Süpürürken Chrome'u periferimden izledim. Efsanevi Kinetik Savaşçı tuğla duvara yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını göğsünün üzerine sarkıtmıştı. Dizlerinin arasındaki sert betona bakarken başı öne eğikti, hareketsiz ve sessizdi.

Kırık bir savaşçı.

Son üç haftadır her ne yaşadıysa peşini bırakmıyordu. Sormak istemiyordum ama merak beynimde sinsi bir delik açmıştı, tıpkı Hazel'ın avuçlarından çıkan lazerler gibi. Elbette ısrar etmeyecektim. Chrome'un hepimizden çok daha kötü muamele gördüğünü, daha fazla zorlandığını ve daha yüksek beklentiler içinde olduğunu hep biliyordum ama hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenmek için baskı yapmamıştım. Bu yakında değişecekti. Yenilmişti ve yardıma ihtiyacı olduğu açıktı.

Kral Orman'ın Gray'i Loncalar içinde bir Suikastçıya dönüştürme planlarına dair haberler beni tedirgin etti. Bu, kralın onu kendi çıkarları için kullanmanın bir yolunu bulduğu anlamına geliyordu. Krom kadar güçlü olabileceği düşünülürse, babasına bağılılık duyması bizim için hiç de iyi olmazdı. Prensesi kendini koruyabilecek şekilde eğitmek önemliydi ama şimdi kral onun potansiyelini gördüğüne göre oyun aniden değişmişti.

Onun bizim tarafımızda kalmasını sağlama görevimiz katlanarak artmıştı.

Üçümüz ara sokaktan çıktığımızda, geride sadece tuğla duvarları ve betonu çizen siyah çizgiler kalmıştı. Ama bu spreyci boya sanılabilirdi. Ne kan gölleri ne de kavga izleri kalmıştı.

Kral'ın Sarayı'na doğru yürürken sessizlik üzerimize çökmüştü, düşüncelerim karmakarışık. Kralın ya da yakın çevresinin kayıp Kinetik Gözcü'yü fark edip kayboluşunu bizimle ilişkilendirmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bunu başka bir Element saldırısına bağlayacağını tahmin ediyordum ama içimden bir ses bizim de bu olayla bağlantılı olduğumuzu düşünmesinden endişe ediyordu.

"Az önce olanlardan tek kelime bile etme," dedi Chrome alçak sesle. "Kimse bilemez. Bir bok bilmiyoruz. Hepimiz parktaydık. Bunu doğrulayabilecek pek çok tanık var." Ağırlaşmış gözleri önce benimkilerle, sonra da Hazel'inkilerle buluştu.

Hazel ve ben başımızı sallayarak onayladık ve göğsüme baskı yapan endişeyi bir kenara ittik. Sağ tarafımdaki kız kardeşime baktım, yüzü her geçen saniye daha da solgunlaşıyordu. Chrome geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Ne temizliğe yardım ederken ne de Kral'ın Sarayı'na geri dönerken gıkını bile çıkarmamıştı. Geyik bakışlı gözleri ve gergin beyaz dudaklarından başka hiçbir şey onun duygusal durumunu göstermiyordu. İşitme duyusunun kalıcı olarak zarar göreceğinden endişelendim ama o bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeye devam etti.

Ta ki...

Hazel sağımdan fırladı, Chrome'u ve beni iterek yolumdan çekildi, yanından geçtiğimiz manikür salonunun duvarına doğru ilerlerken eliyle ağzını kapattı. Midesi içindekileri dışarı atarken vücudu kamburlaştı ve sarsıldı.

Yanına koştum ve göz alıcı kestane rengi saçlarını tutarak yüzünden uzaklaştırdım. Yalnız olmadığını bilmesini isteyerek boştaki elimi sırtına koydum. "Bırak içini, Hazy. Şoktasın, ki bu normal. Seni yakaladık."

Bu Hazel'ın herhangi bir tehlike ve şiddetle ilgili ilk deneyimiydi. Bırakın bir bedenin tamamen yok edilmesini, daha önce hiç saldırıya uğramamış ya da ölümü yakından görmemişti. Üstüne üstlük, kralın az önce yaşananları öğrenmesi korkusu... Bu kız kardeşim için çok fazlaydı. Hiçbir zaman bir Savaşçı olmak istememişti.

Chrome yanımda durmuş, yüzü yerçekiminin etkisiyle aşağı doğru çekilmiş, kaşları çatık bir halde Hazel'ı izliyordu. "Özür dilerim Hazel."

Hazel tekrar kustu, kusarken omurgası kamburlaştı. Onu yatıştırdım ve parmaklarımın arasından kayıp gitmediğinden emin olmak için saçlarını tutuşumu ayarladım. Chrome'a bakarak başımı salladım. "Yapma. Bu senin suçun değildi."

Chrome dişlerini birbirine geçirdi ve Hazel'dan uzaklaşmayı reddeden boş bir bakışa gömüldü. Kendini suçladığını biliyordum ama ben sadece

Her seferinde birine yardım ediyordum ve şu anda kız kardeşim şokta olduğu için önceliği ona verdim.

Sonunda Hazel doğruldu, binanın duvarına yaslandı ve ağzını sildi. Bembeyaz bir tene sahip olan Hazel'ın gözleri, yorgunluğun kontrolü ele almasıyla çökmüştü. Kahretsin, onu fark edilmeden saraydan içeri nasıl sokacaktık ve sonra ailelerimizin gözünden nasıl uzak tutacaktık?

"Hastalandığını söylüyoruz," dedi Chrome, sesi monoton ve donuktu. "Gıda zehirlenmesi."

"Vücutlarımız bu gibi hastalıkları iyileştirir. Kimse bize inanmaz," diye karşı çıktım. "Redfern zehirlenmesi o zaman," dedi Chrome omuz silkerek.

"Sadece küçük bir doz

senin üzerinde bu etkiyi yaratacaktır. Bir restoranda ya da başka bir yerde Elementalleri suçlayacağız."

Başımı eğdim ve ne sıklıkla böyle hızlı yalanlar uydurmak zorunda kaldığını merak ettim. Dürüst olmak gerekirse, bilmek istemiyordum.

"Evet, tabii. Eğer satın alacaklarını düşünüyorsan," dedim Hazel'a yaklaşarak. "Alacaklarını biliyorum," dedi Chrome, şüpheye yer bırakmadan.

Bir kolumu Hazel'in beline, diğerini de dizlerinin arkasına dolayarak onu göğsüme yasladım. Vücudu titrerken teninde soğuk bir ter oluştu. Ben Kral'ın Sarayı'na doğru yürümeye başlarken o boş gözlerle önüne bakıyordu. "Her şey yoluna girecek, Hazy. Ben yanıdayım. Artık güvendesin."

Gücüme rağmen, kız kardeşim elimde titredikçe kollarım geriliyordu. Yolculuğumuzun on beşinci dakikasında, özellikle kız kardeşimi rahatlatmaya çalışırken nefeslerim daha sert geliyordu.

Chrome konuştu. "Gerekirse yer değiştirebiliriz ve saraya varana kadar onu ben taşıyım. Sen de dinlenirsin, böylece onu içeri, yatağına götürebilirsin."

Kız kardeşimi koruma dürtüsü, bunun için ona isyan etmek istiyordu. "Buna hiç gerek yok," diye homurdandım.

"Onu bana ver Slate. Bir dakika nefes al, dostum," dedi Chrome gözlerini devirerek ve Hazel'ı benimkinden almak için kollarını uzatarak önüme geçti.

Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Adrenalinin etkisi geçmişti ve yorgunluktan bitap düşmüştüm. "Peki."

Chrome bir adım geri çekilip Kral'ın Sarayı'na doğru yolumuza devam etmek için dönerken onu rahatlıkla göğsüne bastırdı.

Bedenim bu erteleme karşısında sevinç çığlıkları attı. Ölmüştüm, yürüyen bir ceset olduğuma ikna olmuşum. Antrenmanlarımı artırmam gerektiğini sürekli hatırlatıyordu. Yağsız vücudum kas bakımından güçlüydü ama daha fazla kilo almak istiyordum - boyum bunu gerektiriyordu.

Yoldan geçenler, Hazel'in Chrome'un kollarına sarılmış halini görünce bize endişeli bakışlar fırlattılar. Onları görmezden geldik, bakışlarımızı ileride tuttuk ve kimse için durmadık. Sahip oldukları karanlık şüpheleri sadece hayal edebiliyordum.

Sonunda, Chrome ve ben Kral'ın Sarayı'na giden korumalı kapıya yaklaştık. Hazel'i bana teslim ederken Chrome'un şakağından boncuk boncuk terler süzülüyordu. Onu kucakladım, kollarım yorulmuştu ama daha önce olduğundan daha gençleşmişti. Şimdi uyuyordu, ritmik yürüyüş sırasında uykusu onu ele geçirmişti.

Chrome ve ben birlikte girmeye ve ne pahasına olursa olsun kimseden uzak durmaya karar verdik. Göz ucuyla Kral'ın Sarayı'nın arkasındaki ağaçların arasına sıkışmış taş binayı fark ettim. Kayıplar Ülkesi uzaktan benimle alay ediyor, hak ettiğini alacağına dair vaatlerde bulunarak benimle alay ediyor gibiydi. Tek umudum hiçbirimizin bir gün oraya düşmemesiydi.

Yakında.

Asansöre adım atarken Hazel'in başının ve bacaklarının yanlara çarpmasını önlemek için dikkatliydim. Neyse ki, bize doğru atılan şüpheli bakışlara rağmen kimse bizi durdurmadı.

Yirmi sekizinci kata çıkarken ikimiz de konuşmadık, daha önce olanlarla ilgili sessizlik yeminimiz tam olarak geçerliydi. Asansör sallanarak durduğunda, baygın haldeki Hazel'la birlikte çıktım. Süitimize ulaşana kadar onu koridorda taşıdım. Kapıdaki yeni elektronik kodla uğraşmak zorunda kalmam sinir bozucuydu, ki bu da elimde baygın bir kız varken daha zordu - yine.

Annemle babam günün bu saatlerinde genellikle çatı katında olmadıkları için Hazel'i sorgusuz sualsiz yatağına götürebiliyordum. Redfern zehirlenmesi geçirdiğine onları ikna etsem bile annem haklı olarak panzehir iğnesi için onu bir şifacıya göndermekte ısrar ederdi. Bu hiç iyi olmazdı.

Hazel'in odasına girdim ve onu usulca yatağına yatırdım. Yüzündeki terli saçları okşadım, gümüş bileziği çözdüm ve sihrinin yenilenmesi için bir şans bulmasını ve umarım mücadelesini hafifletmesine yardımcı olmasını umdum.

"Çok üzgünüm Hazy. Bunların hiçbirine tanık olmanı asla istemedim," diye fısıldadım baygın bedenine, suçluluk duygusu içimde yuvalanıp onu sıkıyordu.

Hazel'in göz kapakları titreyerek açıldı ve her şeyi gözle görülür bir şekilde değerlendiren birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla odaya baktı.

"Hey, Hazy."

"Bayıldım mı?" Hazel alnını şaşkınlıkla buruşturarak homurdandı.

Başımı salladım ve bileğimdeki bileziği çıkardım. "Az önce uyuyakaldın. Chrome ve ben seni geri taşıdık. Nasıl hissediyorsun?"

"Bitkin. Ağrıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şoka girdin, kardeşim." Elini tuttum ve nazikçe kendi elimin içinde tuttum. "Ölümü ilk gördüğümde ben de kusmuştum. Ve senin orada gördüğün gibi bir şey değildi. Chrome'un sihrini daha önce hiç bu kadar güçlü kullandığını görmemiştim."

Hazel hırıltılı bir nefes çekti ve hafifçe dışarı verdi. "Bu-"

"Yok etme," diye kestim sözünü. Hâlâ Chrome'un gücü karşısında sarsılıyordum. Melez olduğu için gerçekte ne kadar güçlü olduğunu hep merak etmişimdir. Hayal ettiğimiz her şeyin çok ötesinde olduğuna dair bir his vardı içimde.

Bu da soruyu tekrar gündeme getirdi: Son üç haftadır neredeydi? Ve şu anki durumuna bakılırsa, çok kötü şeyler yaşamış gibi görünüyordu. Tam olarak ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Chapter 25

CHROME

Tkum torbası art arda şiddetli bir şekilde sallandı. Bastırılmış öfkemi nesneye yönlendirdim, bedenimi yıkıcı lekeden arındırmaya çalıştım Grim'in ellerinden. Kinetik bir ölüm beni şaşırtmadı. Aslında, Kale'nin dünkü yıkımını düşünmek çantadaki öfkemi körükledi. Kan dökülmesini istiyordum, bu arzu beni her zamankinden daha fazla boğuyordu. Hapishanelerdeki boşluğu ilk fark ettiğimden beri, kan dökme dürtüsü daha da güçlendi.

Torba her yumruk ve tekmede sallanıp sarsılıyordu. Her darbenin etkisi onu ileri geri sallıyordu ama ben sabırsızlanmaya başladım. Onu kovaladım, yukarı çıkarken yumrukladım, sonra aşağı inerken arkadan tekmelemek için döndüm.

"Chrome." Kız kardeşimin arkamdan gelen sesiyle omuzlarımı sertleştirdim ama önümdeki kum torbasına odaklanmaya devam ettim.

"Slate'le konuştum," dedi Peri alçak sesle ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Ve?" Kum torbasına art arda hızlı yumruklar atarak bastırdığım duygularımı torbaya boşalttım. Öfke ve utanç beni boğuyor, nefes yolumu yavaş yavaş daraltıyordu ama her darbeye ciğerlerime giden hava akışı arttıkça gerginlik azalıyordu. Şimdilik kontrol bendeydi. Bedenime ve düşüncelerime hükmediyordum ve her yumrukta Grim'in yüzünü hayal ediyordum.

Yumruklarıma büyü katsaydım, yok olurdu. Ama gücüm derimin yüzeyinin altında geçici olarak kabarcıklandı. "Ne?" I

Kız kardeşime homurdandı, hâlâ onunla göz teması kurmuyordu. "Konuşmamız gerek."

"Öyle mi?"

"Evet, yardım edebilirim," dedi. Ayaklarını arkamda sürüyerek yürüdü. "Onyx de yardım edebilir."

Duraksadım ve kum torbasının bana doğru sallanmasını izledim. Hiç düşünmeden, çarpışırken gücümü yumruğuma aktardım. Torba toza dönüştü ve ardından küçük bir bomba patlamış gibi bir patlama sesi duyuldu.

Ciğerlerim kendi içine kapanırken göğsüm kabardı. "Hayır."

"Krom..."

"Hayır dedim, Peri." Nefes alış verişimi kontrol edemiyordum ve ellerim yanımda titriyor, içimde titreşen elektriği serbest bırakmak için can atıyordum. Kız kardeşimin yanında kontrolümü kaybedemezdim ve kaybetmeyecektim de. Gray'in yanında onu korumak çok önemliydi. Ona zarar veremezdim.

Peri ofladı. Daralmış, kararlı gözlerle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu hissedebiliyordum. "Sana ne konuda yardım edebileceğimi bile bilmiyorsun."

Başımı iki yana salladım, onun tehlikeye atılması fikrinden hemen tiksindim. "Bunun bir önemi yok. Bunun bir parçası olamazsın. Bu çok-"

"Sakin buna cüret etme, Chrome," diye araya girdi. "Benim hayatımı sen belirleyemezsin. Aksi takdirde onlardan bir farkın kalmaz."

Sessizliğin parmakları boğazıma dolandı ve kız kardeşimin sözleri içime işlerken nefesimi kısıtladı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve üvey babamın lanetli anılarını dışarı atmaya zorladım. "Ben onlar gibi değilim."

Arkamda yumuşak ayak sesleri duyuldu ve aurasının benimkine değdiğini hissettim ama bana dokunmadı. "Demek istediğim bu değildi," diye iç geçirdi. "Sadece beni sonsuza kadar koruyucu bir balonun içinde tutamazsın."

"Neden olmasın?" Tüm kalbimle bunu kast ederek sordum. "Onların kontrolü altında olduğunu düşündükleri sürece sana zarar vermezler. Senden şüphelenmeleri için onlara herhangi bir sebep veremeyiz."

"Yapmayacaklar, Chrome. Sadece *bana* güvenir misin? Bir kereliğine?"

Suçluluk duygusu kalbimin tellerini titretiyor, her zaman güven talep edenin ben olduğumu ama asla tersi olmadığını fark ediyordum. Peri her zaman bana güvenmiş ve beni dinlemişti ama ben ona aynı saygıyı göstermemiştim.

Nefes aldım, yavaşça bıraktım. Başımı sallayarak kız kardeşime döndüm. Benden sadece bir yaş küçüktü, on beş yaşındaydı ama tek gördüğüm çocukken birlikte oynadığım küçük kız kardeşimdi.

Uyumasına yardımcı olmak için kemanla yatma zamanı ve beni güvende tutmak için bana verdiği sadakat.

Umut dolu sıcak gözlerini, yumuşak elmacık kemiklerini ve uzun deniz mavisi saç dalgalarını inceledim. "Bana ne konuda yardımcı olabilirsin?"

Şaşkınlıkla gözleri büyüdü. "Oh...uhm." Bakışları sanki bana sormak için kelimeler arıyormuş gibi eğitim odasında gezindi. "Endarkened. Endarkened'ların hapishanelerde tutulup tutulmadığını öğrenmeye yardımcı olabilirim."

A ğitim odasında kız kardeşimin yanında otururken bir saat geçti, dizlerim bükülmüş ve kollarım üstten sarkmıştı. Aylardır en çok konuştuğumuz zamandı. Onunla ne kadar çok zaman kaçırdığımı fark etmek canımı yaktı. I son zamanlarda hayatında neler olup bittiğini bile bilmiyordu.

"Yedi yaşındayken seninle güreşmeye çalıştığım ve seni yenmeme izin verdiğin zamanı hatırlıyor musun?" Peri yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle sordu.

Kıkırdarak başımı salladım. "Elbette. Kazanabileceğin konusunda çok ısrarcıydın. Sana aksini göstermek için kalbini kıramazdım."

Çıkardığı yumuşak kıkırdama, onun gerçek kahkahasını çok uzun zamandır duymadığımı bir kez daha hatırlattı. Bu noktaya nasıl geldik? Eskiden kardeşler olarak çok yakındık, aramızda asla kırgınlık ya da olumsuzluk olmazdı. Sahip olduğumuz tek gerçek aile biz olduğumuz için kendimizi birbirimizin koruyucusu olarak görürdük. Şimdi ise, ailemizi planlarımdan haberdar etmemek için bir yalan uydurmak üzere odamda gece geç saatlerde yaptığımız gizli konuşmalar dışında birbirimizi neredeyse hiç görmüyorduk.

"Peki, bana yeni bir şey öğret." Sırtışından bir şeylerin peşinde olduğu anlaşılıyordu.

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Ne demek istiyorsun? Antrenmanda mı?"

"Evet. Eski günlerdeki gibi, hatırladın mı? Böylece hiçbir büyük kötü Kinetik oğlan benimle uğraşamaz." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kaydı. Kinetik olsun olmasın, ona dokunan herifin ağzını burnunu kırdığım görüntüler zihnimde canlandı.

"Hiç erkek arkadaşın yok, değil mi?" Ben sordum. "Kahretsin, kimi dövmem gerekiyor-"

"Lanet olası tanrılar, Chrome. Hayır!" Peri güldü, ayağa kalktı ve uzun saçlarını topuz yaparak savurdu. "Henüz değil," diye alay etti. "H a d i ama.

Beni zorlu yapın ki bir erkek bana dokunmaya hakkı olduğunu düşündüğünde korkunç, efsanevi kardeşime gelmek zorunda kalmayayım."

Onun ardından ayağa kalktım, boynumu bir o yana bir bu yana eğdim, bunu yaparken eklem yerlerim patlıyordu. "Bunun için bana gelsen iyi olur."

"Kendimi koruyabilmeyi tercih ederim, Chrome. Bunu benim yerime yapması için başkasına muhtaç olmamayı tercih ederim," diye karşı çıktı kız kardeşim.

"Tabii ki. Bu yüzden sana öğreteceğim. Ama onlarla işin bittiğinde bana gel, ben de onlara ölmüş olmayı dileyeyim."

Peri hiçbir zaman bir savaşçı olmamıştı ve Gray gibi o da eğitime tabi tutulamayacak kadar hassas ve değerli görülüyordu. Annem ve Grim, savunduğumuz her şeye aykırı olmasına rağmen onun hayatını bu tür faaliyetler için riske atmayı reddettiler. Ancak bu, yıllar boyunca kendini koruması gerektiğinde benden temel bilgileri öğrenmek istemesine engel olmadı. Ben de ona gerekli araçları vermekten mutluluk duydum.

Peri yanağını çiğnerken sözlerimi düşündü. "Yeterince makul." Sırıtarak, çatıda Gray'i öptüğümünden beri hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissettim. O zamandan beri geçen bir ay içinde olan her şey, vücudumun her hücresine bulaşmayı talep eden en zehirli bulut gibi üzerimde geziniyordu.

"Tamam, sana bir erkeğe nasıl ve nerede kafa atılacağını öğreteceğim," dedim, ona yaklaştım, onunla burun buruna gelerek kişisel alanını işgal eden bir erkeği taklit ettim.

"Peki ya yükseklik kısıtlamaları nedeniyle ulaşamazsam?"

"Sonra sana karaciğer vuruşu için nereye yumruk atacağını göstereceğim. Bu sana onları bayıltmak için bir şans verir."

TÇakmağın küçük alevini tutuşturan fiskesi, dudaklarımdan sarkan sigaranın ucunu cızırdattı. Yanmış tütünü ve kâğıdı içime çektim, Ciğerlerimi katrana buladım.

Kralın Gray'i bir Suikastçı yapma planını öğrendiğimden beri, bilinmezliğin getirdiği düşüncelerden kaçınmaktan başka bir şey yapmadım. Artık Forest onun değerini anladığına göre düşünülmesi gereken çok fazla değişken vardı ve bu da onun için duyduğum endişeyi katlanarak artırıyordu. Her şeyden çok, yeterince eğitildikten sonra, eğer bir gün onu bana karşı kullanacağından korkuyordum.

harcanabilir olduğuma karar verdi. Tek teselliği Valik'in Hayalet'te söylediği sözlerde buldum: Orman'ın *iki* silaha ihtiyacı vardı.

"Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" Savaş botlarımızın sesi gece devriyesi için Atlanta şehir merkezinin kaldırımındaki çakıl taşlarına çarparken Slate sordu.

Omuz silktim ve dumanın dudaklarımdan ılık Nisan havasına karışmasına izin verdim. "Bilmiyorum," diye mırıldandım, beynimin nikotinin etkisiyle vızıldadığını hissediyordum, üzerimdeki ağırlığı kaldıran geçici bir coşku. "Sadece strese iyi geldiğini duydum. Bir deneyeyim dedim."

"Sizi öldürse ya da dayanıklılığınızı etkilese bile mi?" Slate zorladı.

"Olmayacak. İyileşiyoruz, unuttun mu?" Bir nefes daha çektim, sunduğu dikkat dağınıklığı ve hafifliğin tadını çıkarıyordum.

Slate'in çatık kaşlarını görmek için yanıma baktım. "Sen iyi misin? Gerçekten mi?"

Bakışlarının ağırlığı üzerime bastırıyor, gerçeği talep ediyordu. Veremezdim. Hiç kimse, Slate bile zayıflığımı göremezdi. Bu sonun başlangıcı olabilirdi. "Evet. Ben iyiyim." Ses tonumun ikna edici olmadığını biliyordum ama bunu itiraf edemezdim. Herhangi bir zayıflık belirtisi bana sadece daha fazla acı kazandırırdı.

"Sarayda Kale hakkında bir şey duydun mu?" Slate sordu. Konunun değişmesi, bir nefes daha çekip ciğerlerimi niyet ettiğimden biraz daha sert terk etmeme neden oldu.

Başımı salladım. "Hayır, en azından henüz değil." Yürürken sigaramın ucundaki külü temizledim. "Alarmı çalmaya başlamadan önce bir ya da iki gün sessiz kalacaklar."

Kuzenim iç çekti. "Harika. Hadi şu gergin bekleyişi biraz daha uzatalım, ne dersin?"

Alaycılığına katıldığımı homurdanmadan edemedim. "Hazel nasıl?" diye sordum. "Ailenin sorusu var mı?"

"Hazel şu anda iyi. Dünden beri kesinlikle hâlâ sarsılmış durumda ama zihinsel olarak güçlü." Slate'in küçük kız kardeşiyle duyduğu gurur gizlenemezdi. Zaman zaman ufak tefek şeyler yüzünden okul çocukları gibi didişseler de birbirlerine tıpkı Peri ve benim gibi sadıktılar. "Neyse ki biz döndüğümüzde ailemiz gitmişti. Onlar döndüğünde Peri daha iyiydi."

Bir nefes daha duman çektim. "Bu çok iyi. Onun için endişeleniyordum."

Ellerini yüzünde gezdirerek, sanki cevaplar varmış gibi gökyüzüne baktı. "Ee," diye başladı, konuyu değiştirmeye hazırlanıyordu. "Sanırım bugün Peri'yle konuştun?"

Başımı sallayarak sigarayı yaktım. "Söyledim. Bana Endarkened'ı arama planından bahsetti." Kanser çubuğundan bir nefes daha çekerek boğazımdan aşağı indim. "En iyi kararına rağmen destekliyorum."

"Gerçekten şok oldum." Slate kolundan bir bıçak çıkardı, bıçağın mühürleri mavi renkte tutuşurken biz ara sokaklarda yürürken o da tırnaklarının altını temizlemeye başladı. "Oraya ne zaman gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Yarın. Öğle vakti."

"Prensesle antrenman yapacağım o zaman. Kralın onun için ayarladığı bazı programlar nedeniyle seansımız ertelendi."

Başımı salladım. "Güzel. Birçoğumuzun yakalanma riskini göze alamayız. Zaten Onyx ve Peri'yle oraya giderek yeterince risk alıyorum." Kız kardeşimi oraya götürme düşüncesi enseme iğneler batırdı. Ne düşünüyordum ki ben?

Slate, "Mantıklı ama keşke gerekirse destek için orada olabilseydim," diye ekledi.

"Her şey yoluna girecek," dedim, ondan çok kendimi ikna etmek için. Her şey plana uygun gitmeliydi. Aksi takdirde, her şey kaybolabilir ve onu bunca yıldır korumak için harcadığım onca emek boşa gidebilirdi. Bir de prenses vardı.

Slate başını salladı, bir elini taş rengi saçlarında gezdirdi, sivri saçakları kaşlarının hemen üzerine düşüyordu. "Evet. Sen halledersin."

Bir yandan sigaramdan bir nefes daha çekerken, bir yandan da yakınlarda insan olmayan herhangi birine karşı duyularımı açık tuttum. "Ee," diye başladım, kalbimin hızlandığını ve midemde bir gurultu hissettiğimi hissederek. "Sen ve prenses. İkinizin arasında neler oluyor?" Dün Kale'nin ardından aramızda geçenler aklımdan çıkmamıştı.

İlerideki kırmızı ışıktaki durmadan önce caddeden geçen araba ve kamyonların kırmızı stop lambalarını izledim. Sigaranın izmaritini yere atarak vereceği tepkiyi umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Sonra daha iyi düşündüm. Çöp atmaya niyetim yoktu, bu yüzden filtreyi takip ettim ve birkaç metre ilerimizdeki şehrin çöp sepetine attım.

Slate boğazını temizledi ve omuzlarını geriye attı. Siyah deri ceket hareketle birlikte buruştu. "Şu anda bir şey yok ama

aramızdaki bağlantı."

Slate bıçağını alıp kalbime saplamış da olabilirdi. Duygularımı bastırmak için çenemi sıktım. Gray'e olan sevgimi ya da aramızdaki bağın ulaştığı derinlikleri anlaması mümkün değildi. Ama Gray'in de onunla aramızdaki bağı hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Ya da belki de bu sadece onun umut dolu ergenlik saçmalıklarıydı.

Bir basınç bulutu bir battaniye gibi bedenimin üzerine çöktü. Kolum yanıma düştü, aniden normalden daha ağırlaştı. Gray, Slate'le arasında bir bağ hissediyorsa hiç şansım yoktu. Zihnim dönüyor, bacaklarım bu ikisinin bir araya gelme ihtimalinin gücü karşısında beni ileriye taşımakta zorlanıyordu.

Slate, "Etrafında ne kadar çok olursam, ondan o kadar çok hoşlanıyorum," diye ekledi ve delinmiş kalbimi alıp Atlanta trafiğinin dümdüz etmesi için sokağa fırlattı. "Gray'de özel bir şeyler var,"

"Anlıyorum," diye iç geçirdim, bir sigara daha çıkardım ve göğsümdeki sıkışıklığı dumanla bastırmaya çalıştım. Umarım nikotin vızıltısı biraz yardımcı olur, ama bundan şüpheliydim. Büyük bir nefes çekerken çakmağın alevi canlandı - muhtemelen normal kabul edilenden çok daha büyük. Nefesimi tuttum, dumana umduğum şeyi yapma şansı verdim ama hayır. Kalbimin parçalanması gibi gerginlik de devam etti.

"Peki ya sen?" Yürürken Slate yan gözle beni süzdü. "İsyen görevinin ötesine geçen bir şekilde ona karşı son derece korumacısın. Bunun onunla aramızdaki bağla bir ilgisi var mı?"

Ona söyleyecek kelimeler bulmakta zorlanırken boğazım düğümlendi. Sigaradan bir nefes daha çektim, tütündeki güçlü mentolün nane tadı verdiğini fark ettim. "Hayır."

Slate sessizliğimde benimle birlikte yürüdü, devam etmemi bekledi.

"Evet, aramızda bir bağ var," dedim, sesim gerginleşerek sessizliği bozdu, "ve bildiğin gibi, onun duygularını her zaman hissedebildim. Ama bunun ötesine geçemiyorum. Onu tanımak şöyle dursun, ona yaklaşamıyorum bile. Bu şartlar altında birine karşı nasıl bir şeyler hissedebilirim ki? Sadece onun güvende olmasına ve korunmasına ihtiyacım var." Sigaranın filtresini dudaklarımla çekerek bir ciğer dolusu daha duman çektim. "Ve mutlu."

Önümüzde, kollarını birbirlerinin bellerine dolamış bir çift birlikte yürüyordu. Kadın başını adamın omzuna yaslamış, adam da kadını koruyucu bir şekilde yan tarafına yaslamıştı. Bulanık bakışlarım ikisine sabitlenmişti. Ne kadar keskin bir his uyandırır da ondan uzaklaşamıyordum.

göğsümde özlemin kirpikleri. Gözlerimdeki yanan nemi kırpmayı reddettim.

Slate başını salladı ve derin bir iç çekti. "Anlıyorum," diye başladı Slate, "ama artık Forest'in onu kullanmayı planladığını biliyoruz. Eminim artık çok güvensiz değildir, değil mi? Eğer çok güçlü olursa, onu bize karşı kullanabilir ve-"

Sağ kolumu yana doğru savurarak göğsüne çarptım. Tetikte, bir nefes sonra silah kemerinden bir hançer çıkardı. Şehrin geniş caddesinde, insanların gece saat on birde hâlâ dolaştığı kaldırımında duruyorduk. Kapüşonlu açık renk kapüşonum benim akımlarımı ve renkli saçlarımı gizlerken, Slate'in siyah deri ceketi ve koyu renk saçları bu işi gayet iyi yapıyordu.

"Elemental," diye fısıldadım, gözlerim gökdelenler ve caddelerle kaplı şehrin her yönünde dönerek yerlerini tespit etmeye çalışıyordu. "Gidelim," diye mırıldandım ve sağ taraftaki karanlık bir sokağa dalarken Slate'e beni takip etmesini işaret ettim. Arka uca ulaştığımızda sola döndüm ve az önce yürüdüğümüz bitişik sokağı takip ettim.

Yaklaştıkça Elemental auranın tanıdıklığı kollarımı ve boynumu ürpertti. Sonunda kiminle karşılaşacağımızdan şüpheleniyordum.

Dar ve gölgeli sokakta ilerlerken Slate'in omzu benimkine sürtündü. Auradan gelen enerjiyi takip ederek iki binanın arasından sola döndüm ve Orion Silas'la yüz yüze geldim. Amcamla.

Elemental Kral Naibi karşımızda duruyordu, çenesi dik ve silahsızdı. "Krom," diye selamladı. Kumlu sarı saçları bir yana savrulmuştu ve cildinin altındaki altın parlaklığını vurguluyordu. Görünüşüne bakılırsa otuz üç yaşından büyük olmamalıydı ama ben daha iyi biliyordum.

Vay anasını, aurası çok güçlüydü. Ondan beslenmenin coşku verici olacağını, beni hiç bilmediğim bir seviyede daha güçlü yapacağını hayal ettim.

Aklımdan geçenleri düşünürken kalbim boğazıma düğümlendi. *Hiçbir zaman*. Bir Elemental ile temas ettiğim onca zaman içinde bir kez bile onların aurik alanından beslenmek istememiştim. Bu rahatsız edici istek beni tekrar sigara paketime götürdü.

"Eğer bana söylemek için buradaysan-" Tekrar yaktım. Birdenbire zincirleme sigara içme isteğime engel olamadım. Daha önce hiç böyle şeyler yapan biri olmamıştım ama son haftalarda her şeyin ağırlığı üç katına çıkmış gibiydi. En azından

Dumanın boğazımdaki yanığı bir şekilde rahatlatıcıydı. Bu noktada iyi hissettiren her şeyi kabul ederdim.

"Ben değilim. Seninle Kral Ormanı hakkında konuşmak için buradayım," dedi Orion, aurası beni daha da cezbederek.

Çenemi sıktım ve parmaklarımın arasına sıkıştırdığım tütün çubuğunu sıktım. "Peki ya o?" Sıkılmış dişlerimin arasından kendimi dizginlemeye çalışarak söyledim.

"Bizimle bir savaş başlatmayı planlıyor. Ya da daha çok onunla bir savaş başlatmamız için bizi tuzağa düşürmeyi."

Hiçbir şey söylemedim. Şüphelerim doğru gibi görünüyordu ama bunu bilmesine izin veremezdim.

"Sadece temkinli olun. Aklını kullan ki onun oyunlarına gelmeyesin. Lütfen onun nihai güç arzusunun bir piyonu olma." Orion'un gözleri kısıldı ve bakışlarını parmaklarımın arasında tuttuğum, yanımda sallanan sigaraya kaydırıldı. "Neden sigara içiyorsun?"

Filtreye tekrar fiske vurdum, kül betona sürüklendi. "Çünkü istiyorum."

Orion bana yaklaştı, gözleri bedenimde ve auramda bir şey olup olmadığını araştırıyordu. "Ne oldu? Son görüşmemizden bu yana sende bir şeyler değişti. seni gördüğümde."

Ondan beslenmek için artan dürtümü maskeleyerek için çaresizce kıkırdadım. "Şimdi de babammışsın gibi mi davranıyorsun? Kibarca siktir git."

Orion beni görmezden gelerek yaklaştı ve Slate de beni savunmak için yanıma yaklaştı. Orion rahatsız olmamış görünüyordu. "Enerjin..." Yabancılaşmış amcamın kaşları endişeyle çatıldı. "Daha koyu, dış kenarında küçük lekeler var gibi. Ne oldu?"

Slate'in yanımda gerildiğini hissettim, Orion'un gördüğü şeyi aramak için dikkatini aniden bedenimin etrafındaki boşluğa kaydırıldı, ama henüz onu görece kadar güçlü değildi. "Krom mu?"

"Önemli bir şey değil. Ben iyi olacağım. Sadece kralın hapishanelerde sakladığı Endarkened'ı bulmam gerekiyor," diye cevap verdim ve biraz nefes almak için geri çekildim.

"Biliyordum," diye mırıldandı Orion başını sallayarak. Regent King'in gözlerindeki, Elementallerin fiziksel bir özelliği olan eşsiz parlak deniz mavisini yakından görebiliyordum. Bana Karayip denizini hatırlatıyorlardı. Şimdi, bir liderin kendinden emin bakışlarından, içlerinde vahşi bir korku barındıran bakışlara dönüşmüşlerdi ve bu beni daha da tedirgin ediyordu. "Eve dön, Chrome. Yakında. Ne yapman gerekiyorsa yap, sonra eve dön."

Endişeli bakışlarını kayıtsızca üzerime çektim ve bir nefes daha çektikten sonra dumanın dudaklarımdan yavaşça yüzüne doğru süzülmesine izin verdim.
"Benim bir evim yok."

Chapter 26

SLATE

"N buz ısınması. Dayanıklılığın çok hızlı geliyor," dedim prensese Cumartesi sabahı antrenman seansımızdan önce koşusunu bitirirken.

Yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı ve köşeli yüz hatlarını aydınlattı. Gülümsediğinde her zaman kalbim sıkıştırdı, özellikle de bana gülümsediğinde. "Evet, her seferinde daha kolay oluyor."

Sırtışına karşılık verdim ve bir adım daha yaklaşarak yumruğumu ona doğru uzattım. "Sana her şeyi kısa sürede öğreneceğini söylemiştim. Antrenman becerilerin de şimdiden hızla geliyor. Kesinlikle üçüncü seviyedesin."

"Ama yine de yirmi küsur seviye yok mu?" Gray şakağındaki teri silerken söyleniyordu. "Yemin ederim Scarlett daha önce esneme hareketleri yaparken sonsuz seviyelerden bahsetmişti."

Kahkahalar göğsümde kabardı. "Hayır. On tane var. Sabırlı ol, ama bil ki bu hızla kısa sürede akranlarını geçeceksin."

"Bunu göreceğiz," dedi kuşkuyla, getirdiği su şişesini almak için eğildi ve büyük yudumlar aldı.

Tanrım, neden şimdi yaptığı her şey bana çekici geliyordu?

Eğitim odasındaki başka herhangi bir şeye odaklanmak için bakışlarımı başka yöne çevirmeye zorladım. Silahlara. Arka duvarı kaplayan silah zulasındaki tüm düzenli kılıçları zihnimde listelemeye başladım. O kralın kızıydı,

Dokunulmaz. Onu eğitecek pozisyona geldiğim için yeterince şanslıydım, ona aptalca bir aşk besleyerek başımı riske atmama gerek yoktu.

"Son zamanlarda okulda ya da burada seninle uğraşan başka biri oldu mu?" Hâlâ bıçaklara bakarak sordum.

"Önemli değil." Gray şişeyi tekrar yere bıraktıktan sonra arkasını dönüp antrenman minderlerinden birine doğru yürüdü.

Yavaşça arkasından yürüdüm ve minderde onunla yüzleştim.

Prenses yere baktı ve yeni bir topuz yapmak için parmaklarıyla saçlarını taradı.

"Gri," dedim dikkatini çekerek. Fırtınalı mavi gözleri ruhumu delip geçti, nadiren sergilediği bir kırılganlıkla açılmıştı. Bu bakış nefesimi kesti ve zihnimi boşalttı, dudaklarım sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı.

Gray'in kırılganlığı, uzun süren sessizliğim karşısında kaşlarının kalkmasıyla kısa sürede şaşkınlığa dönüştü.

Sonunda kendimi onun büyüünden kurtarmayı başardım ve boğazımı temizledim. "Sana kim bulaştı?"

Prenses omuz silkti. "Gerçekten önemli değil Slate," diye tekrarladı ama dudaklarından dökülen adımın kalbimi yerinden oynatmasını görmezden gelmeye çalıştım.

"Sana bunun benim için önemli olduğunu söylemedim mi?"

"Golden Figgaro. Dün sabah seansımızdan sonra beni köşeye sıkıştırdı," diye mırıldandı, gözlerini benden kaçırarak.

Çenem sıkıştı. "Tabii ki öyle yaptı. Kendi seviyesindeki kimseyi yenemiyor, bu yüzden yeni başlayan birine sataşarak kendini iyi hissettireceğini düşündü." Ona alt seviyede bir dövüşçü olmanın nasıl bir his olduğunu göstereceğimden eminim. "Sorun değil. Yakında onun kıcını tekmeleyeceksin."

"Konuşmayı bırakıp eğitime başlamazsak olmaz," diye takıldı Gray, dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi.

Kalbim ısındı ve yanıt olarak alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Hadi Prenses. Seni hesaba katılması gereken bir güç haline getirelim."

Sürpriz bir şekilde Gray ilk hamleyi yaptı ve kaburgalarımı hedef alan bir yumrukla üzerime saldırdı. Kenara çekilerek kurtuldum, ayaklarını altından tekmeledi. Bir gümbürtüyle mindere çarptı.

Pozisyondan yuvarlanmasına fırsat vermeden -bu hareketi yapmakta çok hızlıydı- dizlerimle onu yere sabitlemek için kalçalarının üzerine binerek mindere düştüm.

Yüzüme doğru tekrar savururken gözlerinde şiddetli bir kararlılık ifadesi parlıyordu - başka bir hata. Hamlenin geldiğini gördüm ve kaçtım. "Ciğerimi hedef al, yüzümü değil." Bu Chrome'un her zaman aşıldığı bir dersti.

Prensesin çenesi, talimat verdiğim noktaya hızlı bir darbe indirirken sertleşti. Bu kadar hızlı hareket etmesi beni hayrete düşürmüştü.

Ciğerimi parçalayan acı nefesimi kesti ama ben dizlerimi onun belini sıkmaya odaklandım. "Aferin," diye hırıldadım, ön kollarım ve pazularıyla tüm hamlelerini engelleyerek üstünlüğü korumak için çok çalıştım.

"Beni bu haldeyken nasıl çıkaracaksın?" O yumruk üstüne yumruk atarken ben sordum.

Prenses Gray son haftalarda ona verdiğim dersleri düşünürken tereddüt etti. Sonunda beni savuşturmak için kalçalarını yukarı doğru kaldırdı. Bunun yerine yaptığı şey, aşık olan genç bir erkeğin başına gelebilecek en kötü şeydi.

Kasıklarım yuvarlanarak onunkilere çarptı, bu his antrenman sırasında kabul edilemeyecek kadar iyi hissettiriyordu. Bir iniltiye karşı koydum, kendimi öne attım ve kalçalarımı geriye kaydardım, uyluklarının arasında büyüyen ereksiyonumu hissetmemesini umuyordum.

Siktir, ne kadar aşağılayıcı.

Ellerim vücudumu başının iki yanında tutarak yüzlerimizi birbirine birkaç santim yaklaştırdı. Nefesi nefes nefese yüzüme doğru yayılıyordu. Tek yapmak istediğim onu öpmek ve hormonlarımın kontrolü ele almasına izin vermektir ama bu büyük bir hayırdı. Bu lanet olası bir ölüm fermanıydı.

O pozisyonda kaldık, gözlerimiz birbirimizin yüz hatlarında gezinirken yaydığımız elektrik enerjisine gömüldük. Tanrım, arzularıma boyun eğmeyi daha önce hiç bu kadar istememiştim.

Gray dondu kaldı, gözlerinde merak ve şaşkınlık parlıyordu. Çekingen bir el ile parmaklarını en hafif dokunuşla kolumda gezdirdi, ön kolumdan başlayıp omzumda son buldu.

"Gri," diye fısıldadım, bir söz. Balo salonunda cezalandırıldığı geceden beri karşı koymaya çalıştığım bir duyguydu bu. O gün içimde bir şeyler tıklandı. Derinlere ittiğim ve yüzeyden çok uzakta olan bir şey. Ben sadece onu korumak için yaratılmıştım, ona aşık olmak için değil. Ama onun gözlerinde kopan fırtınaların derinliklerine dalıp enerjisinin tadını çıkarırken, çok ileri gittiğimi biliyordum. Nasıl olmayabilirdim ki?

Onun cansız bedenini merdiven boşluğunda bulduğum günü düşündüğümde, kalbimin çarpıntısı arttı. O gün onu kaybetmeye ne kadar yaklaştım. Hem de kendi eliyle. Bununla birlikte, barındırdığı güç başka bir seviyedeydi. Sadece Chrome onunla boy ölçüşebilirdi. Düşüncelerim Chrome'a yönelince, o an koptu.

Arkama yaslanıp ayağa fırladım ve ciğerlerimi kaplayan arzu sisini temizlemek için içime çekebildiğim en büyük havayı çektim. "Su molası!" Döndüm ve şehvet dolu bir pus içinde yerde duran eşyalarımıza doğru tökezledim.

Başımı sallayarak beynimi, içinde dönmemesi gereken düşüncelerden arındırmaya çalıştım. Chrome prensese karşı bir şeyler hissetmediği konusunda beni ikna etmeye çalışmıştı ama onu tanıyordum. Ne kadar soğukkanlı olmaya çalışsa da yalan söylediğinde anlıyordum. Büyürken ailesine yalan masallar uydurduğunu görmüştüm. Şüphesiz, onun güvencelerine inanmayacağımı biliyordu, ama bunun bir önemi yoktu. O kararını vermişti.

Kuruyan ağzıma nem vermek için çaresizce su şişeme uzandım ve boğazımdan aşağı süzülen serinliğin tadını çıkardım.

Tanrım, prensesle ne yapıyordum? Kral beni durduğum yerde yok etmekle kalmaz, ben de bu süreçte Chrome'u ezerdim. Birlikte olmamızın imkânı yoktu.

Parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim, vücudumu sakinleştirmeye çalıştım, böylece bu eğitim seansını her şeyi berbat etmeden atlatabilirdim.

"Hey, devam edecek miyiz?" Gray'in sesi arkamdan geldi ve lanet olsun, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Uhm... eğitim mi? Evet," diye açıkladım çünkü Tanrılar biliyordu ki bir dakika önce gittiğimiz yere devam etmemize gerek yoktu. Onunla yüzleşmek için döndüm ve gözlerine yapışan endişe bana en kasvetli günü hatırlattı.

Rahatlamış bir iç çekişle, "Güzel. Her şeyi berbat ettiğimden korkuyordum..."

Şaşırmış bir halde başımı salladım. "Ne? Sen yanlış bir şey yapmadın ki. Hiç de değil."

Gray kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını sallayarak yumuşak bir gülümseme sundu.

"Hadi gel. Hadi işimize geri dönelim," diye onu temin ettim ve antrenman minderine dönmesini işaret ettim. "Hadi..." "Bu sefer ayaklarımızın üzerinde duralım." dedim. Yüzümdeki gülümseme hiç de garip değildi.

Bakışlarını yere indirirken yüzü kızardı ve yutkundu. "Doğru."

Onu utanacak bir şey olmadığına ikna etmek için başka bir şey söylemek istedim ama bu rahatsız edici anı gereğinden fazla uzatmak istemedim. Bunu aşmanın tek yolu o anı tamamen değiştirmektir.

Saldırdım, vuruşlarımı karnına doğru tuttum.

İlk başta irkildi ama hızla darbelerimi engellemeye başladı. Savunma duruşları ve hareketleri hakkında düşünmesi için ona zaman vermek amacıyla daha yavaş hareketlerle başlayan bu hareketlerin hızı, girişimlerime karşı savunma yaptıkça arttı.

Onun kararlılığı ve doğal yeteneği göğsümde gururla çiçek açtı. Her seansta kendine olan güveni daha da arttı ve hızlı bir ilerleme kaydetti. Ve çok geçmeden, eşit şartlarda olacağımızdan hiç şüphem kalmadı.

Sonunda gardını düşürdü ve ben de karnına bir yumruk indirdim.

Homurdandı ve geri adım attı. Yüzünde acısını belli eden tek şey, çabucak sildiği hafif yüz buruşturmasıydı.

Benim içim de yumruk yemiş gibi oldu ve onun böyle bir darbeyi bu kadar kolay alabilmesinin tek sebebinin çocukluğu olduğunu fark ettim. Bir erkek tarafından darbe almak onun için yeni bir şey değildi.

"İyi misin?" Omuzlarımı iki yana açarak sordum.

Başını sallayarak beni başından savdı. "Evet, bu bir şey değildi. Hadi tekrar gidelim."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sanırım biraz ara vermeliyiz. Bu arada beni engelleyerek harika bir iş çıkardın."

Omuz silkti. "Sanırım. Yine de bana vurmana izin verdim. Bu yüzden pek mutlu değilim."

"Gray, eğitime başlayalı daha bir ay oldu. Şu anda bu seviyede bile olmamalısın."

"Kendimi savunana kadar mutlu olmayacağım-" Sözleri aniden kesildi ve dudakları sıkıca kapandı. Ama kimi kastettiğini biliyordum.

"Biliyorum. Ve güven bana," dedim, anladığımı ve benimle güvende olduğunu göstermek için sesimi yumuşatarak, "oraya normal kabul edilenden çok daha hızlı ulaşacaksın."

Gray kollarını sallayarak kaslarını gevşetti. "Umarım öyledir."

"Biliyorum. Seninle gurur duyuyorum. Sen de kendinle gurur duymalısın."

Boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu asla olmayacak."

Muhtemelen haklı olduğunu fark ettiğimde kalbim sanki serbest düşüşe geçti. Başkalarının kendisiyle gurur duymasına alışık değildi, bu nedenle kendisiyle nasıl gurur duyacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu konuda ona yardımcı olup olamayacağımı bilmiyordum ama elimden geleni yapacaktım. "Umarım durumun böyle olmadığını anladığında bunu görmek için yanında olurum."

Gray alt dudaklarını çiğniyordu, siyah-beyaz ebruli saçları terden alnına yapışmıştı. Bakışları sanki bana inanıp inanmaması gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi hiç değişmedi.

Onaylamak için sadece çenemi eğdim. "Göreceksin." "Nasıl bir şey?" diye sorarak beni hazırlıksız yakaladı.

Ne demek istediğinden emin olamadığım için alnımı kırıstırdım.

"Birini öldürmek," diye ekledi prenses. "Bir can almak nasıl bir şey?"

Konunun değişmesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ah," dedim, arkasından bir iç çekiş geldi. Bu konuşmayı oturarak yapmayı tercih edeceğime karar vererek antrenman minderine uzandım ve bacak bacak üstüne attım. Gray saniyeler sonra bir adım ötemde bana katıldı.

"O an hakkında çok fazla düşündüğünüz bir şey değil. En azından benim için," diye açıkladım. "Herkes adına konuşamam ama benim tecrübelerime göre, söz konusu olan sizin hayatınız ya da değer verdiğiniz biri ile sizi öldürmeye çalışan kişi olduğunda, bu kolay bir seçimdir."

Gray'in gözleri pazularına, öldürme izlerimin tenimi dağladığı yere kaydı. Altın akımlarım üzerlerinden geçerken onları aydınlattı.

İlk cinayetimi düşündüm, onun canını ne kadar kolay aldığımı hatırladım, ama aynı zamanda yaptığım şeyden dolayı hemen sonra beni ele geçiren hastalığı da.

"İlk cinayetiniz nasıldı?"

Bakışlarını Öldürme İşaretlerime doğru takip ettim ve bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce aldığım ilk işarete karar kıldım. O dayanılmaz törenin yankıları hatırladıkça canlanıyordu. "Ateşin gücünü kullanan bir Elementaldi. Eğitimimi tamamlamamın ve resmi bir Savaşçı olarak sahaya gönderilmemin üzerinden sadece üç hafta geçmişti. Chrome benim ortağım olarak atanmıştı ve ilk başlarda pek fazla aksiyon görmemiştik - ta ki o güne kadar.

"Bir Elemental'in profesyonel futbol maçlarında insanları tükettiğine dair haberler yapılmıştı. Kinetic Scouts bir sonraki görüntünün Atlanta Falcons maçında olacağını takip etmişti, bu yüzden Chrome ve ben suç işleyen Elemental'i bulup sorgulamak üzere getirdik. Bu hariç,

Elemental'i bulduğumuzda bizimle ayrılmayı reddetti." İçimi çektim, Gray'in gözleriyle buluştum ve her kelimeyi dinleyip sindirirken yoğunluğunun içime işlediğini hissettim. "Bir kavga çıktı. Chrome onunla sorunsuz bir şekilde dövüştü ta ki Elemental'in varlığından haberdar olmadığımız yoldaşı destek vermek için ortaya çıkıp beni kör edene kadar.

"Chrome inanılmaz bir dövüşçü olsa da, o zamanlar sahada yeniydi. Ben diğerinin darbesinden kurtulmak için savaşıırken o Ateş Elemental'i tarafından işgal edilmişti. Chrome ne olduğunu anladığında tepki gösterdi. O günden bir ders çıkarmış olmalı." Sanki yanığın hatırasını yatıştırmaya çalışıyormuş gibi Ölüm İşaretlerini ovuşturdum. "Yoldaşının peşinden gitmek için savaştığı Ateş Elementalini terk etti. Gücünü insanlarla dolu bir binada, binayı yıkma ve masumlara zarar verme riski olmadan kullanamazdı, bu yüzden kılıcıyla saldırganıma saldırdı ve sırtını açık bıraktı. Chrome'un saldırısı doğru yere inip ikinci Elemental'in kalbini delerken, ilk Elemental bu fırsatı değerlendirerek Chrome'un sırtına bir ateş akımı fırlattı."

Kömürleşmiş deri kokusu burnuma doldu ve Chrome'un sırtının alevler içinde kaldığı zamanı hatırladım. "Hiç düşünmedim. Yerden fırladım ve boynunu boydan boya kestim. Kafası yerde yuvarlanırken ilk başta gerçekmiş gibi gelmedi. Ama o zaman bile Chrome için duyduğum endişe galip geldi. Sırtındaki yangını söndürmek için yerde yuvarlanmayı başarmıştı. Ama onun iyi olduğunu ve iyileşeceğini anladığımda, az önce olan şeyin gerçekliği kafama dank etti ve vücudum az önce yaptığım şeyi reddetti." "Her yere kustum" diye eklemeyi önce kıkırdadım.

Prenses bana empatik bir gülümseme verdi. "Bunun beni rahatsız edeceğini sanmıyorum," dedi Gray, dikkatini minderdeki bir noktaya çevirerek. "Bu benim hakkımda ne söyler bilmiyorum ama eğer o pozisyonda olursam tereddüt etmeden öldürebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

"Bunda yanlış bir şey yok. Bir Kinetik olarak, bunun sahip olunması gereken bir hayatta kalma becerisi olduğunu düşünüyorum. Özellikle de baban senin bir Suikastçı olmanı planladığı için."

Gray sarsıldı, gözleri şok ve korkuyla irileşmişti. "Ne?"

Ağzım açıldı ama kalbim nefret ettiğim o öfkeli "*oh olsun*" ritmine girerken ağzımdan hiçbir ses çıkmadı. "Oh, Tanrım. Baban sana hâlâ söylemedi mi?"

Oh, lanet olsun. Ben öldüm.

"Tabii ki yapmadı!" Gray'in şaşkınlığı kısa sürede yerini sıkılmış çenesine ve açılan burun deliklerine bıraktı. "Lanet olası tanrılar. Yemin ederim bu adama olan nefretim her geçen gün artıyor. Bana ne zaman söylemeyi planlıyor? Testi geçmek zorunda olduğum gün mü?"

Ona cevap veremedim. Tek yapabildiğim boşluğa boş boş bakmak ve bu kadar büyük bir şeyi mahvettiğim için çok acı çekeceğimi düşünmekti. "Gray," dedim, sesim her türlü duygudan yoksundu. "Henüz bilmem bile gerekmiyor. O yüzden lütfen ona bir şey bildiğini belli etme."

Bakışlarını ü z e r i m d e sabitlemeden önce gözlerinde anlayış parladı. Çenesini sıkarak başıyla onayladı. "Yapmayacağım."

Durgun bir nefes üfledim. "Sonuçlarına katlanan sadece ben olmayacağım."

Chapter 27

CHROME

T Yemekhanedeki yemekler en iyi ihtimalle iyiydi. Vücudumuz için gerekli besinleri sağlayacak kadar yeterliydi ama her türlü lezzetten yoksundu, bu da onu yavan yapıyordu. Bugünlerde hiçbir şeyin tadı güzel olmadığı için bunun bir önemi yoktu. En yağlı ve en peynirli pizzalar bile her türden Bir erkeğin isteyebileceği etin tadı bana bok gibi geliyordu.

Cotton yanıma oturdu, benim sessizliğime ayak uydurdu. Buradaki yemekler ne kadar boktan olursa olsun, her öğün -kahvaltı, öğle ve akşam- burada olurdu. Onu yemekhane dışında başka bir şey yerken gördüğümü hiç sanmıyorum.

Tuzsuz çırpılmış yumurtaları elime aldım, Pazar sabahı kahvaltısını inadına yiyordum. Onları dışarıdaki sıcak betonun üzerinde de pişirebilirdim. Aklıma dün gece Orion'la karşılaşmam, auramı ve karanlığın onu ısırdığını fark ettiğinde panikle bana bakması geldi. Bunu görmezden gelmeye çalışmışım ama etrafımdaki diğer insanların enerjisinden beslenme ihtiyacı yok olmuyordu.

Gittikçe artan hoşnutsuzluğuma bir de Slate'in Gray'e karşı artan hislerinden bahsederken gözlerinin parladığı görüntü eklendi. Onunla sonsuza dek mutlu olamayabileceğimiz acı gerçeği karşısında ruhum daha da derinlere gömüldü. Öyle olacağını düşünecek kadar hayalperesttim. Birbirimizi çok az tanıyorduk ve sadece birkaç kez konuşmuştuk, bana şansım olduğunu düşündüren neydi Tanrı aşkına? Başından beri lanetlenmeye yazgılıydık. Çok yakın ama çok uzaktık ve bu gerçek beni mahvetti.

Zihnimi bu iç karartıcı düşünceden uzaklaştırmak için plana odaklandım. Hiçbir şekilde ayrıntılı ya da karmaşık bir plan değildi, ancak yetenekleriyle burayı izleyen diğer Kinetikler tarafından tespit edilmeden hapishanelere girip çıkma konusunda akıllı davranmamız gerekiyordu. Onyx, eğitimli bir Kral Muhafızı olduğu için düzeni biliyordu, Peri ise sağlam bir Kinetik olduğu için bizi susturabilirdi.

Benimle gelmesine izin vererek Peri'nin güvenliğini riske attığıma hâlâ inanamıyordum ama bu onun için önemliydi ve aramızdaki güvenin her iki taraf için de geçerli olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Karşımdaki uzun yemek masasına bir tabak daha düştü. "Hey, Cotton!" diye kadınsı bir ses yükseldi.

Derin, yakut rengi saçları dikkatimi çekti. Komutan Cammo Kittle'ın kızı Scarlett Kittle, bronzlaşmış yüzünde parlak bir gülümsemeye tahta bankın üzerine çökmüştü. Birkaç saniye sonra Cardinal de ona katıldı, dağınık saçları biraz daha koyuydu.

Selamlamak için çenemi yukarı kaldırdım, o da bana karşılık verdi. "Bugün antrenman var, değil mi?" Scarlett Cotton'a sordu.

Yanıt olarak yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı.

Scarlett saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Güzel. O zaman kışını tekrar tekmeleyebilirim," dedi ve peynirden yoksun olduğunu bildiğim omletine yumuldu.

Cotton'ın kaşları saç çizgisine doğru fırladı, ağzı şok içinde açık kaldı.

"Ne? Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Bay Geleceğin Engizisyoncusu. Şimdi kendini bir bok sanıyorsun, değil mi?" Scarlett, ağzının bir kenarı yukarı doğru çekilerek alay etti. Alaycılığına rağmen, gözleri en iyi arkadaşı için gururla parlıyordu.

Kardinal kıkırdadı. "En azından sen buranın başındayken başımı beladan kurtarabileceğimi biliyorum Cotton."

Cotton gözlerini devirdi, sırıtışını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Başını iki yana salladı.

"Hayır, Cotton hepsinin en güzeli olacak. Çünkü şu bembeyaz saçlara bakın! Nasıl başka bir şey olabilir ki?" Scarlett iğneledi.

Cotton'ın yüzü küçük fişekle alay edercesine güldü ve ardından orta parmağını gösterdi.

Alçak sesle gülmeme engel olamadım. Ben sadece seyirciydim, huzur içinde yemeye ve somurtmaya çalışıyordum ama karanlık düşüncelerimden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı.

"Aman Tanrım!" Scarlett haykırdı. Hatırladığı bir şey yüzünü ekşitti. "Geçen gün Golden'ın prensesi köşeye sıkıştırdığını

sonra da onu bir antrenman maçına mı davet edeceksin?"

Gülümsemem düştü. Vücudumda hızla dolaşan kanı sakinleştirmeye çalıştım. Burun deliklerim alevlendi ve çatalımı seramik tabağa dikkatlice yerleştirdim. "Hayır, lütfen söyle," diye dişlerimin arasından geçirdim.

"Yani, eğitimden çıkıyordu ve Slate gözden kaybolduğu anda, Golden dışarıda kalan herkesin önünde ona yaklaştı." Scarlett'in gözleri masanın etrafında dolandı, omuzları çöktü ve kendine sarıldı, suçluluk duygusu üzerine çökmüş gibiydi.

"Neden?" Sesim kısılmıştı ve ellerim masanın üzerinde yumruk haline gelmişti.

Scarlett'in zümrüt rengi bakışları bana yöneldi, ses tonum karşısında savunmaya geçti. "Bilmiyorum. Bir şeyi kanıtlamak için mi? Neden herkes onu hedef alıyor?" Hareketsizlikten titreyen bedenime rağmen bana meydan okudu. "İnsanlar kralın evlatlık kızı olduğu ve şimdi eğitim aldığı için bunun onu özel kılmadığını düşünüyor. Onlara göre kendini herkesten üstün görüyor, bu yüzden de bir iki basamak aşağı indirilmesi gerekiyor. Kralın bunu teşvik etmesi beni çok kızdırıyor." Scarlett başını sallayarak karşılık verdi, Gray'e yapılan muameleden hiç hoşlanmadığı belliydi.

Hiçbir şeyi ele vermemek için nefesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. "İzninizle," diyerek tabağımı aldım ve yerimden kalktım. "Görüşürüz çocuklar."

Aklımda tek bir hedefle aniden masadan kaçtım.

Yemek salonunu taradım, çeşitli renklerden oluşan kalabalığın arasında onun parlak saçlarını aradım. Onu fark edince peşine düştüm, adımlarım yavaş ve metodikti, Gray'e bok gibi davranmanın cezasını vermeye hazırdım. Sanırım ona dokunmanın sonucunun ben olduğumu henüz anlamamıştı. Kral bunu er ya da geç öğrenecekti.

Arkasında durmuş, arkadaşlarından birinin yaptığı bir şakaya iğrenç bir şekilde kahkahalarla gülüyordu. Omzuna dokununca sıçradı ve döndü.

Golden'ın gözleri beni görünce büyüdü. "Ch-Chrome?"

Sıkı bir gülümsemeye zorladım. "Biraz sohbet etmemizin sakıncası var mı?"

Golden'ın alnı şaşkınlıkla kırıştı, neden onunla konuşmak istediğimi merak ettiği belliydi. Güzel, benden aşağı olduğunu biliyordu. Prensesin de altında olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Tabii ki!"

"Beni takip edin." Dönüp yemek salonundan çıkmadan önce masadaki yerini boşaltmasına fırsat vermedim. Arkamda onun varlığını hissettim, bu yüzden takip ettiğini biliyordum ve yetişmek için hızla arkamdan geldim.

İssız bir koridora ulaşıp kameralar için kör bir nokta bulduğumda, döndüm ve kendine güveni biraz fazla yüksek olan altın saçlı çocukla yüzleştim. Ona hayal bile edemeyeceği bir acı verme içgüdüğü içimi kasıp kavuruyordu ama aceleci davranamazdım. Şimdi olmazdı. Hele ki isyancıların kralı alaşağı etme görevinde bize yardımcı olabilecek büyük bir keşif yapmaya çok yaklaşmışken. Kendimi toparlamaya çalışmalıydım.

"On dört yaşındasın, değil mi?" Kollarımı göğsümde birleştirerek sordum. Kanım vücudumda uğuldayarak dolaşıyor ve bir şekilde beni nehir suyu gibi sakinleştiriyordu.

"Evet. Neden? Neler oluyor?" Golden titremesini engellemek için alt dudağını ısırıldı. Şu anda bir baş belası olmaması çok komikti.

Ona bir sırtış verdim, çabalarımın rağmen bunun hoş karşılanmaktan çok tedirgin edici olduğundan emindim. "Duyduğuma göre eğitim seviyeni oldukça hızlı yükseltiyormuşsun. Etkileyici."

Golden'ın omuzları gevşedi, gözleri övgüyle parladı ve bana bir çocuğu hatırlattı. "Gerçekten mi?" diye ciyakladı ama hemen boğazını temizleyerek toparlandı. "Yani... teşekkürler."

Omuz silktim. Avını tuzağa düşüren bir yırtıcı gibi ona doğru hesaplı bir adım atarak kişisel alanını doldurdum.

Küçük pislik gergin bir şekilde geri adım attı, ben de onu takip ettim.

"Madem antrenmanlarında başarılısın, neden senden aşağıda olanlarla değil de kendi seviyendekilerle mücadele etmiyorsun? Aksi takdirde dangalak gibi görünüyorsun."

Golden'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, beyninin yeterince hızlı oluşturmadağı kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

"Sizin kurallarınıza göre oynamak istiyorsak, isterseniz size herkesin önünde meydan okuyabilirim. Madem bu kadar iyi gidiyorsun. Ne dersin Figgaro?"

Kralın prensese zarar vermesini engelleyemezdim ama onun gibi pislikleri durdurabilirdim. Omuzlarım ve ellerim titriyor, gücüm serbest kalmakla tehdit ediyordu. Ona ellerini sürdüğü *düşüncesi* bile sihrimin serbest kalmasına neden oldu.

Vücudumdan çıkan görünmez darbenin ardından içimi bir rahatlama kapladı. Patlama Golden'a çarparak onu koridorun arka duvarına fırlattı. Yere yığılmadan önce kafası kalın alçıpana çarparak büyük bir çatırtı yankılandı.

Kameraların artık bizi görebileceğini umursamadan ona doğru yürüdüm. "Beni asla yenemeyeceksin. Asla hatırlanmaya değer bir Savaşçı olamayacaksın," dedim,

onun üzerinde geziniyor. "Ne yaparsan yap, kral için asla önemli olmayacaksın. O yüzden ait olduğun yerde kal."

Bıçağımı boğazına saplamanın cazibesiyle silah kemerime uzandım. Ama kontrolümü çok fazla kaybetmeden geri çekildim. Golden'a yerini hatırlatarak yeterince şey yapmıştım. Tehlikeli bir çizgiyi aşmanın eşiğindeydim. En kötüsü de umurunda olmamasıydı. İçimdeki öfkeli canavar kan istiyordu ve neredeyse gazabına kimin layık olduğunu ayırt etmiyordu.

"Görüşürüz."

"W Sigara gibi kokuyor musun?" Peri sordu. Burnu tiksintiyle kıvrılırken, kapüşonumun cebinden çıkan dumanı bulacaktı gibi beni değerlendirdi.

Golden'la olan olaydan sonra tek başıma arabayla gezmeye çıktım. Bir sinemanın önüne park ettim ve burunlarının dibinde patlak veren savaştan tamamen habersiz, normal ergenlik hayatlarına devam eden tüm insan gençleri izledim. Hayatta kalırlarsa, çok farklı hayatlar yaşamaya ne kadar yakın olduklarından haberleri yoktu.

İnsanların Kinetiklerin ve Elementallerin varlığından haberdar olduğu bir dünya hayal ederek olası her senaryoyu düşünürken sigara üstüne sigara yaktım. Hiçbiri barışçıl bir şekilde sona ermedi.

"Çünkü sigara içiyordum," diye omuz silkerek ablama cevap verdim ve tüm bıçaklarımı sakladığım gardırobumu karıştırdım.

"Ew."

Yorumu görmezden geldim ve kendimi çeşitli Kinetik silahlarla donatmaya devam ettim. Hapishanelerin planı zihnimde tekrar tekrar dolaşıyor, ilerlemeden önce her ayrıntıyı ezberlediğimden emin oluyordum.

"Hazır mısın?" Bir bıçağın ağzını başparmağımın alt kısmına sürterek keskinliğini test ederken sordum.

"Her şey hazır."

"Onyx ile on dakika içinde silah odasında, kameranın kör noktasında buluşacağız." Böyle bir şey için onun peşime takılmasına izin verdiğime hâlâ inanamıyordum. Oraya giderek hepimiz başımızı riske atmıştık. Eğer Forest hapishanelerde gizlice bir Endarkened sürüsü barındırıyorsa ve biz onları ararken yakalanırsak, sonuçları yıkıcı olabilirdi.

Hiçbir şeyin ters gitmediğinden ve hepimizin zarar görmeden kurtulduğundan emin olmalıydım. Silahlarla dolu olmamıza rağmen bu, yakalanırsak savaşarak kurtulabileceğim bir görev değildi.

"İyi misin?" Peri şüpheli bir ses tonuyla sordu.

"Her zamanki gibi, küçük kardeşim." Gardırobu kapattım ve ona bakmadan önce tüm silahları iki kez kontrol ederek üstümü başımı düzelttim.

Tam olarak savaşçı kıyafeti olmasa da rolüne uygun giyinmişti. Siyah taytı kalçalarını sararken, siyah balıkçı yaka da zayıf gövdesine aynı etkiyi yapıyordu. Saçları şık, sıkı bir topuzla geriye doğru toplanmıştı, herhangi bir telin gözlerine düşmesine imkân yoktu.

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılırken gözlerinde bir gerginlik oturmuş gibiydi. Endişe miydi bu? Şüpheli mi? Muhtemelen ikisi de. "Son zamanlarda sende bir gariplik var."

Sabırsız bir nefes aldım ve gözlerimi devirdim. "Eğer bir kişi daha bana bunu söylerse, sarayı yerle bir edeceğim."

Son olayların irademe yüklediği ağırlık ve istikrarsızlık bardağı taşıрма noktasına getirmişti. Yakında lehimize bir şey olmazsa, daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Hapishanelerde bir Endarkened'dan beslendiğimden şüphelendiğim geceden beri büyüm öngörülemez bir hal almıştı. Her iki tarafımı da yenilemek için duyduğum aralıksız ihtiyaç her gün katlanarak artıyordu. Ve Orion'un da belirttiği gibi, karanlık zihinsel keskinliğimin sınırlarında geziniyordu.

Golden gibi daha zayıf bir Kinetik'i bu kadar acımasızca öldürmeye bu kadar yaklaşmış olmam beni tedirgin etti. Elbette, o bir pislikti ve Gray'e dokunduğu için haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Ama korkunç bir ölüm cezası benim için bile biraz fazlaydı.

Valik'in ölümünü engellediğinde bana ne yaptığını söylemeye bile gerek yoktu. Hâlâ ölmeme izin vermesini diliyordum. Bu hayattan nefret ediyordum ama korumam gereken insanlar ve hizmet etmem gereken bir intikam vardı.

Her neyse.

"Çünkü bir şeyler oluyor ve bir şeylere tutunmak sağlıklı değil Chrome. Konuş," diye ısrar etti Peri, ellerini kalçalarına koyarak iki katına çıkardı ve bana başka seçeneğim olmadığını söyleyen sivri bir bakış attı.

"Yapamam. Onyx'le buluşmamız gerekiyor," dedim onu başından savarak. "Ayrıca, yanlış bir şey yok."

Ellerini kalçalarına vurarak inledi. "Tamam. Bu gece. Sen ve ben konuşacağız."

"Elbette."

On beş dakika sonra Peri ve ben silah odasına vardık ama Onyx ortalıkta yoktu. Kameranin kör noktasında olmaya dikkat ederek, endişeli bir enerjiyle yıkanmış bir ileri bir geri volta attım. Endarkened'ların orada olduğunu biliyordum - onları hissetmişim - ama Kral Orman'ın onları savaş başlatmak için Elementalleri tuzağa düşürmek için kullandığını bilmek midemi bulandırıyordu.

"Nerede o? Beş dakika önce burada olması gerekiyordu," dedi Peri, sırtını duvara yaslayıp parmaklarıyla oynayarak.

"Muhtemelen lanet olası

Royal." "İğrenç."

H o m u r d a n d ı m . "Evet, biliyorum. En azından artık benimle birlikte olmaya çalışmıyor."

Silah odasının kapısı açıldı ve içeri Onyx girdi. "Hey, üzgünüm
."

"Aletini temizliyorsun. Evet, biliyorum," diye tersledim. "Gitmeliyiz, kardeşim." Onyx başını eğerek gözlerini bana dikti. "Royal'i sikmiyordum, Dostum. Yine de beni ayakta tuttu. Yapman gereken bir şey var-" "Her neyse," diye mırıldandım, ellerimi iki yana sallayarak. Endişeli katlanılamayacak kadar büyüdü. Daha fazla oturamazdım. "Gitmeye hazır mısın? Vakit geçti."

"Evet," dedi Onyx, muhtemelen sözünü kestiğim için bakışlarını kaçırıp başını sallayarak. "Gitmeye hazırım."

Peri'nin gözleriyle karşılaştım ve Onyx'e dönmeden önce başımı salladım. "Devam et ve enerji çıkışlarımızı maskeleye," diye talimat verdim. Onyx'in kızılötesi yeteneği sayesinde auralarımızın başkaları tarafından algılanmasını engelleyebilir, böylece hapishanelerde bileziklerimizi çıkarabilirdik.

Onyx'in boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Tamamdır." Gözlerini kapattı, büyüsunu yönlendirmeye odaklanırken ağzının etrafındaki deri sıkılaştı. Bir dakika geçtikten sonra gözlerini açtı ve yapmacık bir gülümseme sundu. "Tamamdır. İkinizi de koruyorum."

"Teşekkürler."

"Sorun değil." Şüpheli bakışları Peri ve Orion'un auramla ilgili endişelerini anladığını gösteriyordu ama neyse ki sorularını yüksek sesle dile getirmedi.

Kız kardeşime baktım. "Hazır mısın?"

"Aynen öyle. Köprüden hareket halindeki trene atlamak için gizlice kaçtığımız zamandan beri yaşadığım en büyük heyecan bu," diye karşılık verdi, aurasından yayılan vızıltılı bir enerji beni içine çekmeye teşvik ediyordu.

Kendimden iğrenmek beni perişan etti. Kız kardeşimin aurasından beslenmeyi nasıl isteyebilirdim ki? Açlıktan yavaş yavaş ölmeyi tercih ederdim.

Dişlerim ağrıyordu ve şakağım baskıya karşı acı dolu bir ses çıkarıyordu. "Hadi gidelim."

Eğitim odasından ayrılan koridorda kameranın her şeyi gören gözünden kaçmaya dikkat ederek silah odasından çıktık.

"Merdiven boşluğuna vardığımızda bizi susturacağım," diye açıkladı Peri. Mümkün olduğunca rahat olmaya çalıştık, ki Peri'nin Fort Knox'a girmeye hazır Kedi Kadın gibi giyindiğini düşünürsek bu zordu.

Eğitim odasına yaklaştığımızda Slate ve Gray'in de orada olacağını fark ettim. "Bekleyin. Bir şeyi çok hızlı kontrol etmem gerekiyor," diye seslendim. Eğer onu bir an için görebilseydim ve gelişimini kendi gözlerimle görebilseydim, bunun kaotik iç durumuma geçici bir çözüm olacağından emindim.

Chapter 28

SLATE

"Bunun üzerinde yürümem ve dengede durmam mı gerekiyor?" Gray, yerden on beş metre yükseklikte, eğitim odasının farklı bir bölümündeki dörde on altı ahşap kirişe bakarak sordu.

"Eninde sonunda orada silahlarla savaşacaksın ama şimdilik seni dengeleyelim. Suikastçılar Loncası'na girebilmen için üzerinde yapacağın beş müsabakadan üçünü kazanman gerekecek," diye açıkladım prensese. "Hepimiz varlığımızı insanlardan gizlemeye çalıştığımız için, kendini bunun gibi garip durumlarda düşündüğünden daha sık dövüşürken bulacaksın."

Gray'in yüzü soldu, yeni bilgiler ışığında cesareti kırılmıştı. "Bana asla bir Suikastçı olacağımı söylemeyecekti, değil mi? Başarısız olmamı istiyor."

Onun teorisi üzerinde düşündüm. Kralla olan geçmişi hakkında bildiklerime bakılırsa bu akla yatkındı ama kralın büyük planlarından da haberdar değildi. Chrome ve ben onu karanlıkta tutma nedenini bilmiyorduk ama kesinlikle sadece kendisine hizmet eden bir nedeni vardı. "Belki de. Ama her halükarda, artık hazırlıklı olacaksın. Seni hiç hafife almamış olmayı dileyecek."

Gray başını salladı. "Babam bunu asla kabul etmez. Saygı duyacağı son kişi benim. Ona göre ben sadece onun evlatlık küçük sürtüğüyüm. Bir hata."

Yavaşça prensesin omuzlarını tuttum ve gözlerimle buluşmasını sağladım. "En son yapacağın şey bir hata. Sen lanet bir kraliçesin. Hatırla

ne söyledim?" Bulanık bakışlarını inceledim, kendinden şüphesi savaşılan derinliklerinden tekrar içeri süzölüyordu. "Eğilmelerini sağla."

Prenses kararlılıkla çenesini kaldırdı, sert bakışlarımı kırmadı. Sonunda başını salladı.

"Bunu başarabilirsin," diye ona güvence verdim. "Artık yalnız değilsin." "Teşekkür ederim Slate," diye fısıldadı titrek bir nefes vererek.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Başından beri haklı olduğumu göreceksin." Omuzlarını hafifçe sıktım, nazik bir gülümseme köşeleri çekiştirdi. Vanilya ve lavanta kokusu dopamin etkisi yaratıyor, beni üstümüzdeki kırıştan daha yükseğe çıkarıyordu.

Aramızdaki hava vızıldayıp beni dudaklarına yaklaştıırken Gray ve ben donup kalmıştık. Sıcak nefesi yüzümde geziniyor, gözleri şehvetle parlıyordu. Geri çekilmek için sahip olduğum tüm gücü harcadım, soğuk bir rüzgâr ayrılırken damarlarımı ürpertti. Derin, temizleyici bir nefes çektim.

"Hadi. Oraya çıkalım," dedim çenemi kırışe doğru uzatarak.

Gri kollarını kavuşturup kendine sarıldı. Acaba o da benim gibi üşüyor muydu? Çenesini indirip gözlerini kapatırken yüz hatlarına suçluluk duygusu sızmıştı. Birkaç dakika sonra yüzündeki ifadeyi sildi ve boğazını temizleyerek yerine bir maske taktı. "Evet, hadi gidelim."

Onu tepeye çıkan merdivenlere yönlendirdim. Ahşap platform sadece ikimize yetecek genişlikteydi. Yanlış bir adım atarsak birimiz kenardan aşağıdaki sert zemine düşebilirdi. Altımızdaki zemini hiçbir antrenman minderi yumuşatmıyordu. Zaten acıya da pek yardımcı olmazlardı. En azından iyileşmiştik.

"Ben önden gideceğim," dedim ve ince kırışın üzerine kolaylıkla çıktım. Bir Savaşçı olmak için burada silahlı ve silahsız idman yapmak zorunluydu. Eğitimdeki Suikastçılar beşte üç kazanmak zorundayken, eğitimdeki Savaşçılar onda yedi kazanmak zorundaydı. Büyü de kullanılıyordu, bu da Gray'i yakında onun üzerinde eğitmeye başlamamız gerektiği anlamına geliyordu. O konuda benim bir yardımım dokunacağından değil.

Bu kırışın üzerinden ilk kez yürüdüğüm ve düşerken neredeyse omurgamdaki tüm kemikleri kırdığım zamanı hatırladım. Gray'in düşmesine izin veremezdim ama neyle karşı karşıya olduğunu görmesi gerekiyordu.

Kırışın yarısına kadar geldikten sonra dönüp ona baktım. Gray tahta parçasına sanki mayınla işlenmiş gibi bakıyordu, kaşları birbirine kenetlenmiş, dudakları konsantrasyonla büzülmüştü. Parmakları sıkıca kapalı bir yumruktan avuçlarının içine gömülmüştü. "Sıra sizde Prenses."

Gray sivri parmaklarıyla kirişin kenarına dokundu. Yavaşça, tahta üzerinde düz ayak durana kadar ağırlığını santim santim tahtaya bastırdı.

Kaçmaya çalışan gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. Bu hızla gidersek saatlerce burada kalacaktık. "Şimdi diğer ayağa gidelim, olur mu?" Sırıtarak alay ettim.

Prenses bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Sakın," dedi dişlerinin arasından, "beni acele ettirme."

Kıkırdadım ama ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Sadece zaman konusunda endişeliyim. Bütün gün bekleyemeyiz, Prenses."

"İyi o zaman. O zaman ben de kendimi ölüme bırakırım. Bu kulağa nasıl geliyor?" diye karşılık verdi bana kaşlarını çatarak.

Kahretsin, kızgın suratı bile çok sevimliydi.

"Elbette, acele etme o zaman. Elimde ölü bir prensesle dolaşamam." Bu sözler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum ve onu merdiven boşluğunda baygın ve ölmek üzereyken bulduğum günü hatırladım. "Biliyorsun-" "Seni eğitim odasının zeminine sıçratarak" diye düzeltmeye çalıştım.

Yüz hatlarını tepeden tırnağa bir sertlik kapladı.

Ruh halindeki hızlı değişim karşısında kaşlarımı kaldırdım ve sanki birkaç dakika önce salyangoz hızıyla adım atmıyormuş gibi bir jimnastikçi gibi iki ayağıyla kirişe basarken onu değerlendirdim. Korkusu gitmişti. Onun yerine, buz gibi cephesine sıcak bir yüzey kazandıran, onu aydınlatan bir kararlılık vardı.

Gray yalpaladı, kolları iki yana doğru açıldı. Ayağa kalkmadan önce yüz ifadesi "oh olsun" ifadesine büründü.

"Çok iyi," diye övdüm. "Şimdi bana doğru yürü," dedim, tutunması için kollarımı uzatarak.

Prensesin ağzı dehşetle açıldı. "Buraya daha yeni geldim! Benden bunu bekleyemezsiniz-"

Kollarımı iki yanıma indirdim. "Yapabilirim. Ve yaparım." Dedim, yüz ifadem her türlü mizahtan arınmıştı. "Bu iş sende." Yine de yüzümdeki orantısız sırıtışa engel olamadım. "Sadece düşünme."

"Harika bir talimat. En üst seviye bok, Slate," diye espri yaptı. "Bunun için teşekkürler."

Belimden eğilerek ve gözlerimi altımdaki kirişe dikerek ona uygun bir selam verdim. Yavaşça başımı kaldırdım ve diğer ucunda onun şaşkınlığıyla karşılaştım. "Hizmetinizdeyim Prenses."

Gray omzuyla bir tarafa doğru eğilirken toparlandı ve kendini sertçe yakaladı. "Yapma bunu. Ben buradayken olmaz," diye çıkıştı. "Dikkatimi dağıtıyor. Etrafa saçılmış bir prenses istemezsin, değil mi?"

"Oh, kesinlikle yok."

Gray cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. Kararsızca, bir ayağını diğerinin önüne koyarak eğitim kirişinin üzerinde ilerledi. Gözleri ayaklarının hemen altındaki tahta parçasından hiç ayrılmadı, bu onun ilk hatasıydı ama en yaygın çaylak hatasıydı.

"Gözler üzerimde, Prenseler."

"Yakın bir acı ve ıstıraba düşmemeye çalışıyorum." Dengesini bulmaya çalışırken Gray'in gözleri kirişe takılı kaldı.

"Bana bakarsan daha az olası olur," diye talimat verdim. "Bana güveniyor musun?"

Gray durakladı, vücudu kirişin üzerinde sallanıyordu. Kirpiklerinin üzerinde boncuk boncuk ter vardı ve titrek bir nefes verdi. Kirpiklerinin arasından bana bakana kadar başını yavaşça yukarı kaldırdı. "Evet."

Gözlerinde, dile getirilmemiş yalvarışları görebiliyordum. *Lütfen kırmayın.*

Gülümseyerek elimi ona uzattım. "Elime doğru yürü."

Tereddütle ayağını doğru basmaya çalıştı ve dengesini korumak için mücadele etti. Kollarını iki yana açmış, gözlerini benimkilere dikmişti.

"İşte böyle," diye cesaretlendirdim. "Neredeyse oldu Gray."

Dudaklarının bir kenarından küçük bir gülümseme süzüldü, adımları daha kolay ve biraz daha hızlı atmaya başladı.

Onun kendine güveni ve doğal yeteneği karşısında göğsüm kabardı.

Benimkini tutmak için elini uzatmaya hazırlanırken, arka ayağı ön ayağına takıldı ve onu kirişin kenarına devirdi.

Hiç düşünmedim. Bir an içinde ona doğru hamle yaptım ve bileğini havadan kapmak için tam zamanında kirişe düştüm.

Gray'in bedeni, kolundan tuttuğum yerde sallanana kadar döndü, ayakları panik içinde çaresizce havayı tekmeliyordu.

"Seni yakaladım Gray," diye homurdandım. "Güven bana."

Onu yakalamak için atılırken vücudumu kirişin üzerine doğru savurmuştum. Kirişin keskin kenarları kaburgalarımın batıyor ve ciğerlerime baskı yapıyordu ama umurumda değildi. Onun güvenliği her şeyden önce gelirdi.

Kendi sıkı eğitimim için tanrılara şükrederek, kendimi ince ahşap tahta üzerinde dengeli bir çömelleme pozisyonuna çekerken bileğini tutmaya devam ettim. Ayaklarımı yere bastıktan sonra, bana katılması için onu yukarı kaldırdım.

Gray kollarını gövdemin etrafına dolayarak beni sıkıca kendine doğru çekti. Onu koruyucu bir şekilde kucakladım, kirişin üzerinde beceriksizce dengemizi sağlarken nefes nefese kaldım. "Yanımdayım," diye fısıldadım terli, yıpranmış saçlarına. "Benimle güvendesin."

"Beni yakaladın."

Başımı salladım, çenem başının tepesine sürtündü. "Söyledim. Bana güvenmeni söylemiştim."

Prensese konuşmadı, nefesini tutmaya çalışırken yanağını göğsüme bastırdı.

"Ama hey, başardın Gray." Onu bırakmak istemedim. Kahretsin, kollarımda çok iyi hissediyordu.

"Ne yaptın?"

"İlk denemenizde kirişin üzerinde yürüdünüz, hatta üzerinde durdunuz. Gurur duymalısın. Bunu hiç kimse yapamaz."

Gray başını geriye atarak bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Sen... beni imkansız bir göreve mi zorladın?"

"İmkânsız değil. Sizin yaptığınızı sadece bir kişi daha yaptı."

Aramıza ağır bir duraklama girdi. Sadece bir kişinin enerjisi bu etkiyi yaratabilirdi.

"Krom," diye fısıldadı Gray, gri-mavi gözlerini dolduran suçluluk gölgeleri. Dudaklarımı teslimiyetçi bir gülümsemeyle düzleştirdim.

"Evet."

"Bunu yapacağımı biliyor muydun?" Sorusu şüphecilik doluydu. "Biliyordum."

"Nasıl?"

Omuz silktim, hâlâ ikimizi de kirişin üzerinde dengeliyordum. "Sadece bir önsezi, sanırım."

Gray'in bakışları iç çekmeden önce benimkileri trans halinde tuttu. "Sanırım artık geri dönmeliyiz?"

"Evet," dedim, kollarını tutmaya devam ederken geri adım attım. "Hadi gidelim."

Prensese arkamdan rehberlik ederek kiriş boyunca rahatça yürüdüm. Her adımda yalpaladığını hissettim ama düşmedi.

Küçük platforma ulaştık ve ona önce basamaklardan inmesini işaret ettim. Hiç tereddüt etmedi ve inmeye başladı. Ben de onu takip ettim, kirişte olan her şeyi tekrar yaşadım. Kendime sevgime karşılık vermediğini, sadece ona gerçek nezaketi gösteren ilk kişi olduğumu söyledim. Ona arkadaşlık teklif ettim. Kahretsin, ona bir arkadaş daha kazandırmak için onu Hazel'la tanıştırmam gerekiyordu ama zamanlama her şeydi. Hiçbir şey şüpheli görünmemeliydi.

Adrenalinim dibe vurdu.

Sadece arkadaş. Sadece arkadaş. Umutlanmamın bir anlamı yok.

Ayaklarım beton zemine değdi ve dikkatimi bir kez daha prensese vererek döndüm. "İyi misin?" Vücudunu olası yaralanmalara karşı değerlendirerek sordum.

Prensesin gözleri, muhtemelen damarlarındaki adrenalinin azalmasından dolayı çökmüştü. Titreyen ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak saklamaya çalıştı ama kaslarının titrediğini görebiliyordum. "Evet, harikayım."

Ona doğru yürüdüm. "Hey," dedim usulca. "Harikaydın."

"Başaramadım."

Parmaklarımı önümde birleştirdim ve başımı eğerek onu inceledim. "Hayır, yapmadın. Prenses Gray," diye başladım, "ölümcül olacaksın. Seni kızdıran hiç kimseye imrenmiyorum."

Gray homurdanarak başını salladı. "Sadece cezalandırılacağım. Alenen."

Çenemi indirdim. "Ama sen kendini savunduğunda kimse seni sınamaya cesaret edemeyecek."

"Ya da bana daha fazla meydan okumak istemelerine neden olabilir. Eninde sonunda beni yenecek biri çıkacaktır," diye savundu.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama seni yenebilecek tek kişi Chrome. Ve sana söz verebilirim, sana asla meydan okumayacak," diyerek onu temin ettim.

Gray'in yüzü soldu. "Ne?"

"Daha tecrübeli, daha mantıklı-" "Hayır, son kısmı."

"Sana meydan okumayacağını mı?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak sordum.

"Evet," diye umutsuzca başını sallayarak cevap verdi. "Neden olmasın?"

İsyan hakkında çok fazla bilgi vermeden ona nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Ensemi kaşıyarak hızlı bir yanıt bulmak için beynimi yokladım. "Kraliyete meydan okuma işinde değil. Size çok saygı duyuyor."

Prenses cevap vermedi. Sadece bakışlarını platforma geri çevirdi. Alt dudağını ısırды ve onu öpmek için göğsümde cazibe şokları yarattı.

Düşüncelerinin zihninde dolaşmasına izin verip güzelliğinin ayrıntılarında kaybolurken profilini inceledim. Keskin elmacık kemikleri yüksekte dururken, burnunun köprüsü aşağı doğru kemerli ve ucunda tam

Küçük, şirin bir düğme burun. Dişlerinden dayak yiyen pembe dolgun dudaklar bugünlerde beni her zaman cezbediyor, nasıl hissettiklerini ve tattıklarını öğrenme arzusu uyandırıyordu.

"Nasıl biri?" diye sordu sonunda, boş bakışlarını yukarıdaki platformda tutarken sessizliği bozarak.

Ani soru karşısında irkildim. Ne sorduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. "Kim? Krom mu?"

Başını salladı.

Soruyla sarsıldım ve beni içine soktuğu hipnotik durumdan sıyrılıp boğazımı temizledim. "Chrome..." Kuzenimi tanımlayacak tek bir kelime bulmaya çalışarak durakladım, "yoğun. O inanılmaz bir savaşçı, evet. Ama en çok sevdiklerini korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Gray sanki boğazına bir şey takılmış gibi sertçe yutkundu. Sonunda dikkatini platformdan ayırarak gözlerimle buluştu. "Onunla hiç özgürce konuşabilecek miyim?"

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor, nereye varmaya çalıştığından emin olamıyordum. "Uhm," diye başladım, bakışlarımı yere indirmeyi ve incinmişliği göstermeyi reddederek. Göğsümde çirkin başını kaldıran kıskançlığı hissetmek için hiçbir nedenim yoktu. "Emin değilim. Ama babanın bilinmeyen nedenlerden dolayı sizi ayrı tutmakta ısrarcı olduğunu biliyorum."

Sanki aradığı cevap buymuş gibi rahatlamış bir nefes verdi ama bir parça hüznün aramızdaki boşluğu kirletti. "Ben de öyle düşünmüştüm." Başını salladı ve kendini toparlayarak bana bir gülümseme yapıştırdı.

"Sen çok güzelsin. Bunu biliyor muydun?" Kelimeler dudaklarımdan bir nefeste döküldü. Aklımda kalmaları gerekiyordu, ama o bir fener gibi, iznim olmadan kelimeleri zihnimden çekip aldı.

Az önce yüksek sesle ne söylediğimi fark ettiğimde kalbimi şiddetli bir panik kapladı.

Gray'in dudakları aralandı, şok yanaklarını gevşetip koyu, fırtınalı mavilerini parıldayan bir göle dönüştürdü.

İkimiz de ne söyleyeceğimizi ya da ne yapacağımızı bilmiyorduk ve bu an istediğimden çok daha uzun sürdü. Karşısında donup kalmış, herhangi bir yanıt bekliyordum. Öfke bile iyi olurdu. Bunu kabul ederdim. Derimden sürünerek çıkma isteğimi kıracak herhangi bir şey.

"Uhm, ben... ben uhm," diye kekeleyerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. Saçlarını topuz yaptığını hatırlayınca kolunu tekrar yanına doğru çekti. "Ben... Teşekkür ederim?"

Kendimi başımı sallamaya zorladım, ağzım hâlâ açıktı. "Ne zaman istersen," diye mırıldandım.

Her şeyi berbat ettim. Sikeyim. Her şeyi mahvettim. İsyan şimdi benim ve aptal hormonlarım yüzünden başarısız olacak. Neden beni tekrar bu işin başına getirdiler?

"Sanırım bugünlük işimiz bitti, öyle mi?" diye sordu, gözleri odanın her yerinde gezinirken. Bronz tenini boyayan allığı fark etmeden edemedim.

"Evet, sanırım bir gün için yeterince içtik," dedim, kalbim Sahip olduğumu bilmediğim derinlikler.

Gray bana sıkı bir gülümseme verdi. Zemini incelerken yüzündeki ifadenin düştüğünü fark etmedim. Bu bir *reddediş* miydi? "Yarın yine burada görüşür müyüz?"

"Evet" kelimesi dilimin ucundaydı. Ama bunun yerine dudağımı ısırdım, kalbim yapmak üzere olduğum fevri hareket yüzünden göğüs kafesimi yumrukluyordu.

Korku beni geri çekti. Daha önce kızlar söz konusu olduğunda kendime olan güvenimle hiç mücadele etmemiştim. Ama Gray söz konusu olduğunda, içinde bulunduğumuz koşullar nedeniyle çok fazla bilinmeyen vardı. Onu gerçekten öpmek istiyordum ama acaba reddeder miydi?

Gitmek için döndüğünde tereddütüm yeterli bir cevap gibi görünüyordu. "Yarın görüşürüz o zaman."

Ne olduğunu anlayamadan ayaklarım hareket etti. Aramızdaki mesafeyi kapattım, bileğini kavradım ve onu kendi etrafında döndürdüm. "Hayır, yarına kadar beklemek istemiyorum," diye fısıldadım, parlak gözlerine baktım, burnunun köprüsündeki her bir soluk çile dikkat ettim.

Gray geri adım atmadı, ben de bunu bir kazanç olarak kabul ettim. Ama yine de, kaçınmak ne kadar zor olsa da ona hayır deme şansı vermek istedim.

Vücudu göğsümle aynı hizaya gelene kadar onu hafifçe çektim, bir kolumu omzuna doladım, diğer kolumla da yanağını kavradım.

Kaybolmuştum. Ve eğer onu öpersem, geri dönüşü olmadığını biliyordum.

Gray'in kirpikleri aşağıya doğru kaydı, bakışları dudaklarıma indi. Nefesi benimkine değdi ve sıcaklığı omuzlarımda dans eden ürpertiler yarattı.

Yavaşça başımı eğdim ve dudaklarımdan rahatça onunkilere değebileceği bir açığa getirdim. Sadece iffetli bir öpücüktü ama dudaklarını dudaklarımda hissetmek zihnimi ve bedenimi durdurulamaz bir girdabın içinde döndürüyordu.

Ben gitmiştim.

Gray sanki dudaklarımı inceliyormuş gibi öpücüğe belli belirsiz karşılık verdi.

Muhtemelen dahil olduğum en masum öpücüktü, ama tanrılarım, beni başka bir dünyaya gönderdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Nefesim kesildi ama tepkisini ölçmek için kendimi öpücüğü kesmeye zorladım. Eğer iğrenirse, muhtemelen içten içe solacaktım. Sonra da tökezleyerek dışarı çıkar ve bir Endarkened'in beni bulmasına izin verirdim.

Ama eğer hoşuna gittiyse, o zaman.

Gray bana ters ters baktı ve kalbim solup toza dönüştü. Bunu biliyordum. Her şeyi berbat etmişim. Onu öpmemeliydim. Ne düşünüyordum ki? Peki ya Chrome? Kabul etmiyordu ama ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum. Ona bu şekilde ihanet edemezdim; o benim görev ortağım, kuzenim ve en iyi arkadaşımdı. Zehirli suçluluk dikenleri içeren sarmaşıklar içimi sarmış, nefes alamayana kadar sıkıyordu.

"Neden durdun?" diye sordu, sesi neredeyse kızgın geliyordu.

"Ben... üzgünüm?" Doğru cevabın ne olduğundan emin olamadığım için kendimi tuttum.

Gray'in çenesi dikleştı, gözlerinde mavi alevler tutuştu. "Ciddiymişsin gibi öp beni."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Bundan sonra ona karşı olan hislerimi bir kenara itecektim.

Başının arkasına yapıştım, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve dilimi geçirecek kadar dudaklarımı ayırdım. Dillerimiz buluştu ve dans etti, coşku bedenimi yeni zirvelere gönderdi. Gray'in serbest düşüşüne doğru yuvarlanırken Chrome'la ilgili düşünceler uzaklaştı.

Gray ellerini boynumun arkasında birleştirdi, beni öpmek için ayak parmaklarının üzerine uzanırken gövdemde rahatladı. Artık tanıdık gelen uğultu boynumun dibinden başlayıp omuzlarıma, kollarıma ve avuçlarıma yayılıyordu.

En azından şimdi Valik sayesinde parıltıyı bir cazibe ile nasıl maskeleyeceğimi biliyordum.

Girdap beni tekrar alıp götürdü ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağıma söz verdi. Prenses Gray ruhuma resmen damgasını vurmuştu ve eğer talep ederse ona basit bir bakışla boyun eğecektim. Her ne şekilde emrederse emretsin, bunun tek seferlik bir şey olduğu anlamına gelse bile, ben ona aittim.

Chapter 29

CHROME

S Karlar etrafımı sararak beni antrenman odasının kapısının yanından gizledi. Slate ve Gray'i fark etmem birkaç dakikamı almıştı ama sonunda onları antrenman girişinin yanında buldum. Slate'in onu çoktan oraya götürmüş olması beni şok etmişti. Ama kendime onun da benim gibi olduğunu, fiziksel yetenekleri açısından istisnai olabilecek bir melez olduğunu hatırlattım. Onun için gurur

ilerleme kalbimde çiçek açtı.

Uzun süre kalıp izleyecek vaktim yoktu ama onu bir anlığına görmem gerekiyordu. İyi olup olmadığını görmem gerekiyordu. Duyguları karmakarışık. Bir an dehşete kapılıyor, sonra üzülyordu. Ve dakikalar sonra, heyecanla doluyorlardı.

Gray'in, sanki Slate'in söylediği bir şey yüzünden donup kalmış gibi geyik bakışlarını görünce gerildim. Şaşkınlığını ve... suçluluk duygusunu hissettim.

Ellerim kapıya doğru titredi. Yumruk haline getirdim, durdurmaya çalıştım ama başaramadım ama dikkatimi prenesten ayırmadım. Slate ona böyle bir tepki verecek ne söylemişti?

Sonunda uzaklaşmak için döndü. Nefesimi bıraktım, ciğerlerimdeki rahatlama beynime oksijen hücumu gönderdi.

Omuzlarımı biraz gevşetir gevşetmez Slate ona doğru yürüdü, bileğinden yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. Nefesim bir kez daha göğsümde sıkıştı, nefes boruma bile ulaşamadı. Gözyaşlarımı tutamıyordum.

Gözlerimi onu kendine doğru çekişinden, kısa bir süre önce çatıda yaptığım gibi yanağını kavrayışından ayırdım.

Slate eğilip Gray'i öptüğünde kalbim baskıya dayanamayarak çatladı. Ama o geri çekilinceye ve Gray'in "Ciddiymişsin gibi öp beni," dediğini duyuncaya kadar kalbim çöktü ve paramparça oldu.

Slate buna mecbur kaldı ve Gray'den gelen aşırı güçlü bir şehvet hissi içime bir kaya gibi çarpıp beni kusmakla tehdit ettiğinde işler anında daha da kötüleşti. Beni duvara yaslayan kolum koptu ve elim hemen göğsüme çarparak sanki oracıkta iyileştirebilecekmişim gibi organımı kavradı. Ne yazık ki büyümüz duygusal yaraları iyileştirmiyordu.

Denemediğim için değil.

Çenemi sıkıp kalbimi kontrol ederek kendimi bir adım geri atmaya zorladım. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha. Artık görüş alanımdan çıkana kadar birer birer.

Böyle hissettiğim için kendimi çok aptal hissediyordum. Sadece bir öpücük paylaşmıştık. Sadece bir avuç an. Başından beri başarısız olmaya mahkûm olduğumuzu kabullenmemin zamanı gelmişti. Slate onun için daha iyi olacaktı zaten. Bir mucize eseri birlikte zaman geçirmemize izin verilse bile ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Yıkılmıştım. Asırların savaşçısıydım ama bırakın aşk hayatını, bedenine sahip olmasına bile izin verilmeyen bir savaşçıydım.

Böylesi daha iyiydi. En azından Slate'in yanında güvende olacaktı, her ne kadar tutunduğum umut kırıntılarını parçalamış olsalar da.

Kız kardeşime ve Onyx'e koridorda yeniden katılmadan önce, soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için bir an durakladım. Önemli ve tehlikeli bir görevim vardı. Odaklanmam gerekiyordu, yoksa hepimiz mahvolurduk.

Gözlerimi kapatarak zihnimdeki karanlık ve uzak boşluğa, hiçbir şeyin var olmadığı zifiri bir boşluğa gittim. Ve eğer orada hiçbir şey yoksa, o zaman hiçbir şey bana zarar veremezdi. Yalnızlık ve huzur bulabildiğim tek yer orasıydı. Yıllarca Gray'in hayallerini canlandırmıştım. Ama artık bu güvenli değildi.

Boşluğumun derinliklerine -daha önce hiç olmadığı kadar derinlere- el değmemiş ve keşfedilmemiş karanlık derinliklere daldım. Hiçlik dalgasının üzerimden geçtiğini hissettiğimde gözlerimi açtım.

Duygularımın ve düşüncelerimin üzerindeki kalkan beni yıllardır hissetmediğim kadar özgür hissettirdi. Boşluğumun çok derinlerine inmiş olabilirdim ama umurumda değildi. Bu görevi berbat etme riskini göze alamazdım.

İsyan içinde Slate ve Onyx dışında kimse hapishaneleri bilmiyordu, bu yüzden işler ters giderse tek başımıza kalacaktık. Diğer herkesi karanlıkta tutmak, yakalanırsak planı kurtarabilecekken başkalarını riske atmak istememek benim kararımdı.

Kapıyı iterek açtığımda Peri ve Onyx'in meraklı ifadelerle beni beklediğini gördüm. "Her şey yolunda mı, kardeşim?" Onyx kara kaşlarını kaldırarak sordu.

Başımı salladım. "Hadi gidelim."

I Elemental sihrimi merdiven boşluğundan hapishanelere açılan kapıyı açmak için kullanabilirdim ama Onyx bunu fark ederdi, bu yüzden siyah kristal bileziğimi sağlam tuttum. Peri, hareketlerimizden ve **s e s l e r i m i z d e n** yayılan ses dalgalarını bastırmak için büyüsünü kullanırken, Onyx de enerjileri tespit edilemez.

Vücudumun hapishanelerin görüntüsünden ve kokusundan geri çekilme yönündeki doğal dürtüsüne direndim. Peri ve Onyx iki yanıma sarmış halde önden yürüdüm. Buraya her geldiğimde Grim ya da kral bana eşlik ederdi. Çoğunlukla Grim. Bu yüzden hücrelere doğru dürüst bakma fırsatım olmamıştı.

Koridorun sonundaki sorgu odasına açılan ana koridor boyunca her bir hücrenin önünden geçerken, içeride kalan mahkûmları seçmeye çalıştım. Çoğu Elemental'di, ya uyuyor, ya volta atıyor ya da duvara yaslanmışlardı - bilinen kaderleri tarafından reddedilmişlerdi.

Ancak diğer hücreler birkaç Kinetik barındırıyordu. Bazıları parmaklıklara koşup ağlıyor ve onları serbest bırakmamız için yalvarıyordu. Kendilerine komplo kurulduğunu ya da işledikleri suçların bir yanlış anlaşılma olduğunu iddia ederek masumiyetlerini kanıtlama şansı için yalvarırlardı.

Enerjilerini emmenin cazibesi geçtiğimiz her ruhla birlikte arttı ve her Kinetik ve Elemental güçlerinin gücüne göre değişti. Onlardan bir parça bile olsa enerji alma merakı çok güçlüydü. Kız kardeşim ve Onyx yanımdayken, kendimi tuttum.

Başımı salladım. Çemberimin dışındaki Kinetiklere karşı sabrım tükenmişti. Onlar yeşil kürklü bir kurt tarafından kesime götürülen gönüllü koyunlardan başka bir şey değillerdi. Çoğu Kinetik, mikroskobik miktarda olsa bile güç ve kontrol arzusundaydı, ancak bu kültürümüze yerleşmişti. Güç eşittir güç ve saygı demekti. Biri ne kadar çok şeye sahipse, o kadar önemli oluyordu. Sahip olduğum gerçek

Bu kadar genç yaşta bu sapkın topluma dahil olmak beni her gün tiksindirdi.

Uzun koridorun yarısına geldiğimizde Onyx'e, "Beni korumanı istiyorum," diye mırıldandım.

Başını eğerek, silah odasında yaptığı gibi gözlerini kapattı ve büyüsünü özümü yakalaması için yönlendirdi, böylece onu maskeleyebilecekti. "Anladım."

Ona hızlıca bir teşekkür gönderdim, yaşam gücüne odaklandım ve içi boş enerjinin yerini bulmak için onu hapishaneler boyunca uzattım. Tek bildiğim hücre labirentinin derinliklerinde olduğuydu. O gece yarattığın yerini tespit edemeyecek kadar kendimde değildim ama şüphesiz hapishanenin derinliklerinde iyi gizlenmişti.

Birkaç sessiz dakikadan sonra -tutuklulardan gelen iniltili yakarışlar dışında- yok olan enerjiye tutunmayı başardım. Korkunç. Mide bulantısı. Ve aç. Uyanık ve bilinçli olarak, enerjinin şüphesiz bir Endarkened'a ait olduğunu doğruladım. Son iki yılda birkaç tanesine rastlamıştım; enerjileri kusursuzdu.

"Beni takip et," diye mırıldandım, bir sonraki koridorda sağa doğru keskin bir dönüş yaptım. Enerji bana rehberlik ediyordu ama ona ne kadar uzun süre tutunursam gücümü ve kuvvetimi o kadar çok tükettiğini panik içinde fark ettim.

Hızla koşmaya başladım.

Onyx ve Peri onlara yetişmek için koştular. Onlar için endişelenemezdim. Oraya varmalıydım... ve hızlı olmalıydım. "Geri dön," dedim omzumun üstünden, bunun gerektirdiği efordan dolayı ağırlaşarak. "Benim için sihrini koru. Eğer bir şey duyarsan Peri'yi güvenli bir yere götür."

Onyx itiraz etmeye çalıştı. "Ama hayır..."

"Git! Şimdi!" Tartışmaya yer bırakmayacak şekilde emrettim. "Onu koruyun!"

"Krom!" Peri bağırdı, seslerimiz ve adımlarımız dış dünyaya karıştı. "Hayır! Git, şimdi!" Havayı içime çekmekte zorlandığım için adımlarım yavaşladı. Yorgunluk

kaslarım hızla zayıfladı, gücüm hızla azaldı.

Onyx ve Peri geri çekildiler ve beni dinledikleri için tanrılara şükrettim. Yeni bir hücre bloğunu geçip başka bir koridordan ilerlerken omzumun üzerinden baktım ve ikilinin gitmiş olduğunu gördüm.

Endarkened'ı bulmak için fazla zamanım kalmamıştı ki beni tamamen tüketti ve yerde gevşek bir bedenden başka bir şey bırakmadı. Eğer onu bulabilir ve kendi gözlerimle görüp doğrulayabilirsem, o zaman haber alabilirdim.

isyan için. Kanıt sunmam gerekiyordu. Bu gibi iddiaları destekleyecek sağlam kanıtlar olmadığı takdirde diğerlerinin hoşuna gitmeyecektir.

Yürümeyi yavaşlatarak bir blok daha aşağıya döndüm. Uzun bir koridor beni bekliyordu, ancak daha öncekiler gibi üzerinde ışık yoktu. Acımasız bir karanlık beni ileriye doğru çağırıyor, derinliklerine doğru onu takip etmem için benimle alay ediyordu. Vücudumdaki her folikül hazır ola geçti.

Hava almak için çırpındım, uzuvlarım jöle gibi erimişti. Gücüm neredeyse tükenmek üzereydi. Tıpkı Grim'in sihrimi boşalttıktan sonra tekrar bu hücrelerden birine kapatılması gibi. Hücrenin demirine tutundum ve kalan azıcık gücümle kendimi zar zor dik tuttum.

Geçerken parmaklarım soğuk çeliğe çarptı, koordinasyonsuzdum, metali kavramak için kollarımı zorlukla kaldıradımdı.

Tek yapmam gereken koridorun sonuna kadar gitmekti. Endarkened zifiri karanlık köşede gizleniyordu. Onu hissettim.

Daha hızlı adımlar atmak için içimin derinliklerine inerek ilerledim. Hayatım boyunca bedenim güçlü yanlarımdan biri olmuştu, bu yüzden şimdi beni hayal kırıklığına uğratmasına izin verirsem lanetlenirdim.

Ağır adımlarla koridorda beceriksizce ilerledim.

Anlaşılmaz bir karanlık beni bekliyordu. Dehşet ve ölümün buzlu parmakları ciğerlerimi daha sıkı sıktı. Özümün Endarkened'in cansız aurası üzerindeki hakimiyetini bırakmaya çalıştım ama direniş karşısında tökezledim.

Oh, kahretsin.

Endarkened rahat durmadı, özümle beslenmeye devam etti ve beni tüketti.

Bacaklarım sonunda yol verirken soğuk, sert zemin diz kapaklarıma çarptı. Özümün kontrolünü yeniden kazanmak için savaştım, bunu yapmazsam kanıtlayacak bir delil olmadan burada öleceğimi biliyordum.

Işık olmadığı için korkunç yarattığı göremiyordum ama eğer görebilseydim...

Uyuşmuş ve kurşuni kollarımla cebimdeki telefonumu aradım. Nemli avuçlarım onu kavramak için mücadele etti.

Öne doğru düştüm ve kendimi açıkta kalan tarafımda yakaladım. Ölüyordum. Yine ölüyordum. Endarkened yaşam gücümü, onu durdurmayı düşünemeyeceğim kadar hızlı tüketiyordu. Bununla bir sorunum yoktu ama önce canavarın lanet fotoğrafını çekmem gerekiyordu.

O zaman belki huzur içinde ölebilirim. Gray, Slate ile bir parça mutluluk bulabilirdi. Peri güvende olacak ve korunacaktı. Slate de

Gray ve benim yerime isyanı devral.

Belki bu sefer başka bir dünyadan rastgele bir varlık gelip ruhumu bir şekilde bedenime geri sokmazdı. Bu kimsenin yaşayabileceği bir hayat değildi. Çıkmak istiyordum.

Ellerimi kaldırmak için elimden geleni yaparken inledim, bileklerimden üç tonluk kül blokları sarkıyormuş gibi hissediyordum. Telefon çok ağırdı ve neredeyse felç geçirmiş birinin koordinasyonu ile başparmağımı telefonumda yukarı doğru kaydırarak ekrandaki LED'i yaktım. Bir şifre istedi. Lanet olsun, rakamları doğru yazabilmemin imkânı yoktu. Ama denerken ölebilirdim.

Kolumu eğdim ve dört haneli şifreyi yazmak için başparmağımı yavaşça kaydırdım. Beceriksizceydi, her seferinde bir rakamı yanlış girdiğim için ilk iki denemede başarısız oldu. Ancak son saniyede telefonum girişimi kabul etti ve beni kamera simgesine dokunmam için ana ekranıma getirdi.

Kulaklarımdaki zonklamadan kalbimin göğüs kemiğimi yumruklayıp yumruklamadığını ya da sadece çırpınıp çırpınmadığını anlayamıyordum. Tek kelimeyle çok zayıf olan bedenim, hayatta kalmak için çaresizce çabaladığını hissetti. Fiziğim en iyi durumdaydı, ancak kaybedilen bir savaşta savaşıyordu, bu yüzden vücudumun kafasının karışması mantıklıydı.

Kolum titriyordu ama flaşı açmayı başardım ve bu dünyada var olamayacak kadar derin bir siyahla gölgelenmiş koridora doğru gevşekçe doğrulttum. Fotoğrafı çekmek için kırmızı çekim düğmesine dokunduğumda flaş patladı. Kör edici ışık, kulak zarımı delen çığlıklardan oluşan zincirleme bir reaksiyon başlattı.

Başım yüzmeye başladığında kalbim yavaşladı. Nefes almak için hırıldadım, tam nefes alamıyordum.

Oh, eğlenceli. Boğulup öleceğim.

Telefonumda Endarkened'in bir fotoğrafını yakaladığımı umarak başparmağımı ekranda kaydırdım ve kısa mesajla paylaşmamı sağlayan simgeye geldim. LED'in kör edici ışığıyla ekran bulanıklaşmaya başladı ama Slate'in kişi simgesini yakaladım ve gönder tuşuna basmayı başardım.

Güzel. Benim işim bitti.

Görüşümü saran karanlığa yenik düşme özgürlüğünü kendime tanımadan önce, fotoğrafı silmek için bir kez daha başparmağımı çöp kutusu simgesine basmaya zorladım. Bunu yapmadan önce, görüntüdeki dehşet gösterisine göz attım. Kameranin flaşı tüm koridoru aydınlatmış, parmaklıklara dayanmış solgun, canavar yüzleri ortaya çıkarmıştı. Donuk altın rengi deri kalın katmanlar halinde soyulmuş ve açık yaralardan koyu gri kan sızıyordu.

Eğer burada ölürsem, Slate'in Endarkened'ı bildiğine dair hiçbir kanıt bırakmam.

Sadece bir hoorah daha, Chrome. Hepsini koru.

Kalbim kulaklarımda yorgun bir şekilde çarpıyor, yenilgisiyle yavaşlıyordu. Görüşümün kenarları karardı ve telefonumdaki metin mesajlarında gezinmek için çabaladım. İçimde kalan her şeyi kullanmam gerekti ama Slate'in mesajını buldum ve son mesajı silmek için kırmızı simge görünene kadar yana kaydardım.

Hırıltılı bir nefes alırken görüşüm gidip geldi. Görüşüm netleşir netleşmez başparmağımı sil simgesinin üzerine düşürdüm. Elim yere düştü. Görev tamamlanmıştı.

İsyancıların bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordum ama kralı tahtından indirmeye yetmesi için tanrılara dua ettim. Prensesi dövmeye devam etmesi, kız kardeşimin korku içinde yaşaması ve dünyanın onun nihai kontrol ve güç arayışında parçalanması için ölmeyecektim.

Kaskatı kesilmiş dudaklarımdan çıkan son bir solukla kalbimin son atışlarını saydım ve bu kez Valik'in beni durdurmak için burada olmayacağını bilerek karanlığa daldım.

Güm. Güm.

Güm.

Dur. Güm.

Dur. Güm.

Güm güm.

Sonunda. Özgürdüm.

Chapter 30

SLATE

TAilemin süitinin kapısı tıkırdayarak açıldı. Antrenman salonundan eve dönerken bulutların üzerinde zıplıyordum. Gray ile geçirdiğim zaman beni farklı bir evren.

Seansımızın sonraki bir saatini gülerek ve öpüşerek, sıradan şeylerden konuşarak geçirdik. Eski, unutulmuş şeyleri bulup biriktirmeye, nesnenin ilk sahibiyle olan geçmişini hayal etmeye bayılırdı. Ve kurbağaları seviyordu, ki bunu oldukça sevimli bulmuştum.

Fuayeye adım attım ve kapıya yaslandım, kulaktan kulağa gülümsedim. Bunun olduğuna inanamıyordum. Şu anda nerede durduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne istediğimi biliyordum. Lojistik biraz karmaşık olacaktı, kral öğrenirse ördeğin altına sıçabilirdi. Henüz bir çift bile değildik. En azından öpüştük diye öyle olduğumuzu düşünmüyordum. Bu aceleci davranmak olurdu. Ama kesinlikle başka birinin ilgisini ya da sevgisini istemiyordum.

Kapıya yaslanarak, zihnimin Prenses Gri'yle ilgili her şeyi içeren, bir şeyden diğerine sıçrayan düşüncelerle dolup taşmasına izin verdim. Hiçbir şey beni üzerinde yükseldiğim buluttan indiremezdi. Ben reddettim.

"Neden aptal gibi gülümsüyorsun?" Hazel'ın sesi bulanık zihnimi yarıp geçti.

Başımı yana çevirerek onun şaşkın ifadesiyle karşılaştım. "Yok bir şey. Sadece harika bir gün geçirdim, hepsi bu."

"Ah. Prensesle bir ilgisi var mıydı acaba?" diye sordu bilmiş bir sırıtışla. Gözlerimi devirdim. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu da evet demek oluyor," diye karşılık verdi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Dökül bakalım."

İçimi çektim ve kapıyı ittim. Bu, az önce olanları düşünmek için kendimi odama kilitlemem için bir işaretti. Tanrım, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücüktü. Başka biriyle daha iyi olabileceğini hayal bile edemezdim. İstemiyordum da.

Suçluluk duygusunu uzakta tutan duvarlar sarsıldı, coşkun midemin çukuruna düştü. *Krom.*

Öpücük tekrarlanamazdı. Chrome daha iyisini hak ediyordu.

"Ben almayayım," diye mırıldandım ve onun yanından geçip odama giden koridora doğru yürüdüm. "Yemekte görüşürüz."

Hazel sanki düşüncelerimi tekrarlıyormuş gibi, "Chrome'dan haber aldın mı?" diye sordu. İlk başta ona Chrome'un prensese olan hislerini nereden bildiğini sormak istedim ama ses tonundaki yoğun endişe beni gerçekliğe geri döndürdü.

Siktir!

Hapishane görevi. Oh, lanet olası tanrılar, nasıl unuttum?

Vücudum kaskatı kesildi, adımlarım dondu. Kalbimin mideme inişi bana çatıdan atlamayı hafife aldığım zamanki hissi hatırlattı. Chrome, Peri ve Onyx, kralın barındırdığı söylenen Endarkened'ı aramak için hapishanelere doğru riskli bir görevdeydiler. Onları hapishanelerimizde tutmak Kinetik yasalarına aykırıydı. Yıllar önce Elementaller ile yapılan bir anlaşmaya göre, herhangi bir Endarkened tarafımızdan yakalanırsa ya Elementallere iade edilecek ya da herhangi bir yaşam için tehdit oluşturuyorlarsa görüldükleri yerde öldürüleceklerdi. Ancak, hiçbir koşulda, bir kaçış riski ve yaratabilecekleri katliam nedeniyle onları topraklarımızda tutmamıza izin verilmedi.

Eğer diğer Kinetikler Forest'ın aslında Endarkened'ları hapsettiğini ve onları insanların tükenmesi için Elementalleri suçlamak için kullandığını keşfederse, vatana ihanetten suçlu olacaktı. Ancak kim tarafından, diğer alanlara liderlik eden Lordların onu mahkum etmesine rağmen, dünya çapındaki Kinetiklerin nihai kontrolünü elinde tuttuğunu bilmiyorduk. Onun oyu tek başına onlarınkini geçersiz kıldı.

Kinetics'in hiyerarşik hükümetimiz içinde daha iyi kontrol ve dengelere ihtiyacı vardı, ancak Forest tahtta oturduğu sürece bu asla gerçekleşmeyecekti.

Onu görevden almamız için bir başka neden daha.

"Hayır," dedim nefes nefese, hemen cebime uzandım ve mesaj var mı diye kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

"Grim onu arıyor," dedi, titrek fısıltısı ona ihanet ediyordu. Hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu ama elbette bir noktada Chrome ile aramızda geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

Yüzüm soldu.

Şimdiye kadar bitmiş olmalıydılar ve Chrome'dan çoktan haber almalıydım. Sakin kalmaya çalıştım, ellerimi titreten paniği hafifletmeye çalıştım. Hiçbir şey ters gitmemişti. Her şey yolundaydı. Ve Chrome, Grim'le başını beladan kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

Telefonum aydınlandı ve Chrome'dan yeni bir kısa mesaj -daha doğrusu fotoğraflı mesaj- geldi.

Sikeyim.

Mesajı açtığımda kulaklarım yüksek sesle uğuldadı ve Hazel'ın söylediği her şeyi bastırdı. Chrome bana parmaklıklara tırmanan, çürümüş yüzlerini parmaklıklara dayamış, dişlerini göstermiş Endarkened'larla dolu bir hücre bloğunun fotoğrafını göndermişti.

"Babam nerede?" Grotesk fotoğrafa bakarken sesim kısık bir şekilde sordum. Resim beni transa geçirmiş, zihnimi sarmal sorulardan oluşan başka bir çarpışma rotasına sıçratmıştı.

"Hâlâ çalışıyorlar," diye cevap verdi Hazel. "Peri ve Onyx nerede?"

"Bilmiyorum-"

Kapı hafifçe vurulunca irkildik. Birbirimizin endişeli bakışlarıyla karşılaştık ve aynı şeyi düşündük: Chrome ya da diğer ikisinden biri olabilirdi.

Telefonumu cebime geri soktum ve bir elimi kaldırarak kapıya doğru koşarken yerinde kalmasını işaret ettim. Kapıyı açtığımda, görmeyi beklediğim son kişi keskin ve bilmiş bir sırıtışla diğer tarafta duruyordu. Koyu menekşe rengi saçları gevşek ve dolgun bukleler halinde beline kadar iniyordu. Neredeyse dekolte elbisesi kıvrımlarını sıkıyor ve giydiği siyah beyaz desenli stiletto'ları vurguluyordu.

"Ah, yeğenim! Tam da aradığım kişi!" diye köpekbalığı gülümsemesiyle selamladı.

Hazırlıksız yakalandım, kekeledim, "Merhaba...merhaba."

Ametist rahatsızlığım karşısında eğlenerek kaşlarını çatı.

Hatayı telafi etmek için hızla çalıştım. Omurgamı dikleştirerek, bana Chrome'u hatırlatan kedi şeklindeki mavi gözleriyle karşılaştım. "Yani, merhaba Ametist Teyze. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Başka birini mi bekliyorsun?" diye sordu, düzeltmemi görmezden gelerek.

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil. Sadece seninle birlikte olmak alışılmadık bir şey, bu da beni çok şaşırttı, hepsi bu." Yalan yarı doğrudu, bu yüzden dudaklarımdan kolaylıkla döküldü.

"Her ne kadar kız kardeşimle moda seçimleri hakkında sohbet etmek istesem de, bugün sizi görmeye geldim," dedi. Tatlı tavrı beni yanıltmadı, gözlerinde çocukken beni dehşete düşüren gizli bir hırçınlık vardı. Mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışırdım.

"Oh!" dedim, midemin içindekiler çalkalanırken neşeli bir ifade takındım. "Tabii ki. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana ofisime kadar eşlik eder misiniz? Orada çok daha rahat olacağımıza inanıyorum." Sakar sırtışından zehir sızıyordu. O anda, diğer erkek ve kadınların onun baştan çıkarıcı enerjisine nasıl kapıldığını görebiliyordum.

"Tabii, ben söyleyeyim-" Ayrılmadan önce Hazel'la kısa bir konuşma yapmak için vücudumu eğerek söyledim.

"Gerek yok Slate. Babana çoktan mesaj attım ve ona haber verdim," diye beni temin etti. Isıran bakışları savunmamı delip geçti ama ben soğukkanlı bir maske takmaya çalıştım. Onun için herhangi bir zayıflık belirtisi, öldürmek için içeri girme sinyaliydi.

"Yakında döneceğim Hazel," dedim omzumun üzerinden, eğer dönmezsem bir şeylerin fena halde ters gittiğini ima ettiğimi anlamasını umarak.

Eşiği geçtim ve teyzemi takip ederek aile süitimin bulunduğu katı paylaşan ofisine gittim. Ametist birlikte yürüdüğümüz süre boyunca boğucu bir sessizlik uyguladı, bu beni kıvrandırmak için kullanılan bir taktikti. Zihnimin dolaşmasına ve en kötü senaryoya gitmesine izin verme dürtüsüne direndim. Chrome'dan aldığım fotoğrafı bile aklımdan çıkardım, Amethyst'in elinde ne varsa onunla mücadele etmek için her şeyi bir kasaya kilitledim.

Kral Sarayı'nın yirmi sekizinci katındaki koridorda onun peşinden gittim. İçeri girdi ve arkasından gelmem için kapıyı açık tuttu.

"Otur yeğenim." Masanın etrafında dönerken bir eliyle işaret etti, kalçaları her anlamlı adımda sallanıyordu.

Kendimi onun karşısındaki pelüş koltuğa bıraktım, siyah deriye gömüldüm ve kendimi küçük hissettim. Bunu tasarlayarak yaptığından hiç şüphem yoktu.

Ofis keskin, minimalist tarzıyla bozulmamıştı ve herhangi bir sıcaklıktan yoksundu. Aslında, soğuk bir enerji yayıyor, derinlere işleyen bir umutsuzluk yaratıyordu. Arkasında duvardan zemine büyük bir pencere vardı, ancak kalın siyah-beyaz perdeler içeri girebilecek doğal ışığı karartıyordu. Bunun yerine, aydınlatma alanın her tarafındaki lambalardan geliyordu; ne çok parlak ne de çok loş, ama yine de biraz iç karartıcı.

Ametist Teyze birkaç dakika boyunca bilgisayarında bir şeyler yazdı ve beni sessizce oturup sakin kalmak için beynimle savaşımaya bıraktı. Sağ taraftaki duvarda asılı büyük, şık dede saatine göre sekiz dakika geçmişti.

Sonunda boğazını temizledi. "Bunun için özür dilerim. Halletmem gereken bazı işler vardı." Kanatlı koltuğuna sertçe yaslandı. "Sohbetimiz sırasında dikkatimin dağılmasını istemem."

Sen gelip beni yakalamadan önce bu işi bitirebilirdim ama bunun neresi eğlenceli, değil mi?

"Hiç önemli değil, Ametist Teyze," dedim, ona toplayabildiğim en sıcak gülümsemeyi vererek. "Sanırım senin uğraşman gereken çok daha önemli meseleler var." Büyürken babamın kral ve Ametist ile iletişimini izledim. Ve bir gün babamın pozisyonunu devralma beklentisiyle, güçlü insanlarla uğraşırken gereken iletişim ve beden dili becerilerini öğrendim.

Masasındaki bir bardak suya uzanmak için öne doğru eğilerek elini salladı. "Oh, saçmalık! Hiçbir şey aileden daha önemli değildir." Bardağın ağzını ağzına dayadı, yavaşça bir yudum alırken gözleri bardağın üstünden benimkilerle buluştu. "Öyle değil mi?"

"Elbette," dedim yumuşak bir sesle. Rahat görünürken duruşumu dik tutmaya özen gösterdim. "Hiçbir şey aileden daha önemli değildir."

Bu, cephaneliğindeki saldırıyla beni vurmadan önce beni rahat hissettirme çabasıydı. Tanrılara, her şeyi ele vermeden ona karşı savunma yapabilmem için dua ettim. Engerek çukurunda yanlış bir hareket yaparsam oyun biterdi.

Buruk bir gülümsemeyle yoluna devam etti. "Prensesin gelişimi nasıl gidiyor?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama çizgiyi korudum. "Harika ilerliyor. Yakında yaşitlarını geride bırakacak."

Ametist'in mükemmel manikürlü kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Oh, gerçekten mi? Bu tür bir güncelleme beklemezdim."

Yanıt olarak başımı eğdim. "Çok kararlı."

Şaşkın bir gülümseme yukarı doğru süzüldü. "Eh, bugün de şaşırmaya devam ediyorum," dedi bir "hımm" ve omuz silkerek. "Görünüşe göre onu eğitmek konusunda harika bir iş çıkarıyorsun." İnce bir suçlama imasıyla süslenmiş bir ifadeydi bu, bir tuzak.

Cevap vermenin tek bir yolu vardı. "En iyiler tarafından eğitildim. Neden olmayayım ki?"

"Ah, evet. Smokey oldukça sıra dışı bir eğitmen, değil mi?" dedi, sanki bir Savaşçı olarak gelişimimde kendi oğlu büyük bir rol oynamamış gibi. "Kraliyet Bölgesi için çalışmayı seçtiği için çok minnettarım," diye düşündü, pençe benzeri tırnakları sandalyesinin koluna tembelce desenler çizerken.

"Smokey devralmadan önce prensesi ne kadar süre eğitmem bekleniyor?" Biraz küstahça sordum ama onun oyunlarırla işim bitmişti. Yine de sakın dış görünüşümü korudum.

Teyzem başını yana eğdi, büzülmüş dudakları ve kısılmış gözleriyle beni inceledi. "Henüz emin değilim. Bu kralın düşünmesi gereken bir karar."

"Elbette Ametist Teyze," dedim, egosunu okşamak için çenemi eğerek.

Ametist genişçe gülümsedi ve güneşe kadar beyazlatılmış mükemmel düz dişlerini sergiledi. Dişlerini acı içinde göstermek yerine sıcak görünmesi gerekiyordu. Saçlarının hayatı buna bağlı olsa bile sıcak bir gülümseme yaratabileceğini sanmıyordum.

"Sana bir sorum var," diye sordu, hâlâ gülümseyerek.

İşte buydu. Saldırı.

"Ne istersen teyze." Sesimi düz ve neşeli tuttum, taktiğinden hiç haberdar değilmişim gibi göründüm.

"Kale Brighton'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şey biliyor musun?" diye sordu, suyundan yavaşça bir yudum daha aldı ve bunu yaparken delici bakışlarıyla beni sandalyeme sabitledi.

Mecazi hançer ciğerlerime saplandı ve nefes alma yeteneğimi elimden aldı. Çenemi sıktım, rahat duruşumu korudum ve oksijeni yavaşça burnumdan yukarı ve boğazımdan aşağı yönlendirdim.

Başımı eğerek ismi düşünüyormuş gibi yaptım. "Kale mi? Bu Scout, değil mi?"

Sadece kaşlarını kaldırarak onay verdi. "Affedersiniz ama kayıp olduğundan haberim yoktu."

"Oh, evet. Bu oldukça endişe verici. Kral için böylesine sadık bir İzci. Ortadan kayboluşuyla ilgili bir şey biliyor olsaydınız ve bu konuda konuşmasaydınız çok yazık olurdu, değil mi?" diye sordu sahte nezaketini takınarak. "Ne derler bilirsin." Durakladı, sırtışı bana avına saldırmadan önceki bir kaplanı hatırlattı. "Bir şey görürsen, bir şey söyle, tamam mı?"

"Kesinlikle," diye ona katıldım. Kahretsin, Hazel ve Chrome'u bu işin dışında tutmalıydım. "Ve eğer konuyla ilgili bir şey bilseydim kesinlikle yapardım." Samimi görünmek için elimi göğsümün üzerine koydum.

Ametist kaşlarını çatmadan önce bakışlarını jeste doğru kaydırdı. "Sen yapar mıydın?"

"Hiç şüphesiz."

İkimiz de meydan okuyan bir bakışla birbirimize kilitlendik ve diğerinin bunu bozması için cesaretlendirdik. Bana inanmıyordu ve ben de bunu biliyordum. Ama bir şey bildiğimi açığa vurmamın imkânı yoktu.

"2 Nisan öğleden sonra nerede olduğunuzu sorabilir miyim?" diye sordu, hâlâ göz temasını kesmeden.

"Perşembe günüydü, değil mi?" Kahretsin, Chrome haklıydı. Kale'nin kayboluşunu araştırmaya başlamalarının üzerinden sadece üç gün geçmişti. "Centennial Park'ta Hazel'la birlikteydim."

"Ne zamana kadar?"

"O akşam beş buçuk civarı."

Hala bakışlarını ayırmadan, dudağını çiğnerken beni inceledi. "Yanınızda başka biri var mıydı?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece ikimiz, dinleniyor ve bahar havasının tadını çıkarıyoruz."

Bana acıyarak gülümsedi. "Ah, bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm."

Yüzümdeki kan çekildi. Teyzem bilgisayar monitörüne döndü, bir şeyler yazıyor ve fareyi aşırı derecede tıklıyordu. En fazla bir dakika sürmüş olabilir ama bana sonsuzluk gibi geldi. Ağzım Georgia yazlarında betonun üzerindeki sudan daha hızlı kurudu.

"Ah! İşte burada," dedi nefesinin altından, monitörü bana bakacak şekilde çevirmeden önce.

Ekranda lobideki, ardından asansörlerin dışındaki ve bir kez daha ailemin süitinin koridorundaki kameraların güvenlik görüntüleri gösteriliyordu. Her karede, Chrome yanımda yürürken baygın bir Hazel'ı taşıdığımı gösteriyordu.

Yüzümü nötr tutmaya çalıştım ve omuz silkerek konuyu geçiştirdim. "Evet, Hazel çok az miktarda kırmızıfern içeren bir yiyecek tüketmişti ve hastalandı. Ben de onu eve taşıyımama yardım etmesi için Chrome'u aradım."

"Eğer bu doğruysa, neden onu şifacılarā götürmedin?" diye üsteledi, sorularının ağırlığı odadaki oksijeni söndürmeye başlamıştı.

"Çünkü o iyiydi. Manyetik bileziğini çıkardıktan sonra kimseyi endişelendirmeye gerek yoktu. Vücudu o noktada zehri temizleyebilirdi." Omuz silktim.

"Birinin Kinetikleri redfern ile hedef almasının endişe verici olduğunu düşünmediniz mi?" Ametist gözlerini kıstı.

Kahretsin, hikâyemiz üzerinde fazla düşünmemiştik. Sadece saraya vardığımızda herhangi bir muhafızın bizi durdurup durdurmadığını anlamaya yetmişti.

Bir omzumu daha kaldırdım. "Pek sayılmaz. Düşündüğünüzden daha sık olur. İyiydi ve çabucak iyileşti."

Ametist kollarını göğsünde birleştirerek sandalyesine oturdu ve yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın, Slate." Dehşet içinde başını salladı. "Ailenin en önemli şey olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Saygısızlığımı mazur görün ama sanırım nereye varmak istediğinizi yanlış anlıyorum."

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum," dedi Ametist ve ardından sıkıntılı bir iç çekti. "Ama korkarım ki yalan söylediğinize inandığım için daha fazla sorgulanmak üzere size Engizisyon Yargıcı'na kadar eşlik etmek zorundayım."

Chapter 31

CHROME

A mağara boşluğu beni kafesledi.

Soğuk. Çok soğuk. Eğer bir bedenim olsaydı, kesinlikle titriyor olurdum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hapishanelerde cezalandırıldığımda bile.

Cehennemde miyim?

Hayır... bu kesinlikle çok daha kötü olurdu. Burası Araf olmalıydı, hiçbir şeyin var olmadığı arada bir yer. Sanırım yetkili her kimse benimle ve şüpheli ahlakımla ne yapacağını bilmiyordu.

"Hâlâ bilinci yerinde değil," dedi bir erkek sesi. Tanıdık. Çok tanıdık.

Hayır. Siktir. Ben.

"O zaman uyandırın onu. Ne yapacağın umurumda değil," dedi kral sıkılmış dişlerinin arasından, belli ki oldukça kızgındı. "Tükendiğinden emin olun. Tamamen tükensin."

Her şeyi halüsinasyon olarak görmediysem, hayatta kalmamın imkânı yoktu. Ama gerçek olduğunu biliyordum. Eğer Valik'in son anda beni kurtarmak için geri döndüğünü tekrar keşfedersem...

Sadece huzur içinde ölmek istedim.

"Evet efendim," dedi Grim, bu ihtimalden fazlasıyla keyif alarak ve sesinden mide bulantısı uyandırarak -ölmediğimi sert bir şekilde hatırlatarak. Ruh formundayken hastalanmadığını varsaymışım.

Dayanılmaz bir acı yanıma saplandı. Belime indirilen bir yumruk ve ardından organlarıma saplanan bir bıçak boğazımdan boğuk bir nefes çıkmasına neden oldu. Gözlerim

uçarak açıldı, sadece kişisel şeytanımla yüz yüze gelmek için.

Grim'in tatmin olmuş sırtışı çukurlu yüzünü buruşturdu. "Tekrar hoş geldin evlat."

"Ben..." "Oğlun değil." diye hırıldadım. Daha çok fahişesi gibi.

"Nasıl bir his?" Forest hücrenin karşı tarafından sordu. "Kaderinizden neredeyse kaçmak, sadece yaşamak ve hain eylemlerinizin sonuçlarıyla yüzleşmek mi? Bizim için ne büyük şans." Ses tonundaki titreşen öfkeye rağmen kendini beğenmişliğini gizleyemiyordu. Henüz görüş alanıma girmemişti ama yeterince yakınımda durduğunu biliyordum.

"Sen... hainsin," demeyi başardım. Endarkened'in etkisiyle bilincimi kaybetmeden önce uzuvlarımı zar zor hareket ettirebiliyordum. Tükenmiş olmama rağmen neyse ki artık o noktada değildim. Belimden çıkıntı yapan hacerin kabzasını kavrayarak dışarı çektim. Elimden ılık bir sıvı fışkırdı. Umurumda değildi.

Ölüm beni korkutmuyordu. Yıllardır bunun için yalvarıyordum.

"Oldukça ağır bir suçlama, genç adam," dedi kral. "Bu iddiayı doğrulayacak ne gibi kanıtlarınız var?"

Acıdan dişlerimi sıkarken burun deliklerim şişti. Ona resimden bahsetmeyecektim.

Kartlarınızı asla açığa çıkarmayın. Her zaman kmsenmeye değer biri gibi görünün.

Kral Orman ve Grim kıkırdadı. "Sen lanet olası bir çocuksun. Bana karşı ne yapabileceğini sandın evlat? Seni ben *yarattım*."

"Ne demek istiyorsun..." "Ametist'e beni doğurması için Elemental Kral'a tecavüz ettirdin" diye mırıldandım.

Sessizlik. Bunun bedelini birden fazla şekilde öderim.

"Bunu sana kim söyledi?" Forest sordu, sesi o kadar derin ve alaktı ki Grim bile bir adım geri çekildi.

Açık yaramdan daha fazla kan iterek kıkırdadım. Karnımdan ve sırtımdan aşağı ılık sıvı sızdı. Büyü gücüm tükendiği için iyileştirme yeteneğim beni kurtaramayacaktı. "Bilmek istemez miydiniz, Majesteleri?" şakayla karışık söyledim.

Bir ift parlak makosen ayakkabı bana yaklaştı, beton zemin ve duvarlar sesi yankıladı. Kral Orman kendini alçaltarak benimle göz hizasında yere çömeldi, yeşil sakalı sıktığı çenesiyle birlikte titreşiyordu. "Bana saygısızlık edersen ne olacağını bilmiyor musun?"

Ona gülümsedim. "Siktir. Defol." Sonra pahalı ayakkabılarına tükürdüm.

Forest'ın mükemmel şekillendirilmiş yeşil saçları yavaşça aşağı doğru eğildi ve kirli mokasenlerini inceledi. Onu yeterince kızdırırsam beni işten çıkaracağını umuyordum. Beni başarısız bir deney olarak kabul eder ve yoluna devam ederdi. Ama o zaman geriye şu soru kalıyordu: Gray ne olacaktı? Dikkate alınması gereken tek kişi ben değildim. Kendimi korumaya lanet olsun - benim kendimi koruma anlayışım ölüm anlamına gelse bile.

"Ona iyi bak," dedi Forest Grim'e. "Onu geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar kır." Ayağa kalktı, başka bir şey söylemeden, hatta ayakkabısını kanlı tükürüğünden silmeden hücreden çıktı. Tam kapıya ulaştığında durakladı, sırtı bize dönüktü. "Ölmesine izin vermeyin."

Hücre gıcırdayarak açıldı ve ardından kilit tıkırtısıyla kapandı. Kral Forest başka bir şey söylemeden beni Grim'le birlikte kaderime terk etti.

"İki gün önce seni Endarkened bloğunda bulduğumda, bağ kurma anlarımızın kısa kesileceğinden korktum. İyi ki seni zamanında bulmuşum," dedi Grim, gözleri çılgınca bir heyecanla parlıyordu. "Çok eğleneceğiz." Hiçbir uyarıda bulunmadan, yırtıcı bir sırtış yüzüne yayıldı ve dört parmağını bıçak yarasına sokarak belimdeki deliği kazdı.

Çılgılık attım, sesim boğazımın acılığından gidip geliyordu. Sonra bir kez daha dünya karardı.

"İki hafta oldu, Grim. Neden hâlâ kelimeler üretebiliyor?" diye sordu kral hücremdeki köşeden. Vücudumdaki atıkların pis kokusu beni boğuyordu. Ama her neyse. Bu endişelerimin en önemsiziydi.

"Ben her şeyin ötesine geçtim efendim. Ben-"

Kulaklarıma bir gurultu sesi geldi. Kral tarafından bile olsa Grim'in boğulduğunu duymak kalbimi burktu. "Onu geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar kır dedim. Yoksa yeterince açık ifade edemedim mi?"

Grim nefes almakta zorlanarak öğürmeye devam etti. "Hepsini yaptım. Diğer mahkûmları tüketmeyi reddediyor."

"İstedğim gibi tamamen tükenmiş mi?" Forest zehirli gücünü serbest bırakmanın eşliğindeydi. Gama ışınları şaka değildi. Büyüsü insanları nükleer bombalara benzer şekilde etkiliyor, kurbanlarını içten içe zehirliyor ve yakıyordu.

Endarkened'in saldırısından asla kurtulamadım ve Grim haftalar önce uyandıgımdan beri çektiğim acıyı daha da arttırdı. Beni kırmak için her türlü taktik kullanıldı, vücudum işkenceden ve Grim'in cinsel kontrolünden harap oldu, iyileşemiyordum. Bu arada, zihnim yıpranmış, düğümlenmiş ipliklerden oluşuyordu - uzun süreli büyü yoksunluğunun etkileri.

Grim, Forest'ın boğazını sıkmasına rağmen, "Evet," diye homurdandı.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzöldü. Ruhum dışarı çıkmak, özgür kalmak istiyordu ama bir şekilde olduğu gibi kalmıştı.

Kudurmama ramak kalmıştı, bu yüzden önüme getirecekleri bir sonraki kişiden uzak durabileceğimden emin değildim. Şimdiye kadar içimdeki canavarı uzakta tutan tek şey Kral Orman'ı tatmin etmeme kararlılığımı. Birçoğunun dayanabileceğinden daha uzun süre dayanmışım ama daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Yakında içgüdülerim beni ele geçirecekti, ki amaçları da buydu.

"Şey," diye düşündü Kral Forest. "Bu ilginç bir gelişme o zaman. Görünüşe göre sandığımdan daha güçlüymüş. Belki de karın sonunda yanılmamıştır." Forest'ın şaşkın bir kahkaha atması ve Grim'in boğuk bir nefes almasıyla kral devam etti, "Görünüşe göre en iyi silahımız o olabilir."

Ani bir şehvet patlaması göğsüme çarptı. Prensesin kalbime sapladığı bu iki ucu keskin duygunun bir an önce yok olmasını dileyerek inledim. Bu sadece Slate'le birlikte olduğu anlamına gelebilirdi. Esir kaldığım süre boyunca duyguları rastgele aralıklarla beni hırpaladı. Bana sunduğu tek teselli onun güvende olmasıydı.

Gürültü kralın dikkatini çekti. "Ah, uyandı. Bir tane daha getirelim. Kendim görmek istiyorum."

"Elbette," diye cevap verdi Grim, boğulmaktan sesi çatallaşmıştı. Saniyeler sonra hücre kapısı açılıp kapanarak kulaklarımı deldi. Çok fazla. "Beni şaşırttın, Chrome," diye tekrarladı kral. "İnkâr etmeyeceğim, senin boşa harcanan bir çaba olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sadece nasıl olduğunu hayal edebilirsin"

Son zamanlarda üzerimde ağır bir yük var."

Her nefes alışımında nefeslerim çatırdıyor ve gıcırđıyordu. Gözlerimi açmaya zahmet etmedim; görüşüm bozulabilirdi. En azından yine halüsinasyon görmüyordum. Ölüme ne kadar yaklaşmış olursam olayım, ölmeyecektim. Perdeyi aşmak için ne kadar yalvarırsam yalvarayım, yaşam ile ölüm arasında sıkışıp kalmıştım.

Uzuvlarım uyuşmuştu, kemiklerimin çoğu kırılmıştı, vücudumun dışkısı ve kanı altımda birikmişti ve zihnim, çözmeye çalışmak bile istemediğim kaotik bir karmaşaydı. Elde edebildiğim tek duyu işitme duyumdu.

"Hazır sizi bulmuşken," diye başladı Kral Forest. "Kale Brighton'a ne oldu?"

Susuzluk yutkunmayı dayanılmaz hale getirmişti ve konuşmak altı mil koşmaya çalışmak gibi geliyordu. "I..." Fısıltıyla konuştum. "Onu... öldürdüm..."

Sahte hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordum. Adamın ne yapacağı hiç belli olmazdı. Ya da ben öyle sanıyordum. "Ben de bundan korkuyordum. Bunun sonuçları olacağını biliyorsun, değil mi?"

Elbette olacaktı. Tek umudum sonuçların bana yönelik olmasıydı.

Sorusuna cevap vermek yerine tılandım. "Ölüm... krala..." "Ne dedin sen evlat?"

"Çok... yaşa... kraliçe," diye mırıldandım, bunun ona son sözlerim olacağına dair kendime yemin ettim.

Hücrenin kapısı yeniden açıldı ve içeri Grim girdi; ona eşlik eden ikinci bir çift ayak daha vardı. "Elemental. Kraliçe Lilliana'nın akrabası."

"Mükemmel. Onu bana getirin ve çocuğun zincirlerini çıkarın." Kralın sözleri sabırsızlıkla doluydu. "Ve bu sefer benden beslenmeye çalışmayı aklından bile geçirme, *küçük prens*."

Prens mi? Doğru ya. Büyük sır artık ortaya çıkmıştı. Numara yapmaya gerek yoktu.

Prangalar üzerimden çekildi ve sert hareketlerle bedenimi sarsmaya başladı. Kollarım da onu takip etti. Kahretsin, her şey acıyordu.

Grim beni ayağa kaldırırken bileğimi tutuşu kemiklerimi sızlattı. Vücudumu kavuran acı beni yere yıktı, ancak üvey babam tarafından tekrar dik tutuldum. Ayaklarım ve bacaklarım beni tutamıyordu ve neyin kırıldığı ya da yırtıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Omurgam mahvolmuştu, bu kesindi. Kaburgalarımın da birçok yerden kırıldığı kesindi. Vücudumdaki katliam bununla da bitmiyordu.

Ezilmiştim.

Büyü rezervlerimin tükenmesi ve içinde bulunduğum üzücü durum, odadaki enerjileri algılamamın birkaç saniye sürmesine neden oldu. Hâlâ gözlerimi açamadığım için, kendilerinden beslenmem için bana yalvaran üç enerjiyi fark ettim.

En güçlüsü olan Forest'ın aurasını tanıdım. Onu tüketmek için ne kadar istekli olsam da, başlarsam duramayacağımı biliyordum. Onu ne kadar öldürmek istesem de, kendimi evrime itmeyi reddettim. Grim'inki en az güçlü olanıydı. Bir de Elemental vardı. Çok tanıdık bir enerjidi. Enerjisel benzerlik anlamında tanıdık, Gray'inkine benzer.

Tek yapmam gereken adamın aurasından enerji emmekti ve böylece dayanılmaz işkence sona erebilirdi. Grim Kinetik büyümü sıkı sıkıya yakalamıştı ve kendi büyüyle bastırıyordu, bu yüzden onun yerine ona başvuramazdım.

Elemental'in çekiciliği beni sanki açlıktan ölmek üzere olan bir hayvanmışım gibi çağırdı. Enerjisi çok lezzetliydi, çölde haftalarca bocaladıktan sonra bir tatlı su havuzu gibiydi. Temel içgüdülerime yenik düşmemek için savaşıyan kalbim göğsümde fırladı.

Kısıtlamadan dolayı burnumun ucundan gözyaşları damlıyordu. Buraya bu şekilde kaç kez birini getirdiklerini ve kaçınmak için irademi test ettiklerini sayamadım. İki haftadır direniyordum ama durumum kötüleştikçe bana sundukları her yeni kişiyle birlikte güvenimi kaybediyordum.

Lanet olsun, pes edecektim. Bunu hissettim. Özüm üzerindeki zihinsel tutuşum kaydı ve Elemental'e doğru savruldu. Sanki vahşi bir boğayı boynuzlarından yakalamış gibi, toplayabildiğim tüm içsel güçle onu geri çektim. Bir masumu tüketemezdim. Elbette, Kraliyet Bölgesi'nin hapishanelerindeyseler, altın tenli doğmak ve Kraliçe Lilliana ile akraba olmaktan başka bir suçları yoktu.

Eğer birini tüketmek zorunda kalacaksam, bu kendimi uğruna evrime sokmaya değecek biri olmalıydı.

İnkâr sırasında vücudumun her zerresini yırtan delici acıya rağmen kendimle savaştım. Büyüm karşı çıktı, damarlarımı ve hücrelerimi yaktı, beynimi daha da harap etti.

Vücudumu saran hıçkırıklardan omuzlarım sarsıldı, gözyaşlarım yüzümü ıslattı. Daha fazla dayanamadım. Yenilenmem gerekiyordu.

"Kelepçeleysin onu."

Bileğime metal bir kelepçe vuruldu ve hapishanede uyandığımdan beri ilk kez kelepçeler için minnettar oldum. Kelepçe sol bileğime kilitlendiği anda dizlerimin üzerine çöktüm.

Saniyeler sonra diğer prangalar da yerdeki yerlerine kilitlendi. Beslenmek için duyduğum dayanılmaz istek hâlâ içime işliyordu ama büyüm kapalı ve boş olduğu için bu istek daha çok bir lastik bandın yerine oturması gibi geliyordu.

Forest, Elemental mahkûmu kastederek Grim'e "Onu hücre sine geri götür," diye talimat verdi.

Kafamın içindeki uğultu etrafımdaki her şeyi susturdu. Temel içgüdülerime direnmek için harcadığım eforun verdiği rahatlama içime doldu.

"Vay canına. Gerçekten etkilendim. Doğru gibi görünüyor. Her şeye rağmen işe yarayabilirsin."

Bir karşılık veremedim. Tek yapabildiğim yorgunluk, paramparça kemiklerim ve parçalanmış zihnimle orada yatmaktı. Forest umurumda ol s a bile kendisiyle sohbet edebilirdi.

Kral, sanki bu benim için bir şey ifade ediyormuş gibi, "Annen çok memnun olacak," dedi.

Vücudum yerde sarsılmaya başladı, muhtemelen şoktan. Betona çarpan her sarsıntı içime daha fazla cehennem dalgası gönderdi.

"Yakında döneceğim. Hemen ölme. Gerçekten amacına hizmet edebilirsin."

Hücre kapısı gıcırdayarak açıldı ve kapandığında son kez gürledi. Saniyeler sonra, kasılmalar dağıldı ve nihayet biraz huzur bulmuş olarak tekrar bilinçsizliğe sürüklendim.

Chapter 32

SLATE

"T İşte bu kadar." Prensesi cesaretlendirdim. "Aynen böyle. Mükemmel."
"Ah, neden böyle tuttuğumda kendimi çok garip hissediyorum?"

Gray şikayet etti. "Neden bunun yerine bu şekilde tutamıyorum?"

Kestirip attım. "Çünkü makarna sallamıyorsun. Bir kılıç sallıyorsun, Prenses. Ve çok ağır."

"Tanrılar, erkekler ve onların lanet kılıçları." Prenses gözlerini devirdi. "Hançerleri ve bıçakları tercih ederim."

Kıkırdadım. "Biliyorum. Bu senin tercih ettiğin silah olabilir ama tek seçeneğin buysa bir kılıcı nasıl düzgün kullanacağını bilmen gerekecek."

Eğitim odası öğleden sonraki seansları için hazır bulunan farklı yaşlardaki Kinetiklerle doluydu. Gray sabahları erken saatlerde boş olduğunda her zaman daha başarılı olurdu ama kral onun eğitimini günde ikiye çıkarmıştı. Son haftalarda becerileri artmış ve kılıç kullanmanın temellerini öğrenmeye başlamıştı.

Bir ay önce Ametist'le yaptığım sorgulamadan hemen sonra, birisi ona hapishanelerdeki önemli gelişmeler hakkında bilgi verince sorgumu ertelemişti. Henüz paçayı kurtarmış değildim ama beni Engizitör'ün karşısına çıkarmadan önce her şeyin nasıl geliştiğini görmek istemişti. O zamandan beri, kralın ikinci adamının kapıyı bir kez daha çalmasını nefesimi tutarak bekliyordum.

Chrome o günden beri ne görülmüş ne de haber alınmıştı. Bütün bir ay boyunca ondan ne bir haber ne de bir görüntü vardı. Peri ve Onyx bana orada neler olduğunu, Chrome'un alışılmadık bir büyü yüzünden zayıfladığı için onları nasıl ayrılmaya zorladığını anlattılar. Tahminime göre bir Endarkened onu tüketiyordu.

Onyx'e Chrome'un bana gönderdiği fotoğrafı gösterdim ve görünce rengi soldu. İkimiz de babalarımızı gösterdik ve şu anda Kral Orman'ı diplomatik yollarla devirmek için çevre bölgelerden liderler toplamaya çalışıyorlardı.

"Peki, daha küçük bıçaklarla yeterince sıkı bağlandığımdan emin olacağım. Yani bu bir sorun olmayacak." Sanki çözüm bu kadar basitmiş gibi omuz silkti. "Bu güzel bir şey ama her zaman böyle olmuyor. Bazen oluyor, Bir Elemental'in kılıcını çalmanız ve daha küçük bıçaklarınıza ulaşacak kadar uzun süre etkisiz hale getirmeniz gerekebilir. Özellikle de sıkışmış ya da zor durumdaysanız."

"Evet, ama-" diye tartışmaya başladı.

"Ah, bakın çocuklar!" Golden'ın alaycı sesi arkamdan geldi. "Zihinsel kapasitesini aşan oyuncaklarla oynayan narin küçük prenses."

Sertleştim, öfkem yüzeyin altında tehlikeli bir şekilde kaynıyordu. Gray'in eğitimden sonra arkadaşlarımızın önünde onu hedef aldığını bana itiraf ettiği zamanı hatırladım.

"Prensesin eğitim seansına müdahale ediyorsun, Golden. Git buradan," dedim, alçak ses tonumun altında bir tehdit gizliydi.

"O zaman onu bir antrenman maçına davet etmek benim için adil olur," diye karşılık verdi Golden. "Ne de olsa bu bir eğitim. Belki bir iki şey öğrenir."

Tanrılar aşkına, bu cesareti nereden alıyordu?

Gray'in buz gibi bakışları Golden'ı delip geçti. Birkaç ay önce olsa korkusunu ifadesiz bir maskeyle gizlediğini hayal ederdim. Ama bizim dünyamızda korkunun kokusunu kurtların burnu alırdı. O zaman bile onu taciz edenlerden öcümü almak istemiştim.

Dişlerimi sıktım, prensesin yerine geçmek ve bu savaşta onun için mücadele etmekten başka bir şey istemiyordum. Onu koruma dürtüsü bana bir şeyler yapmam için bağıırıyordu ve bir kez daha Gray'e saygısızca davranılmasına seyirci kalmak zorunda kaldım. Tanrılara şükürler olsun ki ellerimden yayıldığını bildiğim çelik gibi parıltıyı gizlemek için yeni keşfettiğim cazibem bozulmamıştı.

Gray'in burun delikleri alevlendi ve kılıcı dövüş minderinin üzerine bıraktı, üst dudağı Golden'a duyduğu tiksintiyle yukarı doğru kıvrıldı.

"Sadece ikimiz, Prenses." Golden sonra kurnaz sırtışını bana doğru kesti. "Karışmak yok çünkü bu kurallarımızı ihlal etmek olur."

"Prenses," dedim diğerlerinin önünde resmi bir şekilde. "Sana öğrettiklerimi unutma," diye ısrar ettim. Omuz omuza durduğumuz yere doğru yürüdüm, eğildim ve kulağına mırıldandım, "Ve ona boyun eğdir."

Gray'le tanıştığımdan beri ilk kez ölümcül görünüyordu. Eğitiminden beri artık bir hayatı vardı. Son teste hazır olması için önünde uzun bir yol vardı ama Golden'a karşı koyabileceğine inanıyordum.

"Hadi o zaman. Herkese evlatlık prenseslerinin ne kadar zayıf olduğunu gösterelim," diye alay etti Golden, kollarını iki yana açarak. "Tahtın bu kadar hak sahibi ve değersiz birine asla teslim edilmemesi gerektiğini. Kralın kendisi bile böyle düşünüyor."

Göğsüm kabardı. Birinin kraliyet ailesiyle bu şekilde konuşması ne kadar cesurca. Eğer kral onu küçümsediğini açıkça göstermeye kararlı olmasaydı, Golden'ın onun üzerine gitme cesareti yok olurdu.

Gray ellerini kalçalarına doğru salladı. Giydiğı siyah tayt ona bolca hareket kabiliyeti sağlarken, beyaz atlet vücuduna yapışyordu, bu yüzden onun tutunabileceğı bir şey olmayacaktı. Canlı mavi akımları kollarında ve boynunda yukarı aşağı hareket ediyor, öfkesi arttıkça hızı da artıyordu. Saçlarını sıkı bir topuz haline getirirken hayvani bir bakışla Golden'a bakıyordu.

Antrenman minderinde Golden'la aynı hizaya geldiğinde, rahat yumruklarını yüzünün önünde savunmaya yönelik olarak konumlandırdı, ayaklarını doğru yere dikti. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden gözlerinin nereye odaklandığını göremiyordum ama kesinlikle gözlerini rakibinin gözlerine değil göğsüne dikmesi gerektiğini kafasına soktuğumu hatırlıyordu. Bu şekilde bir şey tahmin etmek zordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk saldıran Golden oldu. Gray'in göğsüne hızlı bir yumruk atınca, o da kenara çekilerek kaçtı ve Gray'in ön kolunu kendi koluyla kenara savurdu.

Kalbim sıkışmıştı. Araya girip Golden'ın kıcını tekmelemek için duyduğum amansız dürtü beni çıldırtacaktı.

Golden ve Gray'in oturduğu minderin etrafında prenseslerini izleyen bir kalabalık oluşmuştu. Herkes Gray'in kaybetmesini bekliyordu ama ben sadece onun hepsini haksız çıkarmasını umuyordum.

Gray bir vuruş için eğildi, o da onu engelledi ve sonra hızla geri dönerek karnına sert bir darbe indirdi. Darbenin etkisiyle homurdandı ama soğukkanlılığını korudu.

"Bir gün," dedi Golden, "bana cevap vereceksin. Efsanevi olan ben olacağım."

Kaşlarım alnıma fırladı. Pardon? G gs mden yükselen kahkaha Golden'ın bakışlarını bana çevirmesine neden oldu.

Gray bu hafif dikkat dağınıklığından faydalanarak elmacık kemiğine ve karaciğerine hızlı yumruklar indirdi. Golden tökezleyerek geri çekildi ve öksürerek yan tarafını tuttu. Gray tereddüt etmedi ve ayaklarını onun altından geçirip g gs nden yere doğru iterek inişine yardım etti.

Eylem o kadar hızlıydı ki Golden'ın kendini savunma şansı yoktu. Karnına binen Gray'in dizleri kaburgalarının her iki yanına saplandı, ardından şakaklarını yumruklamaya başladı, burnuna ve gözlerine hızlı  eki  yumrukları atmayı da ihmal etmedi.

Darbelerinin acımasızlığı, yıllarca bastırılmış öfkenin sonucuydu. Artık başkalarının tacizine katlanmak zorunda değildi. Artık çaresiz değildi. İçindeki küçük savaşçı y zeyeye çıkmıştı. Onun bu yeni gücünden dolayı g gs mden gurur fişkırıyordu.

Golden yüzünü kapatarak Gray'in hedef aldığı diğer zayıf noktalarını açığa çıkardı. Sonunda Golden kendine gelir gibi oldu ve onu gövdesinden savurdu. Gray başının üzerinden öne doğru atılarak kendini yakaladı ve yuvarlandı.  n tarafına döndü, ayak bileğine yapıştı ve beceriksizce onu mindere geri çekti. Kadının  zerine tırmanırken üstünlüğü ele geçirme sırası Golden'daydı.

Kalbim kafesinin içinde ölüm çanları çalarken yumruklarım iki yanımda kenetlendi ve kızıma zarar verebileceğini düşünen adam için intikamımı seslendirdi.

"Prenses Gray'in kavgacı olacağını kim bilebilirdi?" Golden kıkırdadı, bir eli boğazına dolanırken diğer eli bileklerini başının üstünde yere sabitledi. "Ama artık öfke nöbetini geçirdiğine göre, sana yerini hatırlatabilirim."

Ne olacağını düşündüğünden emin değildim. Belli ki, onun isteğine boyun eğeceğini düşünmüştü. Onu ve son birkaç aydaki gelişimini hafife almıştı. Minderde fırtınalar koparmak ve onu fena halde dövmek için yanıp tutuşmasına rağmen Gray'in egosunu kırba layacağına güveniyordum.

Kollarımı kavuşturdum ve etrafımızdaki kalabalık Golden'ı alaya almaya başladığında duruşuma rahatladım. Bu beni iğrendirdi. O ana kadar kralın beyin yıkamasını kendi gözlerimle görmemiştim. Bir bakıma memnundum çünkü

En azından şimdi, Prenses Gray'in ona saygı göstereceği ana tanıklık etmem gerekiyordu.

Golden, Gray'in boğazındaki ve bileğindeki tutuşunu bırakarak yüzüne darbe üstüne darbe indirdi. Acıya dayanamadı.

"Engelle onu Gray," diye mırıldandım nefesimin altında, gözlerimi onun dayak yemesinden ayıramıyordum. Yüzümü buruşturarak nefesimi tuttum ve onun üstünlüğü ele geçirmek için bir şey yapmasını bekledim.

Ne kadar uzun sürerse, kalabalık o kadar yüksek sesle tezahürat yapıyor ve "Prensesimiz değil! Zayıfı yen!"

Farkında olmadan antrenman minderine doğru adım atmıştım. Bir kol beni durdurmak için diyaframıma vurdu. "Karışmak yok! Eğer beceremiyorsa burada olmayı hak etmiyor demektir," dedi yanardöner saçlı bir adam, bakışlarını kızım için bir kayıp gibi görünen şeyden ayırmadan.

"Pes et Prenses, yoksa devam ederim," diye alay etti Golden, kanlı yüzünü ezmeye devam ederek.

Gray ona yandan vurmaya çalıştı ama Golden koluyla onu engelledi. Ama bu hareket ona istediği tepkiyi verdi. Adam onun alttan vurduğu yumruğu engellerken, o da bir tanesini boğazına indirerek saldırıyı aniden durdurdu.

Gray tereddüt etmedi. Dizlerinin üzerine çökerek, ona öğrettiğim pozisyonda bir kolunu adamın boğazına doladı. Sıkıca sıktı, sırt üstü düştü ve her iki bacağını da adamın orta kısmına dolayarak, adam üzerine düşerken kollarını yanlarına hapsetti.

Bu hareket kana susamış kalabalığı susturdu. Kimse onun kesin bir mağlubiyet gibi görünen bir durumdan geri dönmesini beklemiyordu.

Onu bayıltmasını beklerken parmaklarım pazularıma gömüldü. Golden çırpındı, kollarını serbest bırakmaya ya da onu tutuşundan kurtarmaya çalıştı.

Golden'ın saçları kana bulanmış, kollarında gevşerken gözleri kapanmıştı. Birkaç saniye sonrasına kadar rahatlamadı ve onu bırakmadan önce bilincinin yerinde olmadığından emin oldu.

Eğitim odasını saran sessizlik, daha önce prensesi takip eden düşmanca enerjiyi değiştirdi. İnsanlar henüz ondan hoşlanmıyor olabilirdi ama en azından şimdi ona saygı duyuyorlardı. Bir kahkaha için ona meydan okumadan önce iki kez düşünmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Gray ayağa kalktı, yüzü kanlı ve şişmişti. Büyüsü yaralarını yakında iyileştirecekti. Dudağını kaldırıp çenesini yukarı doğru eğerek kalabalığı taradı. "Şimdi prensesinizin önünde eğilin."

Sanki kralmış gibi oybirliğiyle eğilmediler ama Kinetikler teker teker isteksizce diz çöktüler.

Kalbim onun için çarptı. Gray artık kolayca hedef alınacak ya da zorbalığa uğrayacak biri olmadığını Kraliyet Bölgesi'ne cesurca ifade etmişti. Babasının ona yakıştırdığı gibi zayıf bir kız değildi. Ne yazık ki kral dışında kimsenin tacizine boyun eğmeyecekti. Prenses kendisine saygı duyulmasını istiyordu ve halk onu kabul etse de etmese de o kralın varisiydi ve buraya aitti.

Doğal olarak, ona meydan okuyan, onu devirmek için çırpınan başkaları da olacaktı.

"Kalkabilirsiniz," diye anons etti Gray, seyircileri görmezden gelerek ama dövüşten sonra omuzlarını gevşetmeyi reddederek.

Sonunda ayaklarımın beni ona doğru götürmesine izin verdim, yüzümde bir gülümseme belirdi. "Başardın lan! Seninle çok gurur duyuyorum!" Gray'i ayaklarından kaldırıp kollarıma sararak etrafında dönerek ilan ettim.

Golden hâlâ yerde baygın yatıyordu ve birkaç Kinetik yanına çömelmiş onu kendine getirmeye çalışıyordu. Onun ölümü karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Kanlı alnına iffetli bir öpücük kondurduktan sonra onu tekrar ayağa kaldırdım. "Onun kışını tekmeledin, bebeğim."

Gray gülümsemesini gizlemeye çalışarak omuz silkti. "Ona daha kötüsünü yapmalıydım." "Daha kötüsünü yapsaydın, onu öldürmüş olurdun," dedim, Kıkırdama.

"Aynen öyle." Gray bakışlarımı tuttu, orada şiddetli bir kararlılık yerleşmişti. *Lanet olsun, çok ölümcül olacaktı.*

Bakışlarının derinliklerinde kaynayan siyah bir alev titredi. Korku yoktu. Onun yerine intikam ve öfke vardı. Tek umudum, onu yozlaştırmaması için sıkı bir tasma altında tutabilmesiydi.

"Ah, işte benim yeğenim." Ametist'in hızlı ama ısırgan sesi Gray ve beni çevreleyen balonu kesti.

İkimiz karşıt mıknaatılar gibi birbirimizden uzaklaştık. Teyzemin aniden ortaya çıkıp prensesle beni bu kadar yakın bir pozisyonda yakalamasıyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sikeyim.

Ametist, mükemmel hatlara sahip yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla antrenman minderinin kenarında duruyordu. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm. Bulmayı beklemiyordum

Prensesin yanında böyle bir pozisyonda olmana rağmen," diye ekledi kaşlarını kaldırarak, kurnaz buzul gözlerinde her şeyi bilen bir parıltıyla.

"Golden'a karşı ilk mücadelesini kazandı," diye açıkladım, başımı arkama doğru eğerek yerde sersemlemiş bir halde yatan Golden'ı işaret ettim.

Teyzem Gray ve benim etrafıma bakacak kadar eğildi. Şaşırılmış bir halde dudaklarını büzdü. "Ne çok sürpriz var."

Gray kaskatı kesildi. Golden'la karşılaşmadan önceki sert ve soğuk ifadesi geri dönmüştü. Bu kez Ametist'e yönelmişti, muhtemelen onu öldürmek için her yolu hayal ediyordu.

Ametist bakışlarına meydan okumadan önce prensesi tepeden tırnağa inceledi. Aralarındaki sessizlik, eğitim odasındaki oksijeni yoğunlaştırarak uzadı. Sonunda teyzem sessizliği bozdu: "Sende farklı bir şeyler var. Ne değişti?"

Gray omuz silkti. "Sanırım hepimizin içinde biraz acımasızlık var. Sadece hangi düğmeye basacağımızı bilmemiz gerekiyor."

"İlginç," diye mırıldandı Ametist. "Büyü eğitimine ne zaman başlayacağın konusunda babanla konuşacağım."

Gray cevap vermedi; sadece babasının ikinci adamına buz gibi bakışını sürdürdü.

"Küçük sohbetimizi bölmek istemem ama benimle gelmen gerekiyor Slate. Önemli meseleler beni çağırıyor."

Tüylerim diken diken oldu ve kalbim sıkıştı. Kahretsin. İşte bu kadar. Engizitör'e, sonra da vatana ihanetten hapisaneye atılacaktım.

Yüzümü tarafsız kalmaya zorlayarak yutkundum. Prense dönmeye önce teyzeme başımı sallayarak, "Seninle gurur duyuyorum. Yarın görüşürüz."

Gray'in şüphesi içime işledi, gözleri kısıldı ve başı öne eğildi. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu ama çenesini kapalı tutuyordu.

"Onları selamla, güzelim," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği kadar yumuşak bir sesle, yanından ayrılmadan ve Ametist Teyze'ye katılmadan önce, onun yerine beni lanetli kaderime götürmek için.

T Asansöre yürüyüş kısa sürdü ve bir alt katımızdaki hapisanelere yolculuk daha da kısa sürdü. Ametist'in ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Hapishaneler buz gibiydi, ölüm ve çürüme kokuyordu. Uzun beton koridorun sonundaki sorgu odasına doğru ilerlerken iki yanımızdaki hücrelerde bulunan mahkûmları görmezden gelmeye çalıştım ama masumiyet ve özgürlük için yakarışları beni bunalıttı. Forest hakkında edindiğimiz yeni bilgiler ışığında, çoğunun kral tarafından uygulanan bir tür yolsuzluğu örtbas etmek için tuzağa düşürülmüş olması beni şaşırtmazdı.

Omurgamı dik tutarak, Amethyst sorgu odasının kapısına ulaşip elektronik kodu girerken ve beni karanlık alana götürürken nabzım kafamın içinde çarpıyordu.

Kırmızı akıntıları, rahat doğasını gösteren durgun dalgalar halinde kollarından yukarı doğru kıvrılıyordu. Benimkiler eğitim üniformasının uzun siyah kolları tarafından örtülmüştü. En azından benim akımlarım gerginliğimi ele vermiyordu.

"Otur yeğenim." Ametist yere sabitlenmiş metal masayı işaret etti. Oturduktan sonra sandalyenin kollarına ve bacaklarına takılmış kelepçeleri fark ettim.

Lanet olsun, umarım bunları benim üzerimde kullanmazlar.

"Son gelişmelerden sonra bazı sorularım olacak," diye açıkladı topuklarını yere vurarak masanın karşı tarafından bana bakarken. Oturmadı. Aksine, hayal kırıklığına uğramış bir halde avuçlarını masanın üzerine koyarak ayakta durdu. "Ve eğer bana yalan söylediğinizi hissedersen, Cezacı'yı çağırmaktan başka çarem kalmaz. Kız kardeşimin oğlu olmanın bir nezaketi olarak sana kendini temize çıkarma fırsatı sunuyorum. Kendi neslinin ikinci dereceden savaşçısısın. Benim Krom'umun hemen altındasın, bu yüzden sana biraz hoşgörü gösterdiğimi bil."

Başımı sallayarak nefes aldım. İsyanın başına gelebilecek en kötü şey Engizisyoncu tarafından sorgulanmamdı. Engizisyoncular enerjik büyü kaynaklarına göre seçilirdi -özellikle de birinin yalan söyleyip söylemediğini anlayabilen bir büyü kaynağına göre. Cezacı'dan kaçış yoktu. Onun huzuruna çıkarılmak her şeyi riske atardı.

"Şimdi sana soracağım Slate," diye itti teyzem. Kedi bakışlarında bir şeyler uyuşmuyordu. Umut, çaresizlik karışımı bir şey... İmkânı yok. "Kale Brighton'ı benim Chrome'um mu öldürdü?"

Soruyu o sormadan önce biliyordum. "Son gelişmeler" ve Chrome'un geçtiğimiz ay ortadan kaybolması gibi ipuçlarına dayanarak bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Yalan söylemeye devam edebilirdim ama suçu işlediğini zaten biliyorlarsa, o zaman bunun tuzak bir soru olduğu anlamına geliyordu.

beni Cezacı'ya götüreceğini düşündüm. İsyanı en iyi şekilde korumak için hangi oyunu oynayacağıma karar verdim.

İç çekerek koltuğumda rahatladım, bacaklarımı iki yana açtım ve kollarımı desteklere dayadım. Ametist'in bakışlarını üzerimde tutarak, "Evet, öyle yaptı," diye cevap verdim.

Chapter 33

CHROME

"U p. Gidelim," diye emretti Grim ve beni ayağa kaldırdı. Kelepçelerin kilidini açmadan önce bileklerime Elemental ve Kinetik kısıtlayıcı bilezikler taktı ve büyümün soğuk kalmasını sağladı.

Damarlar.

İşkence kemiklerimin şeklini bozdu, zihnimi doldurdu ve ruhumu parçaladı. Acı içinde olmamanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Grim bana iyileşmem için bir şans vermemişti ve kan kaybım ve akciğerimin çökmesi nedeniyle nasıl hayatta kaldığımdan bile emin değildim.

Sihir tükenmesi durmaksızın beyin maddemi kurutuyordu ya da öyle hissediyordum. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Boğazımı nemlendirmek için ağzımda tükürük bulmaya çalışırken, midem kırıntılara muhtaçtı. Kan bazen yardımcı oluyordu. Vücudum kapanmış, hiçbir işlevini yerine getiremez hale gelmişti. Katatonik olmak ile tamamen vahşileşmek arasında gidip geliyordum. Büyümü beslemekten başka bir şey düşünemiyordum. Fiziksel ıstırap bir süre sonra kayboldu.

Yenilenmeli.

Hapishanenin beton koridorunda sürüklenmenin bulanık sisi içinde kendi kendime anlaşılmaz kelimeler mırıldandım. Arada bir, bana mermeri anımsatan bir şekilde birbirine dolanan beyaz ve siyah saçları olan güzel bir kız zihnimde belirliyordu. Mavi gözleri çok fazla acı barındırıyordu, ancak derinliklerinde gizli bir ateş titriyordu. Sanki benim için önemliymiş gibi, o her görüldüğünde kalbim sıkışırdı.

Neydi o?

Zihnimin derinliklerinden bir kapının açılıp kapanma gıcirtısını duyabiliyordum. Tekrar sırt üstü yere düştüm ve vücudumda yeni bir azap dalgası oluştu. "Slate, Chrome'un Kale'yi öldürdüğünü doğruladığına göre artık ilerleyebiliriz."

Buz gibi parmaklar gevşek ve kopuk kollarımı sararak beni metal bir sandalyede yığılıp kaldığım yere çekti. Keskin ve morartıcı bir sızı yanağımı kesti. "Uyan, melez."

Bir gözü çok az açıktı. Grim'in cafcacflı silueti görüşümü bulanıklaştırdı.

"Neden Endarkened'larla birlikte hapishanelerdeydiniz?" diye sordu.

Oraya hiç gidip gitmediğimi hatırlayamıyordum. Bahsettiği Endarkened'ın ne olduğunu da bilmiyordum. Sadece beynimin ince, karışık parçalara ayrılmasını engellemem gerekiyordu. Bir damla bile olsa umutsuzca suya ihtiyacım vardı. Ve beslenebileceğim bir auraya ihtiyacım vardı. Damarlarımda uyuklayan güce ihtiyacım vardı. Ve Tanrı aşkına, Grim ve Forest'ın kanımı ateşe veren bıçaklarla bedenimi parçalamayı bırakmalarına ihtiyacım vardı.

Bir şeyler mırıldandım. Ama tek kelime etmedim. Yüzüme aldığım bir darbe daha beni sarsmıştı.

"Neden Endarkened bloğundaydın?" diye tekrar sordu.

"Fuuuuggg you," diye mırıldandım, başım çenemin göğsüme çarptığı yere düştü ve boynumdan aşağıya keskin bir acı ve kırık omurga gönderdi.

Kemikli parmaklar çenemin iki yanına yapıştı, içeri girdi ve başımı ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı. "Cevap ver bana, evlat."

Dudaklarımdan ılık bir sıvı süzülürken boğazımdan kesik kesik nefesler geliyordu. Dilim sıvıyı aradı. Metalik tat umduğum gibi değildi, sadece beni kızdırıyordu.

"Ona daha fazla motivasyon sunmamız gerekecek," dedi Grim omzunun üzerinden, muhtemelen krala.

"Ne yazık ki haklı olduğunuza inanıyorum," diye durakladı. "Sıradaki kişiyi getirin. Bu noktaya geldiğimizde ne konuştuğumuzu hatırlıyor musunuz?"

Odayı ağır bir sessizlik kapladı, ta ki Grim haykırışıyla bu sessizliği bozana kadar. "Ne!" diye haykırdı. "Hayır! Ciddi olamazsın-"

Kral, "Ben senin cılız fikrini mi sordum?" diye tersledi. Kulaklarım kesik kesik duymaya başladı. "Celanea ısrar ediyor..." Çarpık bir zihne sahip olmasam bile onun kim olduğunu bilemezdim. "Eğer çağrıya direnebilirse..."

Gözlerimi açmaya çalıştım ama çok şişmiş ve ağırlaşmışlardı. Tanrım, sihrimi yenilemek için her şeyi yapardım. Vücudumu düzeltmek için her şeyi. Ve biraz su içmek.

Grim ve Forest'ın kim olduklarını bilmemin *tek* nedeni, ne kadar uzun zamandır bana acımasızca işkence etmeleri ve aklım azalmaya başladığında isimlerini unutmama asla izin vermemeleriydi.

Ayak sesleri zeminde kırışıarak benden hemen önce durdu. "Eğer o kadar güçlü ve kuvvetli ise, Elemental tarafını en kötü anında bile kontrol edebilir. -Özellikle de onun için, durumu ne kadar kötü olursa olsun. İki taraf da tükenmek zorunda. O da böyle söyledi. O zaman Arcadia'ya girmek için onu kontrol edebiliriz. Seraphite Taşı da o zaman bizim olacak."

"Ya bundan kaçınmazsa? Onu öldürecek," dedi Grim, sesine korku sızarak. Ondan kokuşmuş kibirden başka bir şey duymak tuhaftı. Ona ait değildi ama korkmuş sesini sevmiştim. Ve bunun sorumlusunun ben olduğum gerçeğini *gerçekten* sevdim. Bu beni hayatta kalmak için daha da acıktırdı. Onu yavaşça öldürmek için bile olsa.

"Yapacak." Forest kendinden emin bir şekilde konuştu. "Her ihtimale karşı buraya bir muhafız bölüğü göndereceğim."

Grim ağır bir iç geçirdi ve kabul etmeden önce tereddüt etti. "Peki. Onu içeri getir o zaman."

"Pekâlâ," dedi kral dikkatini kapıdaki adama çevirmeden önce. "Muhafız Komutanı Kittle'a sorgu odası için en iyilerden bazılarını toplamasını söyleyin."

En yeni misafirimizi beklerken tek ses, hırıltılı nefeslerim odada çınlıyordu. Bana sundukları en yeni aurayı düşündükçe ağzım sulanıyordu. Daha önce onların enerjilerinden beslenmeye neden bu kadar direnç gösterdiğimi hatırlayamıyor ya da anlayamıyordum. Sihrimi beslediğimi hayal ederken bedenim karıncalanıyordu.

Kapı tıkırdayarak açıldı, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, yeni gelenle birlikte kendimi özgür bırakmaya hazırdım. Kral Orman sesini bana yöneltti. "Şimdi, kurallar basit," diye başladı, odaya giren daha hafif bir ayak sesi. "Bileziklerinizi çıkardıktan sonra, ya Endarkened'larla ilgili hâlâ bekleyen soruma cevap verirsiniz ya da sevdiğiniz birini tüketirsiniz."

"Chrome!" diye bağırdı bir kız sesi, kralla benim tek yönlü konuşmamızı bölerek. "Aman Tanrım." Sesi dehşet içinde titriyordu.

Kızın çıkışını görmezden gelerek kralla, "Benim... benim için... değerli biri yok," diye bağırdım.

"Ona ne oldu?" diye hıçkırdı kız. "Bir şifacıya ihtiyacı var!" Kızın odaya dökülen feryatları içimde bir şeyleri dürttü ve nedenini bilmiyordum. Oldukça korkunç görüldüğümü sanıyordum ama birinin beni gördüğünde böyle bir tepki vermesini beklemiyordum.

Onun büyüünden beslenmenin, bana kan dışında yutacak bir şey vermesinin beklentisiyle ağzım nemlendi.

"Eğer soruya cevap verirsen, onu odadan güvenli bir yere göndereceğim. Aksi takdirde, o zaman..." Orman sözünü kesti. "Kendinizi Başarısız İki Numaralı Deney olarak kabul edin."

Sarkan ve grotesk uzuvlarım yanlarımda seğirirken boğazımda kan düğümlendi.

Forest benimle alay etti. "Bunca zamandır dokunulmaz olduğunu sanıyordun." Nefesi kulağımın kabuğunu ısıttı, alışık olmadığım bir his.

Sıcaklık beni ürküttü. Çok fazla ısı - vücudum bunu reddetti. "Ve işte b u r a d a y ı m , sana ne olduğunu hatırlatıyorum - bir canavar. Bir yarı-doğurmak." Saçlarımı okşayarak beni tekrar sesine yaklaştırdı. Artık kulaklarıma kadar geliyordu. En son ne zaman kestirdiğimi tahmin bile edemiyordum. "Bir silah. *Benim silahım*. Ve gerçekte ne kadar canavar olduğunu kendin görmek üzeresin."

Hâlâ gözlerimi açamıyor ve odayı tam olarak göremiyordum, işitme duyuma güvenmek zorundaydım.

"Hadi, bebeğim. Sorun yok," diye cesaretlendirdi Grim, onun yapabileceğini düşünmediğim yumuşak bir sesle. Sanki küçük bir çocukla konuşur gibiydi. Kızı yatıştırarak, "Şşş, her şey yoluna girecek. Sadece burada dur ve-"

"Hayır! Ona yardım edin!" Gözyaşları ve panikle aldığı nefesler arasında onu zar zor anlayabiliyordum. Sanki küçük bir çatışma çıkmış gibi yerde ayak sesleri gıcırdıyordu. "Bırakın beni! Bana *dokunma*," diye hırladı. "Krom!"

Forest odadaki birine, "Bilezikleri çıkar," diye emretti. Muhtemelen daha önce ima ettiği gibi bir gardiyan?

Avuçlarım terlemeye başladı ve kalbim göğsümde bir savaş tamtamına dönuştü. Yaklaşan güç patlamasını düşündükçe nefesim kesiliyor, adrenalinim beklentiyle yükseliyordu.

Kız tekrar "Krom!" diye bağırdı. Bir çift ayak bana doğru koştu, ancak durduruldu. "Tanrım! Biri ona yardım etsin!"

"Onu zapt edin!" Forest, sesi soğuk ve caydırıcı değildi. "Balkabağım, kıpırdamadan durmalısın. Ona bir şey olmayacak," diye onu rahatlatmaya çalıştı Grim.

"Hayır!" diye hıçkırdı, burnunu yüksek sesle çekiyordu. "*Chrome*," diye inledi, sesi kırılmıştı. "Çok özür dilerim."

Erkeksi eller bileklerimi kavradı ve bileziklerimi çözdü. Yabani özüm hemen harekete geçti. Hem Kinetik hem de Elemental taraflarım gerekli kaynaklarını aradı. Floresan ampulleri besleyen elektriği çektiğimde odadaki ışıklar titredi. Kinetik tarafımı besleyen elektriği çektiğimde tüm binanın gücü girip çıktı.

Sihrimin vahşi girdabından keyif aldım. Kahretsin, özlemişim. Saniye saniye kaslarım güçlendi. Beynimdeki parçalanma durdu, bedenim coşkulu bir rahatlamayla gevşedi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına.

"Geri çekilin!" Forest emretti, sesi endişeyle yükseliyordu.

"Krom!" kızın sesi tekrar duyuldu. "Buradayım!" diye ilan etti.

Sonra titreyerek verdiği bir nefesle, "Al benden," diye inledi.

Geçici olarak, güçlü bir öz bana bir adak gibi yaklaştı ve aklıktan ölmek üzere olan Elemental parçam saldırarak onu kontrolüm altına aldı.

Onun ruhunun enerjisini emdim. Coşku göğsümde yükseldi, kemiklerimde ve dokularımda yuva yapan soğuk derinlikleri kovalayan bir sıcaklık. Rahatlığın tanıdık özü, çelik ve kederin şiddetli bir kucaklaşmasıyla etrafımı sardı. Sevginin yabancı duygusu kalbime yerleşti ve beni karanlığa tutsak eden iç içe geçmiş ağrılar için örülmüş bir merhem sundu.

Artık yeniden asgari miktarda sihre sahip olduğum için vücudum hemen iyileşmeye başladı. Şişmiş göz kapaklarım hafifledi ve onları aralamama izin verdi. Işık sürekli yanıp sönerak karşımdaki açık mor saçlı kıızı görmemi sağladı.

"Seni seviyorum ağabey," diye fısıldadı, titrek ışıpta sesi titriyordu. Burnunu çekerek, yanaklarından süzülen gözyaşlarının arasından ekledi: "Git özgür ol."

Karmakarışık beynimi kurcalarken başımı eğdim, kaşlarımı ördüm. Kardeş mi? Birdenbire artık ondan beslenmek istemedim, sezgisel bir düzeyde bunun yanlış olduğunu biliyordum.

Ani isteksizliğimi hisseden özüm, daha fazlasına ihtiyaç duyarak onunkinin derinliklerine daldı. Bu coşku beni tüketti ve bir çılgınlığa sürükledi. Kendi yaşam gücümü sürdürmek için onun yaşam gücünü emerken coşkunun içinde kayboldum.

Elemental büyüümün nihayet uyanmaya başladığını hissederken inledim, aurasından çekmeye ve çekmeye devam ettim.

Nefesi kesildi, gözleri büyüdü ve göğsünün ortasını tuttu, yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. "Seni seviyorum Chrome," diye ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Duramayıp aurasını boşaltmaya devam ettim ama içim gelecekteki pişmanlığımınla burkuldu.

Kız yana doğru yığıldı ve yere yığıldı.

Birden fazla el boğazıma ve kollarıma dolandı. Yanağıma inen yumruğun acısı beni neredeyse hiç etkilemedi. Bağırsaklarıma saplanan bir bıçak darbesine verdiğim tek tepki, bıçağı vücudumdan ayırmak ve saldırganın boğazına saplamak oldu.

Diğerleri beni kilitlemek için bileklerime bilezikleri geri takmak için çaresizce bana koştu. Sikerim öyle işi. Yenilenmemi yavaşlatmadan, Kinetik gücümü kullanarak vücudumdan darbeler çıkardım ve saldırganları birkaç metre geriye püskürttüm. Hiçbir şekilde zincirlerle geri dönmeyecektim.

Grim'in Kinetik gücünün beni dizginlemeye, iptal etmeye çalıştığını hissettim ama çok güçlüyüm. Bağlı olmadığım için beni durdurma şansı yoktu.

Hiçbir şey kalmayana kadar kızı boşaltmaya devam ettim; saçları lavanta rengi bir su birikintisi halinde yerde yatıyordu. Grim onun yanında diz çökmüş, çılgık atıyor ve cansız bedenini sallıyordu.

Kızın özü benim özümün içine işlemiş, gücümü arttırmak için dokumaya başlamıştı. Onun anılarından kesitler kafamın içinde bir makara gibi dönüp duruyordu.

Çocukluğundaki halinin daha genç bir versiyonu, beni yere serdi ve başarısının verdiği heyecanla dikkatini kaybetti. Onu sırt üstü çevirip muzaffer bir edayla yere mıhladım. Kaşları çatılmış, dudakları büzülmüştü ve göğsümden çocuksu bir kıkırdama yükseliyordu.

"Hayır!" Ağladım, vücudum buz kesmişti.

Başka bir anı, bu daha yeni gibi görünüyordu, içimi parçaladı, kalbimi serbest düşüşe gönderdi.

Peri tavana baktı. "Her şey yoluna girecek, kardeşim."

Kıkırdadım, hiç eğlenmemiştim. "Bunu söyleyip duruyorsun..."

"Olacak amına koyayım..." Kararlılık sesini sertleştirdi, sanki buna kendisinin de inanmasını istiyordu.

Kulaklarım uğuldadı, anılar sanki kendi darbelerimden birini üzerime salmışım gibi beni hırpalarken odadaki diğer her şeyi bastırdı.

İnkâr ederek başımı salladım, onun anıları benimkilerin geri dönüşünü başlattı. Az önce yaptığım şeyin gerçekliği, yeni bulduğum havayı

ciğerlerim. Önümdeki cansız kız kardeşime dehşet içinde bakarken parmaklarım saç diplerime dolandı, gözümü kırpamadım.

Peri. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Sadece korkunç bir halüsinasyondur. Bir kabus.

Hayır, hiçbir şekilde ben-

Daha fazla el beni kavramaya çalıştı ama Kinetik gücümü tekrar serbest bıraktım, vücudumdan daha büyük darbeler göndererek hepsini duvara geri fırlattım. Ayağa fırladım, vücudum hala yaralı ve zayıftı, sadece bir ısı patlaması cildimi yaktı. Geldiği auraya kilitlendim, onu çektim ve emdim. Onu tüketmemeye dikkat ederek, önümdeki trajediye doğru tökezledim.

Fiziksel ve büyüdü daha fazla saldırı her yönden bana doğru uçtu. Umursamadan, düşmanlarımın silahlarını tokatlayarak uzaklaştırdım ya da bıçaklarını vücutlarına sapladım, sonra da auralarından beslendim. Tamamen yenilenmek çok zaman alacaktı ama kendimi köşeye sıkışmış bir aslan gibi hissediyordum, yaklaşan herkesi parçalamaya hazırdım.

Bunun gerçek olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Ya da belki de değildi. Tanrım, gerçek olmaması için dua ettim.

Sendeleterek Peri'nin yerdeki bedenine doğru giderken bacaklarım tutmadı. Nefes alamıyordum, kalbim göğsümde canlı bir şekilde atıyordu.

"Onu sen öldürdün!" Grim yanımdan bağırdı. Yaklaştığımda onu görmemiştim bile. "Onu öldürmemen gerekiyordu!"

Başımı yavaşça ona doğru eğdim. Alnımdaki damarlar zonklıyor, bedenim dipsiz bir öfkeyle kızarıyordu. Çenemi sıktım, dişlerimi kırmakla tehdit ediyordum. Burun deliklerim alevlendi ve ellerim şiddet gösterme ihtiyacıyla titredi. Ben de mecbur kaldım.

Boğazını kavramak için elimi uzattım ve onu yüzüme doğru çektim. "Keşke sen olsaydın," diye mırıldandım. "Sıradaki sen *olacaksın*." Sıcak nem yanaklarımda bir ateş dalgası oluşturdu.

Grim'in boğazını da yanıma alarak ayağa kalktım ve ayaklarımın dibine yığılmasını izlemek için kafasını duvara vurdum.

Kral Forest hiçbir yerde yoktu. Tabii ki yoktu. Bir yangın çıkarmış ve yanışını izlemiş, alevler bir cehenneme dönüştüğünde orayı terk etmiş ve sonrasında başkalarının uğraşması için yıkımı bırakmıştı.

Daha fazla muhafız üzerime saldırdı, ama onları savuşturmak için avucumun içinden üzerlerine patlayıcılar göndermeye devam ettim ve dikkatimi kız kardeşime çevirdim. "Peri," diye fısıldadım, bir kolumu onun gevşek bedeninin altına kaydırarak. "Uyan."

Teni yaldızlı parmaklarımı buz gibi yaktı. "Yapamazsın, hayır. Biz bir takımız, unuttun mu?" Saçının bir tutamını yüzünden çektim ve hıçkırıklar beni ezmekle tehdit ederken boğazım tılandı. Peri'nin bedeni kollarımda titriyordu; yaptığım şeyden duyduğum utanç ve suçluluk duygusu beni kapkara bir uçuruma sürükledi. Forest'ın o içeri girmeden hemen önceki sözlerini hatırladım: *"Ve sen de gerçekte ne kadar canavar olduğunu kendi gözlerinle görmek üzeresin."*

Oh, Tanrım. "Ben ne yaptım?" Tavana doğru hıçkırarak ağladım ve kız kardeşimle geçirdiğim anı çalmaya çalışan muhafızlara patlayıcılar fırlatmaya devam ettim.

Arkamdan bana doğru bir bıçak fırladı; elementim onu algıladı, rotasından saptırdı ve onu fırlatan muhafıza geri fırlattı. Ardından gelen gümbürtü bana doğru yere düştüğünü söyledi.

Kinetik büyüm için elektrik çekerken, etrafımdaki muhafızların auralarının parçalarını emmeye devam ettim.

Küçük kız kardeşimin cansız bedenini göğsüme bastırırken eğildim, saçlarına sarılıp ağladım ve son kez kokusunu içime çektim. Bu, ona bir daha sarılacağım son an olamazdı. "Seni korumam gerekiyordu!" Odaya girdiğini ve birinin bana yardım etmesi için çılgılık atan perişan sesini hatırladım. Yüzü hâlâ kendi gözyaşlarıyla ıslaktı. Ama *"Benden al" deyişinin* belirsiz anısıydı. kardeşinden kalanları yerle bir etti.

Peri beni kurtarmak için kendini feda etmişti. İyileşeceğimi biliyordu ve bana en iyi kaçış şansını verdi. *"Git özgür ol."* Tam tersi olması gerekirken beni korumak için yaptığı nihai hareket.

Boğazımdan gökyüzünü hedef alan çığ, gırtlaktan gelen bir çılgılık koptu. Kederim ve öfkem odanın içinde patladı; göğsümden çıkan bir patlama, bu seferki öncekinden çok daha büyüktü. Nabız, sorgu odasının çimento duvarlarını salladı, yankılar duvarlara çarparak sekti. Bina sarsıldı ve taş parçalarının yere düşmesine neden oldu.

Göğsüm sıkıştı, amansız bir güç göğsümde donuk sivri uçlar oluşturarak beni boğdu. Bu acı yerine kalbime bir Elemental hançeri saplayabilirdim. O yaralar iyileşirdi. Bu kalıcı olacaktı.

Peri'nin yanında durup onu kendime doğru çekerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Sorgu odasındaki buz gibi hava, saçlarını ve boynundaki deriyi ıslatmış olan gözyaşlarımı soğutuyordu. Sonunda, sanki en değerli, kırılabilir bir cammış gibi onu özenle yere yatırmak için kendimi zorladım.

"Her birini öldüreceğim," diye homurdandım. "Sana söz veriyorum." Öne doğru eğilerek titreyen dudaklarımı alnındaki buz gibi tene bastırdım. "Seni seviyorum, Peri." Burnumu çektim. "Lütfen bil ki" -yutkundum, boğazım düğümlendi- "sevdiğin Chrome seninle birlikte öldü." Sonunda sesim kesildi. "O yüzden lütfen beni affet."

Onu yere bıraktıktan sonra gözlerimi kapattım ve vücuduma odaklandım. İşkence, az önce yaptığım şeyden dolayı çektiğim içsel dayaktan çok daha tercih edilebilirdi. Ne pahasına olursa olsun korumak için hayatım üzerine yemin ettiğim iki kişiden birine yaptığım şey. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan daha fazlasını yaptım.

Onu öldürdüm.

Gözlerimi kapatarak içimdeki o karanlık boşluğa gittim, düşüncelerimi ve duygularımı titrek bir alev gibi söndürdüm. Az önce kız kardeşimi öldürmüştüm; başka hiç kimse umurumda değildi.

Göz kapaklarım kalktı, sorgu odasındaki ışıklar hala Kinetik özümnden beslenerek yanıp sönmüyordu. Geldiğimden beri ilk kez odayı taradım. Muhafızlar yere saçılmıştı. Bazıları kıpırdamadan yatarken, diğerleri başka bir saldırıya hazırlanmak için kıpırdanıyordu.

Vücudum hâlâ tam olarak iyileşmemişti - bazı kemiklerin hâlâ oturması gerekiyordu ama umurumda değildi. Acı, hayatta olduğumun tek göstergesiydi ve bu, Grim ve Forest'ın beni içine soktuğu sayıklama hallerinden kaynaklanan berbat bir rüya ya da halüsinasyon değildi.

Odadaki enerjileri hissederek büyülerinin gücünü belirledim. Etimin altındaki bıçak yaralarını ve şekli bozulmuş organları görmezden gelerek bölgeyi taradım ve tehditleri değerlendirdim.

Zümrüt saçlı bir Kinetik muhafız boş bakışlarımla karşılaştı, gözlerinde titreyen dehşetle bana meydan okudu.

Alay ettim ve sonra dikkatimi yerden kalkan bir sonraki gardiyana çevirdim. Tanıdık geliyordu ama kim olduğu umurumda bile değildi. Bu odada kalan herkes bana zarar vermek istiyordu. Bir daha asla zincirlenmeme izin vermeyecektim.

Kimsenin sahip olmadığı, kendime ait bir silahtım.

Auralarından yayılan enerjileri emerek, Kinetik kılıçlarını silah kemerlerinden kaptım, onlara dönecek şekilde açtım ve kılıçlarını tek bir hızlı hareketle fırlattım. Silahların yayılım ateşi kalan muhafızları en savunmasız bölgelerinden vurdu. Kaçışımı garantiye alarak, vücudumdan her yöne doğru patlayan güçlü bir darbe daha patlattım.

Cesetler toza dönüştü. Kral'ın Sarayı kendisinden önceki diğer patlamalardan daha sert bir şekilde sarsıldı.

Son bir bakışla kız kardeşimin ölmüş halini inceledim ve bir daha asla birinin silahı olmamam gerektiğini hatırlatması için hafızama kaydettim. "Seni seviyorum, küçük kardeşim. Çok üzgünüm."

Titrek ve uyuşmuş bacaklarımın üzerinde tökezlerken görüşüm tekrar bulanıklaştı. Vücudumun durumu yeniden ortaya çıktı ve bana henüz tam olarak iyileşmediğimi hatırlattı. Aldığım hasarı atlatmak için hatırı sayılır bir süre geçmesi gerekecekti. Bunun için daha sonra endişelenebilirdim. Ama burada değil. Güvende değildim. Kral'ın Sarayı'nda kaldığım sürece kimse güvende değildi.

Titreyen ışıkların parıltısında, patlamış kapının girişinde duran başka bir muhafızı gördüm. Her olukta yüzünü daha iyi görebiliyordum. Tanıdık geliyordu ama emin olamıyordum. Bu binada kimseye güvenilemezdi.

"Krom!" diye bağırdı muhafız. "Benim, Onyx!" Huzurlu bir teslimiyetle ellerini başının üzerine kaldırdı. "Arkadaşın," dedi ben ona doğru ilerlerken, soğuk bir öfke beni yönlendiriyordu.

Üst dudağım ona doğru kıvrıldı. Hiç arkadaşım yoktu. Her şeyde yanımda olan tek kişi şimdi benim yüzümden ölmüştü.

"Onyx..." Doğru olup olmadığını görmek için ismi dilimde test ederek söyledim. Eğik bir başla, onu açıklıkla değerlendirdim. Çok güçlüydü. Onu tüketme arzusu beni boğuyordu. Muhtemelen yaralarımın geri kalanını ondan iyileştirebilirdim.

"Benim, dostum. Hatırladın mı?" diye yalvardı. "Çatılar? Bir gece oynadığımız o eğlenceli içki oyununu? Benim aptalca fikrimdi ve neredeyse çıkıntıyı kaçıırıyordum. Beni Slate ile yukarı çekmek zorunda kalmıştın."

"Slate," diye tekrarladım.

"Evet. Slate. Kuzenin. Ortağın," diye açıkladı Onyx, sanki vahşi bir hayvanla karşılaşmış gibi sabırla.

Kahkaha ve içki anıları göz kırptı kafamda. "Ah, doğru ya." Kuzenim ve benimle ilgili anılar şiddetli bir dalga gibi üzerime çöktüğünde göğsüm daraldı. Birlikte çıktığımız görevler. Slate'in ilk kez öldürdüğü zaman. Çatılardaki konuşmalarımız, kahkahalarımız ve tek kelime etmeden birbirimizi açık bir kitap gibi okuyabilmemiz. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Onyx, sanki bana yanlış bir cevap vermiş gibi sesine korku karışmıştı. "Ama buradan gitmen gerek. Şimdi."

"Sana neden güveneyim?" Onu dikkatle inceleyerek sordum. "Beni kralın kapısına götürmeni engelleyecek ne var?" Burası tuzaklarla doluydu.

"Çünkü ben sizin tarafınızdayım, hep de öyle oldum. İsyan, hatırladın mı?" diye ısrar etti ve omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. "Haydi. Savaşçılar etrafımızı sarmaya başlamadan önce gitmeliyiz."

"Bırak onları. Hepsini öldüreceğim," dedim, sesim düzdü.

Onyx, "Kulağa eğlenceli gelse de şimdi sırası değil, ey efsanevi kişi," diye takıldı. "Beni takip edin. Bizi dışarı çıkaracak bir yol biliyorum." Dönerek koridora doğru ilerledi.

"Yemin ederim, eğer sen-"

Onyx dönüp bana baktı. "Yapmayacağım. Bugün daha fazla can almana gerek kalmadan seni buradan çıkaracağım." Onyx bakışlarımı tuttu. Parlak kehribar gözlerinde dostluğu gördüm. Ne kadar parçalanmış olsam da, söylediklerinde ciddi olduğunu gördüm. Ne yaptığımı ve bunun beni ne kadar mahvettiğini biliyordu. "Seni özgür bırakalım kardeşim."

T Beni hapishanelerin labirentine doğru götürürken botlarımın parmak uçları Onyx'in topuklarına çarptı. Omzunun üzerinden bakmadan kılıcını sırtındaki kılıfından çıkarıp bana fırlattı.

Topallayarak da olsa kabzayı havadan kaptım ve dokunuşumla tutuşan mavi mühürleri inceledim. Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Bana bir Elemental kılıç lazım," diye mırıldandım ona. Üzerimizdeki ışıklar titriyordu, elektrik saldırılarımdan dolayı zar zor dayanıyordu.

Peri'nin kollarıma dolanmış cansız bedeninin görüntüsü zihnime kazındı, göğüs kafesime ve göğüs kafesime en kötü baskılar gibi sonsuza dek yerleşti.

Kız *kardeşimi* öldürmüştüm, onu tüketmiştim. Bununla başa çıkamadım. Sahip olduğum tek gerçek ailemdi. Ve şimdi, evrim süreci resmen başlamıştı.

Çok üzgünüm, Peri.

Daha fazla anı bana geri aktı ve başka bir acı dalgasını ateşledi. Duygularımı yuttum, onları yutmaları için derin boşluğa gönderdim. İsyanda başarısız oldum. Sonunda, bana yapılanlara dayanacak kadar güçlü olamadım.

Kral'ın isteği. Herkes inancını yanlış kişiye bağlamıştı. Her şeyi berbat etmiştim.

Bunu dűzeltmek zorundaydım ama önce dışarı çıkmalı ve sonra yeniden toparlanmalıydım.

Onyx ve ben hapishanenin hűcre blokları arasında dolařırken, çalkantılı fkemin beni krűklemesine izin verdim. Zihnim bana dndűke, daha da artıyordu: suçluluk, öfke, acı... Birinin bedel ödemesi gerekiyordu.

Her şeyi kaybetmiştim. Artık kaybedecek başka bir şeyim yok.

Siktir et.

Uzun zamandır bastırmak için çok uğraştığım canavar başını kaldırdı, boynunu çıkardı ve ardından yaklaşmakta olan savaşımda dizginleri ele almaya hazır bir şekilde korkunç kanatlarını açtı. Kendi isteğimle kenara çekildim ve kontrolű tamamen ona devrettim. Artık bunu istemiyordum.

Bırakmanın zamanı gelmişti.

"Neden bir Elemental kılıca ihtiyaın var?" Onyx omzunun űzerinden sordu, sesinde kalın bir şaşkınlık vardı.

"nkű ben yarı-Elemental'im," diye cevap verdim, donuk ve boř bir sesle. Onyx'in adımları durakladı. "Ne..."

"Bunu Slate'e sonra sorarsın." Yanından geçip merdiven boşluğuna yöneldim, çalan alarm sirenlerini duymazdan geldim. Kameralar bana bakıyordu ve ben de durup onlara baktım. Akımlarım elektrikle canlandı, enerjimi onları binaya bağlayan kablolara yönlendirdim. Kameralardan kıvılcımlar sıçradı, kablolar şimdi yanmış ve űzerlerinden dumanlar yűkseliyordu. Kral'ın Sarayı'ndaki her bir kamera kullanılamaz hale gelmişti.

"Kameralar ldű. Hadi gidelim," dedim Onyx'e. Merdivenlerden eđitim odasına dođru ilerlerken. Tanrım, sonunda o řerefsizleri ldűrmek harika bir histi. Kralın beni grűp görmemesi umurumda deđildi ama Onyx'in benim karmařama karıřması riskini de göze alamazdım.

"Tanrılara řűkűrler olsun," diye mırıldandı Onyx. "Ama eğitim odası muhafızlar ve saldırıya hazırlanan Savaşçılarla dolu."

"Bırakın gelsinler," dedim eğitim odasına girerken. Bir Savaşçı diğer tarafta duruyordu, sırtı bize dnűktű. Kapı açıldığında Onyx'in kılıcını bir kavis çizerek savurdum ve diğer taraftaki adamın boynunun arkasını kestim.

Figűr evremde yere yıđıldı. Odanın etrafında kořuřturan diđer Kinetik Savařçılar giriřimi grűnce donup kaldılar. Kanlı grűntűmű bana bir faydası olmadıđına eminim ama yoluma çıkan herkes ölecekti. Daha fazla deđil

kendimi tutuyordum. İçimdeki canavarı derinlerde yatan bir öfkeyle beslemenin zamanı gelmişti.

Tüm Kinetikler solgunlaştı, gözlerinde korku parlıyordu. Bazıları endişeyle bellerindeki kılıçlarına uzandı.

Kıkırdadım, rahatsız edici sestten hava ürperdi. Lafı dolandırmaya gerek yoktu. Formaliteler beni her zaman rahatsız etmiştir. Tüm dikkatleri bende olduğuna göre... "Kralın ölmesi gerekiyor," diye duyurdum. "Eğer bugün o tiran için savaşırsanız, kendinizi onun zihinsel köleleri olarak damgalamış olursunuz. Ve beni bağışlayın ama sizi yeniden programlayacak zamanım yok."

"Chrome, ne yapıyorsun?" Onyx arkamdan kulağıma söyledi. "Bu sefer oturmaktan ekinme." Ciddiydim. stne kan bulaşmasını istemiyordum. Bu benim için kişisel olduğunda elleri.

Savaşçılar kılıçlarını kuşandılar, teçhizatlarının altında boyunlarında açıkta kalan deri parçasında çeşitli akımlar tutuştu.

Omuz silktim. "yle olsun. Seçim senin o zaman."

Kaışım için büyü rezervlerimi mümkün olduğunca saklamam gerekiyordu, bu yüzden onları elden ele taşıyacaktım. Sadece Forest'ın silah odasında sakladığı Elemental kılıçlara ulaşmam gerekiyordu.

Biri görüşümü çaldı, görüşüm karardı ve gülümsedim.

Grim ve Forest'ın bana çektirdiği duyusal yoksunluk için bir kez olsun minnettarlık duydum - bu yeni bir şey değildi. En azından bu sefer diğer duyularımı korudum.

Kinetik enerjiler üzerime hücum etti. Gözlerim görmediği için bağırışlarının geldiği yönü seçemiyordum ama bana doğru savrulan silahların hareketleri bana bilmem gerekenleri söylüyordu.

Boynuma bir kılıç sallandığını hissederek hızla kaçtım ve beklemedikleri bir tekmeyle ayak bileklerine doğru savruldu. Küçük bir bıçak bana doğru savruldu, yüzüme değen küçük hava kokusuna bakılırsa muhtemelen bir bıaktı.

Yumruğum kılıcımın kabzasına kenetlenmiş, onu kullanmak için doğru anı bekliyordu. Ama ben bana doğru gelen bıçağa odaklandım. Boştaki elimle, yüzümden birkaç santim uzaktayken elementimle onu havadan kaptım. Burnumun önünde havada asılı kaldı ve odanın karşı tarafındaki bir Savaşçıya doğru çevirerek işaret ettim.

Oda sessizliğe gömüldü. Kimse havada uçan bir bıçağı kr bir şekilde yakalamamı beklemiyordu. Ama yine de kimse metali kontrol edebildiğimi bilmiyordu. "Son bir şans."

Korku dolu bir sessizlik Savaşçıları susturdu.

Elementimin yardımıyla bıçağı hedef aldığım Kinetik'e doğru fırlattım. Yere çarpan bir bedenın gmbrtsyle kıkırdadım.

Kaos patladı.

Bir saniye sonra, Kinetik kılıcımı boğazlarına, göğüslerine, midelerine ve omurgalarına saplayarak kendimi kardeşlerime karşı kör bir savaşın içinde buldum. Şiddet ve intikamın cazibesine kapılıp sonsuz gazap vaat ederken bazılarının kafasını kesebildim.

İçgdlerime ve hislerime güvenerek, öfkem ve yeteneğimin beni dövüş boyunca taşımaya izin verdim. Hayatımda ilk kez kendimi zgr hissediyordum. Savaşçılar bu kılıçla ölmeyecekti ama en azından onları Elemental silahlara ulaşacak kadar etkisiz hale getirmiştım.

Peri'nin bal rengi gözleri sanki karşımda belirdi. Bir saniye sonra kılıcım sağ tarafımdaki bir savaşçının kafasına saplandı.

Gray'in buz sarısı saçlarının anısı yüzüme çarptı ve asla gerçeğe dönüşmeyecek bir fanteziyle benimle alay etti. Bir sonraki nefeste, onu Slate'i öperken ve ona yakın tutarken gördüm. Kırık kalbimden kopan parçalar ruhumdan geriye kalanları parçaladı. Canavar boşluğ doldurdu ve bıçağımı birinin boynunda kaydırıp kafasını almam için bana rehberlik etti.

Her damla kan beni körükledi. Kana susamışken onların enerjilerini normalden daha net hissediyordum. Onlardan beslenme dürtüsü güçlüydü ama bunun yerine şiddete odaklanmak için onu bir kenara ittim. Bu şimdilik canavarı yatıştırıyor gibiydi.

Kılıcım bir Savaşçının göğsüne saplandı ve kanın sıcaklığı yüzüme sıçradı. Birkaç dakika sonra görüşüm geri geldi. Adamı tanıdım. Oakland Harper. Onu ben eğitmişim, hatta, ama suçluluk duygusunu, beni ele geçirmeye fırsat bulamadan bastırdım. Vicdanıma söz hakkı veremezdim. Forest bunu hak etmiyordu.

Oakland yere yığıldı ve ben de kılıcımı aldım. Silah odasının arka tarafına doğru ilerledim ve içinde Elemental kılıçların bulunduğ dolabımı aradım. Elementimi kullanarak kilidin şifresine göre düğmeyi çevirdim. Kilit açıldıktan sonra kapıyı açtım ve içindeki kılıç, hançer ve bıçağı ortaya çıkardım.

Bıçakları aldım, bıçağı koluma, hançeri de çizmelerimin içine soktum. Elemental bıçağ kazınmış kavisli mühürler dokunduğmda turuncu girdaplara dönüştü.

"Ne yapmak üzeresin?" Onyx'in sesi kapı aralığından bana ulaştı.

"Tehditleri ortadan kaldırın," diye cevap verdim yanından hızla geçerken. "Krom..."

Cevap vermek yerine silah ve eğitim odalarına döndüm. Kinetik Savaşçılar yere yayılmış, her yer kan gölüne dönmüştü. Başlarını koruyanlar yerde kıvranıyor, acı içinde inliyor ve ağlıyordu. Elemental kılıcımı yumruğumda sıkarak önümdeki ceset labirentine doğru yürüdüm. Ayaklarımın dibindeki ilk Savaşçı yalvarırcasına elini uzattı ama kılıcımı kalbine sapladığımda eli kısa sürede kesildi. Gözleri büyüdü, dudakları ihanetim karşısında şokla aralandı ve sonra yere doğru gevşedi. Göğsündeki açık yarayı kavrayan eli simsiyah parlıyordu, kanına karışan kızıl�lık onun ölümü olacaktı.

Orada da durmadım. Birkaç dakika sonra, her yaralı Kinetik zehirli bıçağımla delinmiş bir kalp kazandı ve geride hiçbir yarım uç bırakmadı.

Sözlerimi bitirdiğimde Onyx dehşete düşmüş ve kalbi kırılmış bir halde başını göğsüne yasladı. "Onları öldürmek zorunda değıldin."

"Evet!" Ona doğru dönerek tersledim. Beni boğmaya çalışan sinsi suçluluk duygusunu görmezden gelmeye devam ederken burun deliklerim alevlendi. "Yaptım. Çoktan gitmişlerdi, Onyx. Forest'ın saçmalıklarına o kadar kapıldılar ki... körü körüne onun emirlerine uyarak-"

"Ve sen de öyleydin!" Onyx karşılık verdi.

Başımı salladım. "Hayır. Başka seçeneğim yoktu, Onyx. Beni tasvir ettikleri 'efsanevi Krom Freyr' olabilmek için neler çektiğime dair en ufak bir fikrin bile yok." Odadaki hava daha da yoğunlaştı ve göğsüm kabardı. "Eğer bir şey varsa, onlara bir iyilik yaptım."

"Krom," dedi Onyx. "Az önce Savaşçılar Loncası'nın bütün bir garnizonunu katlettin."

Omuz silktim. "Ve her bir Kinetik Savaşçı ve muhafız ölene kadar durmayacağım."

Chapter 34

SLATE

A methyst'in ofisi bir ay önceki son ziyaretimden bu yana birkaç derece düşmüştü. Titredim, ama poker suratımı korudum, duruşumu gevşeterek çok yumuşak bir sandalye.

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim yeğenim. Kuzenine ve ortağına sırtını dönmeyen senin için zor olduğunu biliyorum ama doğru seçimi yaptın," dedi Amethyst Teyze, keskin yüz hatlarını ağırlaştıran sahte bir sempati ile.

Omuz silktim. "Onun kötü kararlarının benim ve kız kardeşimin itibarını zedelemesine izin veremem." Asitli kelimeler dilimi ve boğazımı yaktı, ihanetlerinden dolayı midemi bulandırdı. Ama Chrome'a bir şeyler oluyordu, sakladıkları haince bir şeyler ve yapabileceğim en iyi şey onun çabalarını korumak ve isyanı gizli tutmaktır.

Sorgu odasında teyzeme itirafta bulunduktan sonra, ki bunun Engizitör tehdidiyle gerçeği öğrenmek için bir korkutma taktiği olduğu ortaya çıktı, Amethyst özel sohbetimize devam etmek için beni ofisine götürdü. Zamanlama tam yerindeydi çünkü birisi kapıdan kafasını uzatarak yarım saat içinde Kral ve Grim tarafından sorgulanmak üzere bir mahkûm getirdiklerini haber verdi.

"Peki," diye sordum, belki de konumumdan biraz fazla emin bir şekilde, "Chrome son haftalarda neredeydi?"

Ametist doğruldu ve elbisesini düzleştirdi. "Ona uygun şekilde davranılıyor. Kaderi henüz belirlenmedi. Umarım oğlum kralın gözüne girmek için doğru seçimleri yapar."

"O... iyi mi?" O soğuk ruhunda bulunan bir parça annelik içgüdüsünün yüzeye çıkmasını umarak sordum.

Teyzem yutkundu, sakın maskesini korumaya çalışıyordu. "Olacak. Benim oğlum güçlüdür."

Midem bulandı ve yüzümdeki kan çekildi. Tanrılar aşkına ona neler oluyordu?

Bundan sonra gerçekten iyileşebilecek miydi? Nefes verdim ve ona yardım etmek için bir şeyler yapabilmeyi her şeyden çok dileyerek başımı salladım.

Tanrılar, keşke ben de hapishanelerde onlara katılıp Endarkened. Belki de bu olmazdı...

"Başka bir sorum daha var. Şu anda Chrome'a sorulan bir soru ama size de sormaktan zarar gelmez diye düşündüm," dedi Amethyst, dış görünüşündeki tüm rahatsızlık izleri silinmiş olarak.

"Elbette teyze." Boğazım düğümlendi, gelecek soruya hazır değildim.

"Chrome'un o sırada aşağıda olmasının bir nedeni olup olmadığını biliyor musun?"

hapishanelere yalnız ve izinsiz mi girdin?" Delici bakışları beni koltuğuma mıhlamış, yalan söylemem için bana meydan okuyordu.

Bu sorunun geleceğini biliyordum ve her şeyden çok kaçınmak istediğim bir soruydu. "I-"

Hiçbir uyarı olmadan bina altımıza kapandı. Raflarındaki ve masasındaki küçük eşyalar yere düşerek paramparça oldu. Botlarımı soğuk zemine dikerken tırnaklarım koltuğun derisine battı.

Amethyst'in gözleri büyüdü, kollarını masasının kenarlarına uzatarak sandalyesinin yuvarlanmasını engelledi. "Tanrılar..." diye nefes verdi. "Ne oluyor lan?"

Gümbürtüler ve itiş kakışlar küçük bir depremi andırıyordu ve Kral'ın Sarayı'nın her yerinde bir saldırı sinyali veren bir alarm çaldı. Ayağa fırladım. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bu bir Elemental saldırı değildi. Bu çok açıktı, özellikle de Chrome'un gücü ve hapishanelerde olduğu düşünüldüğünde.

Kalbim hızla çarpıyor, kan dolaşıma sorgulanabilir bir hızda adrenalin pompalıyordu. "Eşyalarımı almaya gidiyorum."

Ametist ayağa kalktı, hareketini ne kadar zarif göstermeye çalışsa da sallanan bacakları üzerinde sendeliyordu. Hayatımda ilk kez onun keskin kedi gözlerini korkunun yıkadığına tanık oldum. "Git."

Yere düşen molozlardan kaçtım, çıkışa doğru koşarken kırık camlara ve diğer nesnelere çarptım. Kapıyı açtığımda, diğer tarafta bir gardiyan duruyordu ve soğukkanlı görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Gardiyan yanımdan geçip tedirgin bakışlarını teyzemin üzerine dikti. "Bir ihlal var hanımefendi."

İddiasına inanmayarak etraftan dolaştım. Bunun Chrome'la bir ilgisi vardı ve Amethyst de bunu biliyordu. Siktir, umarım iyidir.

Keşke oraya gidip kendim görebilseydim.

Koridordan merdiven boşluğuna **d o ğ r u** aceleyle ilerlerken telefonum pantolonumun cebinde vızıldadı. Asansörün kilitli olduğundan emindim, bu yüzden merdivenlerin paniklemiş Kinetics ile tıkanmamış olması için dua ettim.

Onyx "Bokkafa" Valor

Royal ile lobide buluşun.

Adımlarım metinde duraksadı. Kraliyet mi? Bunu neden yapayım ki?

Neden
?

Onyx "Bokkafa" Valor

Bir kez olsun bana
güven.

Lobiye inen merdivenlerden inerken hayal kırıklığı içinde homurdandım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, acil çıkış yolunu bulmak için acele eden rastgele Kinetiklerin yanından geçtim. Lanet olası korkaklar. Tanrı korusun, eğer gerçekten Elementallerin saldırısı altında olsaydık, bunlar kabadayılıklarına rağmen hiçbir işe yaramazlardı. Herkes bunun için eğitilmemiş miydi?

Teçhizatımı giymezdim ama böyle anlar için her zaman vücuduma bağlı bıçaklar bulundururdum. Gerçi kaosun sebebi Chrome olsaydı, onlara ihtiyacım olmazdı. Ne olursa olsun, en azından açıkta değildim.

Önümdeki durum hakkında daha iyi bir fikir edinmek için yeteneğimi kullanarak duyularımı genişlettim. Kapı duvardan sekerken bir itişle çarparak açıldı. Auraların ışık dalgalarına odaklandığımda, görüşüm kırmızımsı-turuncu parlayan formlarla doldu. Bazıları diğerlerinden daha sönüktü ama çoğu korkuyla parlıyordu.

Hepsi birbirine karışmaya başladığında çok fazlaydı. Kimin kim olduğunu seçemiyordum ama Chrome'un orada olmadığını biliyordum. Sihrimi tekrar dizginleyerek Royal Okrafor'u aramak için görüşümü normale döndürdüm.

Neden bununla zamanımı harcadığımdan emin değildim. Onyx mesajda belirttiğinden daha fazlasını biliyor olabilirdi.

Canlı saçların oluşturduğu renk denizini taradıktan sonra, sonunda onun zengin gök mavisi saçlarını gördüm. *Doğru, uzun saçlarını kısa bir süre önce çenesine kadar kestirmişti.* Royal duvarın yanında tek başına durmuş, döner cam kapıdan dışarı bakarken sırtı bana dönüktü, duruşu sertti.

Panik hallerinde sevdiklerini bulma arayışları sırasında kinetikler üzerimden sekti. Lanet olası zayıf.

Royal'in omzuna arkadan vurdum.

Etrafında dönerken, derin gözleri yuvarlandı ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Slate. Tanrılara şükürler olsun."

"Neler oluyor?" Onun yanından geçip lobide sürekli bir renk cümbüşü arayarak sordum.

"Bilmiyorum! Güya saldırı altındaymışız! Slate, sence Onyx iyi mi?" Royal gözyaşları alt kapaklarından taşarak sordu.

"Onyx iyi. Her şey yolunda," diyerek dikkati dağılmış ses tonumla onu rahatlatmaya çalıştım.

"Nereden biliyorsun? Onunla konuştun mu?" Royal ona değil de bana ulaştığı iması karşısında perişan görünüyor du .

"Hayır, sadece bir önsezim var." Omuz silkdim.

Küçük bir kız annesi için ağladı ve bir adam onu almak için çömeldi ve hemen çocuğu taşıyarak götürdü.

Adamın küçük kızı benzer yüz hatlarına sahip bir kadına verdiğini görene kadar bu hareketten şüphelenerek gözlerimi kıstım.

Royal'in gözlerini kaplayan kalın siyah göz kalemi ve maskara, Atlanta'nın işlek caddesine bakarken göze çarpıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

Başını sallayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hiçbir şey."

Zihnimin gerisinde bir şey, konunun peşini bırakmamamı söylüyordu. "Royal. Sorun değil. Benimle konuşabilirsin."

"Ben sadece..." diye iç geçirdi, bakışlarını yere indirdi. "Sadece anlamıyorum."

"Neyi anladın?" Sanki onu daha net duymam gerekiyormuş gibi başımı eğdim.

"Bana söz verilmişti..." dedi elleriyle yüzünü kapatarak. "Kraliyete olan sadakatim için ödüllendirileceğime söz verilmişti."

Buz gibi bir esinti üzerimden geçti, kollarım ağırlaştı. "Royal, sen neden bahsediyorsun?"

"Kral..." diye başladı, göz teması kurmayı reddederek. "Eğer onun gözleri gibi davranırsam bana daha yüksek bir statü vaat etti."

Zihnimde anlık teoriler oluşmaya başladıkça dünya yavaşlamaya, buzul hızında dönmeye başladı. "Ne yaptın sen?" Sesimi alçaltarak sordum, tehdidi sesimden uzak tutmaya çalışıyordum.

Royal ağzını açıp kapattı. "Bir prensesin halkı arasında en nefret edilen kişi olmasına rağmen tahtın varisi olması beni hasta ediyor. Neden bundan faydalanmayayım ki?"

Prensese karşı yapılan bu bariz saygısızlık karşısında duyduğum öfkeyi bir kenara iterek çenemi sıktım. "Tanrılar aşkına, Royal. Ne yaptın sen?"

"Kral için casusluk yaptım," diye atıldı ve sonunda bakışlarımla buluştu. Gözlerindeki suçluluk duygusunu ne kadar bastırmaya çalışsa da ben bunu anlamıştım. Tek bir saniye bile pişmanlık duymamıştı.

"Bunu bir kez daha söyler misin?" İhanetine garip bir şekilde şaşırarak sordum.

"Çatıdaki toplantılar. Ve Chrome'un Endarkened'ı bulmak için hapishanelere gideceğini öğrenmek..."

Boğazımdaki hava beni boğdu. Elbette Onyx, Royal'e Chrome'a Endarkened hapishanelerine kadar eşlik etme planından bahsetmişti. "Krala ne söyledin Royal?" Sesim etrafımızdaki kargaşadan zar zor duyuluyordu.

Omuz silkerek, "Sadece Onyx'in bana söyledikleri ve benim kulak misafiri olduklarım" dedi. Ona boş bir bakış fırlatarak devam etmesini teşvik ettim. "Kral, Chrome'un kendisinden sakladığı herhangi bir sır olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ayın on üçü Cuma günü sizin küçük gizli buluşmanız için çatıya çıktığımda, kralın bu konuda pek bir şey bilmediğini anladım ve bu eğlenceli kısmı ona aktardım."

Başımı geriye yaslayıp tavana baktım ve zor bir nefes aldım. "Tanrı aşkına..." Burnumun kenarını sıkarak kendi kendime fısıldadım.

"Sonra Onyx bana Chrome'la birlikte çıkacağı bu çok gizli görevden bahsettiğinde bir şeyler döndüğünü anladım. O sadece bir muhafız. Henüz tam teşekküllü bir muhafız bile değil," dedi, sanki Onyx daha bu hafta Kral'ın Muhafızı olmamış gibi. "Öyleyse neden efsanevi Chrome Freyr ile göreve çıksın ki? Anlarsınız ya? Bu benim için bazı sorular doğurdu. Bu yüzden akıllıca davrandım." Sanki çıkarım yetenekleriyle gurur duyuyormuş gibi yüzünün bir tarafında bir sırıtma belirdi.

Kahrolası Onyx. Çenesini kapalı tutamadı.

"Temel olarak, Onyx bunun için hapishanelere gitmek gerektiğini söylemişti. Nedenini sorduğumda ise detay vermedi. Ben de bir gün onu takip ettim ve seninle arasında geçen bir konuşmayı dinledim." Yüzüne yayılan gülümseme günahkârcaydı. Onu tokatlamaktan başka bir şey istemedim.

Burun deliklerim alevlendi ama başımı salladım. "İyi oynadın, Royal," diye kabul ettim. "Sadece şunu bil. Chrome öğrendiğinde, çünkü öğrenecek, seni yavaşça öldürmekten çok keyif alacak." Nefesim kulak memesinin kabuğuna değene kadar öne doğru eğildim. "Ve eğer o öğrenmezse, o zaman ben öğrenirim." Paranoya içinde yaşadığı, karmanın bir anda ortaya çıkmasını beklediği yavaş bir adaleti hak ediyordu. Öfkemi dizginledim.

Geri adım atarak kollarımı kavuşturdum ve ona saf bir tiksintiyle baktım. "Peki, amacın ne o zaman? Kralın gözüne girmenizi engelleyen tüm rekabeti ortadan kaldırmak mı?"

Royal kıkırdadı. "Evet, harika, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar orijinal. Sana iyi şanslar. Ayrıca, binayı saran Elementallerle birlikte hayatta kalmanın tadını çıkarın. Duyduğuma göre ortalık kan gölüne dönmüş." Geri çekilmeden önce göz kırptım ve onu korku dolu gözlerle orada bıraktım. Arkamı dönmeden hemen önce ona orta parmağımı uzattım. "Görüşürüz, Okrafor. En güçlü olan hayatta kalsın."

Topuklarımın üzerinde dönerek bir kez daha merdiven boşluğuna doğru koşmaya başladım. Hazel aile süitinde olmalıydı ve babam muhtemelen diğer Savaşçılarla bir araya gelmiş, büyük olasılıkla nerede olduğumu merak ediyordu.

Royal'in ikiyüzlülüğünü düşünerek merdiven boşluğundaki Kinetik akıntısına karşı yürüdüm. Acaba bunca zamandır Onyx'i sadece Chrome'u gözetlemek için mi kullanıyordu? Ama büyük bir parçam onun gerçek hedefinin prenses olduğuna inanıyordu.

Rahat bir nefes aldım. Royal'in isyan hakkında bir şey bildiği yoktu. Yine de ilgisini çekmeden onu bu konuda sorgulamamın bir yolu yoktu.

Royal'i başka bir gün çözülecek bir mesele olarak bir kenara bırakarak önce Hazel'i, sonra da babamı bulma planıma odaklandım. Emirleri oradan alacaktım. Şüphesiz, neler olduğunu biliyordu.

Ailemin ebeveyn banyosuna ulaştığımda, sabırsızlığım yüzünden omzumu kapıya birkaç kez çarptım. Önce şifreyi girdim ve kapı klik sesiyle açılır açılmaz "Hazel!" diye bağırdım. "Hazel, burada mısın?"

"Slate!" Hazel solumdaki koridorda belirdi. "Neler oluyor?" "Bilmiyorum.

Ama Chrome ile ilgili bir şey. Söylemiyorlar herhangi bir şey," diye nefes verdim. "Babam nerede?"

"Savaşa hazır diğer Savaşçılarla birlikte Savaş Odası'nda," dedi gözleri korkuyla yuvarlaklaşarak. "Prensес nerede?" diye sorarak dünyamın bugün onuncu kez durma noktasına gelmesine neden oldu.

"Siktir..." Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Kahretsin, kralın onu Kral Dairesi'ne kilitlediğini varsayıyorum. En azından bir kez olsun öyle olmasını umuyorum." Tüm bunlar başladığından beri Gray'i bir kez bile düşünmediğime inanamıyordum.

"Savaş Odası'na gitmelisin. Babamı bul. Neler olup bittiğini öğren," diye ısrar etti Hazel. "Tetikte olun."

"Doğru. Sadece önce seni kontrol etmem gerekiyordu," dedim, en azından bir şey doğru gittiği için rahatlamıştım.

Hazel gözlerini devirerek, "Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Şimdi git üstünü değiştir."

Birkaç dakika sonra kendimi Ametist Teyze'nin ofisinden ayrıldığımdan beri üçüncü kez merdiven boşluğunda buldum. Kapı koluna uzandığımda bina tekrar sarsıldı; bu sefer ilkinden daha kötüydü. Dengemi korumak için vücut ağırlığımı kapıya doğru verdim. "Lanet olsun, Chrome. Ne oluyor sana böyle?" Binanın sarsıntıları azalırken kendi kendime mırıldandım.

Koridorun ortasına varıncaya kadar hızla ilerledim ve kapıyı açtım. Savaşa hazır Savaşçılardan oluşan bir oda beni bekliyordu, hepsi de babamın yönettiği ön tarafta bakıyor, Kral Sarayı'nın çevresindeki belirli filoların stratejik olarak nereye yerleştirileceğine dair talimatlar ve planlar emrediyordu.

Kalabalık odanın içinde ilerledim. Ben ilerlerken kimse bana dikkat etmedi, hepsi önlerinde sergilenen planlara odaklanmıştı. Hepsi bir Elemental saldırıya hazırlandığımızı düşünüyordu, bu yüzden babamın dikkatini çekmem ve bir şekilde ona bunun gereksiz olduğu mesajını iletmem gerekiyordu.

Benimle göz teması kurar kurmaz konuşması kesildi. Başımı salladım ve elimi "iptal et" anlamına gelen evrensel bir işaret olan kesme hareketiyle salladım.

Babam kaşlarını çatı, o kadar ince bir kaş çatmaydı ki başka kimse bunu fark edemezdi. Ama ben ısrar ettim, başımı tekrar sallayarak fikrimi pekiştirdim. Hedef elementaller değildi.

Babam tereddütünü gidermek için boğazını temizledi ve her tarafını siyah ve mavi keçeli kalemle işaretlediği kuru silinebilir tahtaya döndü. "Son saldırıyla ilgili yeni bir bilgi gelip gelmediğini görmek için beş dakika ara verelim."

Savaşçılar dağıldı ve Savaş Odası'nda yüksek sesle konuşmalar başladı; herkes kendi arasında neler olduğuna ve bizi hangi tehdidin beklediğine dair teorilerini tartışmaya başladı. İlerleyerek babama yaklaştım.

Kalemini ve kâğıdını bırakan babam, savaşçı maskesini takmış ve sert bir ses tonuyla beni selamlıyordu. "Ne biliyorsun?"

"Bu bir Elemental saldırı değil. Ne derlerse desinler. Krom..."

Babamın gözleri farkına vararak büyüdü ve "Siktir" kelimesini söyleyerek arkasını döndü.

"Emin misin?"

"Yüzde doksan dokuz nokta dokuz eminim. Ayrıca, Kraliyet Okrafor-" Ellerimi yüzümde gezdirdim, bitkin düşmüştüm. "Kral için Onyx aracılığıyla Chrome'u gözetliyor," dedim alçak sesle, kimsenin duymayacağından emin olarak.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Geri ekilme dürtüsüne karşı savaştım, öfkesi omuzlarından taşıyordu. "Ne yazık ki değilim. Bana kendisi söyledi," diye karşılık verdim. "Aslında bu konuda biraz gururluydu."

"O küçük-" Babam bir kadına hakaret etmeden önce sözünü kesti, o kadın Kraliyet ailesinden olsa bile.

Savaş Odası'nın kapısı büyük bir gürültüyle açılarak herkesin dikkatini üzerine topladı. Saçları yıldız tozu renginde olan yeni göreve başlamış bir Savaşçı, aurasından devasa dalgalar halinde sızan korkuyla nefes nefese içeri daldı. "Efendim! Rapor ediyorum ki" -kaba bir nefes aldı- "Krom Freyr..." Savaşçı bir sonraki sözlerinde nefes nefese kalmamak için mücadele etti. "Krom Freyr ld. Kayıp Element Prensi Griffin Silas tarafından öldürüldü." Oda hastalıklı bir sessizliğe gömüldü ama haberci sözlerini bitirmemişti. "Kral az önce savaş ilan etti."

Chapter 35

SLATE

L Siyah savaş botlarımın altında çatıdaki çakıl taşları çıtırdıyordu. Şafak Atlanta silüetini soluk pembe ve mora boyamıştı. Güneyde bahar tam anlamıyla etkisini gösteriyordu, ılık esintiler donmuş kemiklerimizi eritiyor ve rengarenk çiçekler yakınlardaki peyzajlı çalılara sırıyordu. Öyle bile olsa, bir buzlanma içimde geliştirdi.

Çıkıntıda her zamanki yerimi aldım ve aptalca bir şekilde Chrome'un da yanımda yer almasını bekledim. Beni boğan duygularla savaştım, her şeyin nasıl bu kadar hızlı ve kötü gittiğini anlamaya çalıştım. Chrome, Peri ve Savaşçı Loncası'nın neredeyse yarısı ölmüştü. Kral bunun Prens Griffin Silas'ın işi olduğunu iddia etti. Ama Chrome Griffin'di. Yani bu, Chrome'un gerçekten hayatta olduğu anlamına mı geliyordu?

Dün *gerçekten* ne oldu? Elimdeki azıcık bilgiye dayanarak teoriler üretiyordum ama yine de akla yatmayan çok şey vardı.

Güneşin gökyüzünde yükseldiği her dakika arabaların akışının artmasını izledim. Ben otururken zaman boşlukta akıp gitti, suçluluk duygusu içimi söndürürken zihnim bitmek bilmeyen sorularla yarıştı.

Onyx ve Hazel'ın arkamdan bana yaklaştığını hissettim. İkisi de iki yanıma oturdular. Hazel bir kolunu omzuma doladı ve başını omzuma yasladı.

"Onyx'in seninle konuşması gereken bazı şeyler var," dedi kız kardeşim, sesi o kadar yumuşaktı ki sanki kırılacaktı gibi geliyordu.

Kaşlarımı kaldırarak sağ tarafımdaki Onyx'e baktım.

"Her şeyden sonra bir kaos oldu. Henüz seninle konuşma fırsatı bulamadım," diye açıkladı Onyx, sinirleri kelimelerini hafifçe titretiyordu. "Ama bilmelisin ki-" Avuçlarını gözlerinin üzerinde gezdirerek iç çekti. "O hâlâ hayatta."

Başımı ona doğru salladım. "Ne?"

"Çıkmasına yardım ettim. Ama hiç hoş değildi," dedi Onyx, kehribar rengi gözleri hüzünlüydü. "Savaşçıların ölümü... Bunu o yaptı."

Söylediklerini düşünüp ona inanmayı reddederken birkaç saniye boyunca şok olmuş bir şekilde ona baktım. Ama mantıklı gelmişti. Eğitim odasında ve Silah Odasında bulunan yüz Savaşçı bir Elemental kılıç tarafından katledilmişti. "Neden?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum." Onyx başını salladı. "Ama her şeyi izledim ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Herkesi etkisiz hale getirdikten sonra kaçabilirdi ama o bir Elemental kılıç aldı -bu arada sana sormamı söyledi- ve biz yan kapılardan sıvışmadan önce her birine sapladı."

Kalbim sıkıştı ve gözlerimi kapattım. Bu hiç de Chrome'un yapacağı bir şey değildi. Masum insanları asla böyle acımasızca öldürmezdi. "Tanrım-"

"Kralın yanında yer alan herkesin öleceğini söyledi ve katliama başlamadan önce çok az açıklama yaparak onlara seçimlerini yapmaları için yarım saniye verdi..." Onyx, kan banyosundan hâlâ sarsılmış bir halde açıkladı.

"Kralın bunun için neden efsanevi Griffin Silas'ı suçladığı şimdi anlaşılıyor. Efsanemizin bu şekilde bize sırtını dönmesi ne kadar kötü görünür? Ayrıca kendisinin bir melez olduğu gerçeğinin ortaya çıkmasını istemiyor çünkü o zaman insanlar sorular sormaya başlar ve bu da kaçınılmaz olarak ona geri döner. Suçu Griffin'in üzerine atmak, Chrome'un öldüğünü söylemek ve bu hikayeyi Elementallerle istediği savaşı başlatmak için bir neden olarak kullanmak daha kolay." Düşüncelerimi dile getirdikçe dünün kralın ekmeğine yağ sürdüğünü daha iyi anladım.

Hazel burnunu çekti ve dalgın bir şekilde, kaybını biraz olsun hafifletmek için kolumu omzuna doladım. Peri ve Chrome sadece kuzenimiz değillerdi; Peri, Hazel ile Chrome'un benimle olduğu kadar yakındı. Chrome kuzenden çok bir kardeş gibiydi ama bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu hayal kırıklığına uğrattım. O gün Endarkened'ı aramaya gittiğinde hapisanelerde olmalıydım.

Ama hayır, Gray'i öpüyordum. Başka bir ihanet.

"Peki ya sen?" Onyx'e sordum. "Kaçmasına yardım ederken seni yakalayan oldu mu?"

Onyx derin bir nefes aldı ve sonra dışarı verdi. "Bilmiyorum. Çok fazla şey oluyordu. Chrome tüm kameraları mahvetti ama beni önceden yakalamadıklarını kim söyleyebilir?"

Gözlerim büyüdü. "Kahretsin. Onyx-"

"Biliyorum," dedi çenesini düşürerek. "Loncalarda Kral Muhafızı olarak yemin ettim..."

"Evet, biliyorum. Ve sen içlerinde en seçkin olanısın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Panik sözlerimi titreterek sordum.

Onyx gözlerini devirdi. "Babam yüzünden. Beni o eğitti. Ama Chrome hakkındaki gerçeği bildiğimi ve kaçmasına yardım ettiğimi öğrenirlerse bunun hiçbir anlamı kalmaz. Muhtemelen babamı da cezalandırırlar."

Arkadaşımın gözleriyle karşılaştım, ikimiz de bunun onun için ne anlama geldiğini anladığımızda hüzünlü bir istifa açık kehribar rengini kararttı. Turuncu akıntıları, boynuna doğru usulca süzülürken sıcak kahverengi teniyle çarpışıyordu. Siyah saçlarını süsleyen beyaz benekler her zamankinden biraz daha az parıldıyor gibiydi. Başını salladı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Sanki yeterince kayıp yaşamamışım gibi, göğsümden bir keder dalgası daha geçti. Sesimdeki duyguyu gizlemeye çalışarak boğazımı temizledim. "Sence orada yaşıyor mudur?"

Onyx omuz silkti. "Öyle olduğuna inanmak zorundayım." Parmaklarını kucağında birleştirdi ve teninin üzerindeki turuncu akıntıları inceledi. "Ve daha kötüye gitmemesi için tanrılara dua ediyorum. Yeterince insan öldü."

"Artık savaştayız Onyx," dedim, bunun gerçekten ne anlama geldiği gerçeği yüzüme çarparak. "Bu sadece ölümlerin başlangıcı. Kral adına oraya gönderileceğim..." Ondan saklamam gereken o kadar çok şey olacaktı ki. Sır saklamakta iyi olduğum için oldukça uygun.

Hazel'in yüzünü yanıma gömerken çıkardığı boğuk iniltiden başka kimse konuşmadı. Tek başına yas tutmak istemediği için burada olduğu çok açıktı. Kalbim onun için parçalandı. En iyi arkadaşımın hala hayatta olduğu haberini almış olsam da, güzel koşullar altında olmasa bile, onun en iyi arkadaşı hala ölmüştü. Kız kardeşimin başının üstünü öperek onu kendime doğru çektim.

Onyx ile konuştuktan sonra dünkü olaylar daha anlamlı hale gelse de, birkaç şey cevapsız kaldı.

Onyx'le konuşmam gereken başka bir şey daha olduğunu hatırladım. "Royal, çatıdaki gezintilerimiz hakkında krala rapor verdiğini itiraf etti," dedim yüksek sesle.

Onyx homurdanarak başını salladı. "Evet, dün her şey boka sarmadan önce bana o kadar çok şey itiraf etti ki."

Ona zerre kadar güvenmediğim için gerçekten şok olmamıştım. Ama beni en çok şaşırtan şey, bundan neden bu kadar gurur duyduğuydu. "Neden peki?"

Onyx alaycı bir kıkırdamayla karşılık verdi: "Kinetikler neden burada bir şey yapıyor? Güç için. Saygı. Bekâr bir annenin çocuğu olarak alt tabakada doğmuş. Loncalara girmek ve kralın gözüne girmek istiyor."

"Sanırım artık resmen ayrıldınız?" Karanlık havaya rağmen sırtarak sordum.

Onyx omuz silkti. "Evet, zaten hiçbir zaman benim tipim olmadı." "Ne? Deli mi?" Alay ettim.

"Elbette." Bakışlarını kucağına indirirken gözlerine bir hüznün çöktü, sonra hemen toparlandı ve trafik altımızda sabırsızlanırken başını kaldırıp caddenin karşısındaki binalara baktı.

Onyx, "Bu işten çekilmek zorundayım Slate," dedi. "Temelli olarak. Chrome'a yardım ettiğimi öğrenmeleri riskini göze alamam."

Boğazımdaki düğümü ittim. "Nereye gideceksin?" "Bilmiyorum."

Onyx omuz silkti. "Ama onu bulmaya çalışacağım."

Hazel onun sözleri karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Ben de öyle yapacağım," dedim. "İsyancılarla nasıl yeniden bir araya geleceğimi bulacağım ve başka bir planla devam edeceğim."

"Başka bir planımız yok Slate," dedi Onyx. "Chrome bizim tek şansımızdı. Sanırım bir de prenses var ama kralın haberi olmadan onu kendi tarafımıza çekme şansımız nedir?"

Yaptığımız her şeyin bir hiç uğruna olduğuna inanmayı reddettim. Her şeyin bittiğini. Başka bir yolu olmalıydı.

Aklımda çeşitli fikirler dolaşmaya başladı. Ama kesin olan bir şey vardı: Bildiğimiz isyanın sona ermesi gerekiyordu. Bu şekilde devam etmek çok riskliydi. Belki de beklenmeyeni yapmanın zamanı gelmişti.

I Parmak eklemlerimi Ametist'in ofisinin beyaz ahşap kapısına vurarak olası tanıklara karşı duyularımı açık tuttum. Kendimi görmemiştim.

Dünkü saldırıdan beri teyzemi görmedim, o yüzden sadece burada saklanıyor olmasını umabilirdim.

Kapının diğr tarafından gelen gümbürtüyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama kilit, kapı kolunu sıkıca yerinde tutarak girişimi engelledi. Bu ziyaretin hassasiyetini bildiğim için duruma dikkat çekmek istemedim ve yıllar önce anneme sadece acil durumlarda yapacağıma dair söz verdiğim şeyi yaptım: Amethyst'in ofisinin şifresini kullandım.

Bu şifreyi Grim ve annem dışında kimse bilmiyordu. Peri'nin de bildiğinden şüphem yoktu. Kuzenimi düşününce nefesim kesildi. Ölüm haberi tüm Kraliyet Bölgesi'ni sarsmıştı. Çatıda Chrome ya da kız kardeşlerimizle bir daha asla gizli bir gece geiremeyeceğim gereğ, boğazıma bir kez daha bastırmak zorunda kaldığım bir gerginlik getirdi.

İkisinin de öldüğüne inanamıyordum ve ne olduğuna dair gereğ bilmemek beni neredeyse cevap aramak için aptalca bir şey yapmaya itiyordu.

Bu da beni Amethyst'in ofisine getirdi.

Elektronik kilit tıkladı ve kapıyı iterek açtığımda hayatım boyunca göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzarayla karşılaştım.

Ofisin ortasında, Ametist soğuk ve parlak zeminde dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde oturuyordu. Omuzları tüm vücudunu saran hıçkırıklarla sarsılırken elleriyle yüzünü kapattı. şık örgüsü, sanki parmaklarını içinden geçirip sa tellerini ekiştiriyormş gibi köklerinden çözülmüştü.

Ametist'in topuklu ayakkabıları, sanki onları umursamazca tekmelemiş gibi odanın iki yanına dağılmıştı. Perdeler gergin bir şekilde ekilmş, ışığın içeri süzülmesine izin vermiyor ve onu neredeyse karanlıkta bırakıyordu.

Odadaki gereğinden fazla soğuk hava nedeniyle tüylerim diken diken oldu. Kapının eşiğinde ağızım açık durmuş, soğuk ve kurnaz teyzemin duygusal olarak bu kadar sıkıntılı görüntüsünü sindirmeye çalışıyordum. Bu ikisi birbirine hiç uymuyordu. Sonunda, birkaç uzun saniyeden sonra, açık kapının bizi yoldan geçen herkese karşı savunmasız bıraktığını fark ettim. Dikkatle Ametist Teyze'ye doğru parmak ularımda ilerlemeden önce kapıyı usulca kapattım.

Yanına melip avucumu hafifçe omzuna koydum.

Ametist tepki vermedi, sanki yıllar boyunca çok dikkatli bir şekilde oluşturduğ elik gibi kişiliğini bir kenara bırakmış gibiydi. Çiğ çığlıklar boğazını tırmaladı ve gözyaşları yüzünü ıslatarak mükemmel makyajını bozdu. Dn çocuklarından birini değil ikisini birden kaybetmişti. Hiç sevgi dolu bir ebeveyn olmamış olsa bile, neler yaşadığını hayal bile edemezdim.

Kulağına eğilerek, "Gerçekten öldü mü?" diye fısıldadım. Onyx'le yaptığım konuşmadan sonra cevabı biliyordum ama nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu.

Ametist sorum üzerine hıçkırarak nefes aldı ve ellerini yüzünden yavaşça çekti. Burnunu çekti ve lekeli yanaklarını ağırbaşlı bir tavırla sildi. "Ne demek istiyorsun?" Amethyst'in sesi sanki ses telleri parçalanmış gibi çıkıyordu.

"Değil, değil mi?" Sözlerim o kadar yumuşaktı ki, tam yanında olmasaydım, yüksek işitme duyumuzla bile beni duyacağından şüpheliydim.

Ametist'in omuzları öne doğru çöktü, çenesi göğsüne yaslandı. "Hayır. Ama öyle de olabilir." Çenesi titredi, başını salladı. "Denedim..." Sesi kesildi, göz kapaklarına bir kez daha nem doldu. "Forest tarafından keşfedilmeden onu korumaya çalıştım ama..." Avuçlarının arasında boğmaya çalışsa da hıçkırıkları yeniden başladı.

Başımı eğdim, kaşlarım şaşkınlıkla kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Teyzem omurgasını dikleştirerek arkasına yaslandı. "Onu Forest'tan korumaya çalıştım. Gizlice. Bunca yıl boyunca..." Sert bir nefes çekti. "Ama başarısız oldum."

Oda dönmeye başladı ve ima ettiği şey karşısında başım dönmeye başladı. "Ametist Teyze, sen neden bahsediyorsun?"

Sanki sonunda gerçeği açıklayabilecekmiş gibi sert bir nefes verdi. Ayağa kalktı ve bana onu masasına kadar takip etmemi işaret etti. "Otur. Ve tanrılar adına, sana söyleyeceğim herhangi bir şeyin tek kelimesini bile ağzına alırsan, seni öldürürüm. Aileden ol ya da olma."

Başımı salladım. "Elbette. Sırlar konusunda iyiyimdir. Özellikle de Chrome söz konusu olduğunda."

Ametist gözlerini kıstı. "Sen ne..."

"O bir melez. Biliyorum. Elementallerin merhum kralı ile... *senin* oğlun." Son kelimeyi suçlayarak vurguladım, kralı onu hamile bırakmaya zorladığını biliyordum.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye tersledi, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Omuz silktim. "Öyle işte. Ama neler olup bittiğini ve nerede Chrome'un yanı sıra Forest'ın planı da artık o gittiğine göre."

"Forest bana bunu Kral Jonas'a yaptırdı ama adama tecavüz etmedim. Orman dedi ki..." Ametist başını arkaya yasladı ve şaşkınlıkla

tavanın yanında. "Bu çok uzun bir hikaye, Slate." "Zamanım var."

Ametist bakışlarımla tekrar buluşmadan önce alt dudağını ısırdı. "Peki," diye kabul etti. "Şunu anlamalısınız ki, yaptığım hiçbir şeyde masum değilim. Bir rol oynamak zorundaydım ve bu rol ellerimi kirletmemi gerektirdi. Ama günün sonunda tek istediğim Forest'ın ölmesi. Bu o kadar basit değil," diye iç geçirdi, yenilmişti. Şimdi onu bu açıdan görünce, şişmiş, kızarmış gözleri yıllardır omuzlarında taşıdığı tüm ağırlığı gösteriyordu. Tek başına.

"Biliyorum," dedim, hâlâ isyan hakkında çok fazla bilgi vermekten çekiniyordum. Ben bir şey söylemeden önce Ametist'in bana daha fazla bilgi vermesi gerekiyordu. "En başından başla. Dinliyorum." Teyzemin açıklamak üzere olduğu ayrıntılara hazırlıklı olup olmadığımdan emin değildim ama itirafı karşısında önyargısız görünmek için elimden geleni yapacaktım.

"Forest dünya çapında Kinetics'in teveccühüne sahip. İnsan şirketleriyle ve ABD hükümetiyle, özellikle de askeri-endüstriyel kompleksle derin ilişkileri var. Kongre üyelerine ve kadınlara kendisine fayda sağlayacak yasa tasarılarını geçirmeleri için para ödüyor ve tüm bunları kamuoyuna sanki tüm Kinetiklerin iyiliği içinmiş gibi yansıtıyor. Kamuoyunu kendi lehine çevirmek için Elementallere iftira atarak onlarla bir savaş başlattı. Chrome ve prenses doğduklarından beri planın bir parçasıydı." Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Elemental kral ve kraliçesini kaçırdığımızda-"

Gözlerim büyüdü ve sözünü kesmekten kendimi alamadım. "Onları sen mi kaçırdın? Onlara olan bu muydu?"

"Evet. Forest bir taşla iki kuş vurmak istedi. Hem monarşilerini istikrarsızlaştırmak hem de onlarla melezleşerek her iki ırkın en güçlülerinden melezler üretmek."

"Ne sebeple?" Ben sordum.

Ametist dudaklarını büzerek duvardaki boş bir noktaya baktı. "Başka varlıkların ve büyüünün var olduğu Arcadia adında başka bir diyar var. Şu anda büyüü karanlık bir tür tarafından tüketiliyor. Ancak, içinde korunan ve saklanan kadim bir nesne var ve bu nesne diyarda aydınlık ya da karanlık büyüünün hüküm sürmesini belirliyor. Forest'a bu nesne vaat edilmişti ama bir geçit açması gerekiyordu. Görünüşe göre bunu sadece kraliyet melezleri yapabiliyor."

Valik.

Belli ki başka bir dünyadan gelen bir varlıktı. Chrome'un bana onun ikisi arasında gidip gelme yeteneğinden bahsettiğini hatırladım. Bu bilgiyi sakladım.

Ametist'in devam etmesini beklerken yüzümü asmamaya çalışarak göğsüme yaklaştım.

"Nesneyi elde edebilmesi için yaptığı anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesi gerekiyor. Arcadia'dan gelen kadın Endarkened istiyor. Mümkün olduğunca çok sayıda. Nedenini hiç açıklamadı ama Forest onları hapishanelerde tutmak için yakalıyor." Ametist sonra başını sallayarak homurdandı. "Elbette, Forest Endarkened'ları insanların yaşadığı bölgelerde serbest bırakarak onları sömürme fırsatını gördü, çünkü birilerini tüketeceklerini biliyordu."

Yüz hatlarımı düzelttim, sonunda bu teorimin doğruluğunun kanıtlanmasından dolayı rahatlamıştım.

"Her neyse," diye devam etti teyzem, "Forest'tan ayrıca portalı açmak için bu özel melezleri yaratması bekleniyordu, bunun için de zamana çok duyarlı bir ritüeli tamamlaması gerekiyordu. Manipüle edildiği o kadar açık ki, ama Forest itirazlarıma rağmen bunu göremeyecek kadar egoist. Tüm görevleri yerine getirdiği anda ölecek... ya da daha kötüsü."

Zihnim dönüyor, Ametist'in verdiği bilgi kırıntıları ile zaten bildiklerimi birleştirerek gerçeğe en yakın şeyi oluşturunuyordum. Hapishanelerin derinliklerinde tutulan Endarkened'lar -Orman'ın Kinetik-Elemental savaşını başlatmak için kullandığı yem- aynı zamanda onun nihai ödülü için bir ödeme görevi görüyordu.

"Ama eğer Forest bir grup Endarkened'ı elinde tutuyorsa, anlaşmaları ihlal ediyor demektir ve bu da onu bir hain yapar. Şüphesiz, bu diğer alanların Lordlarına bildirmek için yeterli mi?" Ben sordum.

"Evet," diye iç geçirdi Ametist. "Bunu düşünmüştüm. Bunu kanıtlayacak delillerim var. Ama sonra ne olacak? O zaman Kinetik monarşiye kim liderlik edecek? Yerine geçmeye hazır bir varis yok."

Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. "Prenses mi?"

"Kralın kasıtlı olarak izole ettiği ve halkı kendisine karşı kışkırttığı? Tahttan indirilip yerine çoğu insanın tahammül edemediği on dört yaşındaki Slate'in getirildiğini düşünsenize." Ametist'in kartal gibi bakışları içime saplandı. "Kendimizi yok ederdik. O zaman insanlar kaçınılmaz olarak varlığımızı keşfeder. Uzaylıların komplolarından nasıl korktuklarını görüyorsun, değil mi? Bizden haberdar olurlarsa çıkacak savaş bir düşünün. Endişelenmemiz gereken sadece insanlar değil, Elementaller de büyük olasılıkla bu fırsatı değerlendirip saldıracaklardır..." Ametist içini çekti, yorgunluğu onu sandalyesine daha da gömdü. "Arcadia'yı unutmayalım. Orada onun ödemesini bekleyen karanlık bir güç var. Kim bilir

Forest'ı iktidardan uzaklaştırarak burnunun dibinden çekip alsaydı burada ne cehennemler yaratırdı."

Teyzemin haklı olduğu noktalar vardı. Geçerli endişeler. En azından şu anda, uzun vadeli bir çözüm bulmak için zaman kazanabilirdik. "Peki ya sen? Senin rolün ne oldu? Krala olan sadakatin konusunda çok ikna ediciydin," dedim, ses tonumdan suçlamayı uzak tutmaya çalışıp başaramıyordum.

"Bu doğru. Uzun zaman önce ona sadıktım. Ta ki beni Kral Jonas'tan hamile kalmaya zorlayana kadar. Chrome'a gebe kaldığında Forest onu, tüm Elementallere ve gelecekteki potansiyel düşmanlarına korku salacak nihai bir silah haline getirmek istedi. Ama aynı zamanda Chrome'u yarı-Elemental olduğu için hor görüyordu." Ametist çenesini sıktı ve devam etmeden önce dudağının kenarları kıvrıldı. "Soyu ne olursa olsun, o benim çocuğumdur. Onu seviyordum. Doğduğu anda onu göğsüme sarmış ve alnına bir öpücük kondurmuştum. Forest onun 'yaşayabilirliğini' sağlamak için odada hazır bulunuyordu," diye tükürdü. "Chrome'u göğsümden çekip aldı ve bir şifacıya götürdü. Sonra da metal halkaları yüzümde derin yaralar açacak şekilde suratıma eliyle vurdu ve 'O bir deney. Ona bağlanmayı aklından bile geçirme. Aksi takdirde, tehlikeye girmiş sayılırsın ve çocuk yok edilir. O zaman daha az duygusal başka biriyle yeniden başlamak zorunda kalacağım."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Siktir..."

Ametist sözlerine şöyle devam etti: "İlk iki ay boyunca Chrome'a olan sevgimi gizli tutmaya çalıştım ama Forest her zaman bir şekilde fark etti ve bana bunun bedelini ödetti. İşte o zaman Grim'i benim idarecim olarak işe aldı. O noktadan sonra, sırf onu hayatta tutabilmek için kendi çocuğumdan nefret ediyormuş gibi davranmak zorunda kaldım. Chrome'u serbest bırakabilmek için Forest'ı içten çökertmeye karar verdim." Ametist'in gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Chrome doğduktan bir yıl sonra Peri onu takip etti. Ve o bir deney olmadığı için ona olan sevgimi göstermeme izin verildi."

Chrome'un adına hissettiğim öfke kan dolaşımımı yakıp kavurdu. Akımlarım ceketimin altından kollarıma ve boynuma çılgınca inip çıkıyordu ve avuçlarım, barındırdığım bu yeni büyü dalgasını serbest bırakmak isteyerek tekrar uğulduyordu. Parmak uçlarım ince deri koltuğa gömülürken, birazdan ellerimin etrafında belireceğini bildiğim gümüş ışıltıyı parlatmak için mücadele ettim.

"Elimden geleni yaptım." Ametist yine burnunu çekti, çenesi titriyordu. "Smokey'nin Prenses Gray'in doğumunda hazır bulunduğunu görünce, Jonas'ın kardeşine çocukların sağlığı hakkında haber göndermesini istedim. Kraliçe Lillianna

preneşese Kinetik bir isim vermiş, Aeran. Doğum sırasında kızının elementini hissetmiş ve kadim gelenekleri olduğu üzere ona buna dayalı bir isim vermişti. En azından bunu yapabildim."

Bu, Orion'un Chrome için geri gelmesiyle ilgili sorularımı cevapladı. Parmaklarımı karnımın üzerinde birleştirdim, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken daha fazla parça tıkırdamaya başladı. Ama Ametist'in daha sonra açıklayacağı şeye hazırlıklı değildim.

"Forest'ı Gray'in zayıf olduğuna ama yine de gelecekte bir potansiyele sahip olduğuna inandırırsam, Chrome'un yaptığı gibi ona bir silah gibi davranmasından kurtulacağını düşündüm. Gray'in kendi çocuğu olduğunu düşünerek ona karşı duyduğu küçümsemeyi bu kadar ileri götürmesini beklemiyordum." Ametist geçmişini anlatırken başını salladı. "Şimdi, senin sayende onun değerini anlıyor ve onun bir Suikastçı olmasını istiyor. Umarım sonunda Chrome'un akıbetine uğramaz."

Teyzem Gray'den bahsederken midem bulandı, kalbim onun başına geleceklerden dolayı paniğe kapıldı. Onu korumaya şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Peri..." Ametist fısıldadı, "Chrome'u Grim ve kraldan korumama yardım ediyordu. Onu beladan uzak tutmak için gözüm ve sesim gibi davranıyordu. Her zaman yardımcı olmuyordu ama onu gereksiz cezalardan kurtardığını düşünmek istiyorum."

Gözlerimi yenilgiyle kapattım, Peri'nin kaybı yüzeye çıktı ve gerçeği bulma görevimi raydan çıkarmakla tehdit etti. Ama geçmişini düşündüğümde, Chrome'un Grim'le başının derde girmesini önlemek için her zaman elinden geleni yaptığını hatırladım. Sadece teyzemin de onunla birlikte bu maskaralığa dahil olacağını hiç düşünmemiştim. Elimi ağzıma götürdüm. "Lanet olsun..." Her şey gerçekten dağılmıştı.

"Dünden önce Chrome, on üçüncü Cuma günü çatıda yaptığınız toplantı yüzünden son bir aydır hapishanelerde tutuluyordu. Ama bu asla olmamalıydı çünkü ben onu korudum. Bunun dışında..."

"Kraliyet." Alt dudağımı ısırdım, öfkemi dizginlemek için neredeyse kan çekecektim.

Ametist titrek bir nefes verdi. "Onu koruduğum gerçeğini saklamak için yaratıcı olmak zorunda kaldım. Aslında suçu Peri üstlendi. Grim'e o gece Chrome'la nereye gittikleri konusunda ikimize de yalan söylediğini anlattı.

Bunun için de cezalandırıldı." Teyzemin sözleri kalındı, zor anlaşılırdı.

Peri.

Tüm durum çok boktandı. O ailede Grim dışında kimse kazanamadı. Peri'ye ya da Chrome ile paylaştıkları bağa uzun süre takılıp kalamazdım. İkisinin birbirlerini korumak için yaşadıkları her şey.

Boğazımdaki duyguyu temizledim ve konuyu daha karanlık bir yöne çektim. "Chrome bana hiçbir zaman açıkça söylemedi, ama yıllar boyunca yakın olduk, bu yüzden onun anlattıklarını öğrendim. Bir süredir Grim'in onu cinsel olarak cezalandırdığına inanıyorum. Tanrılara yemin ederim, eğer bunu bilseydin ve..." Sesimi alçaltarak konuşmaya devam ettim. Eğer biliyorsa... Bana söylediği her şey için ona şüpheyile yaklaşabilir miydim emin değildim. Forest'in tehdit ettiği şey ne olursa olsun, bu korkunç davranışı görmezden gelemezdim.

Ametist'in yüzü, derin bronz teninin dönüşebileceğini düşünmediğim bir tonda soldu. Korku yüz ifadesine sızarken neredeyse yarı saydamdı. "Ne?" Sesi kesildi. "Hayır... Nesin sen-"

Başımı eğdim ve onu dikkatle inceledim. "Sanırım Grim onu cinsel yollarla cezalandırıyordu. Chrome dokunulmaya dayanamazdı, özellikle de arkadan. Cezalandırıldıktan sonra da gözlerinde hep o lanetli bakış vardı. Ne zaman ne olduğunu anlatması için onu zorlasam, hep aynı şeyi söylerdi, sadece bir dayak olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını. Ama her zaman bir terslik vardı."

Ametist başını salladı. "Hayır, yapamazdı... yapamazdı... bu sadece... lanet..." Teyzem parmaklarını, Chrome'u andıran koyu mor örgülerinin arasından geçirerek başını salladı. "Hayır. Hayır. Hayır. Böyle bir şey olmuş olamaz. Biliyor olmalıydım. Bunu durdurabilirdim!" Ametist masasından aniden uzaklaştı ve arkasındaki döner kanatlı sandalyeye öyle sert vurdu ki sandalye devrildi. Kırmızı akıntıları şiddetli çizgiler halinde kollarına yayıldı. "Kahretsin!" diye bağırdı ve elbisesinin altından, kalçasının etrafındaki kılıfına soktuğu hançerini kaptı. Etrafında dönerek hançeri duvarda asılı olan zoraki aile portresinin tuvaline fırlattı. "Onu öldüreceğim," diye mırıldandı kendi kendine.

"Chrome her zaman hepinizin onun kırılmasını istediğinizi söylerdi..."

"Onun kırılmasını istediler! Ve oğlumun gözlerimin önünde kafasının kesilmesini izlemek istemediğim sürece bu konuda hiçbir şey yapamazdım."

Ametist'in sesinden zehir damlıyordu, ayağa kalkarken. Sonunda, sanki son baraj da yıkılmış gibi, elleri göğsünü kavradı. "Çocuklarım *gitti!*"

Şu anda Peri'yi sözlü olarak kabul edemezdim. Bunu yaparsam, gerçeğin geri kalanını öğrenmeden Ametist Teyze'yle birlikte yıkılırdım. "Onun ölmediğini ama daha kötü olduğunu söyledin. Ne demek istedin?"

"Peri'yi tüketti!" Ametist hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, nefes nefese kalıyordu. "Forest ve Grim onu geri dönüşü olmayan bir noktaya ittiler ve iradesini sınamak için kızımı önüne koydular. Daha fazla dayanamadı." Amethyst bir gümbürtüyle tekrar yere yığıldı, dizleri düşüşünü yakaladı. "Şimdi, oğlum Endarkened oluyor ve kızım öldü!"

Kalbim duracak gibi olurken titredim. "Hayır..."

"Bu acı çok fazla..." Ametist inledi. "Yapamam..."

Ayağa kalktım. "Hayır, bunu düzeltereğiz. Önemli olan onun ölmemiş olması."

Ametist başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Kral şimdi onu kayıp prens olarak damgaladı ve tüm Kinetikler için en büyük hedef olarak gösterdi. Artık resmen savaştayız Slate. Ve oğlum ölü ya da diri aranıyor."

Başımı salladım, çenemi sıktım. "O güçlü biri. Olasılıkları yenebilecek biri varsa, o da odur. O yalnız değil. Güven bana."

Chrome'un ölmediğinin teyit edilmesi, çünkü trajediden bu yana ilk gerçek nefesimi almamı sağladı. Artık isyandaki herkesten daha fazla bilgiye sahip olduğum için başladığımız işi bitirmek için zemin hazırlamaya başlayabilirdim. "Seninle çalışacağım Ametist Teyze. Forest'a karşı sahada sana yardım edeceğim ama onun hakkında sahip olduğun her türlü bilgiye ihtiyacım olacak. Sen de Kral ve Grim'e karşı gizliliğini korumalısın. Sana söz veriyorum, onun Endarkened'a gitmesine izin vermeyeceğim."

Yeni keşfettiğim yeteneklerim hakkında şimdi ne bildiğimi bildiğimden, yardım edemedim ama sözümde beni destekleyen bir umut dalgası hissettim.

Chapter 36

CHROME

Kralın dikkatini çek ve onu süitinden çıkar.

Kayrak

Üzerind
e.

Ikullan at telefonumu kapattım ve dünden beri saklandığım uyuşturucu istilasına uğramış motelin harap komodinine bıraktım. Mesaj atmıştım Bugün erken saatlerde Slate'i aradım ve ona hayatta olduğumu, saklandığımı ve hâlâ irtibatta olacağımı bildirdim. Çok az şey biliyordu, sadece birkaç saat sonra olacaktı. Neyse ki soru sormadı. Onun hakkında en çok takdir ettiğim şey buydu - vermek istemediğim bir şey için asla zorlamadı.

Halının üzerinde volta attım, ellerimi iki yanımda salladım, sonra parmaklarımı saçlarıma sokmakla avuçlarımı yüzüme sürmek arasında gidip geldim.

Bunu gerçekten yapmak üzere miydim? Yaparsam kendimle yaşayabileceğimden emin değildim. Ama yine de, daha yeni kız kardeşimi öldürmüş ve bir Kinetik katliam yapmıştım, bu yüzden karışıma ahlaki açıdan sorgulanabilir bir eylem daha eklemek nedir?

Yatağın başucundaki lamba sadece yarı zamanlı çalışıyor, istediği zaman aydınlatıyordu. Bunu düzeltmek için kolayca sihrimi kullanabilirdim ama enerjimi şüphesiz beni takip eden Kinetiklere gösterme riskini göze alamazdım. Kralın insanlara bana ne olduğunu söylediğini merak ettim.

Ve Peri.

Lanet olsun. Peri.

Onu her düşündüğümde kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor ve boğazımı kesiyordu ki bu çok sık oluyordu. Yaptığım şey için acı çekmeyi hak ediyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan daha kötüsünü yaptım. Özgürlüğüm için kendini feda etmiş olmasına rağmen bu bir ihanetti. Başa çıkmak için çok fazlaydı.

İçki şişeleri odadaki küçük çöp kutusunu doldurdu, ben de onlardan sıkıcı duvara doğru küçük bir sıra oluşturdum. Birazdan yapacağım şey için sarhoş olmak istiyordum ama yapamazdım. Hataya yer yoktu, bu yüzden zihnimin açık olması gerekiyordu.

Keşke Valik acele etse.

Kral'ın Sarayı'ndan kaçışımın ardından Onyx'in avuçlarıma sıkıştırdığı yetersiz sayıdaki silah için vücudumu kontrol ettim ve dolabımdan aldığım üç Elemental kılıcın hâlâ yanımda olduğundan emin oldum.

Herkes lobide toplanmışken, Onyx beni bitişikteki koridora sokmuş ve unutulmuş bir kapıdan gizlice çıkarmıştı. Binanın geri kalanı gibi kilitli olmasına rağmen, yine de benim büyüme karşı koyma şansı yoktu. Ve bize şahit olan tüm Kinetik'leri hiç düşünmeden öldürmüştüm. Umarım, elektromanyetik yeteneklerimi kameraları kızartmak için kullandığımdan, Onyx'in bir haine yardım ettiğine dair ellerinde kanıt yoktur.

Dışarı çıktıktan sonra ellerime fazladan Kinetik bıçaklar tutuşturdu ve beni Kral'ın Sarayı dışında herhangi bir yere koşmaya çağırdı. "Slate'e söyleyeceğim."

"Sadece Slate. Ve belki Hazel," diye ısrar etmiştim. Hayatta olduğumu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Onyx başını salladı ve son dileğimi yerine getireceğine dair bana güvence verdi. "Sakin ol. Ve hayatta kal." Sıcak kehribar rengi gözleri üzüntüyle kısılmıştı. "Seni özleyeceğiz, dostum."

Yutkundum, kalbimdeki inatçı acıya yenik düşmemeye çalıştım. Her şeyimi kaybetmiştim. On altı yaşındaydım ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Param yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Ve kız kardeşim ölmüştü.

Otel odasında bir ileri bir geri yürümeye devam ederek, gizemli, öteki dünyadan müttefikimi beklerken sabırsızlanmaya başladım.

Tanıdık beyaz ışık odanın hastalıklı atmosferinde patladı. Gözlerimi kısarak onları parlaklığın neden olduğu acıdan korudum.

Valik içeri girdi ve kendini kasvetli bir ifadeyle bana takdim etti. M i z a h ı n d a n ya da alaycılığından eser yoktu. Uzun bir elbise giyiyordu.

kollu beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla ellerini ön ceplerine soktu. "Hazır mısın?"

"Olabildiğince hazırım," dedim iç çekerek.

Anlayışla başını salladı. "Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Güven bana, ama lütfen bunun tek şansın olduğunu bil. Eğer bunu yapmak istediğinden eminsen, geri dönüşü olmadığını da bil."

Derin bir nefes aldım, halıya ve duvarlara sinmiş, odanın kalıcı bir demirbaş haline gelmiş kokulardan öğürmemeye çalıştım. Yapabileceğim tek bir şey varsa o da *onu* korumaktı. Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmıştım ama Gray'i son bir kez daha korumak, buradan nereye gideceğime karar vermeden önceki son eylemim olacaktı. "Eminim." Benden geriye kalan çok az şey parçalanmış ve dağılmış olacaktı ama zaten şu noktada kaybedecek bir şeyim yoktu. O güvende olduğu sürece

önemli olan şey.

"Pekâlâ o zaman Prens. Üzerime çökmeden önce sadece on saniye kadar açık tutabilirim. Uzaktan izliyor olacağım ve hazır olduğunuzda geri gelmeniz için tekrar açacağım. Gir ve çık, Chrome. Kaybedecek zaman yok." Valik'in ses tonundaki uyarı vücudumu ürpertti, eğer bunu mahvedersem sonuçlarının ne olacağını biliyordum. Ama yapmayacaktım. Bu sefer değil.

Valik beyaz ışık portalını yeniden inşa ederken geri adım attım. Bir kez daha, onu açmak ve yerinde tutmak için tüm gücünü sarf etti. "Git!"

Emin olamayınca başımı salladım ve geçide doğru adım attım, bu kadar yabancı ve bilinmeyen bir yere girdiğim için gergindim. Valik'e baktım, alnından ter damlıyordu ve yüzü gergindi. Değerli saniyelerin elimden kayıp gittiğini hissederek ilerledim ve beyaz ışığa doğru adım attım.

Geçit arkamdan kapandığında, zemin motelin nemli ve lekeli halısından Kral Sarayı sütlerinin pelüş ve bozulmamış beyaz halısına dönüştü. Valik beni muhafızlarla ya da Savaşçılarla herhangi bir temastan kaçınmak için tam da olmam gereken yere götürmüştü. O adama hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Saat gece yarısını geçtiği için oda karanlıktı ve Loncalarda vardiyada olanlar dışında çoğu insan uyuyordu. Slate bu gece devriyedeydi ve saraya bir Element saldırısı geldiğini iddia ederek kralı odasından çıkaracaktı.

Önümde, bir platformun üzerinde, yorgan ve şiltesi pelüş, sayvanlı büyük bir yatak duruyordu. Tavandan tabana balkon kapısından sarkan kalın perdelerin arasından süzülen ay ışığı prensesin uyuyan yüzündeki huzurlu ifadeyi belirginleştiriyordu.

Fazla vaktim yoktu. Slate kralın dikkatini dağıtıyordu ama birinin enerjimi fark etmesi uzun sürmezdi, özellikle de şu anda herkesin ne kadar tetikte olması gerektiği düşünülürse.

Onu uykusundan uyandırmak zalimceydi, bu yüzden belki onu uyandırmadan kaçabilirdim.

Adımlarımı sessiz atmaya dikkat ederek yatağın kenarına geldim ve güzelliğine son bir kez daha hayran kaldım. Huzurlu duygularını içime çektim ve iyi olduğunu bildiğim için bir parça rahatladım. Siyah-beyaz saçlarından bir tutam gözlerinin üzerine düşmüş, yüzünün büyük bir kısmını kapatmıştı. Ve eğer bu onu son görüşümse, yüzünü tam olarak görmek istiyordum.

Yavaşça saçlarını kenara ittim ve kulağının arkasına sıkıştırdım.

Prenses derin bir nefes alıp uykusundan uyanarak kıpırdandı. Göz kapağını aralayıp beni yanı başında gördüğünde hareket etmedim. Önce irkildi ama ben olduğumu anlayınca, uykusu sersemi bir sesle, "Krom?" diye sordu.

"Merhaba küçük vahşi," diye fısıldadım, kalbim orada bulunma amacım yüzünden düğümlendi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesi titriyordu ve uykudan boğuklaşmıştı ama gerginliği hissediliyordu.

"Buraya seni incitmeye gelmedim. Söz veriyorum." "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Şimdi öyle miyim?" Sırıtarak başımı eğerek sordum. "Gördüğünüz gibi, ne yazık ki hayattayım."

"Sevindim," diye fısıldadı.

Ben de ona hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sadece veda etmeye geldim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sanki ona cevap vermeyeceğimi biliyormuş gibi.

"Bilmiyorum." Bu bir yalan değildi.

"Gitmeden önce sana bir şey sormam gerekiyor," diye fısıldadı, bakışlarını ayaklarımın dibindeki yere indirerek.

"Her şeyi yaparım, Prensesim."

"Çatıda paylaştığımız o öpücük..." diye başladı, sözcükleri çıkarmakta zorlanırken tereddüt etti. "Bu senin için gerçek miydi?"

"Uyanırken bunu düşünmediğim tek bir an bile olmadı." Keşke ona, hapisanelerdeki işkenceler sırasında bilmeden bana ne kadar yardımcı olduğunu söyleyebilseydim. Söyleyebilmeyi dilediğim o kadar çok şey vardı ki.

Gray'in gözleri odaya süzülen ay ışığının yansımada gümüş rengine bürünmüştü. "Ben de öyle." Duygularıma bir suçluluk duygusu daha karıştı ama bu ona aitti. Slate'in onu öptüğü görüntüler gözümün önünden geçti ve hüzünlü bir gülümseme takındım.

İçimi çektim, göğsümdeki gerginliği atmaya çalıştım ama başaramadım. "Veda öpücüğü mü?" diye sordum.

Gray'in dudakları aralandı, başını sallamadan önce gözleri irileşti. "Evet."

Öne doğru yürüdüm ve eğildim, parmak uçlarımı yanaklarının yumuşak derisinde gezdirdikten sonra avucumun içine aldım. Bana karşı hissettiği arzu ve tutkuyu özümserken gözlerini aradım, ancak hissettiği suçluluk duygusunun altında yatan şey hâlâ varlığını sürdürüyordu. Onu hafızama kazımak istiyordum. Gözlerindeki, sadece benim yanımdayken sahip olduğu o savunmasız bakışı asla unutmamak için.

"Slate sana iyi davranacak. Seni hak ettiğin gibi sevecek." Kalbimdeki mengene sıkıca kavrandı ve onu kül etmekle tehdit etti. "Ama bir gün seni tekrar bulacağım. Söz veriyorum," diye fısıldadım dudaklarına. Dudaklarımı dudaklarına değdirmeden hemen önce burunlarımız hafifçe birbirine sürtündü. Bu hissi beynime kalıcı olarak kazımak için elimden geleni yaptım, sonsuz bir dövme gibi.

Gray inledi, yatakta gevşedi ve beni aşağı çekip kendisine katılmam için elinden geleni yaptı. Tanrım, her ne kadar onu şımartmayı ve içinde kaybolmayı çok istesem de kendimi tuttum. Burada olma sebebim bu değildi.

Bu bir vedaydı. O da bunu biliyordu.

Yanaklarının her iki yanını avuçlarımın içine alarak beyninden gelen elektrik dalgalarına odaklandım. Zihnini araştırırken en iyi bildiğim bölgeyi buldum. Beynin en güçlü bölümlerinden biriydi, amigdala. Cinsel dürtülerimizi, duygularımızı, motivasyonlarımızı ve anılarımızı kontrol ediyordu. Amigdalasını bir öpücükle aydınlatmak, beynin içinde çok küçük bir bölge olduğu için yerini bulmayı çok daha kolaylaştırdı. O noktada ateşlenen elektrik çok güçlüydü.

İçine daldım. Büyümün, bu anı da dahil olmak üzere beni içeren tüm anılarını taramasına ve onları özümsemesine izin verdim. Her bir anımı. Hatta sarayda asılı olan, neye benzediğimi gösteren net fotoğrafları bile. Sorgu odasındaki fiyaskodan sonra kralın onları kaldırtacağı kesindi zaten. Hepsini aldım, oyun parkındaki gün hariç. Bir gün bana geri dönmesini sağlayacak bir ipucu olsun diye o fotoğrafın kalmasına izin verdim.

Tanrım, bunu tekrar yapmak beni derinden yaraladı. Son seferinde sadece on yaşındaydım, kral tarafından yeteneklerini uyandırma hafızasını elinden almaya zorlanmıştım.

Çocuk parkında tanıştığımız gün sorgu odasıındaydım. O zaman bunun için kendimden nefret etmişim ama şimdi hissettiğim tiksintinin yanında hiçbir şeydi. En azından o günden beri bu yeteneğimi büyük ölçüde geliştirmişim, bu yüzden bu sefer onun için acı verici olmayacaktı.

Gözlerinden yaşlar süzöldü ve dudakları dudaklarıma yavaşça yapıştı, gecenin bir yarısı odasında yabancı bir adamı neden öptüğüne dair kafası karışmıştı. İsteksizce öpücüğü kestim. "Güçlü kal," diye fısıldadım. "Slate'le mutlu olmak için kendine izin ver," diye mırıldandım alnına son bir öpücük kondurmadan önce dudaklarına. Bunu yaparken, hızla geri çekilmeden önce o anıyı da içime çektim.

Gray'in alnı kırışmıştı ve beyni yeni düzenine göre yeniden yapılanırken gözleri şaşkınlıktan donuklaşmıştı. Slate'in Forest'ın dikkatini Valik'in portalının yeniden ortaya çıkacağı yaşam alanına girmeme yetecek kadar dağıtmış olması için dua ederek hızla odasından çıktım.

Kral Dairesi'ne girmeyeli yıllar olmuştu. Kapının açılmasını beklerken, şöminenin üzerindeki soluk pembe saçlı kadının resmedilmiş portresi gözüme ilişti. Her ne kadar güzel olsa da, gözlerini gördüğümde içimde bir şeyler kıpırdandı. Onu daha önce hiç görmemişim ama Kinetics'in hükümdarı olarak taç giymeden önce kralın eski sevgilisi olduğunu tahmin ettim. Kralın kendisinden başka birini sevdiğini düşünmek bile şaka gibiydi.

İçimde bir rahatlama ve kalp kırıklığı karışımı birbiriyle savaştı. Prenses artık beni tanımayacaktı. Paylaştığımız, bana hayat veren o az ve nadir anlar artık yoktu. Gerçekten yalnızdım. Slate bile bana gerçekten yardım edemezdi. Ve bu sorun değildi; onun hayatını da riske atmak istemiyordum. O ve Gray harika bir uyum sağlayabilirdi. Sadece bu eşleşmenin olacağını daha önce görmediğim ve bundan doğacak acıyı engelleyemediğim için kendime kızıyordum.

Kralın oturma odasının karanlığında parlak bir ışık beni kör ettiğinde, portalın henüz ortaya çıkmamış olmasından endişelenerek topuklarımın üzerinde zıpladım. "Şükürler olsun," diye fısıldadım. Kinetik büyüm sınırsız olduğu için birinin beni fark etmesi an meselesiydi. Her saniye beni kralın emirleri ve üvey babamın elleriyle katlanacağım yeni bir cehennem dalgasına daha da yaklaştırıyordu.

Adım atabileceğim kadar geniş bir yarık açılır açılmaz, Gray'in şaşkın sersemliğiyle dışarı çıkma riskini almak istemediğim için şansımı denedim.

Sıkışarak diğer tarafa geçtim ve ruh halimi yansıtan iç karartıcı motel odasına döndüm. Valik bekliyordu, omuzları çökmüş ve zümrüt gözleri yorgunluktan sarkmıştı. "Tekrar hoş geldiniz."

Yatağa yığıldım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bitti."

Valik'in nefesleri sanki tek başına koca bir orduyla savaşmış gibi keskinleşti. Şakaklarından akan ter beyaz gömleğini ıslattı. "En iyisi bu. Tek yol bu."

Haklı olduğunu biliyordum ama bu suçluluk duygusunun ve bencilce özlemin yeniden su yüzüne çıkmasını engellemedi. Onun anılarıyla oynamaya hakkım yoktu. Gücümün en nefret ettiğim kısmı buydu. Keşke benim üzerimde de işe yarasaydı.

"Biliyorum," diye kabul ettim, başımı kaldırıp ona bakmadan. "Ama bu daha iyi hissettirmiyor."

Valik halının üzerinde tökezledikten sonra ağırlığıyla yanımdaki yatağa yığıldı. "Bunu anlıyorum," diye iç geçirdi. "Ama bazen zor kararlar vermemiz gerekir. Kendi çıkarlarımızdan ziyade uzun vadede daha iyi olacak kararlar. Bir gün sana geri dönmenin yolunu bulacaktır. Buna güven."

"Nereden biliyorsun?" Sesim monoton ve boş çıkıyordu. Elimde hiçbir şey kalmamıştı. Valik bile Endarkening'in ilk aşamalarıyla başa çıkmam için beni burada bırakırdı.

Göğsüm aniden çok daraldı. Yataktan fırladım ve mini buzdolabında sakladığım rom şişesini aradım. Neyse ki Valik ben yokken onu kanalizasyona dökmemişti. Bir yanımda bunun nasıl bir his olduğunu anladığına inanıyordu ama bir yanımda umurunda olmadığını düşünüyordu. Onun için bir amaca hizmet ettiğimi ve geçinmek için neye ihtiyacım varsa onun için de işe yaradığını.

Mini buzdolabından alkolü çıkarıp ucuz şişenin kapağını açtıktan sonra ağzını dudaklarıma bastırdım ve baş aşağı çevirdim. Romun baharatlı tadı boğazımı yaktı ve dilimi burktu ama hoşuma gitmişti. Kendimi bu her şeyi kapsayan kederden uzaklaştırmak için her şeyi yapardım.

Dün kaldırımda bir yabancının elinden aldığım sigara paketini aldım, bir çubuk çıkardım ve çakmak ararken dişlerimin arasına yerleştirdim.

"Bu alışkanlıklar için çok gençsin," dedi Valik kısılmış nefesler arasında.

Aramaya devam ederken rahatsız olmamış gibi davrandım. Yaşım umurumda değildi. Hayat yaşımı umursamıyordu. Toplumun ölçülerine göre ben sadece bir cocuktum. "Mutlu yıllar bana, değil mi?" Lanet olası bir çakmağı bulmak için yetersiz eşyalarımı karıştırmaya devam ederken ruhumdaki tüm soğuklukla kıkırdadım. "Ama sana cevap vermek gerekirse," diye mırıldandım dudaklarımın arasındaki sigaranın arasından, "birçok şey için çok gençtim. Bu onların olmasını engellemedi, değil mi?"

Aramızda ağır bir duraksama oldu, Valik başını salladı. "Bu adil." Sesi yorgun geliyordu - sadece bir geçit açmanın verdiği yorgunluktan değil, hayattan da. Gecenin içinde ayakta kalmaya çalışan yorgun ruhlar gibiydik.

Sonunda çakmağı buldum, çok güçlü hissettiren küçük bir zafer, bana kısa bir dopamin artışı sağladı. İçime çektiğim sigaranın ucunda, içimdekinden daha büyük bir alev tutuşturarak çakmağı çaktı. Kâğıt yandıkça çıtırıyor, nikotin vızıltısını boğazımdan aşağı gönderiyor ve alkolün etkilerini artırıyor. Vücudumun alt yarısını şifonyere yasladım ve rom şişesini Valik'e uzattım. "İçmek ister misin?"

Valik başını salladı ama sonra hareketinin ortasında durdu. "Biliyorsun... siktir et," dedi yatağın kenarındaki yerinden kalkarak. "Bu gece geri dönemeyecek kadar bitkinim. On yedinci yaş gününü seninle birlikte kutlayabilirim."

Homurdandım. "Bu katılacağın en iç karartıcı doğum günü partisi olacak."

"Aslında," diye itiraz etti Valik, rom şişesini geri fırlatmadan önce ve birkaç yudum içti. "Üç yüz otuz yaşıma bastığım bir doğum günüm vardı..." Şok olmuş yüz ifademi geçiştirdi ve bu adamın tahmin ettiğimden çok daha yaşlı olduğunu fark etti. Kaç yaşındaydı? "Ve ben de evimi kaybetmişim" -sözünü aniden kesti- "evimi kaybetmişim. Evimi kaybetmişim."

Poker suratımı bozmamak için elimden geleni yaparak bakışlarını tuttum. Tanrım, her geçen dakika daha da kırılıyordum. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değildim. Keder, tekrar tükenme dürtüsü ve bununla birlikte gelen o coşkulu duyguyu hissetmek ve şimdi de Gray'in kaybı arasında ne kadar zamanım kaldığından emin değildim.

"Ben de bir zamanlar senin yaşadığına benzer bir şey yaşadım. Önündeki yol karanlık ve çirkin ama başaracaksın," diye güvence verdi Valik. Yeşil gözlerinde kadim bilgelik parlıyordu. Daha fazla bilgi edinmek için beynini kurcalamak istiyordum ama şimdi zamanı mı emin değildim.

"Sadece bir sorum var," dedim, rom şişesinin boynuna tekrar uzandım ve derin bir yudum daha aldım.

Valik kaşlarını kaldırarak beni ileri doğru itti.

Yanığın yatışmasına izin verdim ve sigaradan bir nefes daha çektim. Alkol damarlarımda vızıldamaya başladı ve karanlığıma hafif bir merhem kattı. Valik'in gözleriyle karşılaştığımda, ben daha yüksek sesle dile getirmeden ne soracağımı biliyor gibiydi ama yine de devam ettim.

Bakışlarını tutarak, her şeyden çok sorumun cevabını bildiğini umarak, "Hafızamı silebilir misin?" diye sordum.

Chapter 37

SLATE

Tu gece Kayıplar Diyarı yeni gelenlerin akınına uğrayacaktı. Ağaçlarla çevrili bir koyda yer alan taş bina, Kral Sarayı'nın arkasında nispeten gizli kalmıştı çünkü düşmüşlerimizin dikkatini çekmek istemiyorduk.

Dış dünyaya sığınak.

Kraliyet Bölgesi'ne yapılan "saldırının" üzerinden iki gün geçmiş ve Chrome'un kayıp Elemental prensi Griffin Silas'ın ellerinde öldüğü açıklanmıştı. Forest, Elementallerle savaş için halkın desteğini kazanırken gerçeği örtbas etmek için zekice yalanlar yaymakla meşguldü.

Onyx bana Chrome'un kaçışı hakkında bilgi verdikten sonra, Chrome'un kardeşlerimizi soğukkanlılıkla katlettiğini hayal etmekten kendimi alamadım. Chrome'un Endarkening sürecinde olduğunu düşününce midem bulandı.

Dün -doğum günü- bilinmeyen bir numaradan bir mesaj almıştım ve sezgisel bir düzeyde, onun olduğunu biliyordum. Her zamanki gibi zorlamadım. Şu anda her Kinetic'in bir numaralı hedefi olduğu için, hayatta ve güvende olduğunu bilmekten gerçekten minnettardım. Ve hâlâ onunla iletişim kurmanın bir yolu olduğunu bilmekten de memnundum. Kendime ve Ametist'e, kral gelecekte onun peşinden bir garnizon asker gönderdiğinde kaçması için ona zaman kazandırmak umuduyla onu uyaracağıma dair yemin etmiştim. Yine de bir parçam, Onyx'in bana söylediklerine bakılırsa, bunun yerine kalıp hepsini öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordu.

Ametist'in itirafından sonra, Kral ve Grim tarafından yapmaya zorlandığı şey için onu suçlayamazdım. Onun yaşadıklarından sonra kimsenin insanlığını koruyabileceğinden şüpheliydim. Onu bir silah olarak dövmüşlerdi, ama onu çok fazla zorlayarak kılıcını döndürmüşler ve

kendi kalplerine karşı ustura ucu. İntikamını almak için onları kazığa oturtması an meselesiydi.

Eğer Chrome olsaydım ve Hazel'i öldürme noktasına gelseydim, ben de çok karanlık bir yerde olurdum. Her birini öldürürdüm.

Tek umudum Chrome'un iki kez daha tükenerek kendini tamamen evrime kaptırmamasıydı. Endarkened olmak ölümden daha kötü bir kaderdi.

Kinetics yüksek binanın arkasındaki büyük taş binada toplanırken, diğer tarafında Hazel, Onyx ve Cotton ile omuz omuza durdum. Konuşmadık, Chrome ve Peri'nin yokluğu her açıdan üzerimize baskı yapıyordu.

Odanın ön tarafındaki yanmayan ateşlerin üzerinde, Chrome'un kaçıışı sırasında öldürdüğü Kinetik Savaşçıların ve muhafızların cesetleri yatıyordu. Bu arada, tüm Kraliyet Alanı koyu renk resmi kıyafetleriyle toplanmış, kayıplara övgüler düzmeye hazırды.

Ama en önde ve merkezde Peri yatıyordu. Yanında, Chrome'un kendisi gibi görünmesi için büyük ölçüde büyülenmiş ve değiştirilmiş olması gereken bir vücut yatıyordu.

Grubumuzda Chrome'un kayboluşuyla ilgili gerçeği bilmeyen tek kişi olan Cotton soğukkanlı bir şekilde duruyordu. Kraliyet Bölgesi Engizisyoncusu'nun kırmızı süslemeli siyah kapüşonlu cübbesinden oluşan resmi kıyafetini giymiş, gergin bir şekilde duruyordu. Bu cübbeler sadece törenler ya da kraliyet kutlamaları içindi, bu yüzden yeni prestijli pozisyonuna gelmenin en neşeli yolu bu değildi. Sessizlik içinde dişlerini sıkarken çene kasları dalgalandı ve gözlerini önümüzde duran manzaradan ayırmayı reddetti.

Resmi muhafız kıyafetini giymiş olan Onyx, altın süslemeli siyah teçhizatı ve ince malzemeye dikilmiş rütbeleri ile Cotton'un omzuna bir avuç bastırdı. "Hadi gidip tören için kürsüdeki yerlerimizi alalım."

Cotton'ın boğazındaki düğüm, bakışları Chrome'un ateşinde kalırken sallanıyordu. Kralı devirmek için beslediği tüm umutlar Chrome'un cesedini görünce yok olmuş gibiydi. Ağır bir duraksamadan sonra başını salladı ve ateş yığınının arkasındaki binanın önüne doğru ilerledi.

Her ne kadar Kayıplar Diyarı geçtiğimiz birkaç on yıl içinde inşa edilmiş olsa da, Kral Forest'ın Atlanta'da kendi seçimiyle iktidara gelmesiyle birlikte, bina eski hissi veriyordu. Bir kültür olarak ne kadar eski olduğumuzu ve modern zamanlarda yaşıyor olsak da köklerimiz ve geleneklerimizin bin yıl öncesine dayandığını hatırlatıyordu. Bu binaya girdiğimizde sanki daha arkaik bir zamana ışınlanmış gibi hissediyorduk.

Gerçek Kinetik tarzında, en sevdiğimiz geleneğimiz olan eğlenceler aracılığıyla kaybettiklerimizin hayatlarını kutladık. Çoğu durumda bir ya da iki merhumu aynı anda anardık, bu nedenle bu olay diğerlerinden biraz farklıydı, öbür dünyaya uğurlanacak yüzden fazla ceset vardı - her neyi gerektiriyorsa artık.

Hazel'ın kederi kitlelerin gözleri önündeydi. "Benim de oraya gitmem gerekiyor," dedim ve kollarımı kaldırarak bir Savaşçının resmi kıyafetlerini gösterdim. Muhafızlar gibi bizim görev teçhizatımıza benziyordu, siyahtı ama ince işlenmiş ve gümüşle süslenmişti. Rütbemi, garnizonumu ve Ölüm İşaretlerimi temsil eden nişanlar, süslemeyle aynı renkteki kollara karmaşık bir şekilde dikilmişti.

Siyah resmi bir elbise giymiş olan Hazel başıyla onayladı. Metalik bronz saçları ensesinde sıkıca toplanmıştı ve siyah saçlarını ve soluk tenini vurguluyordu. "Evet, git hadi. Ben seni eğlence sırasında bulurum."

Rahatlatıcı bir kucaklaşmayla, kalabalığın arasından geçerken yollarımızı ayırdık. Geçerken konuşmalara göz attım; öfke, keder ve ne olduğuna dair sarhoş teorilerinin bir karışımı. Hiçbiri gerçeği tahmin etmeye yakın bile değildi. Elementallere karşı ilan edilen yeni savaş nedeniyle, özellikle de Chrome'un ölümüyle her zamankinden daha savunmasızmışız gibi görünen bir tedirginlik ve korku duygusu vardı.

Chrome'un bu noktadan sonra toplumumuzu cehenneme çevireceğini hayal edebiliyorum.

Kürsüye çıkan basamakları tırmanarak Savaşçıların bir araya toplandığı en öndeki yerimi aldım. Beyaz kakofoni taş konutun dar akustiğinde yankılanıyordu. Kalabalığı tararken Golden Figgaro ve Royal'in kıkırdayarak birbirlerine sokulduklarını gördüm. Adam sırtarak kızın kulağına eğilirken, kızın vücudu adamın yanına sürtünüyordu.

Bu saygısızlık karşısında göğsümde yeni bir öfke dalgası kabardı. Ama yine de şaşırmadım. İkisi de zirveye ulaşma ve kralın gözüne girme konusundaki sapkın hırslarıyla cehennemde yapılmış bir eşleşmeydi.

Kayıplar Diyarı'nın kapıları açılmış, dış dünyadan içeriye ölmekte olan güneş girmişti. Kralın silueti kapının girişinde durmuş, odanın onun varlığıyla sessizleşmesini bekliyordu.

Onun gelişiyi birlikte, herkes diz çöküp başını eğmeye başladığında konuşmalar azaldı. İsteksizce ben de aynı şeyi yaptım. Ancak, onun arkasında beklediğini bildiğim prenses için eğildim.

Sağ taraftaki orkestra, kraliyet ailesini karşılayan bir yaylı çalgılar melodisi çalıyordu. Kralın yemyeşil saçları her zamanki gibi düzgün bir şekilde toplanmıştı. Safir süslemeli ve nişanlı siyah kraliyet cübbesi, kendi kibriyle yılanırken arkasında bir tren gibi dalgalanıyordu.

Prenses Gray, kralinkinden daha az özenli olsa da kraliyet cübbesini giymiş, çenesi dik bir şekilde tahtın yanında yerini almıştı. Eğitim odasındaki keskin hırçınlık gözlerine geri dönmüştü ve saygı bekliyordu.

Onun artan özgüveni ve gücü karşısında kalbim gururla kabardı. Bir zamanlar fırtınalı derinliklerinde yaşayan kofluk yok olmuştu. İçinde serbest bırakılmayı bekleyen bir vahşet vardı.

Onu bir kez daha öpmek için kendime çekebilmeyi diledim ama bunu hayal ettiğim anda Chrome'un sigara içerken *"Sadece güvende ve korunmuş olmasını istiyorum. Ve mutlu olmasını istiyorum,"* dediği an yeniden canlandı. Yaşadığı onca şeyden sonra o hançeri ona daha derinden saplamamın imkânı yoktu. Ama onu güvende ve korunmuş tutabilirdim.

"Ayağa kalkın," diye anons etti kral. Kral, Elementallerin dünyamızı tehdit ettiğine dair yalan üstüne yalan söylediği şişirilmiş konuşmasına dalınca hepimiz ayağa kalktık. "Prens Griffin Silas, ailesinin kayboluşunun intikamını almak için resmen geri döndü. Bunun için haksız yere bizi suçluyor. Şimdi, sayıları giderek artan Endarkened'ların riski artacak. Çılgın canavarlar ordusunu oluşturmak için Kinetik'i hedef alacağından şüpheleniyorum."

Odadaki gerilim daha da arttı, ortak korku ve öfke dilime dolandı.

Kinetik dünyasındaki bir avuç insan dışında kimse Elemental kral ve kraliçesinin kaçırıldığını, dövüldüğünü, yetiştirildiğini ve sonra da öldürüldüğünü bilmiyordu. İnsanlar Forest'ın saçmalıklarına kanca, çizgi ve platinle inandılar. Daha kırk sekiz saat önce övgüler düzdükleri Savaşçı Chrome'un şimdi farkında olmadan en büyük düşmanları olması beni çileden çıkarıyordu.

Midem çalkalandı, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya devam ettim. Forest'ın eninde sonunda Kinetikler ve Elementalleri insanlara ifşa edeceğinden endişeleniyordum. Eğer bunu yaparsa, bu haberin halk tarafından hoş karşılanacağını düşünemiyordum.

Sonunda Forest, sahte bir Krom Freyr de dahil olmak üzere ölülerimizi kullanarak her zamankinden daha fazla destek toplayan halkımızın zihnine pençelerini daha fazla saplamak için konuşmasını tamamladı.

"Bu gece, yaşam tarzımızı korumak için savaşan Savaşçıların cesaretlerini, fedakârlıklarını ve hayatlarını kutlayacağız. Ve Krom Freyr'i sonsuza kadar aklımızda ve kalbimizde taşıyacağız, çünkü onun varlığı olmadan evimizde büyük bir boşluk oluşacak."

Orkestra grubu cenazelerimiz için geleneksel olan unutulmaz melodiyi çalmaya başladı. Tüm Kinetikler sessizliğe bürünerek dikkatlerini yükseltmiş odun yığınları üzerindeki naaşlara yöneltti. Sevdikleri birini kaybetmiş olan katılımcıların birçoğu müziğin uyandırdığı duygularla yüzlerini ellerine ya da yanlarındaki kişinin göğsüne gömdü.

Bakışlarımı sahte Krom ve Peri'nin bedenlerinde tuttum, sessizce onlara veda ettim, onları gülümsemeleri ve dostluklarıyla hatırladım. Boğazım düğümlendi, keşke bundan sonra hepimiz çatıda buluşup sarhoş olabilseydik diye düşündüm.

Göz ucuyla Ametist'e baktım. Yere kadar uzanan, vücudu saran bir elbise giymiş, burnunu silip gözlerini mendiliyle silerek ağlıyordu. Beni duraklatan elbisenin üzerindeki gümüş süslemeler ve elbisesine dikilmiş Savaşçı amblemiydi. İtirafından önce, bunu ilgi çekmek ya da oğlunu gerçekten umursuyormuş gibi görünmek için yaptığını düşünebilirdim. Şimdi ise, dünyamızın görmesi için çırlıçıplak duran acıyı gördüm.

Ciddi şarkı devam edip sessiz vedamızın kreşendosuna ulaştığında, duygular çok fazla gelmeye başladı. Kendi kederimi ve kaybımı sindirecek bir an bile bulamamıştım. Gözlerim, yüzümden aşağıya doğru serbestçe inen bir nemle yandı.

Bir savaşçısını Chrome'un ellerinde kaybeden aileler için üzüldüm. Kimsenin ona karşı şansı yoktu ama kimse onun bize sırtını dönmesini de beklemiyordu.

Ve Peri. Tanrım, daha oraya bile gidemedim.

Yaylı melodi azaldı ve orada bulunan herkes tamamen durana kadar saygıyla başlarını öne eğdi. Odadaki tüm ışık buharlaşarak bizi tamamen karanlığa gömdü. Ben de dahil olmak üzere, kollarını örten giysilerini çıkarmalarını işaret eden karışık sesler duyuldu.

Bir anda tüm ateşler yandı ve yanmaya başladı. Bu bizim kollarımızı kaldırmamız ve akımlarımızın serbestçe akmasına izin vermemiz için bir işaretti. Bedenleri yanarken halkımıza hizmetlerinden dolayı onları onurlandırıp teşekkür ederken, her bir enerji kaynağı için çok sayıda renk odayı elektriklendirdi.

Kalabalık, geçen ruhlara tezahürat yaparken ve diğer tarafa ulaştıkları için onları tebrik ederken gürültülü ve sağır edici bir şekilde büyüdü. Akımlarımızdan gelen çeşitli renkler sallanıp havayı pompalayarak odayı uğursuz bir parıltıyla aydınlatırken, alevler bedenlerin etrafında gittikçe daha da yükseliyordu. Bu bana büyü ve karanlık arkaik bir partinin nasıl görüneceğini hatırlattı.

"Haydi eğlenelim!" Kral Forest'ın bariton sesi ilahilerin üzerinde gürledi.

Bir "Evet!" korusu kalabalığın içinde dalgalandı. Kasvet geçmişti; ölümler için parti zamanı.

Kalabalık dağıldıkça alanın kenarlarındaki alkol barları içkilerle dolmaya başladı. Akımlarımızı yanar halde tutarak herkes karanlıkta içti ve dans etti, ışıık olarak sadece akımlarımızı ve ateş alevlerini kullandı.

Yerimden kıpırdamamıştım, bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değildim. Bu gece eğlenmek bana göre değildi. Keder ve suçluluk duygusu beni kısılcaca almışken olmazdı. Karanlığı taradım, prensese dair bir ipucu arıyordum. Koşullar nedeniyle, bileziği bu gece için çıkarılmıştı, bu yüzden onu süslenmemiş olarak görebiliyordum.

En azından kısmen.

Bakışlarım ceset denizinde gezinirken, onun muhtemelen babasının yanındaki kürsüye gönderileceğini biliyordum. Birilerinin ışıltısından onu görebileceğimi umuyordum.

Ve yaptım.

Kolları elektrik mavisi akımlarla tutuşmuş, kollarından ve boynundan aşağı yukarı fermuar gibi inip çıkıyordu. Onu incelerken nefesim kesildi, keşke eğitim odasında olsaydık da onunla özgür olabilseydim.

Cebimden bir ses geldi. İrkilerek elimi içeri uzattım ve telefonumu çıkardım. Işıklı ekranda bilinmeyen bir numara belirdi.

Bilinmiyor

Onu mutlu ve güvende yap. Tek istediğim bu.

Kalbim sıkıştı ve telefonumu cebime geri sokmadan önce boğazımdaki kalın yumruyu bastırdım.

Havaya ihtiyacım vardı.

Birden Kayıplar Ülkesi'nin duvarları yıkılacak ve beni canlı canlı gömecekmiş gibi boğulmaya başladım. Başım çok hafif hissederken ciğerlerim yeterince hava alamadığım için spazm geçirdi.

Çok fazla. Çok fazla duygu aynı anda içime çöküyordu. Ama kendimi tutmam gerekiyordu. Akli başında olan, mantıklı olan bendim.

Kürsüden fırladım ve barlardan birine doğru yöneldim. İçkimi beklerken sabırsızca kıpırdandım ve ayak parmaklarımla üzerinde zıpladım, daha önce hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

Sonunda barmen bana viski bardağını uzattı ve ben de hiç vakit kaybetmeden geri fırlattım. Sarhoş olmak için değil. Aşırı yüksek toleransım bunu neredeyse imkânsız kılıyordu. Son zamanlarda öğrendiklerimi bildiğimden, bunun nedenini anlamaya başladım. En azından alkolün sınırlarımı ve zihnimi sakinleştireceğini umuyordum.

Dans eden bedenlerin kalabalığı arasında ilerlerken nefes nefese kaldım. Kalbim göğüs kemiğime çarpıyordu ve kalp krizinden ölen ilk Kinetik olacağımdan endişeleniyordum. Tek istediğim uzanmak ve dünyadan saklanmaktı.

Sonunda kapıya ulaştım ve çarparak açtım, temiz gece havası yüzüme çarptı. Yutkundum, tökezleyerek binadan uzaklaştım ve Kral Sarayı arazisini kaplayan ağaçların arasına doğru ilerledim.

İçkimi tutarak kendimi yere bırakmadan önce omzumun beni bir ağaca çarpmasına izin v e r d i m . Kaslarım ıslak erişte gibi bitkin hissediyordu.

Güneş batmış, cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri bahar şarkılarını geceye k a d a r söylemişti. Ağaç gölgelikleri beni gölgelerle yıkadı ve sonunda sadece *düşünebileceğim* bir yalnızlık ve huzur anı bularak nefes verdim.

Başımı ağaç kabuğuna yaslayarak, sanki çok uzun zamandır nefesimi tutuyormuşum gibi derin ve rahatlatıcı bir iç çektim. Ciğerlerim sanki sonunda açılmış ve oksijeni çekerek onları canlandırmış gibi hissetti. İçki boğazımdan aşağı süzülürken viskinin güçlü tatlılığıyla yanıyor, endişemi yok ediyordu. Gözlerimi kapattım, ağustos böceklerinin ve cırcır böceklerinin ritminin nefeslerimi ve kalp atışlarımı yönlendirmesine izin verdim.

Ayak sesleri arkamdaki yapraklarda çıtırdayarak huzurumu bozdu. Mahremiyetin yokluğuna duyduğum öfke göğsümde alevlendi. Bu bana Chrome'u ve ona nadiren verilen yalnızlık anını düşündürdü. Onu ne kadar özlesem de, nihayet burada sarayın onu boğan baskısından kurtulduğuna sevinmişim.

Bana katılan kişiyle yüzleşmeye hazır bir şekilde öne doğru oturdum. "Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sakıncası var mı?" Tersledim. Benim tarzım değildi ama Tanrı aşkına, çok şey mi istemiştin?

"Üzgünüm, ama hayır."

Arkamı döndüm ve derinden gelen sesle ayağa kalktım. "Valik," dedim silueti bana doğru yaklaşıırken. "Burada ne yapıyorsun?"

"İnan bana, burada olmak istemiyorum," diye karşılık verdi Valik, "ama Chrome planı tamamen mahvettiğine göre yapmamız gereken bir şey var."

Onu örten gölgelerin arasından görmeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Peki bu ne?"

Valik iç çekti. "Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Kimseye söyledin mi?" diye sordu.

H o m u r d a n d ı m . "Sen deli misin? Tabii ki delirmedim. Bu lanet olası bir intihar olurdu."

"Güzel." Valik birkaç santim ötede durana kadar ilerledi. "Bu bizim her şeyi kurtarmak için son çabamız. Ve olayların şaşırtıcı bir dönüşüyle, bu sana bağlı."

"Nasıl?" Sesimden sızan şüpheciliği gizleyemiyordum.

Valik durakladı ve çenesini kaldırarak beni değerlendirdi. "Prensesi ve Chrome'u korumak için her şeyi yapmaya hazır mısın?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. "Kesinlikle."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Valik'in sesinde ne mizah ne de kabadayılık vardı. Aksine, sesi yorgun geliyordu. "Seni yeni tezahür yeteneklerin konusunda eğiteceğim. Çünkü onlar daha da ortaya çıkmak üzere..."

"Neden?" Endişemi bastırmaya çalışarak avuçlarımı yumrukladım.

"Çünkü Sadakat Ruh Yemini etmek üzeresin. Bunu **y a p t ı ğ ı n d a** , güçlerin daha önce hiç olmadığı gibi patlamaya başlayacak. Tam kanlı olmasan bile, sahip olduğun büyüün bir kısmı hayal edebileceğinden çok daha güçlü. Bunu kontrol etmeyi ve ustalaşmayı öğrenmek için yardıma ihtiyacın olacak."

Çenemi sıktım ve başımı sallayarak onayladım. "Uyarı için teşekkürler. Büyüyü kontrol etmeyi şimdi başardım." Avuçlarımı yukarı kaldırarak, ellerimden yayılan çelik parıltısını maskeleyen büyüyü serbest bıraktım ve uğultu hissi ensemden bir yükselip bir alçaldı.

"Bu bir başlangıç ama bunu herkesten saklamak için basit bir büyüden çok daha fazlası gerekecek. Özellikle de kraldan," diye açıkladı Valik. "Şimdi diz çök."

Büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek son bir derin nefes aldım. Her yerde gözler varken bu gücü saklayacak kadar güçlü olup olmadığımdan bile şüphe duyuyordum. Buna layık mıydım?

Risk faktörü yüzünden midem düğümlendi. "Bunu birkaç gün düşünüp sana geri dönemeyeceğime emin misin? Bu kararı düşünmeden vermek istemiyorum."

Valik başını salladı. "Keşke o kadar vaktimiz olsaydı ama yok. Ya onları korumak istersiniz ya da istemezsiniz. Eğer istemiyorsanız, korkarım ki başarılı olmak için fazla şansımız yok."

Sert bir nefes vererek dizlerimin üzerine çöktüm ve unuttuğum içkimi kenara bıraktım. "Tamam."

Valik'in elleri saf beyaz, kör edici bir ışıkla parlamaya başladı. Sol elini uzatırken, "Sağ kolunu uzat," diye talimat verdi.

Parlayan eli ön kolumu sıkıca kavradığında istediğini yaptım. Tutuşa karşılık verdiğimde, yeni keşfettiğim sihrimin kıpırdanmaya başladığını hissettim, gümüş parıltı onunkiyile karışıyordu.

Valik'in sesi çok aralıklı bir vibratoya büründü, sanki birden fazla ses aynı anda onun aracılığıyla konuşuyordu. "Sen, Başmelek Gabriel'in soyundan gelen Slate Helair, Arcadia'nın Gerçek Kraliçesi'ni ne pahasına olursa olsun korumak için ruhunla bağlılık yemini ediyor musun?"

"İstiyorum," diye cevap verdim, ifademden emindim. Valik'in tutuşu sıkılaştı. Sanki içimdeki iplikler kıpırdanmaya, özümün içinden geçmeye başladı.

"Ruhlarınız arasında var olan uyanmış Koruyucu Bağ hareketi geçirerek, artık onun mütevazı koruma savaşçısı olduğunuzu anlıyor musunuz?"

"İstiyorum." İplikler ruhumda bir desene dönüşmeye başladı. "Gerçek Kraliçe'yi korumak için ruhunu bağlayarak Arcadia, sen de mi Gerçek Kral'ı koruyacaksın? Eğer biri ölürse, diğeri de delilik çukuruna düşecektir çünkü ruhları sonsuza dek iç içe geçecektir."

İkiz Ruh Bağ. Valik bunu bana Elementallerle karşılaştığım gece de açıklamıştı. "Biliyorum."

Valik'in parmakları tenime saplandı, melek güçlerimiz ellerimizden daha parlak bir şekilde parlıyordu. Neyse ki sihirleri bir üst seviyedeydi, bu yüzden yakındaki Kinetics'in tanık olmasından endişe etmedim.

"Şimdi, benden sonra tekrar et." İplikler örülmeye ve dikilmeye devam ederek ruhumu sonsuza dek hizmetkârı olacağım bir bağa kilitledi. *"Ben, Slate Helair..."*

"Ben, Slate Helair," diye tekrarlardım, kolumu yakmaya başlayan yanıktan sıçrayarak.

"Arcadia'nın Gerçek Kraliçesine ve varsayılan olarak onun İkiz Ruhuna olan Koruyucu Bağımı kabul edin."

Çizgiyi tekrarlardım, geri kalanlar yerine örülmeye devam ederken dikişler sıkılaştı.

Valik, *"Ne pahasına olursa olsun onları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım,"* dedi.

Sanki ağızım kurşunla doluymuş gibi kelimeleri söylemekte zorlandım ama onları zorla çıkardım. Kolumdaki yanık nedeniyle kalp atışlarım hızlandı, sıcaklık aldığım damgalardan daha fazla nüfuz ediyordu. "Onları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım, ne pahasına olursa olsun."

"Ve öyle de oldu," dedi Valik'ten gelen tonlu sesler. "Bağlandınız."

Valik, ensemdeki uğultu omurgamı boydan boya kat eden bir titreşime dönüşürken kolumu bırakmadı. Ellerimdeki çelik parıltı omzuma ve ardından tüm vücuduma y a y ı l a r a k beni meleksi gücümle sardı.

Her şey acıyordu. Özüm sökülüp tekrar dikilmiş gibi hissederken, kolum özünde saf olan beyaz-sıcak bir acıyla kavruldu.

Valik'in elinden geri çekmeye çalışarak haykırdım.

"Hayır, sürecin tamamlanmasına izin vermelisin. Neredeyse bitti," diye emretti Valik, kolumu daha da sıkı sıkarak.

Bu çürütür.

Saatlerce ışığımın içinde kozalanmış gibi hissettikten sonra, ışığım söndü ve bedenime geri çekildi. Özümdeki acı azalmaya başlarken, yanık soğumaya ve kendini yatıştırmaya başladığında Valik üzerimdeki tutuşunu gevşetti.

Öne doğru yığıldığımda yorgunluk beni ele geçirdi, bedenim ruhsal dönüşümden dolayı titriyordu. "Şimdi ne olacak?" Nefes nefese sordum.

Valik benimle göz hizasına gelene kadar çömeldi. "Şimdi seni eğitiyoruz. Birden fazla şekilde."

Chapter 38

CHROME

T Kinetik Savaşçı'nın elmacık kemiği yumruğumun altında çatırdadı. Gökdelenin çatısında geriye doğru tökezledi. Adımlarını takip ederek çenesinin altına bir aparkat indirdim. Savaşçı'nın parlayan mavi bıçağı taşlı yüzeye çarptı. Şaşkınlığından yararlanarak, onu etkisiz hale getireceğini bildiğim vücudun her hassas bölgesine darbe üstüne darbe indirdim: karaciğer, böbrek, şakak, burun ve boğaz.

Savaşçının ortağı, kalbine yakın bir yere saplanmış hançer ve boğazındaki derin yarık nedeniyle baygın ve ölmek üzere bir metre ötede yatıyordu. Hançeri göğsünden çıkarabilecek kadar iyileşmeye başlaması uzun sürmedi.

Keşke bir Elemental bıçağım olsaydı. İki hafta önce dolabımdan aldıklarım gitmişti. Biri Kuzey Carolina'da bir nehirdeydi, diğeri Philadelphia'da bir binanın dumanlı moloz yığına gömülmüştü ve diğeri de yüksek bir binadan düştükten sonra New York trafiği tarafından mahvedilmişti. Hepsi kavgalar sırasında kayboldu ve onları geri almak için zamanım olmadı. Şimdilik, devam etmemi sağlayacak yeteneklerime çok fazla güveniyordum.

Botumun topuğunu Savaşçı'nın göğsüne geçirdim ve onu yere düşürdüm.

Şiddet beni ele geçirdi. Ölümünden daha azı yeterli olmazdı. Sarayın beni tespit etmesini önlemek için Kinetik büyümü bir bilezikle bastırdım. Ancak, henüz Elemental enerji izime sahip değillerdi.

Gerçekten çok şiirseldi. Bu konuda Forest'a hak veriyorum.

Krom Freyr, Peri ile birlikte öldü. Kinetik tarafımı bastırarak Griffin Silas'ı mutlulukla kucakladım. Yakında siyah saçlarım uzayacak ve altın rengi tenim insanları gerçek kimliğimi gizlemeye yetecek kadar şaşırtacaktı. Özellikle de öldüğüme inanıldığından beri. Beni gören hiçbir Kinetik, Krom Freyr'in hâlâ halkına dehşet saçmak için yaşayan bir melez olduğunu düşünmeyecekti.

Savaşçıları tüketme dürtüsü beni cezbediyordu, tıpkı beynime sürekli onu tekrar beslememi fısıldayan nikotin gibi. Ancak tüketme dürtüsü üçle çarpılmıştı. Yoksunluk belirtileri geçtiğimiz haftalarda titreme ve terleme ile başlamıştı.

"Ne... neden?" diye soluk soluğa bağırdı karşımdaki Kinetik, eliyle boğazını tutuyordu. Elemental özelliklerime ve göz alıcı Kinetik görünümüme rağmen beni yakından tanımıştı.

Sırıttım. "Kinetikler benden almaktan başka bir şey yapmadılar. İyiliklerine karşılık verme sırası bende."

Elementimi çağırdım, kanlarındaki demiri aradım ve yerde kıvranan iki Kinetik'in bedeninden çektim.

"Prens Griffin Silas'ın sürdürmesi gereken bir ünü var," diye başladım, hâlâ kanlarındaki metali çıkarıyordum. "Hayal kırıklığına uğratamam."

Slate dışında, içime işleyen karanlığa teslim olmamı engelleyen hiçbir şey yoktu. Her Kinetik ölüm krala bir mesajdı, hâlâ yaşadığımı hatırlatıyordu. Her ölüm *onun* suçuydu. Kendisinden başka kimseyi umursadığından değil, ama bu onun sayılarını incitiyor ve on yedi yıl önce bana hamile kalmamı emrettiği için pişmanlık duymasına neden oluyordu.

Kellesini almam an meselesiydi.

"Her şeyimi elimden aldı," diye alay ettim sesimde bir tını ile. Artık zayıflayan zihinsel durumumu gizlemeye bile çalışmıyordum. "Benim de ona aynısını yapmam adil olur."

"Sen... sen *öldün*," diye boğuldu Savaşçı.

"Hayır," diye karşılık verdim, çıldırtıcı bir sırıtış yüzümün kenarlarında geziniyordu. "Ben yeniden doğdum."

Demiri iki Kinetik'in kanından acımasız bir hızla çekip almadan önce ona cevap verme şansı vermedim. Peri'nin sözleri kafamda çınlarken hiçbir suçluluk duygusu beni etkilemedi, "*Seni seviyorum ağabey. Git özgür ol*". Gözyaşlarının ve fedakârlığının hatırası öfkenin pençelerini kalbimin derinliklerine gömdü.

İstedikleri canavara dönüşmüştüm. Tek fark, artık *onların* canavarı değildim. Küçük hayvanları efendisine sırtını dönmüştü.

"Krom."

İki Savaşçı kalplerinin son atışlarıyla çatıya yığılırken boynumu eğdim. Sert eklemlerden patlamalar ve çatırtılar geliyordu. "Senin için ne yapabilirim *amca*?"

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi Orion nazikçe.

Burun deliklerim alevlendi. "Yardım mı? *Yardım* mı etmek istiyorsun?" Yavaşça yüzümü ona dönmeden önce alay ettim.

Orion New York gökdeleninde eli boş ve tek başına duruyordu. Yüzlerce metre altımızda kornalar çalıyordu. "Tek istediğim sana yardım etmekti."

Kıkırdadım, kulağa ne kadar dengesiz gelmeye başladığının farkındaydım. Dürüst olmak gerekirse, artık kontrolümü kaybediyor olmam umurumda bile değildi. Bir kez olsun özgür olabilirdim. Kinetik kan isteyen içimdeki canavar dışında kimse beni kontrol etmiyordu, bu da işe yaramıştı çünkü ben de aynı şeyi istiyordum. "Çok yardımcı oldun, değil mi?" Kollarımı yana açtım, boğazımdan bir kıkırtı daha kaçtı ve hiç uyumayan şehrin bitmek bilmeyen trafik sesleri tarafından sürüklenip götürüldü.

"Eve dön Chrome," diye tekrarladı Orion, aylar önce başka bir çatıda bana söylediği sözleri. Yuva. Hiçbir zaman gerçek anlamda bir evim olmamıştı ve kendimi olduğum gibi kabul edilebileceğim bir yere düşecek kadar şanslı görmüyordum.

"Neden? Beni de gücüm için kullanabilesiniz diye mi?" Başımı salladım. "Ben almayayım. Yine de teklifin için teşekkürler. Bu arada, mümkün olduğunca çok Kinetiği ortadan kaldırarak kirli işlerinizi kendi rızamla yapacağım."

"Bu savaşla tek başına mücadele edemezsin, Chrome. Güçlüsün ama sadece bir kişisin," diye neredeyse yalvarıyordu Orion. "Elementaller senin arkanda toplanır."

Gözlerimi devirdim. "Kulağa ne kadar sağlıklı gelse de tek başıma daha iyiyim." Elementimle birlikte ölü Savaşçıların Kinetik kılıçlarına el koydum ve silah kemerime yerleştirdim. Orion'dan kurtulduktan sonra onların işe yarar teçhizatlarını da alacağımdan emindim.

Orion içini çekti ve hayal kırıklığı içinde avuçlarını yüzüne sürdü. "Savaştayız-"

"Gerçekten mi?" Sözünü kestim. "Fark etmemiştim," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

Orion tepkimi ölçmek için duraklayarak, "Eninde sonunda prensesi de eve götüreceğiz," dedi.

Kaşlarını kaldırdım. "Oh, öyle mi? Bana yaptığın gibi onu da mı taciz edeceksin?"

"Hayır. Onu bize getireceksin."

Başımı arkaya yaslayıp gökyüzüne baktım, şehir ışıklarının arasından yıldızları zar zor görebiliyordum ve derin bir kahkaha attım. Bir kez başladığımda, neredeyse bir dakika boyunca duramadım. "Ben mi? Ben bu planın neresindeydim? Ayrıca, beni hatırlamıyor, bu yüzden küçük bir sorun var."

Orion bembeyaz kesildi, yüzü soldu. "Ne demek istiyorsun, seni hatırlamıyor mu?"

"Onun benimle ilgili anılarını aldım. Onunla ilgili anılarımın da silinmesini bekliyorum." Onu düşündüğümde kalbimde bir düğüm oluşmasına rağmen omuz silktilim. Valik henüz Gray'le ilgili anılarımı almadı. Zamanlamanın doğru olması gerektiğini söyledi.

"Chrome, çok şey yaşadın. Herkesin yaşaması gerekenden çok daha fazlasını, ama eve dönmeni bekleyen insanlar var..." Orion elini açık kumral saçlarının arasına sokarak yalvardı.

"Şunu söylemeyi kes!" Tersledim. "Benim evim yok! Bunu anlamıyor musun? Artık kimseye ait olmak istemiyorum."

Şehrin ışıkları Orion'un gözlerindeki deniz mavisini aydınlattı, gözlerinde korku ve yenilgi parlıyordu. Kederli yüzü, beni kendisiyle birlikte geri getirememesinin acısını gizleyemiyordu.

Bakışlarını üzerimde tuttum, çenem sıkılıyordu ve kargaşamın kemiklerime yerleşmesine izin verdim. "Hiçbir Elemental öldürmeyeceğim," diye iç çekerek kabul ettim. "Bu yeterli olacak mı?"

Amcam gözlerini kapattı, yaldızlı teni şehrin ışıklarında parlıyordu. "Tamam." Omzunun üzerinden uzanarak bir kılıcı kınından çıkardı ve elementinin büyüyle bir hançer aldı. Orion'un avucundaki kılıç üzerinde dönen turuncu sembollerle parlarken, yanmayan hançer yüzünün önünde asılı kaldı.

"Eğer bu savaşta tek başına savaşmakta ısrar ediyorsan, en azından Kinetikler'i öldürecek silahlara sahip ol. Elementinize çok fazla güvenmek istemezsiniz; böyle yaparak bir aurayı tüketme şansınız sonsuz derecede artar," diye açıkladı gözleri auramın üzerinde dans ederken. "Zaten yakın görünüyorsun..."

"Ben iyiyim," diye alay ettim, zaten bir kez tükendiğimi itiraf etmeye cesaret edemiyordum. "Krom. Bu kaygan bir zemin," diye uyardı amcam, kaşları çatılmıştı.

"Sen yürüyen bir saatli bombasın. Dikkatli ol."

"İyiyim dedim ya." Tüm günahlarımı biliyormuş gibi kendimi bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyordum. Bana yakınlaşmasına asla izin vermeyi planlamıyordum. Bu duruma katlanamazdım.

Gerçeği öğrendiğinde zırhımı delecek olan korku ve hayal kırıklığı bakışları.

Büyümü kullanarak bana sunduğu iki bıçağı çağırdım. Her iki elimde de birer tane vardı ve dokunduğumda turuncu renkte yanıyorlardı. Ağırlıklarını ve avucumdaki hislerini test ettim. Benim için mükemmel değillerdi ama işimi görürlerdi. Ellerimde yeniden silah olması beni toprakladı. "Teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa," diye başladı Orion, "bana gelmekten çekinme. Beni Clayton'da bul. Seni hissedeceğim." Amcam çatıda bir adım geri çekildi. "İyi şanslar yeğenim. Hayatta kal ve onlara cehennemi yaşat."

Başımı salladım, ardından vahşi bir sırtış yanlardan yukarı doğru süzüldü, bıçakların ışıltısı yüzüme turuncu bir alev saçtı. "Oh, planlıyorum."

T Votka shot'ının yanığı bana huzur verdi. Kinetik Saray'ın bana sunduğu tek iyi şey sahte bir kimlikti. Eminim kaçtıktan sonra da saklamışımıdır. Kral Siksurat cebimden cüzdanımı hiç almadı. Sanırım gerek görmedim.

Duvardaki barda hip-hop ve pop müziğin bir karışımı bangır bangır çalıyordu. Tercihen punk ya da emo müzikten hoşlanıyordum ama bunlar popüler olmayan, ölmekte olan bir türdü.

Elimdeki kâğıt paraları barmene doğru ittim. Tek başıma sessizce içerken bütün gece beni dikkatle izlemişti. Ona kaşımı kaldırdığım anda, bakışlarını işletmenin başka bir yerine çeviriyordu, özellikle de üst dudağımı alaycı bir ifadeye büründürdüğümde.

Burada kimse beni rahatsız etmiyordu ve ben de böyle olmasını istiyordum. Göz alıcı görünümüm ve bastırılmış büyüüm sayesinde bile insanlar zayıf bir türün arasında bir yırtıcı olduğumu hissedebiliyordu. Ben yanlarından geçerken benden uzaklaşıyor, bana tedirgin bakışlar fırlatıyor ve erkekler sanki üzerlerine atlayacakmışım gibi kollarını kadınlarına sımsıkı sarıyorlardı.

İçten içe gözlerimi deviriyordum. Saldırmaya karar versem bile insan adamların beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu, ki saldırmayacaktım. Ne kadar öfke duysam da insanlara karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Onlar benden daha güçsüzdü ve ben her zaman kendini savunamayan birine saldırmanın insanı tam bir kaltak yaptığına inanmışımıdır.

Ne kadar kontrolden çıkmış olursam olayım, asla Forest ve Grim kadar alçalamazdım.

Duyularımı açık tutuyor, gelen Kinetikler için barı sürekli tarıyordum. New York'ta olduğumdan beri, büyük bir şehrin sağladığı kitlelerin arasına karışmak, özellikle de enerjilerim bastırılmışken, samanlıkta iğne aramak gibi, yerimi tespit etmeyi zorlaştırıyordu. Birkaç gün önce çatıya çıktığımdan beri başka Savaşçıya rastlamamıştım. Nefes almak ne kadar güzel olsa da, sıkılmaya başlamıştım.

Telefonumu cebimden çıkarıp sahte bir hesapla sosyal medya uygulamalarında düşüncesizce gezinme dürtüsüne direnerek iç çektim. Geride bıraktığım insanların hayatlarına dönüp bakmanın bana bir faydası yoktu. Artık onların bir parçası değildim. Ben bir düşmandım.

Barmenin dikkatini tekrar çektim. "Votka ve kola," dedim ve o gün erken saatlerde metroda yankesicilikle aldığım cüzdandan biraz daha para çıkardım.

"Merak etme dostum," dedi yanımdan yabancı bir ses. "Benden."

Savunmamın arasından sızan Kinetik aurayı hissederek gerildim. Adrenalin kanıma karıştı ve onu tüketmek için duyduğum soğuk arzuyu bastırdım. "Hayır, ben iyiyim," diye karşı çıktım ve paraları barın üstüne ittim.

Adam yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Çok tanıdık gelen parlak, çekici bir gülümseme yüzünü aydınlatıyordu. Mürekkep siyahı saçlarının bir tarafı tıraşlı diğer tarafına göre oldukça uzundu ve sıcak kahverengi teni beyazlamış dişlerini daha da ön plana çıkarıyordu. "Sende kalsın. Senin buna benden daha çok ihtiyacın var, dostum."

Arkadaş mı? Çenemi sıkıp yumruklarımı sıkarak onu bayıltma isteğime karşı koyarken, ki sonunda onu öldürmeden önce bunu yapacaktım, küçümseme duygusu göğsümde kıvrıldı.

Olay çıkmasını ve dikkatleri üzerime çekmeyi önlemek için, kendisine buzlu bir viski sipariş ederken ödemesini yapmasına izin verdim. Bu klişe seçim karşısında gözlerimi devirmiştim.

Saldırmaktan kaçınmak için harcadığım çabadan dolayı omuzlarım titredi. Gitmem ve beni takip etmesini sağlamam gerekiyordu. Ama daha çok, neden tanıdık geldiğini bilmek istiyordum. Kraliyet Bölgesi'nden değildi, bu doğrudu.

"Kimsin sen?" Nefesimin altında sordum, sesim yüksek sesli müzikten zar zor duyuluyordu.

Kinetik başını arkaya eğdi ve sanki eski dostlarla hasret gideriyormuşuz gibi güldü. "Düşmanınız değilim. Sadece rahatla ve iç." Aksanı daha kalındı, güneyden bir yerdı, ama güneyin benim bölgemden değildi. Belki de Cajun?

Ona iyice bakabilmek için başımı çevirdim, güçlü ve zayıf yönlerini belirlemek için onu her yönden değerlendirdim. Bakışlarımız buluştuğunda, bardaki tüm oksijen bir boşlukta kaybolmuş gibiydi. O gözler...

Dişlerimi sıkarak tekrar denediğimde burun deliklerim alevlendi. "Sen de kimsin lan?"

Kinetik iç çekerek başını salladı ve saçlarının belirgin elmacık kemiği üzerinde dalgalanmasına neden oldu. "Bu kadar açık, değil mi?" Çenesini ovuşturdu. "Peki. İlla bilmek istiyorsan, ben Shadow'um." Sırıtarak ekledi, "Gölge Freyr."

Acknowledgements

Vay be. *Çelik ve Hüzünün Kucaklaşması*'nı yazmak ne büyük bir yolculuktu. ATOGAM'ı yayınladığımda, hemen 2. Kitaba daldım. Bir sonraki bölümü en kısa zamanda sizlere ulaştırmak istedim. Ancak, bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Ana serideki hikâyenin geri kalanını düzgün bir şekilde yazabilmem için keşfedilmesi gereken çok şey varmış gibi hissediyordum. İçimdeki her şey henüz doğru zamanın gelmediğini söylüyordu. 2. Kitap karmaşıklığı ve çoklu POV'ları ile güçlü ve her şeyi kapsayıcı olacak. Tam olarak doğru olması için çok fazla özen gösterilmesi gerekecek ve bu seriyi kısa satmayı reddediyorum.

ATOGAM'ı yayınladıktan sonra ciddi bir tükenmişlik yaşadım ve bu da ruh sağlığımı sağlıksız bir alana sürükledi. ATOGAM ile 2. kitap arasında bir ön roman yazmanın daha kolay olacağını düşündüm ve bu çok mantıklı geldi. Arka planlar, Kitap 2'de büyük bir fark yaratacak kadar büyük bir ağırlık taşıırken, ana seride de bazı ilginç dönüşler sağlıyor. Günün sonunda, 2. Kitap şu anda içerdiği derinlikten ve hatta birkaç alt konudan yoksun olurdu.

Başlangıçta, uzun yıllardır kafamda olduğu için TEOSAS'ın yazması kolay bir hikaye olacağını düşünmüştüm, ancak ATOGAM'dan daha zor olduğu ortaya çıktı. Bu beni zihinsel ve profesyonel olarak gerçekten zorladı. Birçok kez bitirmek için yeterli gücüm olmadığını hissettim. Ancak çevremdekilerin sevgisi, desteği ve teşvikiyle zorlamayı başardım.

Nişanlım, J.L. Heath-teşekkür ederim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum (her zamanki gibi). Sadece benim için değil, oğullarım ve hayatındaki herkes için her şeyin ötesine geçiyorsun. Şanslı bir kadın olduğumu söylemek inanılmaz bir yetersizlik olur. Zorunda olmadığın zamanlarda bile beni karanlık anlarımdan çekip çıkardığın için teşekkür ederim. Devam etmem için bana ilham verdiğin ve bana inandığın için teşekkür ederim. Konuşmamızdan çok önce uzaktan "bana hayran olduğun" için teşekkür ederim. Bana büyük bir şans verdiğin ve çocuklarımı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Bana her zaman aradığım sevgi ve anlayışı verdiğiniz için teşekkür ederim. Ve kahkahalar! Tanrım, beni altına işetecek kadar çok güldürdüğün için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu son düzeltmede tüm yankıları ve eksik kelimeleri yakaladığın için teşekkür ederim. Çok yakın bir gelecekte sana bu iyiliğinin karşılığını vermek için sabırsızlanıyorum, aşkım. *Çelik ve Hüznün Kucaklaşması* sensiz olmazdı. Ve son olarak, bana verdiğin huzur için teşekkür ederim. Seni sonsuz seviyorum.

Travma Kraliçeleri-K.C., her şey için çok teşekkür ederim. ATOGAM'dan beri benim süper kahramanımsın. Akıl almaz, gece yarısı yazma sprintleri devam etmeli, tercihen Canlı yayında olmadığımız zamanlarda, çünkü görünüşe göre, üretken olmak için yeterince uzun süre gevezeliği durduramıyoruz LOL. TEOSAS'ı hazırlarken yaptığımız sprintler bir şekilde düzenlemelerden kurtuldu, bu yüzden sonuçta bir şeyler var gibi görünüyor. Bunları yakında sizinle birlikte tekrar ele almayı dört gözle bekliyorum. Diğer Travma Kraliçelerime: Sam, Lacey ve Amarah, 2. Kitaptan önce TEOSAS'ı yazmaya karar verdiğimde gösterdiğiniz dostluk ve teşvik için teşekkür ederim. Lacey, ön bölümü bir üçlemeye bölmem için beni dürterek mantıklı düşünmemi sağladığın için teşekkür ederim, çünkü her şeyi tek bir kitaba sığdırmamın hiçbir yolu yoktu. Pazarlama konusundaki yardımların için de teşekkür ederim. Sen bir rock yıldızısın. Sam- başlangıçta benimle beyin fırtınası yaptığın ve cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Akıl almaz sesli mesajlara tekrar dönmeliyiz, onlar beni gerçekten ayakta tuttu. Ve hala yakında sana bir yolculuk yapmam gerekiyor. Ve Amarah-arkadaşlığın ve desteğin için teşekkür ederim. Cidden birlikte bir konsere gitmeli ve emo rüyalarımızı yeniden yaşamalıyız. Hepinizle gurur duyuyorum ve gelecek kitaplarınızda neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Kat, beni kurtardığın için teşekkür ederim. TEOSAS'ı sensiz başarmamın imkânı yoktu. Sen çok güzel bir ruhsun ve çok nazıksın. Sana arkadaşım ve ailem dediğim için minnettarım. Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim? Inkspire senin için inanılmaz şeyler yapıyor.

indies. TEOSAS üzerinde çalışırken benim için her şeyi bir arada tuttuğun için çok teşekkür ederim.

Kirsty, bu hikâyenin hak ettiği şekle gelmesinde büyük katkısı olan kapsamlı düzeltmelerin için tekrar teşekkür ederim. Seninle 2. Kitap üzerinde çalışmak ve daha fazla zihin patlatmak için çok heyecanlıyım.

Muhteşem Sokak Ekibime ve okuyucularıma - bu karakterlere ve bu dünyaya olan sevginizin ve desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Gray ve Chrome için devam eden paylaşımları ve desteği görmek beni pek çok açıdan eritiyor. ATOGAM'ın yayınlanmasından bu yana aldığım mesajlar beni hayatta tuttu. Böylesine inanılmaz okuyucular bulduğum için nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum ama siz olmasaydınız bu hikaye bu hale gelmezdi. ATOGAM'ın başarısı tamamen sizin sayenizde. Bir yazar sizin gibi okurlar bulma umuduyla kitap yazar ve sizler benim hayallerimi gerçekleştirdiniz. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Pineapples ve Cassie- TEOSAS'ın çok çok kaba taslağını beta olarak okuduğunuz ve çok değerli geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Sizin sayenizde, bu hikayeyi hayal ettiğim şekilde hayata geçirmek için neyin eksik olduğunu biliyordum. İlk günden beri burada olduğunuz için teşekkür ederim. Ve Cassie, lütfen Star Wars, Hayden Christensen ve Dramione DM'leri gelmeye devam etsin. Her zaman buradayım.

Angie-ATOGAM'ın çıkışında bana şans verdiğin için teşekkür ederim. Ve tüm mantıklı düşüncelere rağmen 2. Kitabı ertelemek istediğimde kararima güvendiğin için teşekkür ederim. Bana ve bu iki seriye inandığın ve bunun için savaştığın için çok minnettarım.

Ve son olarak, çocuklarım, en büyük motivasyon kaynağım olduğunuz için teşekkür ederim. P & T, tek istediğim ikinize de hak ettiğiniz hayatı vermek. Umarım, benim demekten gurur duyacağınız bir anneniz olur. Sıkışık teslim tarihlerimde bana katlandığınız için teşekkür ederim. Ama en önemlisi, kendi benzersiz ve güzel yollarınızla böylesine inanılmaz çocuklar olduğunuz için teşekkür ederim. Bir gün, yeterince büyüdüğünüzde (yani 30 yaşına geldiğinizde) bu kitapları okuyabilir ve hayata geçirmeme yardımcı olduğunuz şeyleri görebilirsiniz. İkinizi de seviyorum ve anneniz olmaktan çok ama çok gurur duyuyorum.

K.L. karmaşık olay örgüsü, karakterler ve dünyalar için yaşayan karanlık bir fantezi romanı yazarıdır. Yazmadığı ya da düzenlemediği zamanlarda ya kitap okuyor ya da gerçekçi karakalem portreler çiziyor. İki heyecanlı erkek çocuk annesi olarak, bir fincan şekersiz sıcak kakao içerken işine en iyi odaklanabileceği sessiz akşamlara değer veriyor.

Baharatlı bir yavaş yanma ve çok sayıda dövüş sahnesi yazmayı sevse de, kitapları diğer okuyucularla rezonansa gireceğini umduğu karanlık travma ve iyileşme temalarını tasvir ediyor.

The Celestials of Arcadia serisi ile ilgili güncellemeler ve içerikler için K.L.'yi okurlarıyla etkileşim halinde olduğu sosyal medya hesaplarından takip edebilirsiniz.

Instagram: @authorkldevore TikTok:
@author_kldevore

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.